This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

**Usage guidelines**

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

**About Google Book Search**

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

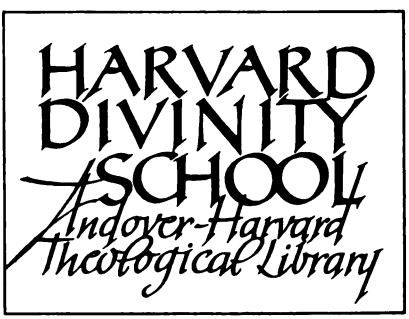
HARVARD
DIVINITY
SCHOOL
Andover-Harvard
Theological Library

# REFORMÁTUS

# ÉNEKES-KÖNYV

KÖZÖNSÉGES ISTENI TISZTELETRE,
VASÁRNAPI ISKOLA ÉS ALKALMI
VALLÁSOS ÖSSZEJÖVETELEKRE.

ELSŐ KIADÁS.

KIADJA A

CENTRAL PUBLISHING HOUSE

Cleveland, :: :: Ohio.

M
2124
.H3
R4
1918

Copyright, 1918, by
CENTRAL PUBLISHING HOUSE,
of the Reformed Church,
Cleveland, Ohio.

# ELŐSZÓ.

SZÁMOS éveken keresztül vártuk, a tervezett egyetemes énekes könyv kiadását, a mely valami ok miatt még mindég nem került nyomda alá, és a mostani nehéz idők, sulyos helyzetek miatt, bizonytalan időre el is marad.

Énekeskönyvünk példányai elfogytak és a gyermekeknek mindinkább szaporodó sokasága, a vasárnapi és nyári iskolánkban nem nyerhetnek kellő vallásos nevelést, énekes könyvek hiánya miatt.

Ezen körülmény nyujtott alkalmat arra, hogy ezen énekeskönyv kiadásával próba tétessék, még pedig lehetőleg a régi beosztás sorrendjében, habár egy néhány új ének került be, azon énekek kihagyásával a melyek dallama vagy szövege miatt egyáltalában nem voltak használatban.

Általános kivánat volt, hogy énekeink dallamai négy szólamban jelenjenek meg, ez nagyban elősegitené az egyházi téren müködő énekkart, ezen óhajtásnak engedve, bocsássuk e könyvet a hivek szolgálatába.

Ezen énekeskönyv kiadása, nem szolgált célul a használatban lévő, közkedvelt énekesünk kiszoritására, hanem hogy ez által is gyarapodjon vallásos irodalmunk és hogy a most meglevő énekeskönyv hiánya ez által is pótoltassék. Ilyen értelemben nyujtott támogatást e könyv kiadásában, az Egyesült Államokbeli Református Egyház kiadó bizottsága, ezen egyház fenhatósága alatt álló Magyar Egyházmegyének jóváhagyásával.

Szolgáljon e könyv Istennek dicsőségére, egyházunk haladására, szíveknek vigasztalására.

Horváth Sámuel

Lorain, Ohio, 1917 Deczember 12.

# TARTALOM.

## ALKALMI BEOSZTÁS SZERINT.


| ÉNEK. | LAP. |
|---|---|
| Zsoltárok | 1- 92 |
| Kezdő ének | 94-104 |
| Uj évi | 105-108 |
| Virágvasárnap | 108-111 |
| Nagypéntek | 112-114 |
| Husvét | 115-120 |
| Áldozócsütörtök | 120-124 |
| Pünkösd | 124-131 |
| Advent | 131-135 |
| Karácsony | 136-141 |
| Vasárnap reggel | 141-153 |
| Vasárnap délesti | 153-154 |
| Katekhismusi | 155-194 |
| Köznap reggel | 195-205 |
| Köznap este | 206-212 |
| Bünbánati | 213-215 |
| Urvacsora osztáskor | 216-223 |
| Urvacsora után | 223 225 |
| Tavaszi | 226-229 |
| Nyári | 229-231 |
| Öszi | 232-234 |
| Téli | 235-237 |
| Csapás idején | 237-241 |
| Keresztelés | 242 |
| Hitvallástétel | 242-244 |
| Esketés | 244 |
| Templomszentelés | 245 |
| Orgonaszentelés | 246 |
| Tisztviselő választás | 246 |
| Reformáczió | 246-250 |
| Háboru | 251 |
| Győzelem | 252-254 |
| Hazafias ünnepen | 254-257 |
| Alapkőszentelés | 257-259 |
| Lelkészbeiktatás | 259 |
| Esztendő utolsó napján | 259-261 |
| Temetési | 262-270 |
| Vasárnapi iskolai énekek | 271-365 |
| Bibliai szemelvények és imádságok | 366 |

# TARTALOM.


| Ének. | Lap. |
|---|---|
| **A** | |
| A békesség tanácsának | 130 |
| A csillagos égnek seregei ott fenn | 142 |
| Adjatok hálát az Istennek | 69 |
| Adj hálát lelkem a fő bölcseségnek | 153 |
| Adjunk hálát az Ur nevének | 72 |
| Adjunk hálát mindnyájan | 146 |
| Adj nékünk kegyes szivet | 162 |
| Adjunk hálát az Urnak | 209 |
| Adjunk hálát megtartó Istenünknek | 212 |
| Adjunk hálákat az Istennek | 230 |
| A ki a Felséges Urnak | 58 |
| A ki értem megnyiltál | 274 |
| A kik biznak az Ur Istenben | 77 |
| A Krisztus feltámadott | 119 |
| A ki nem jár hitlenek tanácsán | 1 |
| Alázattal omlunk a porba | 255 |
| Áldás dicsőség tenéked | 223 |
| Áldjad lelkem Istenedet | 66 |
| Áldjad lelkem az Urat és tiszteld | 67 |
| Áldjátok az Ur nevét | 80 |
| Áldjad én lelkem az Urat | 89 |
| Áldott legyen szent neved | 124 |
| Áldott szent lélek reánk szállj | 126 |
| Áldjuk szüntelen kegyes Istenünket | 176 |
| Álmélkodással csudáljuk | 132 |
| A mélységből kiáltok | 104 |
| A mélységből kiált szivem | 79 |
| Amint vagyok | 331 |
| A mit Te szólsz megáll az Istenem | 133 |
| A nagy Isten tégedet | 12 |
| A nagy király jön, Hozsánna | 108 |
| A nap immár elenyészett | 211 |
| A próféták elhallgattak | 138 |
| A Sionnak hegyén Ur Isten | 43 |
| A szent igazság mellett | 282 |
| A szeretet hatalmát áldom | 283 |
| A szüzesség az legdrágább | 185 |
| Atya Ur Isten rólad vallást tészek | 161 |
| Atyám ki felhozod napodat | 156 |
| Atyánk áldunk Tégedet | 341 |
| Atyánk a mennyben im néked | 248 |
| Az áldott orvos közeleg | 284 |
| Az álom édes karjain | 270 |
| Az egek beszélik | 11 |
| Az egyháznak a Jézus | 351 |
| Az erős Isten Uraknak Ura | 36 |
| Az élet csak füst és pára | 262 |
| Az élet elvirit | 266 |
| Az én lelkem szép csendesen | 42 |
| Az Isten a mi reménységünk | 34 |
| Az Istenhez az én szómat | 48 |
| Az Istennek szent angyala | 139 |
| Az oly emberek nyilván boldogok | 73 |
| Az övéinek az Ur megtartója | 174 |
| Az Ur a mi világosságunk | 18 |
| Az Ur bir az egész földdel | 14 |
| Az Ur énnékem őrizö pásztorom | 13 |
| Az Ur házába jöjjetek be | 221 |
| Az Ur Isten áldassék | 253 |
| Az Urnak irgalmát | 54 |
| Az Ur Jézus Krisztus kegyelme | 319 |
| Az Urnak jóvolta | 105 |
| Az Ur kebeléből jönek | 235 |
| Az Ur napja, szent nap ez | 186 |
| Az Urnak szavára a hidegek | 228 |
| **B** | |
| Bár veszély jö rád | 314 |
| Beszéld a régi igét | 352 |
| Boldog az ember nyilván | 78 |

| ÉNEK. | LAP. |
|---|---|
| Bölcs az Ur s egyszersmind kegyes | 232 |
| Buzditsd fel Uram lelkemet | 111 |
| **C, Cs.** | |
| Csak egy perc földi éltünk | 264 |
| Csak mulandó földi életünk | 267 |
| Csendes éj, szentséges éj | 275 |
| Csendes legyen nyugalmad | 269 |
| Csendesül a föld határa | 354 |
| **D** | |
| Dicsérd lelkem Istenedet | 114 |
| Dicséret, dicsőség Istennek | 234 |
| Dicsőség a magas mennyekben | 136 |
| Dicsőség mennyben az erős Istennek | 137 |
| Dicsérjétek az Urat | 92 |
| Dicsérjétek az Urat | 81 |
| Dicsérjétek most mindnyájan | 91 |
| Dicsérjük hálaadással | 162 |
| Dicsérlek Uram tégedet | 20 |
| Dicséretet zeng ajka népednek | 133 |
| Dicséret zeng neked | 311 |
| Dicsérje Jézust | 342 |
| Dicsőült helyeken | 226 |
| Dicsőség az Atyának | 365 |
| Dicsérünk Ur Isten | 94 |
| Dicsér Téged teljes szivem | 83 |
| Drága élet semmivé lett | 268 |
| Drága Jézus kik itt együtt | 315 |
| **E** | |
| Édes Atyám a mennyekben | 242 |
| E földön ti minden népek | 62 |
| Egek dicső teremtője | 239 |
| Egyetlen forrása minden kegynek | 348 |
| E Husvét ünnepében | 120 |
| E Husvét ünnepnapja | 120 |
| E Husvét ünnepében | 120 |
| Ékes dolog dicsérni | 59 |
| E Karácsony ünnepén | 141 |
| Életem fejlő virágában | 262 |
| Elérkezett az óra | 269 |
| Elfáradva megterhelve | 286 |
| Előttem tárva egy kapu | 287 |
| Eltávozó kedves halott | 269 |
| Elmult az ősz, nyár kikelet | 236 |
| Elmult az éjnek homája | 203 |
| Emeljétek fel sziveteket | 227 |
| Embereknek teremtője | 233 |
| Engem szeret Jézusom | 288 |
| Énekeljetek minden népek | 61 |
| Énekeljetek uj éneket | 62 |
| Én Istenem, én erős Istenem | 12 |
| Én Istenem, ha hozzád esdek | 38 |
| Én Istenem a nagy világnak | 170 |
| Én Istenem sok nagy bünöm | 214 |
| Én nem perlek | 158 |
| E Pünkösd ünnepében | 131 |
| E Pünkösd ünnepében | 131 |
| Erős Isten dicsőségnek | 240 |
| Erős várunk Isten te vagy | 251 |
| Erős várunk nékünk az Isten | 247 |
| Este van már | 354 |
| Ez esztendőt áldással | 108 |
| Ez esztendőt megáldjad | 108 |
| Ez uj reggel arra serkent | 99 |
| E szent házban megállottunk | 100 |
| **F** | |
| Fel barátim drága Jézus | 289 |
| Feléd száll keblünk szózata | 221 |
| Fel, fel szárnyaljon az ének | 360 |
| Feljebb emeljetek, feljebb | 308 |
| Fel mert eljő az éjjel | 307 |
| Felséges Isten nemzetünk hü Atyja | 256 |
| Felséges Ur mi Istenünk | 188 |
| Fogjad kezem | 336 |
| Főboldogságom tartom én ebben | 155 |
| **G** | |
| Gyarló testünk porrá lészen | 265 |
| Gondviselő jó Atyám vagy | 186 |
| Győzedelem, győzedelem | 116 |
| Győzedelmi szent ünnepe | 114 |

| ÉNEK. | LAP. |
|---|---|
| **H** | |
| Hadd jöjjön hozzám | 290 |
| Hálát adok néked mennybéli Isten. | 196 |
| Hálát adok néked mennyei jó Atyánk | 197 |
| Hálát adok, Uram, neked | 71 |
| Hallám Jézus vigaszszavad | 329 |
| Halld meg Uram kérésemet | 266 |
| Halld mint zeng az egész ég | 276 |
| Hallgasd meg igazságomat | 10 |
| Halld meg Uram esedezésünket. | 190 |
| Hallgasd meg Ur Isten | 216 |
| Hallgasd meg Uram kérésem | 43 |
| Hallgasd meg Uram kérésem | 64 |
| Hallgass meg Izrael pásztora | 50 |
| Hallgass Uram könyörgő szómra | 88 |
| Hallottuk Jézus miképen hivogatsz | 218 |
| Haragodnak nagy voltában | 28 |
| Harang szól a mennyben | 292 |
| Ha megváltónk eljön | 309 |
| Hatalmas felség rettegünk | 237 |
| Ha te meg nem tartasz | 101 |
| Hazádnak rendületlenül | 361 |
| Hirdetvén az Ur halálát | 225 |
| Hirdettessed szent igédet | 104 |
| Hittel rád tekintek | 293 |
| Hivek ébredjetek | 177 |
| Hogy Babilon vizei mellett ültünk | 82 |
| Hogy eljött az idő teljessége | 138 |
| Hogyha éltünk vándor utja | 357 |
| Hozzád kiáltok kegyes Uram | 18 |
| Hozzád száll hő imánk | 272 |
| Hozzád száll fel lelkünk imája | 135 |
| Hozsánna, hozsánna zendüljön az ének | 110 |
| Hozsánna oh hozsánna | 344 |
| **I** | |
| Idvességünk váltságunk | 221 |
| Idvezitő Jézusunk | 242 |
| Igaz Isten igéretedben | 134 |
| Imádd az Istent | 335 |
| Imádandó Isten | 14 |
| Im a bus telet | 22 |
| Im bé jöttünk nagy örömmel | 14 |
| Im járulunk Te hozzád | 26 |
| Im nagy Isten | 24 |
| Ismét egyik esztendeje | 25 |
| Isten áldd meg a magyart | 250–35 |
| Isten Atyánk hálát adunk | 32 |
| Isten a ki a mennyben | 16 |
| Isten a roppant egeknek | 14 |
| Isten a ki népedet | 13 |
| Istenre bizom magamat | 16 |
| Istenemhez száll az ének | 15 |
| Isten égi Atyánk | 24 |
| Istenfélő hiv keresztyének | 9 |
| Istenem Te hozzád | 27 |
| Isten mi erős oltalmunk | 25 |
| Isten kezét mutatja | 15 |
| Istennek szent lelke | 14 |
| Istennek választott népe | 17 |
| Isten oltárához bejöttem | 26 |
| Itélj meg óh! Ur Isten engem | 3 |
| Itt a szent nap a nagy nap | 19 |
| **J** | |
| Jelszavunk előre | 29 |
| Jer lássuk az Ur keresztjét | 21 |
| Jertek áldjuk az Ur Istent | 23 |
| Jertek áldjuk az ég s föld urát | 18 |
| Jertek, örvendjünk mindnyájan. | 6 |
| Jézus akarja hogy napsugár legyek | 3 |
| Jézus az igéretet | 1 |
| Jézus fényes napom | 2 |
| Jézus ki a sirban valál | 1 |
| Jézus Krisztus Isten fia | 1 |
| Jézus Krisztus szép fényes hajnal | 1 |
| Jézus Krisztus szentek reménye | 2 |
| Jézus Krisztus szeretet | 3 |
| Jézus mig földi életed | 2 |
| Jézus meghalt büneinkért | 1 |
| Jézus néked élek | 3 |

| ÉNEK. | LAP. |
|---|---|
| Jézus ölébe bizton | 297 |
| Jézus örömet érzek szivemben | 163 |
| Jézusunk holt teste | 169 |
| Jó és igaz ó szenteknek szente | 156 |
| Jó Istenünk szállits áldást | 244 |
| Jó Istenünk édes Atyánk | 124 |
| Jöjj Jézushoz gyermekem | 323 |
| Jövel Krisztus hivő népe | 246 |
| Jövel Óh áldott szent lélek | 102 |
| Jövel szent lélek Isten | 148 |
| Jövel szent lélek szállj reánk | 130 |
| Jövel szent lélek Ur Isten | 124 |
| Jövel szent lélek Ur Isten | 128 |
| **K** | |
| Kegyelmes Atyánk édes Istenünk | 246 |
| Kegyes Jézus én imádságomra | 222 |
| Kegyes lelkek Jézust áldjátok | 132 |
| Kegyes őrző pásztorom | 312 |
| Kevés napjaink véghatára | 264 |
| Kezeinket összetéve | 313 |
| Kiáltásom halld meg Isten | 41 |
| Ki hivta az éjszakát elő | 201 |
| Kis gyenge gyermek | 343 |
| Könnyes szemmel tekintünk | 114 |
| Könyörülj rajtunk Ur Isten | 99 |
| Kövesd a Jézust | 298 |
| Krisztus felkent fejedelem | 164 |
| Krisztus hü vitézi | 326 |
| Krisztus ki vagy nap és világ | 206 |
| Krisztus Urunknak áldott születésén | 138 |
| Küldj áldást az őrállókra | 246 |
| **L** | |
| Légy áldott kegyelmes Istenünk | 118 |
| Légy itélőm Uram | 17 |
| Lelkem kiván Téged | 299 |
| Lelkünknek ez teljes indulatja | 180 |
| Lelkünk hozzád kivánkozik | 174 |
| Lelkünk, testünk teremtője | 261 |
| **M** | |
| Magamban már elvégezém | 30 |
| Magasztallak én téged | 200 |
| Maradj velem | 164 |
| Maradj velünk | 355 |
| Meghagytad nekünk Ur Isten | 155 |
| Mely boldog a ki | 185 |
| Mély gyászba borult a természet | 116 |
| Mely nagy vidámsággal | 172 |
| Megzendült ajka közöttünk | 171 |
| Mennybéli Felséges Isten | 191 |
| Megnyilt a sir | 345 |
| Megteritve áll előttünk | 216 |
| Megújúlt testel és erővel | 205 |
| Mentsd meg a tévelygőt | 317 |
| Mester a bősz vihar dühöng | 301 |
| Mindég velem | 333 |
| Mindenek előtte irgalmasságodról | 63 |
| Mindenható leborulva | 151 |
| Mindenható Mennyei Felség | 230 |
| Mindenkoron áldom | 25 |
| Minden népek hirdessétek | 110 |
| Mindennemü szükségemben | 237 |
| Mint a szép hives patakra | 32 |
| Mi szent Atyánk ki lakozol | 198 |
| Mit zugnak úgy | 1 |
| Mond fáradt vándor | 303 |
| Mostan ti hatalmasok | 20 |
| Mulandóság itt az élet | 107 |
| **N** | |
| Nagy az Ur ki fényes házát | 143 |
| Nagy az Ur szavára | 245 |
| Nagy Isten egek királya | 122 |
| Nagy Isten Téged az egeknek | 257 |
| Nagy Isten Téged imád | 167 |
| Nagy örömére szolgál szivünknek | 166 |
| Ne jöjjön szememre álom | 210 |
| Néked mennyei Atyánk hálát adunk | 208 |
| Nem hagyjuk el a bibiát | 277 |

| Ének. | Lap. |
|---|---|
| Ne szállj perbe én velem | 213 |
| Nincs Isten, igy szól a ki oktalan | 8 |
| Nosza Istenfélő szent hivek | 24 |
| **O** | |
| Óh áldott érzület | 316 |
| Óh áldott szent lélek | 126 |
| Óh áldott város | 338 |
| Óh dicső Jézus | 316 |
| Óh égi fény | 331 |
| Óh én lelkem dicsérjed | 207 |
| Óh, én Uram, én Istenem | 6 |
| Óh én Uram estve lesz már | 355 |
| Óh Felséges Ur egek királya | 188 |
| Óh Felséges Ur mi kegyes | 6 |
| Óh hadd szeresselek | 363 |
| Óh hatalmas egy Istenség | 241 |
| Óh hallgas meg nagy inségemben | 3 |
| Óh irgalmas Isten | 220 |
| Óh Isten ki a pásztorokat | 259 |
| Óh Isten a nagy természet | 232 |
| Óh Isten a nap fáklyája | 203 |
| Óh Isten bölcseségének | 131 |
| Óh Isten ki a törődött | 113 |
| Óh jöjjetek hivők | 339 |
| Óh jöjjetek mind ide | 340 |
| Óh szent Isten ki az időt | 235 |
| Óh Isten ki e reggellel | 202 |
| Óh Isteni nagy bölcseség | 233 |
| Óh Jézus mi idvességünk | 176 |
| Óh könyörgést meghallgató | 187 |
| Óh koporsó néma zára | 268 |
| Óh mely boldog ember az | 96 |
| Óh mely boldog az oly ember | 22 |
| Óh mely nagy az oly ember | 185 |
| Óh mélységes irgalom | 357 |
| Óh mi hü barát a Jézus | 327 |
| Óh mi sokan vannak | 2 |
| Óh minden jóknak kutfeje | 154 |
| Óh mindenütt jelenvaló | 147 |
| Óh nagy Isten dicsőséged | 98 |
| Óh seregeknek Istene | 52 |
| Óh szent Isten mi Atyánk | 178 |
| Óh szent Istenünk, jó Atyánk | 104 |
| Óh természetnek alkotója | 107 |
| Óh Ur Isten irgalmazz | 40 |
| Óh Ur Isten légy közöttünk | 98 |
| Óh Ur Jézus áldással | 167 |
| Óh Ur Jézus egeknek királya | 169 |
| Óh Ur Jézus Idvességem | 180 |
| Óh örökké élő Isten | 267 |
| Óh vándor jöjj | 362 |
| Óh világosságnak Atyja | 229 |
| Óh örök Isten ki Atyánk vagy | 242 |
| Óh örök Isten | 322 |
| Örizz meg Uram bennünket | 182 |
| Örök Isten kinek esztendők | 106 |
| Örök Isten leborulva | 224 |
| Örök Isten merre, merre vagy | 189 |
| Örök Isten népeknek Atyja | 360 |
| Örökkön örökké élő | 260 |
| Örömhir te vagy az | 278 |
| Örül mi szivünk | 150 |
| Örülj szivem | 356 |
| Örülök az én szivemben | 75 |
| Örvendj egész föld az Istennek | 44 |
| Örvendezzen már e világ | 109 |
| Örvendezzetek egek | 117 |
| Örvendezzetek az erős Istennek | 51 |
| Örvendezzünk a nagy Istennek | 227 |
| Örvendjetek keresztyének | 136 |
| Ö vezet ha elgondolom | 304 |
| **P** | |
| Perelj Uram perlőimmel | 27 |
| Por testünk virág szépsége | 263 |
| Próbáld meg Uram | 183 |
| **R** | |
| Rejts el értem megrepedt | 112 |
| Rettenetes az Urnak busulása | 240 |
| **S, Sz.** | |
| Sionban sok kis gyermek | 279 |
| Szabadits meg engem Ur Isten | 86 |

| ÉNEK. | LAP. |
|---|---|
| Szabadits meg és tarts meg .... | 8 |
| Szabadits meg Ur Isten engem.. | 40 |
| Szálljatok fel a tiszta fényben.. | 197 |
| Szállj, szállj magasra..... | 134 |
| Szent buzgósággal jöttünk be... | 98 |
| Szeretem és áldom az Ur Istent. | 71 |
| Szent egek minden boldog hajléki ..... | 123 |
| Szent érzelem tölti keblem..... | 280 |
| Szent háromság egy Istenünk... | 244 |
| Szent hazám tenéked..... | 358 |
| Szent hitünkről vallást tettünk.. | 243 |
| Szent igédet hallasd beszédedet. | 103 |
| Szent igéd Uram nekünk.....:. | 184 |
| Szent Isten elődbe borulunk .... | 243 |
| Szent Isten, noha néked ..... | 95 |
| Szent lélek Isten..... | 346 |
| Szent lélek óh, jövel, jövel..... | 127 |
| Szent lélek végy körül..... | 130 |
| Szent szent az Ur ..... | 245 |
| Szent vagy, szent vagy..... | 320 |
| Szép honom otthonom..... | 310 |
| Szivemet hozzád emelem..... | 15 |
| Szivemet megalázván te hozzád megyek ..... | 195 |
| Szivünk ajkunk téged áldd..... | 159 |
| Szivünket hozzád emeljük ..... | 122 |
| Szükölködünk nagy mértékben.. | 102 |

T

| | |
|---|---|
| Tanits meg Uram szent törvényedre..... | 181 |
| Tarts meg engem óh! Ur Isten.. | 47 |
| Tarts meg engemet, óh én Istenem..... | 9 |
| Te benned bizom Istenem..... | 47 |
| Te benned biztunk eleitől fogva. | 56 |
| Téged Atyánk tisztelünk..... | 8 |
| Téged csak, óh drága Jézus..... | 334 |
| Téged Isten tisztelünk..... | 48 |
| Téged Ur Isten dicsérünk ..... | 211 |
| Te hozzád kiáltok Ur Isten..... | 87 |
| Tekints meg Uram engemet.... | 53 |
| Tekints reánk Ur Isten..... | 238 |
| Teljes az oly embernek..... | 173 |
| Te néked mondunk dicséretet... | 125 |
| Te néked Uram hálát adok..... | 195 |
| Térj magadhoz drága Sion..... | 249 |
| Térj pihenni fáradt vándor..... | 270 |
| Te rólad zeng dicséretünk ..... | 97 |
| Tisztelünk Uram nagy félelemmel ..... ..... | 182 |
| Tökéletes volt minden tekintetben ..... | 157 |
| Törvény alól menten..... | 324 |

U

| | |
|---|---|
| Ugy tetszik, halva fekszik..... | 236 |
| Uram áldjuk szent nevedet..... | 258 |
| Uram a te igéd nekem..... | 159 |
| Uram a töredelmes..... | 99 |
| Uram bocsásd el népedet..... | 223 |
| Uram bocsássad el szolgádat.... | 224 |
| Uram büneink soksága..... | 215 |
| Uram én csak benned bizom.... | 21 |
| Uram im mindent hozok..... | 347 |
| Uram hatalmadat mutogatja.... | 231 |
| Uram kegyelmed zsámolyánál.. | 98 |
| Uram ki a szomorúságot..... | 254 |
| Uram ki lészen lakója ..... ..... | 9 |
| Uram ki vagy nap és világ..... | 239 |
| Uram téged tisztelünk..... | 179 |
| Uram, te megvizsgálsz engem.. | 85 |
| Uram, te nagy haragodban..... | 5 |
| Uram te vagy én Istenem..... | 42 |
| Uram vezess engemet..... | 272 |
| Ur Isten, áldj meg jóvoltodból.. | 46 |
| Ur Isten a nap felköltével..... | 204 |
| Ur Isten az én imádságom..... | 4 |
| Ur Isten! Felségedet dicsérem.. | 38 |
| Ur Isten kész az én szivem..... | 70 |
| Ur Isten kész az én szivem..... | 96 |
| Ur Isten, küldd reám a te kegyelmed..... | 87 |
| Ur Isten mi sok szükséget .... | 99 |
| Ur Isten téged..... | 101 |

| Ének. | Lap. |
|---|---|
| Ur Isten téged | 189 |
| Ur Isten végy dicséretet | 172 |
| Ur Jézus aki felséggel | 121 |
| Ur Jézus idvesség fejedelme | 175 |
| Ur Jézus Krisztus | 166 |
| Ur Jézus mely igen drága | 98 |
| Urnak szolgái mindnyájan | 79 |
| **V** | |
| Van üres hely | 306 |
| Várván vártam a felséges urra | 30 |
| Vedd el jutalmadat | 120 |
| Végső óránk ha elértük | 267 |
| Vessük le már a gyászruhát | 118 |
| Világnak Ura bölcs teremtője | 189 |
| **Z** | |
| Zendüljön a Hozsánna | 110 |
| Zeng égi karnak éneke | 337 |
| Zengjen győzedelmi ének | 252 |
| Zeng nyelvünk a te dicséreteddel | 220 |

## I. ZSOLTÁR.

(119 Zsoltár dallamára.)

1. A ki nem jár hitlenek tanácsán, És le nem ül a csúfolók székében, Sem meg nem áll a bünösök útján, De gyönyört lel az Isten törvényében, Gondja csak az mind éjjel, mind nappal, Az ilyen ember nagy boldog bizonnyal.

2. Mint jó termőfa a vizek mellett, Mely idején bő gyömölcsét meghozza, Élte olyan az igaz embernek, Nem virúl el s nem hull le mindjárt lombja; Minden dolga, a melyet ő végez, Örökké megáll és maradandó lesz.

3. De nem úgy lesz a gonosznak dolga, Hanem ha az Ur itéletre támad, Azt a szél, mint a polyvát szétszórja, Mert a bünös a jóval meg nem állhat, Elvészen ő nyoma és emléke, Csak a jókra vár Istennél a béke.

## II. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. Mit zúgnak úgy s mit háborognak, A balgatag bálványozók? Mit akarnak, mire gondolnak, E szűntelen tanácskozók? Isten ellen, a Krisztus ellen, Tesznek kötést, lám e nagyok: El az igát! azt mondják fennen! Ne legyünk már többé rabok!

2. Csak egy törvény van égen, földön, Ugy mond az Ur s az az igaz, A mely megáll mindig örökkön, Az én erős törvényem az! Én fiammé és gyermekemmé Ezzel szűlém a föld fiát, Krisztusnak adtam örökévé, Hordoznotok kell az igát!

# III. ZSOLTÁR.

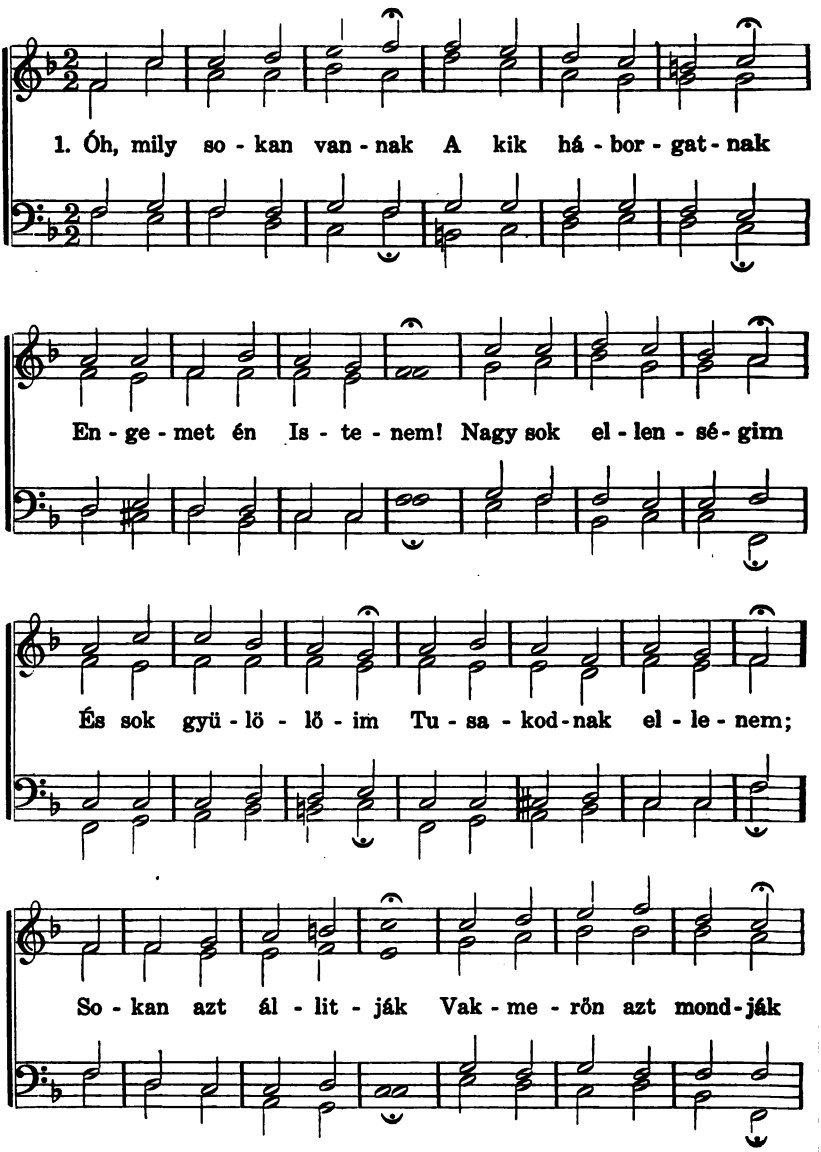
1. Óh, mily so - kan van - nak A kik há - bor - gat - nak
En - ge - met én Is - te - nem! Nagy sok el - len - sé - gim
És sok gyü - lö - lő - im Tu - sa - kod - nak el - le - nem;
So - kan azt ál - lit - ják Vak - me - rőn azt mond - ják

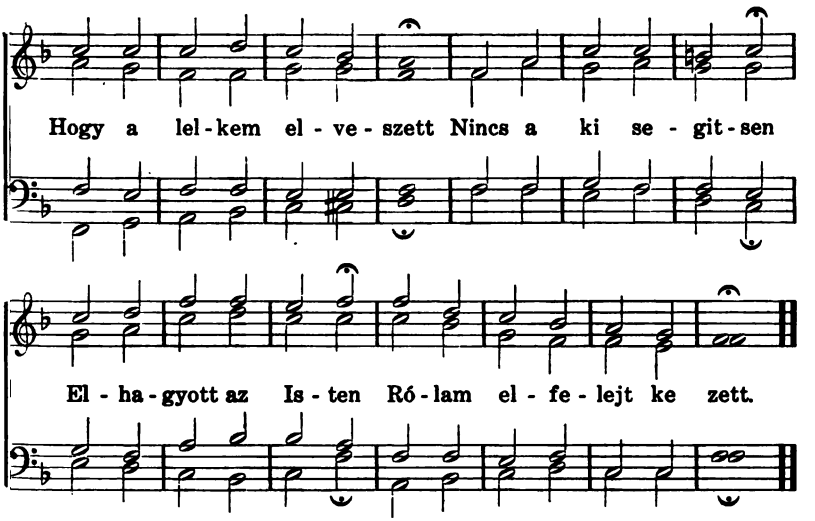


2. De te én Istenem! Paizsom vagy nekem, Ki életem megmented, És nagy tisztességre, Fejem dicsőségre, Idővel felemeled. Te hozzád Ur Isten! Kiáltok szűntelen, És te meg vidámitasz; Meghallgatsz kedvedből, Sion szent hegyéről Nagy segedelmet nyujtasz.

3. Ha ágyamban nyugszom, Csendesen aluszom, Nincsen semmi félelmem; Midőn felserkenek, Semmin nem kesergek; Mert Isten őriz engem, Ha százezer népek Mind körűl vennének, Jobb és balkezem felől; Ha rám törnének is Nem rettegnék meg is Semmi veszedelemtől.

## IV. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. Óh! hallgass meg nagy inségemben, Én igazságom Istene! Szabad térre vigy engem innen, Hol a bűn ugy körűlveve. Hatalmasok, meddig fogjátok Gyalázni az én hitemet? Meddig tart még hivalkodástok, Abban lelve csak örömet?

2. Az Istennek igaz hálával, S jó élettel áldozzatok; Az Istenben nagy bátorsággal Örűljetek és bizzatok! De sokan mondják azt mi nékűnk: Ki vezérel hát a jóra? Azért téged, Uristen kérűnk, Jőjjön el az áldott óra!

## V. ZSOLTÁR.

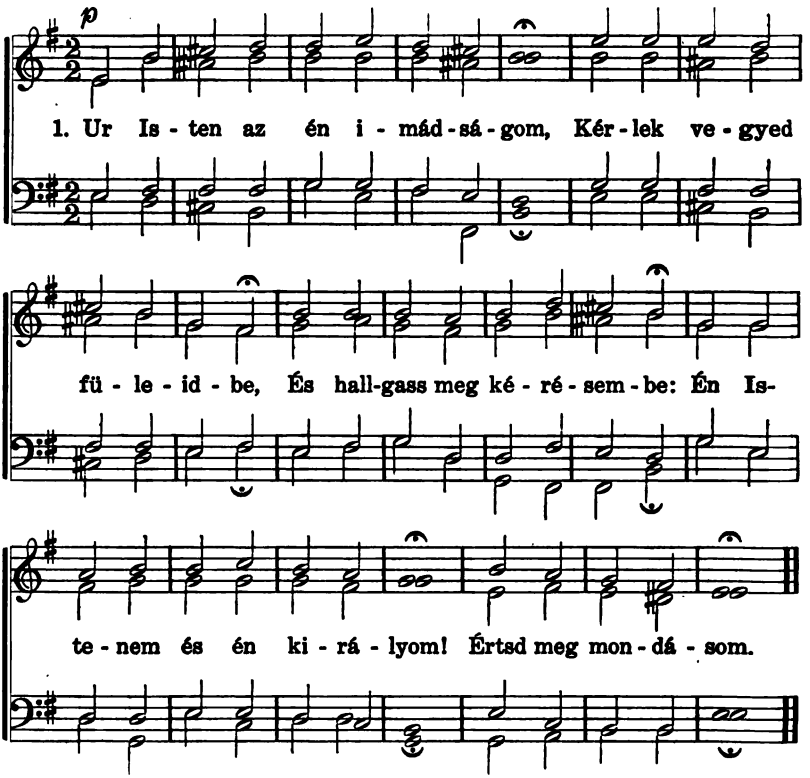


2. Tekintsed meg esedezésem, És halld meg kiáltásomat: Midőn hivlak királyomat Meg hallgatod én könyörgésem, Bizonnyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet, Uram! még viradta előtt, Idejébb mint a nap feljött, Elődbe számlálom ügyemet, Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedűl vagy oly Isten, Kinek a gonoszság nem kell, És aki gonosz bűnben él, Nem mehet hozzád semmiképen, Mig él vétékben.

5., 6. . . . . .

7. Én pedig nagy jó reménységgel Bejöttem szent templomodba, És imádlak szent házadba: Nagy jó voltodért félelemmel, Szolgállak szivvel.

8., 9., 10. . . . . .

11. És hogy mind azok örűljenek, A kik biznak csak te benned, És szivből szeretik neved, Engedd, hogy vigan Felségednek Énekeljenek.

12. Mert az igazat te megáldod, Te nagy irgalmasságoddal Körűl veszed mint paizszsal, Minden gonosz ellen megtartod, És oltalmazod.

## VI. ZSOLTÁR.

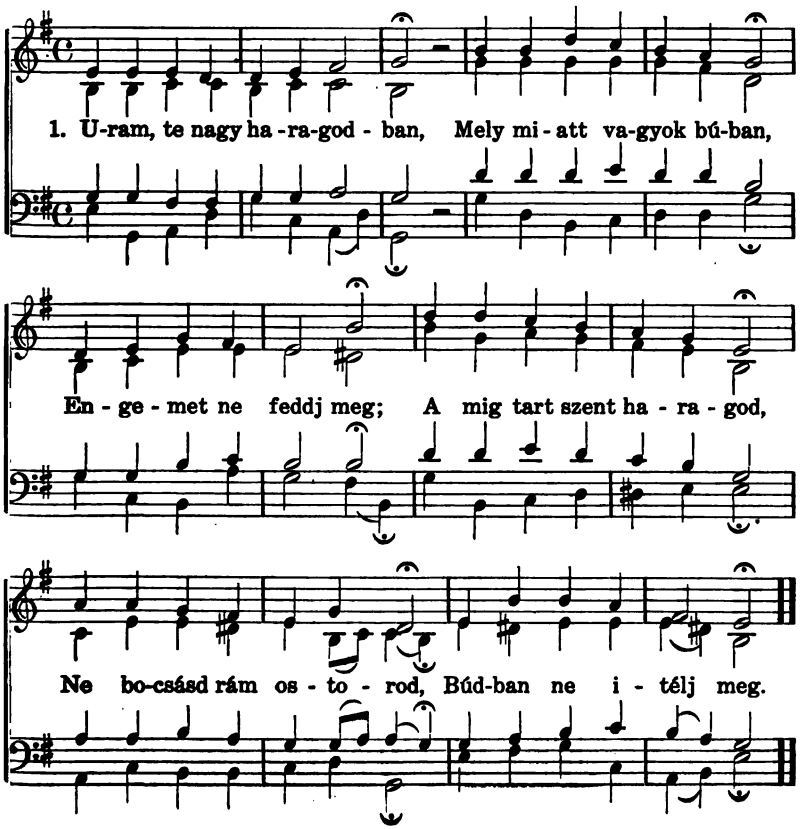

2. Tekintsd Uram, kegyelmedet, Mert én nagyon szenvedek, A lelkem elfáradt; Óh! adj nekem gyógyúlást És lelki megújúlást, Ki csak téged várlak.

3. Elfáradtan bánatimban, Egész éjjel sirtomban, Ágyam könytől ázott; Szemem többé nem ragyog, Siralmamban hervadok, Bűnöm meg alázott.

4. Azért, Uram, most légy velem És adj nekem kegyesen A bűnön győzelmet; Űzd el tőlem a gonoszt S helyettem azt ostorozd, Ki engem megejtett.

5. Könyörgésem meghallgatja Az Ur és elfogadja Esedező szómat; Bizom benne, hogy megáld Büneimért megbocsát Ugy kivánja jómat.

## VII. ZSOLTÁR.

(35 Zsoltár dallamára.)

1. Óh! én Uram, én Istenem, Segitségűl te légy velem, Mert te benned van reménységem, A gonosztól te óvhatsz engem. Halálos vész ha fenyeget, Te tarthatod meg éltemet; Te nálad van a kegyelem, Szabadits meg, én Istemem!

2. Igen nagy bűnt nem tettem én, Sőt a jóra törekedém, Jóért roszszal sohse fizettem, Bosszú helyett inkább jót tettem; A világ mégis meggyaláz, Lelkemben a porig aláz; De én lelkem fölemelem, Szabadits meg, én Istenem.

3. Az itélő Isten te vagy, Az ártatlan embert ne hagyd; Ki szivűnket, vesénket látod, Te tégy velem is igazságot. Óh! hiveket védő paizs, Te légy az én oltalmam is; Ne érjen a veszedelem, Szabadits meg, én Istenem!

## VIII. ZSOLTÁR.

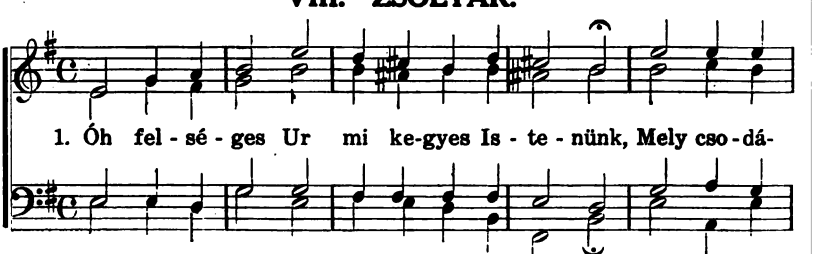

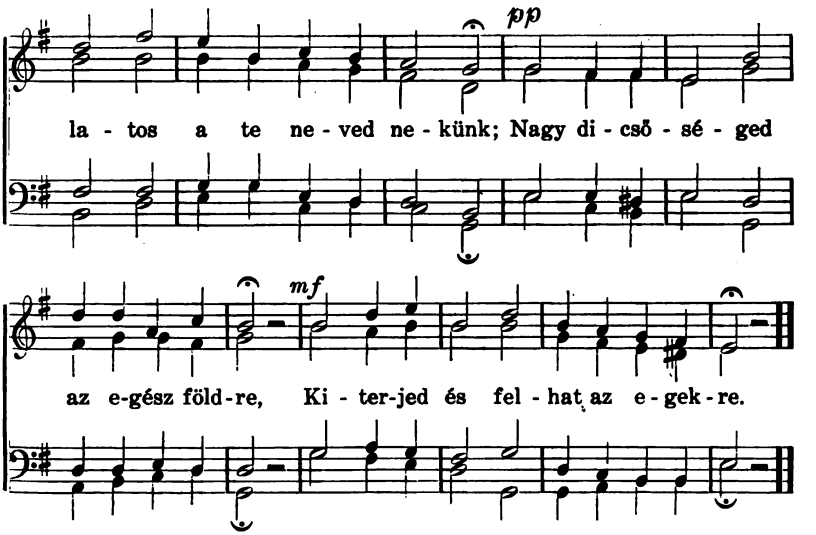


2. Dicsérnek téged még a kicsinyek is, Szájukban viselik nevedet ők is, Kik által ellenséget megejtesz, És bosszuállót megszégyenitesz.

3. Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak, Melyeket a te újjaid formáltak, Az eget, holdat, a fényes napot, És szép renddel a sok csillagokat.

4. Csudálván mondom: micsoda az ember? Ki te tőled ennyi dicsőséget nyer; De micsoda az embernek fia, Kiről felségednek van ily gondja?

5. Az angyaloknál noha egy kevéssé Kisebbé tőd; de nagy dicsőségessé Teremtéd őtet és magasztalád, Nagy dicsőségessé felkoronázád.

6. Kezed munkáin őtet urrá tevéd; Hogy azokal birna, néki engedéd, Valamit e villágra teremtél, Mindeneket lába alá vetél.

7., 8. . . . . .

9. Óh felséges Isten, kegyelmes Urunk! Mely csudálatos a te neved nálunk Felségednek mily nagy dicsősége, Melylyel teljes e föld kereksége.

## IX. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Téged Atyánk tisztelünk, Áldja szivünk nagy neved; Zengi hála énekünk, A te sok jó tettedet, Benned, Isten, mi Urunk Nagy örömmel vigadunk.

2. Mindörökké szent az Ur, Ö itél csak igazán, A hatalmas porba húll, Istenünknek egy szaván; Mig az üldözött szegény, Megmenekül idején.

3. Áldjuk hát az ég Urát, Zengje ajkunk tetteit, A ki annyi harczon át, Védte most is hiveit, A gonoszszal megbiránk, Mert Isten volt a biránk.

4. Ó Uram mi Istenünk, Esdve kérünk újra még, Légy ezentúl is velünk, És hű őrizőnk te légy, Mindörökké a ki vagy, Minket Isten el ne hagyj.

## XII. ZSOLTÁR.

1. Szabadits meg és tarts meg Uram Isten! Mert szentid elfogytak nincs jól tevő, És e földön már sok a tökéletlen, Nincs emberek közt igaz beszédü.

2. Ezek egymásnak szólnak csak hivságot, Dolgukat festik szép beszédekkel, Hizelkedvén mutatnak nyájasságot; De nyelvök nem egyez szivökkel.

3. Tartsd meg azért népedet kegyelmesen, Kérünk jóvoltodból reánk tekints; Őrizz meg örökké e nemzet ellen, Hozzánk mindenkor jó kedvet jelents.

## XIV. ZSOLTÁR.

(50 Zsoltár dallamára.)

1. Nincs Isten, igy szól, a ki oktalan, Hitetlenül él a boldogtalan; Nem hisz a jóban, hát gonoszt mivel, Nem teszen ő jót soha senkivel; De látja az Ur a magas mennyekből, Hogy a földön igy minden szentség megdől.

2. Eljő az Ur, ti hivek, várjátok, Tiszta szivek, ő benne bizzatok; Meglátja még oltalmát az igaz, Szegényre majd ő tőle száll vigasz; Az Isten eljön, hogy szabaditását, A bűnösök is, hozzá térve lássák!

## XV. ZSOLTÁR.

1. Uram ki lészen lakója, A te felséged sátorának? Jelentsd meg és add tudtomra, Ki lészen örök lakosa, Szent hegyednek és hajlékodnak?

2. A ki jár igaz életben, Szól és szolgáltat igazságot, Igazán forog mindenben, És hűséges ő szivében, És szereti a jámborságot.

## XVI. ZSOLTÁR.

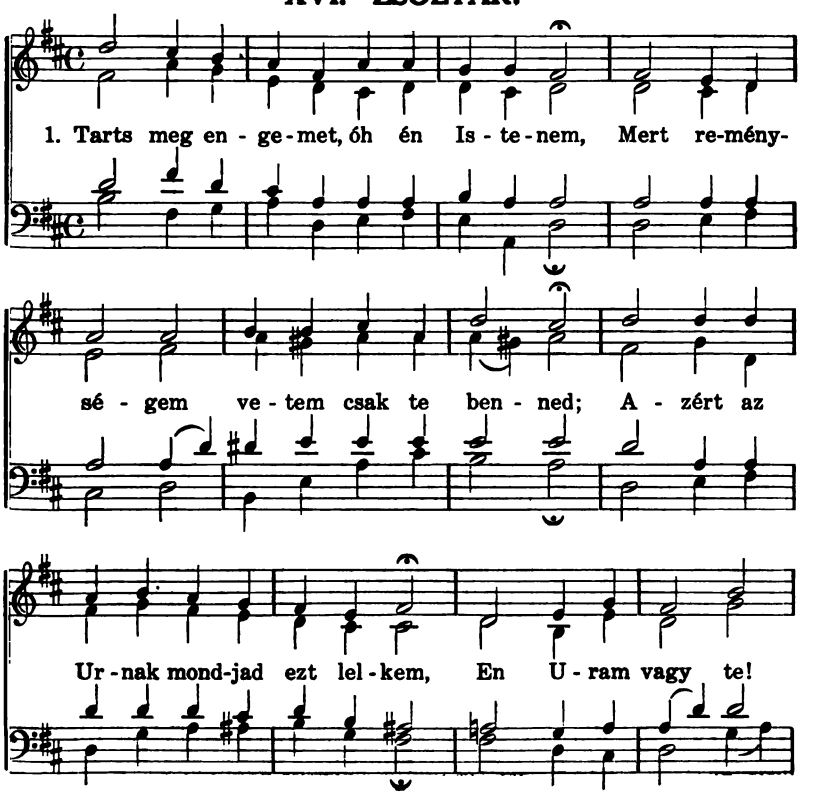

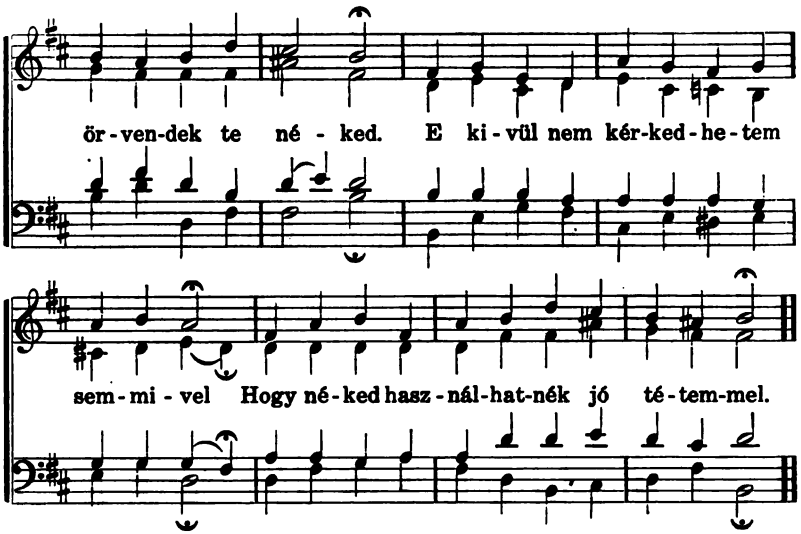


2., 3. . . . . .

4. Dicséretet mondok én az Urnak, Ki engem tanácsával jól vezérel: Még utai is erre tanitnak, És törvényi is megintenek éjjel; Az Urat szüntelen előttem tartom, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

5. . . . . .

6. Az életre nekem utat mutatsz; Mely életben vagyon örök boldogság, Hol szent szinednek gyönyörű voltát Látatod, mely nagy öröm és vigasság! Jobb kezednek ereje, dicsősége, Örökké megmarad, soha nincs vége.

## XVII. ZSOLTÁR.

(138 Zsoltár dallamára.)

1. Hallgasd meg igazságomat, Én szavamat Uristen, értsd meg; Szivbeli könyörgésemre Figyelmezve azt jól tekintsd meg; Itéletet tőled várok, Mert nem járok csalárd ösvényen; Nézd meg ügyem, láttass törvényt És a szerint itélj meg engem.

2. Lépteimet, én Istenem, Ösvényeden vezesd mindenha; Hogy máshova el ne térjek, Tőled kérek erőt útamra, Téged hivlak szükségemben, Mert te, engem Uram, megtartasz, Felém fordulsz figyelmesen, És kegyesen szavamra hallgatsz,

3. Oltalmazó jó Istenem, Láttasd velem irgalmasságod, Mutasd meg, hogy hiveidet Megőrizid s nyilván megáldod; Mint szemednek fényét védj meg És őrizz meg a jóban engem, Rejts el szárnyad árnyékában, Ott találjam biztos vedélmem.

## XIX. ZSOLTÁR.

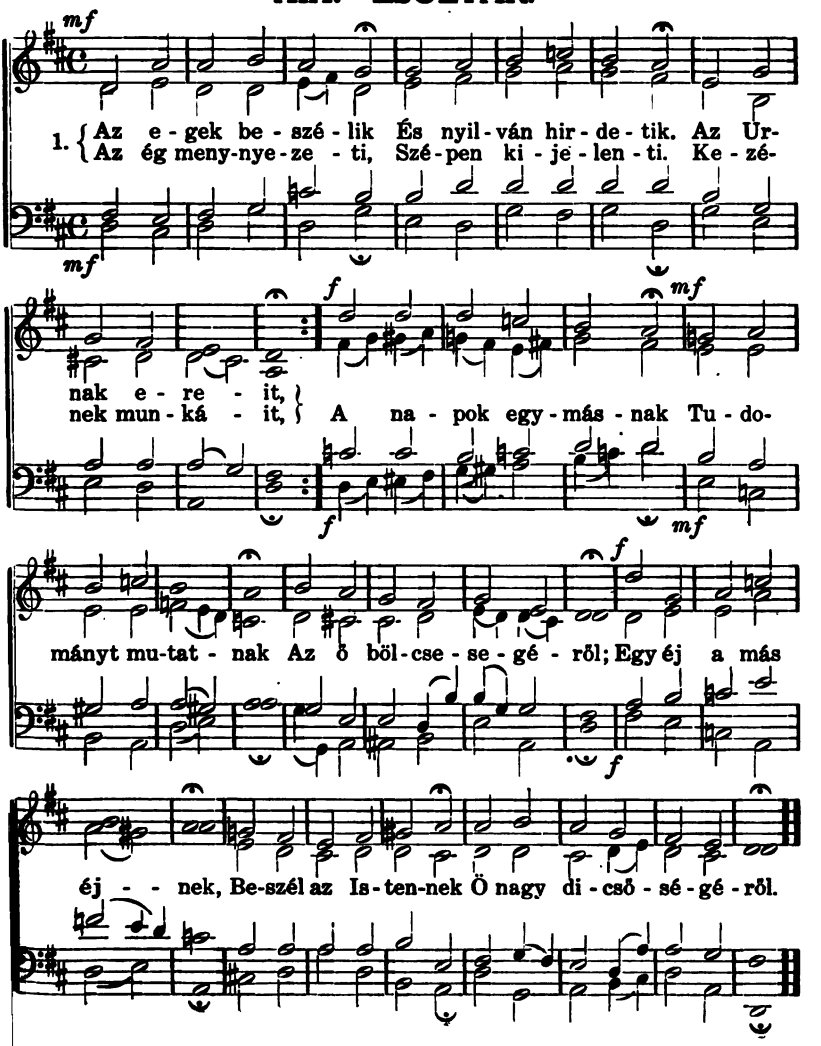

2. Nincs szó, sem tartomány, A hol e tudomány Nem prédikáltatnék, Mindenfelé mégyen E föld kerekségén Beszédek ezeknek, Irások kimégyen Mind e világ végén, Holott a fényes napnak, Hajlékot az Isten, Helyeztetett szépen, Ö lakó szállásának.

3. . . . . .

4. Az Isten törvénye, Tiszta ő beszéde, Lelkeket megtérit; Hűség bizonysága, Kisdedeket abba Bölcseségre tanit. Ö parancsolati Igazak mondási, Mik szivet vigasztalnak; Minden ő törvényi Tiszták szent beszédi, Szemet világositnak.

5., 6. . . . . .

7. Szolgádat őrizd meg, Kevélységtől tartsd meg, Ne essék e bünbe; És én tiszta leszek, Semmi bűnt nem teszek, Járok te kedvedbe Szájamnak szólása, Szivem gondolatja, Kedves légyen tenéked. Adjad, óh én Uram! És erős kőszálam, Hogy ne vétsek ellened.

## XX. ZSOLTÁR.

(Hymnusz dallamára.)

1. A nagy Isten tégedet Mindig meghallgasson, Hogyha veszély fenyeget, Istenünk megtartson; Küldje neked védelmét Az ő szent házából, Áraszsza rád kegyelmét Égi hajlékából!

2. Kedvét nyerje mind, a mit Fölteszsz oltárára, Hálaáldozataid Tetszőnek találja; A mit a szived óhajt, Adja meg tenéked, S a mit gondolsz, végre majd Érjen mind jó véget!

3. Hadd zengjünk hálaimát Nagy lelki örömmel: Isten őrzi hű népét, Mennyei erővel! Lengjenek fent zászlóink Magasan a légben Midőn győznek népeink Az Isten nevében!

## XXII. ZSOLTÁR.

1. Én Istenem, én erős Istenem, Miért hagyál el engem ily igen? Kiáltásomtól minden oltalom Oly távol vagyon! Én kiáltok tehozzád mind napestig, Sőt ajakam még, éjen át sem nyugszik, Te még sem felelsz meg, nincs ki megmentsen Inségemben!

2. Én Istenem, mily szent a te neved, Téged dicsér ez a gyülekezet; Szentséged, mely örökül ránk maradt, Él és megmarad. Atyáink is mindig te benned biztak, Szükségükben őket te oltalmaztad És te benned soha szégyent nem vallot Bizodalmok.

3. Én Istenem, én erős Istenem, Ha könyörűlsz inséges éltemen, Jóvoltodért örökké hálát zengek Felségednek! Áldalak, hogy te a szegényt megmented, Az Istenkeresőt el nem felejted, Dicsőséged firól-fira hadd szálljon Ę világon!

## XXIII. ZSOLTÁR.

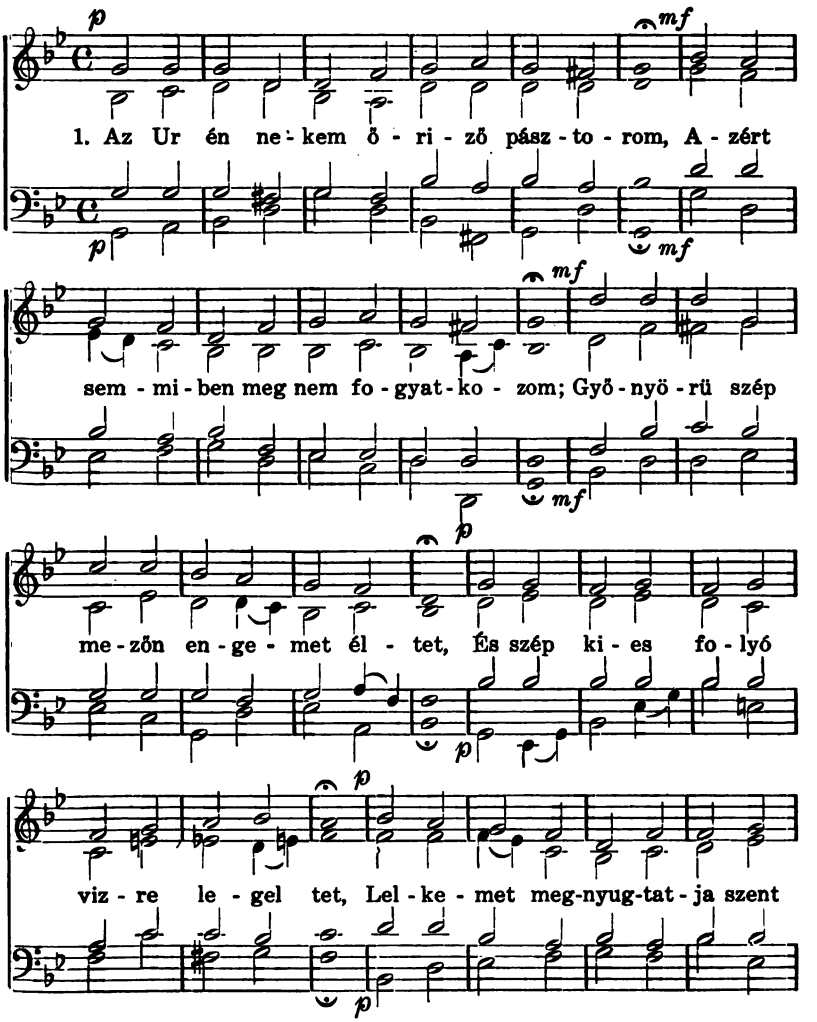

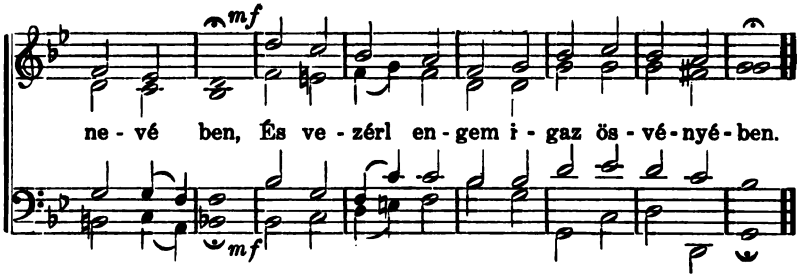


2. Ha a halál árnyékában járnék is, De nem félnék még ő sötét völgyén is, Mert mindenütt te jelen vagy én velem, Vessződ és botod megvigasztal engem; És nekem az én ellenségim ellen, Asztalt készitesz, eledelt adsz bőven.

3. Balzsamodat kiárasztod fejemre, Telt pohárral itatsz idvességemre, Kegyességed, jóságod kisér engem, Az vesz körül egész földi éltemben; Ó! add, Uram, hogy e hü oltalomban, Mind holtomig szent házadban lakozzam.

## XXIV. ZSOLTÁR.

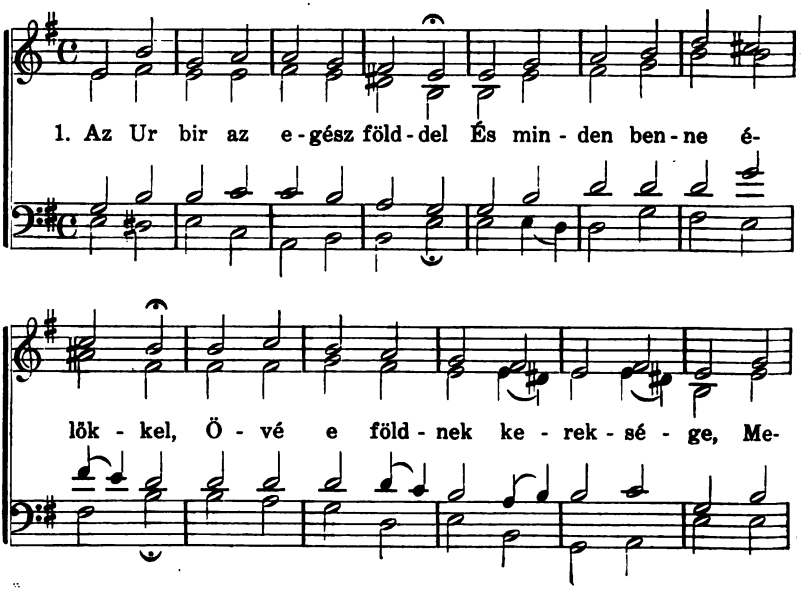

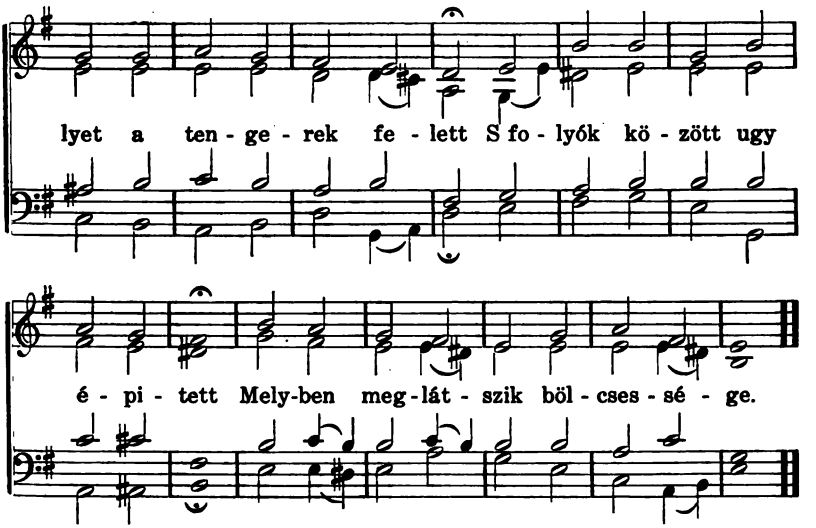


2. De vajjon az Ur szent egét, Hol ő vevé lakóhelyét, Ki látja meg s ki éri el majd? A kinek tiszta ő szive Jó és igaz keze müve. S a ki hivalkodásra nem hajt.

3. Áldásban az igaz marad, Idvezitést azoknak ad, Az Isten, a kik őt keresték, Ki szent szinét óhajtozá, És hite az úrhoz voná, Boldog lesz az a hű nemzetség.

4. Te bezárt föld! nyiss hát utat, Emelj diadal-kapukat A megváltó király szavára; Hadd szálljon égbe, a mi szent, S érje el üdvét odafent, Hol hiveit az Isten várja.

## XXV. ZSOLTÁR.

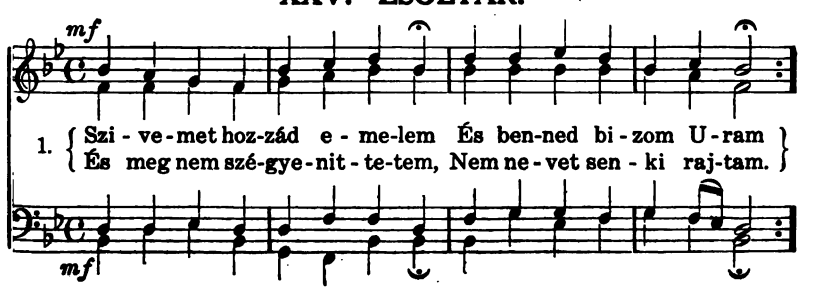

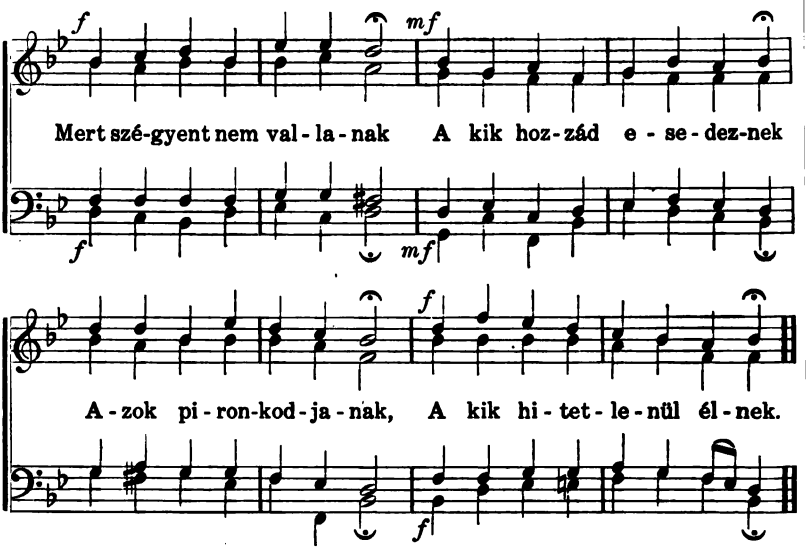


2. Utaid Uram! mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem; Te ösvényidre tanits meg, Miken intézd menésem; És vezérelj engemet, A te szent igaz igédben, Oltalmazd életemet, Mert benned bizom Ur Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból, Nagy kegyelmességedre, Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre, Ifjuságomnak vétkét, Kérlek hogy meg ne emlitsed, Sőt nagy kegyességedet, Én Istenem megtekintsed.

4. Jó és igaz az Ur Isten, Mind örökkön örökre, A bünösöket téritvén Ö igaz ösvényére; És a nyomorultakat, Életökben igazgatja, Nagy kegyesen azokat, Az ő útában megtartja.

5. Az Istennek minden úta, Kegyesség, és nagy hűség, Azoknak, kik mondására, Gondot tartnak mindvégig, Énnékem kegyelmezz meg Úram! a te szent nevedért, És bünömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltáért.

6. A ki az Ur Istent féli, És tiszteli szivében, Azt ő nagy hiven vezérli, Ö igaz ösvényében, Nagy békességben annak, Minden jó bőven adatik, És ő maradékinak, Gazdag örökség hagyatik.

## XXVI. ZSOLTÁR.

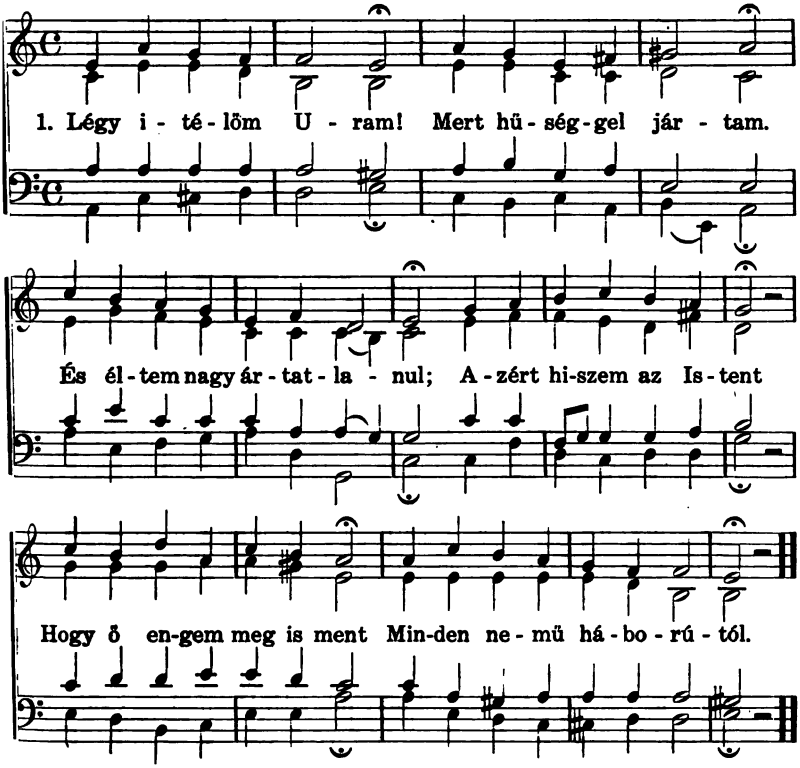


2. . . . . .

3. Látom szemem előtt Kegyelmességedet; És azon vagyok szüntelen, Hogy minden dolgaimban Járjak igazságodban, Ne vétsek felséged ellen.

4., 5. . . . . .

6. Belső tisztaságban, És ártatlanságban, Én kezeimet megmosom; Tisztán téged dicsérlek, Áldozván felségednek, Oltárod körül forgódom.

7. . . . . .

8. Uram hajlékodat, Szeretem házadat, Holott lakol dicsőségel; Szent helyedet kedvelem, És azt felebb becsülöm Minden e világi kincsnél.

9., 10. . . . . .

11. Azért tisztaságban, Járok igazságban, És élek nagy ártatlanul Büntől magam őrizem, Szabadits meg hát engem, Te nagy irgalmasságodból.

## XXVII. ZSOLTÁR.

(46 Zsoltár dallamára.)

1. Az Ur a mi világosságunk, Ö benne hű védőt találunk; Ki volna hát, kit rettegünk, Ha az Isten van mivelünk? Ha az egész világ ránk törne, Hogy a hivő népet megölje, Uram te mind elűzheted, Ha kinyujtod erős kezed!

2. Ha mind a föld táborba gyűlne, Mi nem félnénk már megrendűlve; Látván a ránk törő hadat, Bizva várnánk mi az Urat; Csak egy dolgot kérnénk ő tőle, Ki eddig is hiven megőrze, Hogy mig élünk szent temploma Legyen lelkünk boldog hona.

3. Óh! mi szép az Ur dicsősége, Hol ő lakik örök felségbe. Óh! mily erős a szent torony, E sziklavár, ez oltalom! Azért ha ránk vész napja támad Tárd fel nekünk a te szent házad, Takarjon el lakóhelyed, Hogy áldjuk itt dicső neved.

4. Tartsd meg Uram boldog hitünket, Hallgass meg és oltalmazz minket; Reményünk Óh! Uram te vagy, Veszély között hát el ne hagyj! Nincs senki más, e földön nincsen, Ki vigasztaljon és segitsen, Azért hozzád fohászkodunk; Maradj, Uram, hű gyámolunk.

5. Hol volna már a te hű néped, Ha utain te nem vezérled? Hová lennénk most is, Uram, Mig ellenünk reánk rohan? Benned bizunk hát rendűletlen, Hogy oltalmunk maradsz szünetlen; Isten velünk, ki ellenünk? Igy semmitől nem rettegünk.

## XXVIII. ZSOLTÁR.

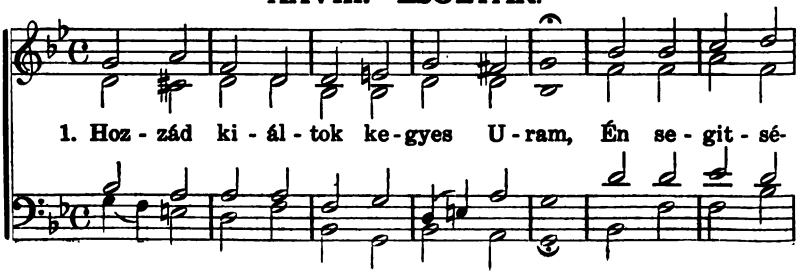

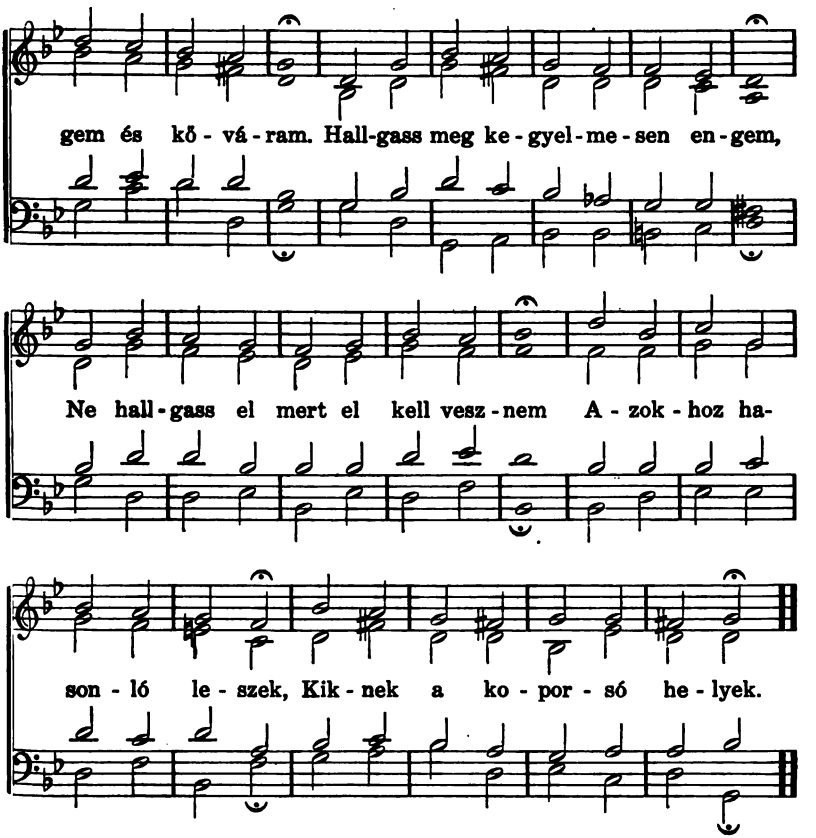


2. Midőn te hozzád esedezem, És kezeimet felemelem, A te szentséges templomodban, Hallgas meg én imádságomban; Ne büntess a hitlenekkel, Ne verj a gonosztevőkkel.

3., 4. . . . . .

5. Áldott legyen a nagy Ur Isten, Ki meghallgata kérésemben. Az Úr énnékem erősségem, Én paizsom és segedelmem; Örül szivem és énekben, Dicsérem őtet szüntelen.

6. Az Úr ő népének ereje, A Krisztusnak nagy erőssége; Tartsd meg azért a te népedet, És áldjad meg örökségedet, Legeltesd és vigasztald, És örökké felmagasztald.

## XXIX. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Mostan, ti hatalmasok, E föld büszke nagyjai, Térdet, fejet hajtsatok S jertek Istent áldani; Tiszteljétek őt, nagyok, A ki mindennél nagyobb.

2. Megzendűl az Ur szava Zajgó tengerek felett, A mennydörgés moraja Megrengeti a leget; Mily hatalom, mily erő! Ezt nyilván mutatja ő!

3. Majd a bérczen hangozik Az Ur harsogó szava, S büszke czédrus a porig Hajlik, omlik általa; Ingadoznak a hegyek, Bérczi erdők rengenek!

4. Óh! Ur Isten szent szavad Zengje itt is templomod; Mondjad: a ki megtagad, Azt itéletre vonod; De meg áldod népedet, A kik félik nevedet.

## XXX. ZSOLTÁR.

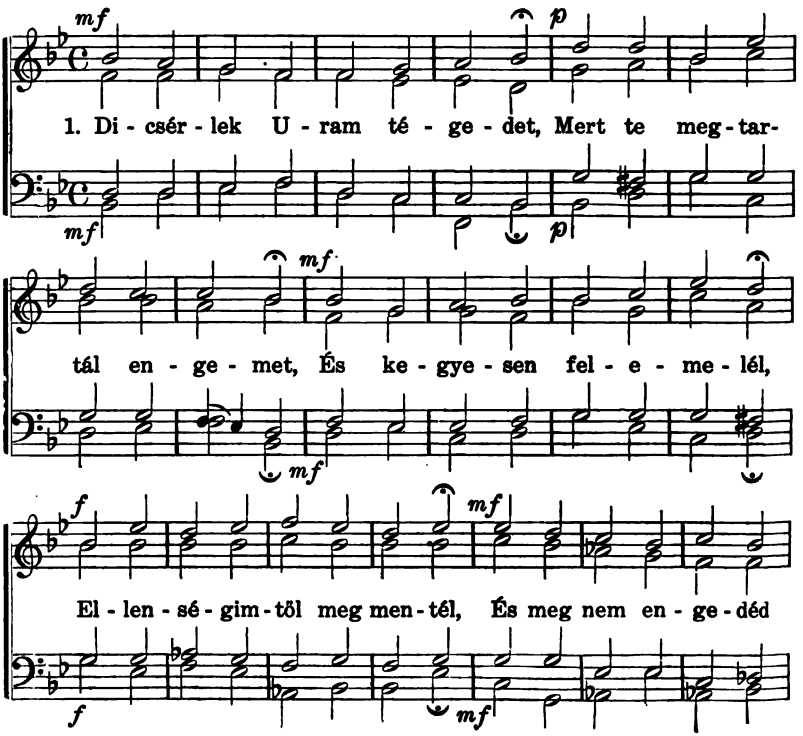

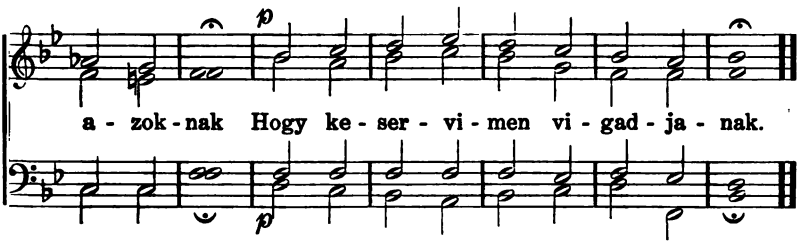


2. Midőn lelkem téged hivott, Megújulást küldél legott, S a ki már a sirban valék, Általad uj erőt nyerék; S mig annyi más a sirba szállott, Engem kezed ismét megáldott.

3. Istenes Hivek és szentek, Az Urnak énekeljetek, Áldjátok őtet mind végig, Mert nem haragszik sokáig, Az ember alig gondolhatja Mely hamar elmulik haragja.

4. Uram ha én porrá leszek, Tégedet hogy dicsérjelek, Hogy hirdessem jóságodat, Ha elveszek a föld alatt? Ne hagyd azért elveszni lelkem, Légy kegyelmes és tarts meg engem.

5. Az Urnak én hálát adok, Mert kegyesen meghallgatott, Gyászt, bánatot rólam levett, Örömmel tölté szivemet; Ó! a ki engem igy megáldott, Legyen az Ur örökké áldott.

## XXXI. ZSOLTÁR.

(6 Zsoltár dallamára.)

1. Uram én csak benned bizom, Légy azért oltalmazóm, Hogy szégyent ne valljak; Te igazságod szerint Uram tekints rám megint, Add hogy meg újúljak.

2. Forditsd felém szent szinedet, Siess tarts meg engemet, Ó! én idvességem; Menő helyet adj nekem, Erőddel most légy velem Ó! én erősségem.

3. Erős váram, Uram, te vagy, Te, Ó! egyedüli nagy, Azért téged kérlek; Vedd ki tőrből lelkemet, Szabaditsd meg éltemet, Mert benned remélek.

4. Én az Urnak hálát adok, Mert engem befogadott Erős oltalmába; A midőn azt gondolám, Hogy már nincsen gondja rám, Bevitt hajlékába.

5. Áldott az Ur dicső neve, Azért hát minden hive Szeresse s áldja őt; Imádjuk a nagy Istent, A ki megőrzi itt lent, A szentet és a hivőt.

# XXXII. ZSOLTÁR.

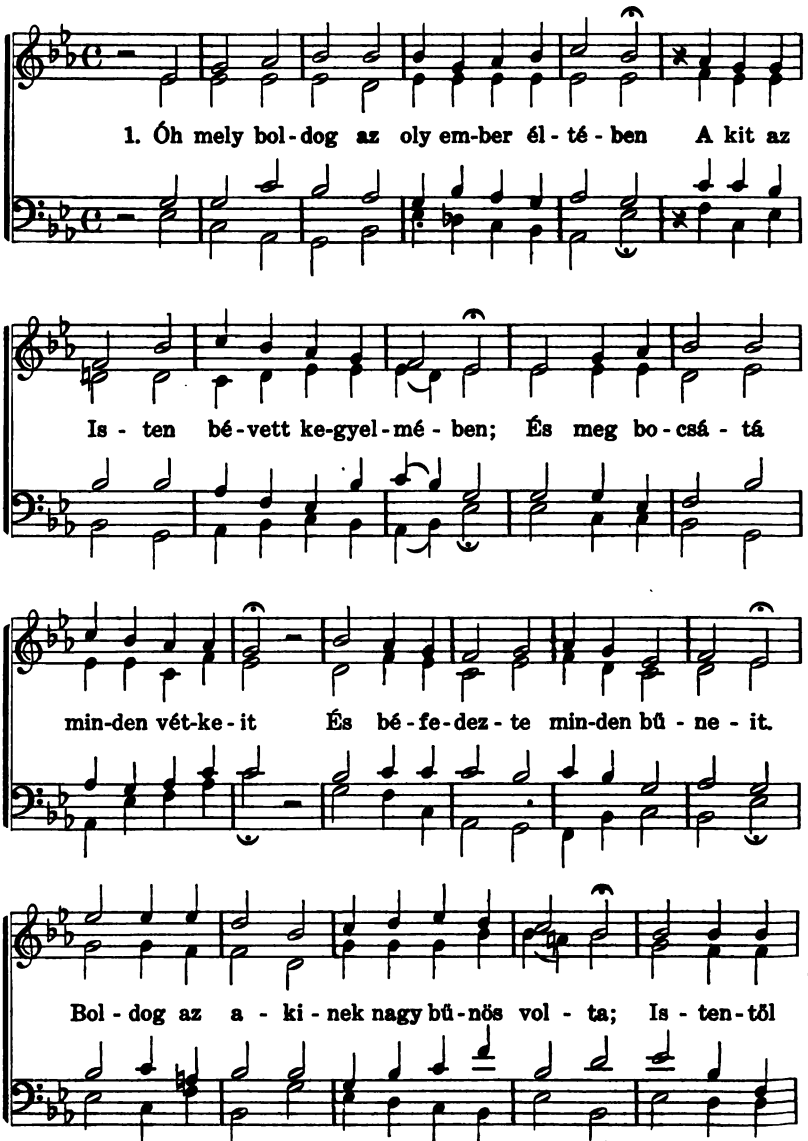

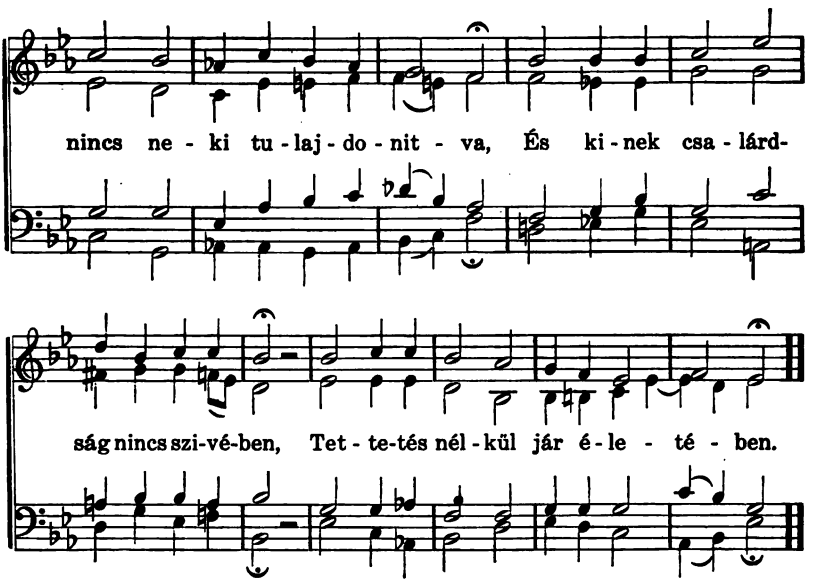


2. Hogy bűnömet el akarám hallgatni. És neked meg nem akarám vallani Ottan csontjaim elszáradának, Soksága miatt én siralmimnak. Mert éjjel nappal kezed nehéz volta, Nagy bűneimért rajtam fekszik vala; Bennem elfogya minden erősség, Mint nyári hévségben a nedvesség.

3. De hogy bűnömet előtted megvallám, És nagy vétkeimet el nem hallgatám, De hiven előbeszélém néked; Ottan bocsánatot nyerék tőled. Azért az Ur Istennek minden hivek Könyörögjenek, mig vagyon idejek; Mert ha nagy árvizek jőnének is, De nem árthatna ezeknek mégis.

4. Te vagy óltalmam, őrizz meg engemet, Minden gonosz ellen tartsd meg lelkemet; Vigasztalj meg hogy örvendezhessek, És vigan néked énekelhessek. Tanitlak téged, úgy mond az Ur Isten, És vezérellek az igaz ösvényen. Szememmel mindenkor rád vigyázok, Igazgatlak, reád gondot tartok.

## XXXIII. ZSOLTÁR.

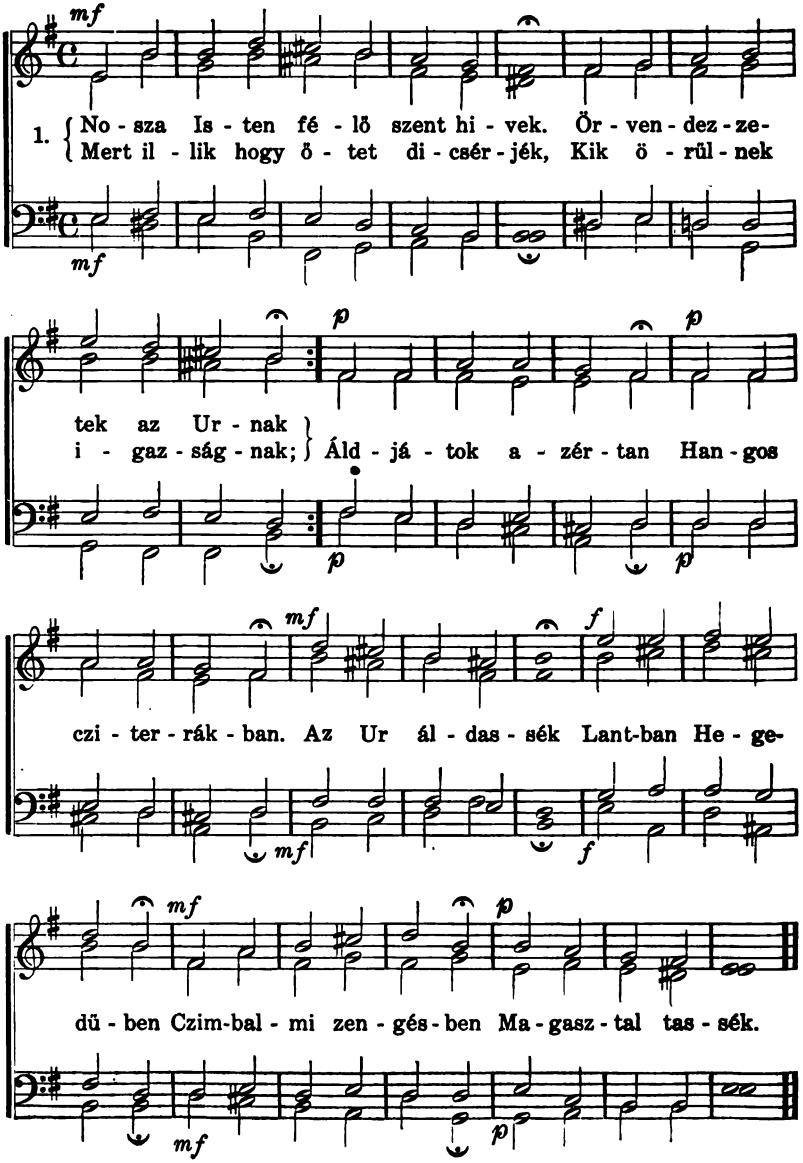

2. Nosza Istenfélő szent hivek, Örvendjetek az Istennek Mert illik, hogy az igaz szivek Dicsérjék őt örvendezve Áldjátok azértan, Hangos énekszóban Az Ur áldassék; Szép hangzatu dalban, Gyönyörű összhangban Magasztaltassék.

3. Szereti ő az igazságot, Az itélet nála kedves: Dolgában tart irgalmasságot, Melylyel mind e világ teljes. Az Urnak igéje: Egeket teremte, Melyeket ott fenn, Szájának lelkével, Nagy szép seregekkel Szerze ékesen.

4. . . . . .

5. Mert mihelyt ő csak egy igét szól, Azonnal meglészen minden; És valamit ő megparancsol, Nagy hamarsággal megleszen. Pogányok tanácsát: És minden szándékát As Ur megtöri; És a mit a népek Magukban végeznek, Semmivé teszi.

6. De az Ur Istennek tanácsa Megmaradand mind örökre; És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre. Boldog az a nemzet, Ki ily Urat szeret, Mint ő Istenét; Boldog a nemzetség, Kit kedvel e felség, Mint örökségét.

7., 8., 9., 10. . . . . .

11. Azért ő benne a mi szivünk Igen örvendez szüntelen, Mert ő minékünk reménységünk És bizunk ő szent nevében. Nagy kegyelmességed Mi rajtunk bővitsed, Légy mi gyámolunk! Ne hagyj szükségünkben, Segits meg éltünkben, Mert téged várunk.

## XXXIV. ZSOLTÁR.

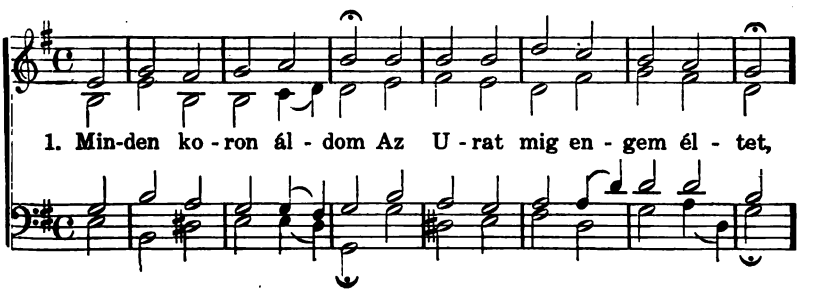

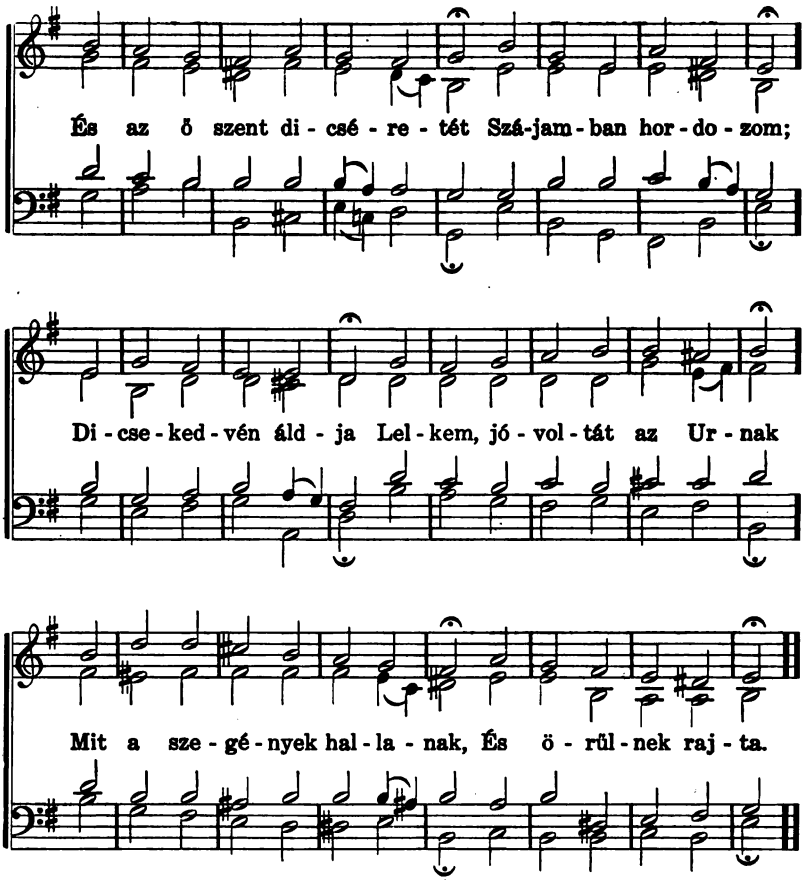


2. Magasztaljuk vigan Az Urnak áldott szent nevét, És véghetetlen kegyelmét Dicsérjük mindnyájan; Mert midőn keresném És kérném az én Uramat, Meghallá kiáltásomat, És megtarta engem.

3. Kik az Urra néznek, Tőle megvigasztaltatnak; Soha orczáik azoknak Meg nem szégyenülnek. A szegény kiálta És meghallgatá az Isten, El nem hagyá inségében, De megszabaditá.

4., 5. . . . . .

6. Én fiaim! jertek, Hallgassatok beszédemre, Megtanitlak szent életre, Hogy Istent féljétek. Kicsoda az ember, Ki hosszu életet kiván? És minden ő dolgaiban Jó állapotot kér.

7. . . . . .

8. Az Isten szemei Látják a gonosztevőket, És ő emlékezetöket A földről eltörli, A jókat nem hagyja, Kik ő hozzá tiszta szivből Kiáltnak nagy inségökből, Mind megszabaditja.

9. Közel az Ur Isten A töredelmes szivekhez, És a sérelmes lelkekhez Segitséggel leszen. Az igaznak itten Ö szenvedése sokasúl; De minden nyomoruságból, Kimenti az Isten.

## XXXV. ZSOLTÁR.

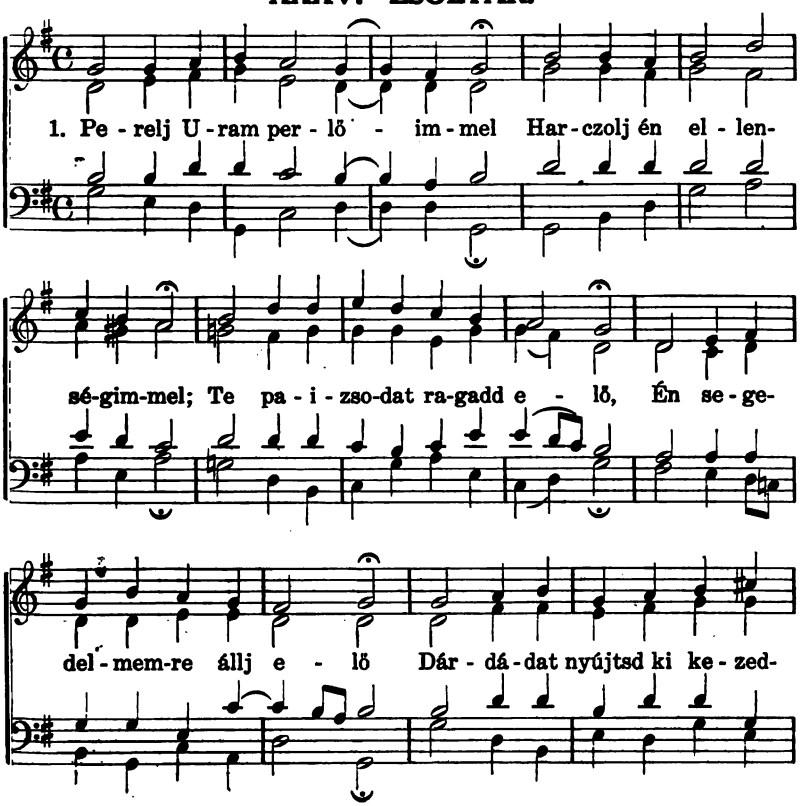

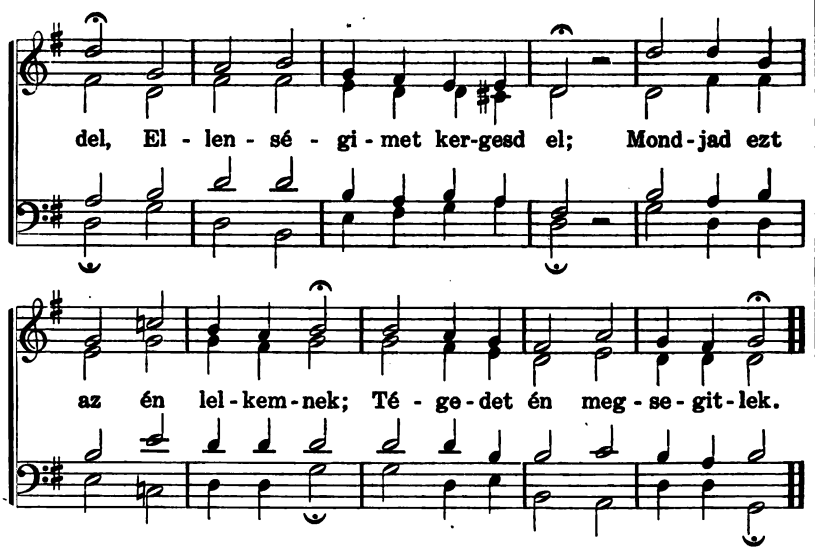


2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. . . . . .

9. Dicsérlek téged Ur Isten! Nagy sűrű gyülekezetben, És nagy roppant sereg nép előtt Téged dicsérlek minden felett. Ne engedd, hogy örűljenek, A kik ok nélkül gyűlölnek, Ellenségimet forditsd el, Ne gúnyoljanak szemökkel.

10., 11., 12. . . . . .

13. Már azok énekeljenek, Kik igazságnak örűlnek, Mondván: hála legyen az Urnak! Ki nyugalmat ád szolgájának, Én nyelvem igazságodat, Hirdeti nagy jóvoltodat; És dicséretedet hiven, Éneklem minden időben.

## XXXVIII. ZSOLTÁR.

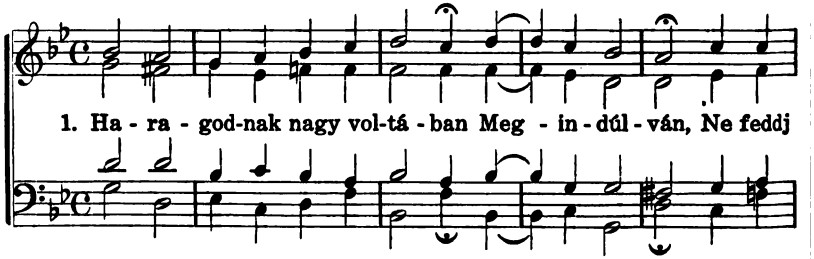

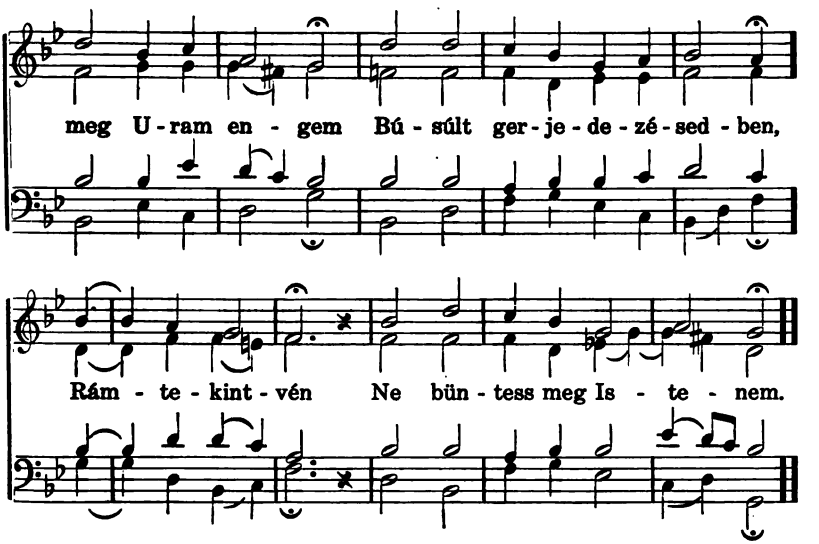


2., 3. . . . . .

4. Mert az én nagy gyarlóságim És büneim, Fejem felül haladták; Miknek nehéz terhes voltát; Súlyosságát Tagjaim nem birhatják.

5., 6., 7., 8. . . . . .

9. Minden mostani kérésem, Én Istenem! Vagyon szemeid előtt, És minden fohászkodásom Sóhajtásom, Tőled el nem rejtetett.

10. Szivem nyugalmat nem lelhet, Igen reszket, Minden erőm elfogyott; Szemeim világossága, Vidámsága, Én tőlem eltávozott.

11., 12., 13., 14. . . . . .

15. De én az Istenben bizom, És elvárom, Hogy kérésem meghallja; Mert szivem hozzá emelem, És elhiszem, Hogy szűkségem meglátja.

16., 17., 18., 19., 20. . . . . .

21. Uram! ne hagyj el engemet, Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam; Kérlek légy irgalmas nekem, Én Istenem! Mert csak te benned biztam.

22. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg végre, Én kegyelmes Istenem Segedelmeddel ne késsél, Siess, jöjj el Én édes idvességem.

## XXXIX. ZSOLTÁR.

(30 Zsoltár dallamára.)

1. Magamban már elvégezém Mondám is, csendes leszek én, Nyelvemre nem jön több panasz, Hogy bünömet növelje az; Ajkamra szót nem vehettem, Mert bűnömet láttam előttem.

2. Uram, mutasd meg én nekem, Vajjon meddig tart életem? Nyomorúságom napjai Mikor fognak leszállani? Arasznyi rövid éltem végre Vajjon mikor dől semmiségbe?

3. Ó! én Uram, tudom, tudom, Hogy engem a bűn súlya nyom, Mind a mi törénik velem, Te akarod én Istenem, Te megpróbálsz lelkem javára S hűségem lesz kegyelmed ára.

4. Most újra hát elhallgatok, Mert itt csupán vándor vagyok, Követve atyáim nyomát, Csak bújdosom e földön át, S ha elmúlik arasznyi létem, Kezed megáldja sirba tértem.

5. Biztasd, Uram, a csüggedőt Az ő kimúlása előtt; A szenvedők hő könyeit Számláld meg és tekitsd meg itt, S ha földi pályánk véget ére, Te légy szivünk boldog reménye.

## XL. ZSOLTÁR.

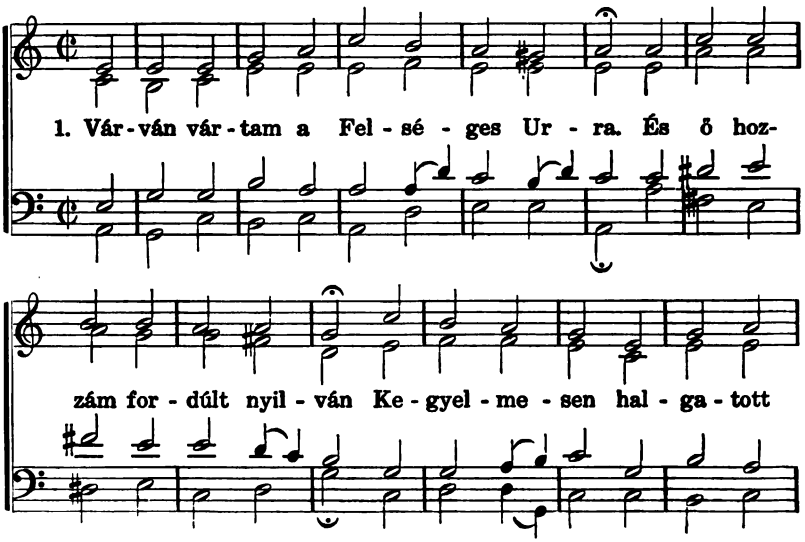

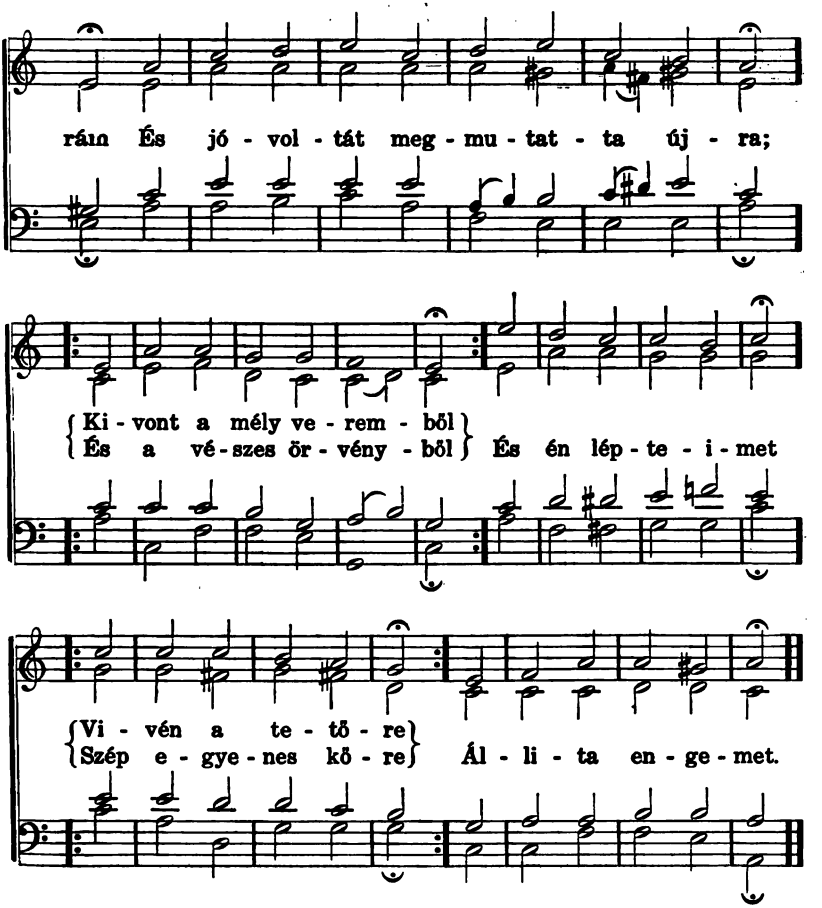


2. Uram, ne vond meg tőlem irgalmad, Továbbra is tarts meg engem, Igazságod védelmezzen És őrizzen meg kegyes oltalmad; Elárasztott inségem Körűlvett sok szükségem; Bűneim nagy száma Terheli a szivem, Több az, mint fejemen A hajamnak szála.

3. Én Istenem most könyörűlj rajtam, Hogy tebenned örvendezzek, Idvességet tőled nyerjek, A ki mindég csak tebenned biztam; Noha én szegény vagyok, És szükségim oly nagyok, Az Ur gondot visel, Óh! én szabaditóm, Óh! édes megtartóm, Ne késsél hát, jövel!

# XLII. ZSOLTÁR.

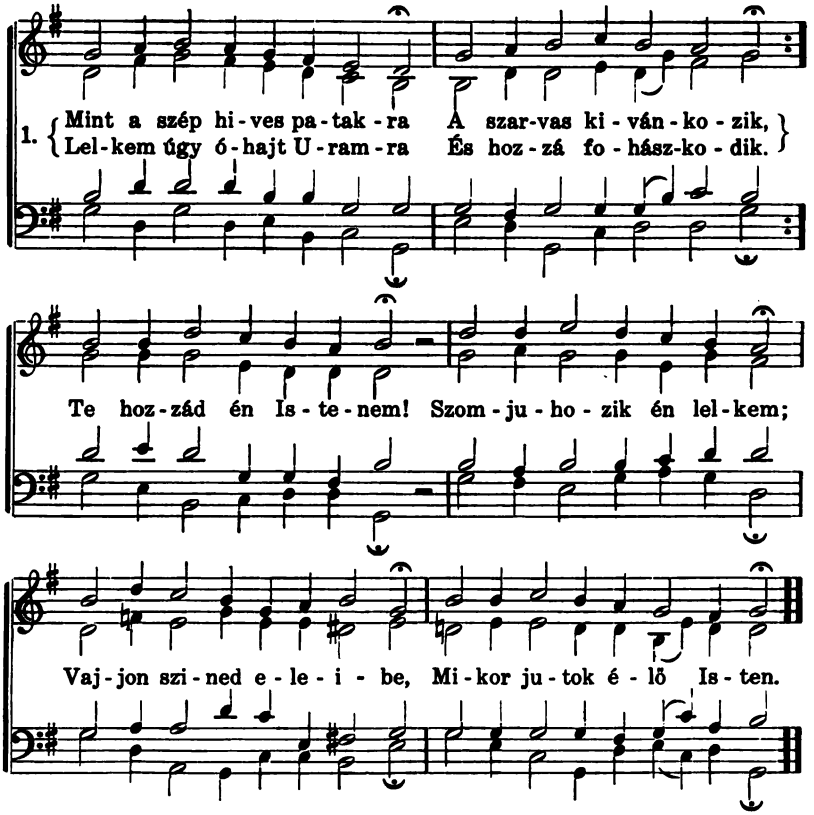


2. Könyhullatásim énnékem Kenyerem éjjel nappal; Midőn azt kérdik én tőlem: Hol Istened kit vártál? Ezen lelkem kiontom, És házadat óhajtom; Hol a hivek seregében, Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit keseregsz ennyire? Bizzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orczáját Nyujtja szabaditását, Óh én kegyelmes Istenem! Mely igen kesereg lelkem.

4. . . . . .

5. Sebessége árvizednek, És a nagy zúgó habok Én rajtam összeütköznek, Mégis hozzád óhajtok; Mert ugy megtartasz nappal, Hogy éjjel vigassággal, Dicséreteket éneklek, Néked erős őrizőmnek.

6. . . . . .

7. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bizzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre; Ki nékem szemlátomást Nyújt kedves szabadúlást; Nyilván megmutatja nekem, Hogy csak ő az én Istenem.

## XLIII. ZSOLTÁR.

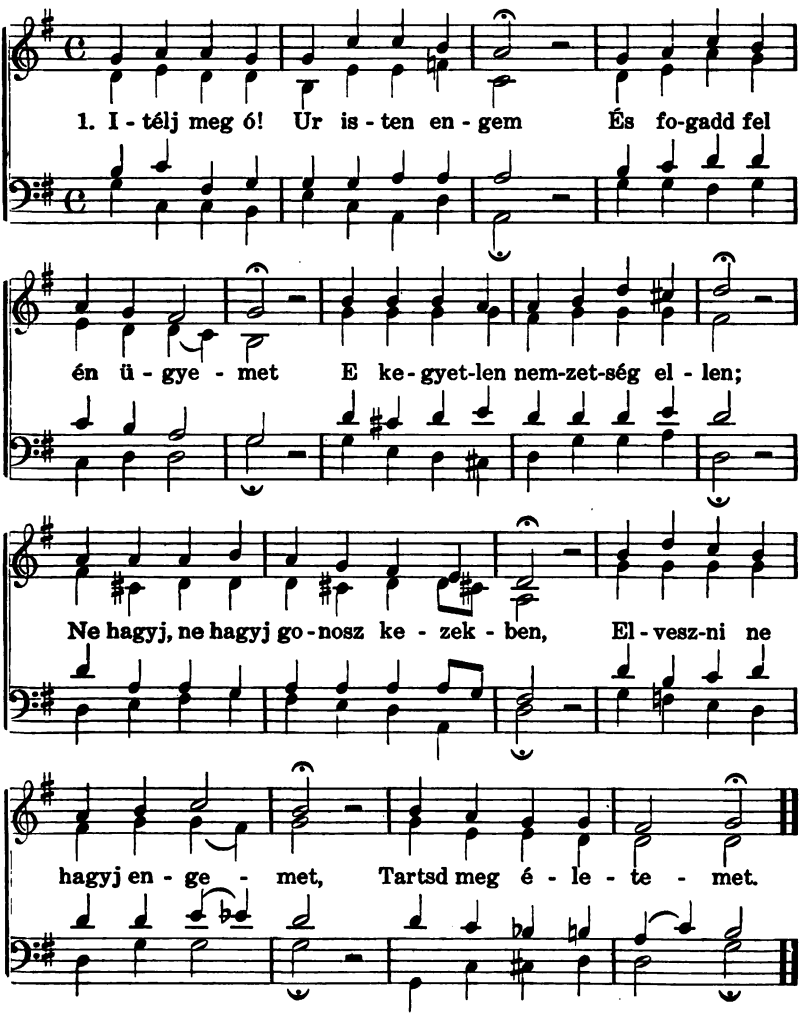

2. A te örök világosságod Küldd alá, Óh! én Istenem, Hadd lássam a te igazságod, Azt a fényes és tiszta lángot, A mely hozzád a mennybe fenn, Utmutatóm legyen!

3. Óhajtozom meglátni orczád, Oltáridért égek, Uram! Vágyakozom már fel te hozzád, A hol tied a boldog ország, Hol nekem is legfőbb javam, Éltem reménye van.

4. Miért búsongsz hát gyönge lelkem, Magadra a gyászt mért vevéd? Bizzál a te jó Istenedben, Igaz biró ő lesz ügyedben, Mert védi ő minden hivét, Hogy áldjuk szent nevét!

## XLVI. ZSOLTÁR.

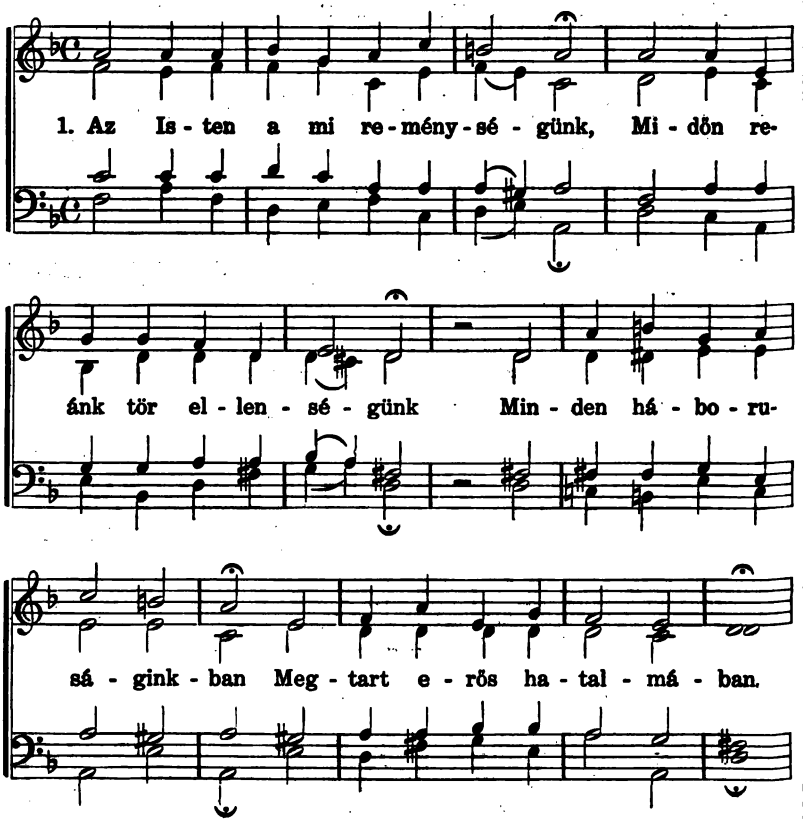

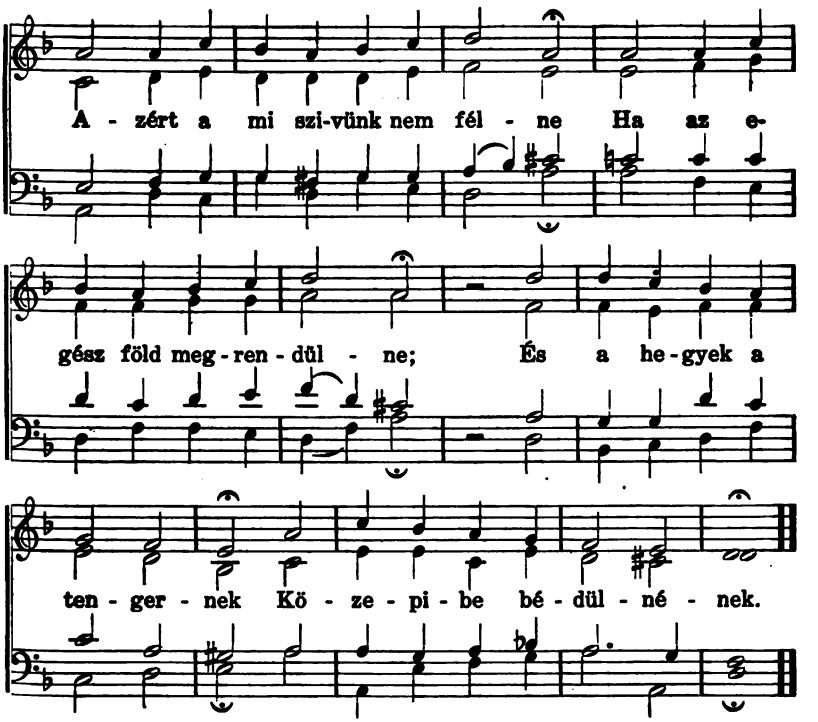


2. Ha zúgna a tenger hulláma, Ha zuhogna a vizek árja És a hegyek a szélvészszel, Hányatnának szerte szélyel: A szép folyó viz mindazáltal, Mely az Isten házán fut által, Vigasztalást adna nekünk, Mert az Ur itt lakik velünk.

3. Az Uristen minden időben Mivelünk van nagy inségünkben; Az erős Isten oltalmunk, Seregek ura hadnagyunk; Nézzétek az ő nagy hatalmát, Melylyel terjeszti birodalmát, Mindent legyőz, a merre jár, Mindent leront, mi ellen áll.

4. Szent igéje az Uristennek Parancsol e földön mindennek, Az minekünk jó fegyverünk, Azzal veri le ellenünk; Mindent legyőz ennek hatalma S megáll az Isten birodalma, Azért szivünk meg nem retten, Mig velünk az erös Isten!

5. Ö a népeknek Ura, atyja, Dolgaikat ő igazgatja. Hatalmával ha ő velünk, Ki lehet akkor ellenünk? Bizzunk azárt ő benne bátran, Mintha lennénk erős kővárban; S bizonynyal ő velünk lészen, S megsegit minket kegyesen.

# L. ZSOLTÁR.

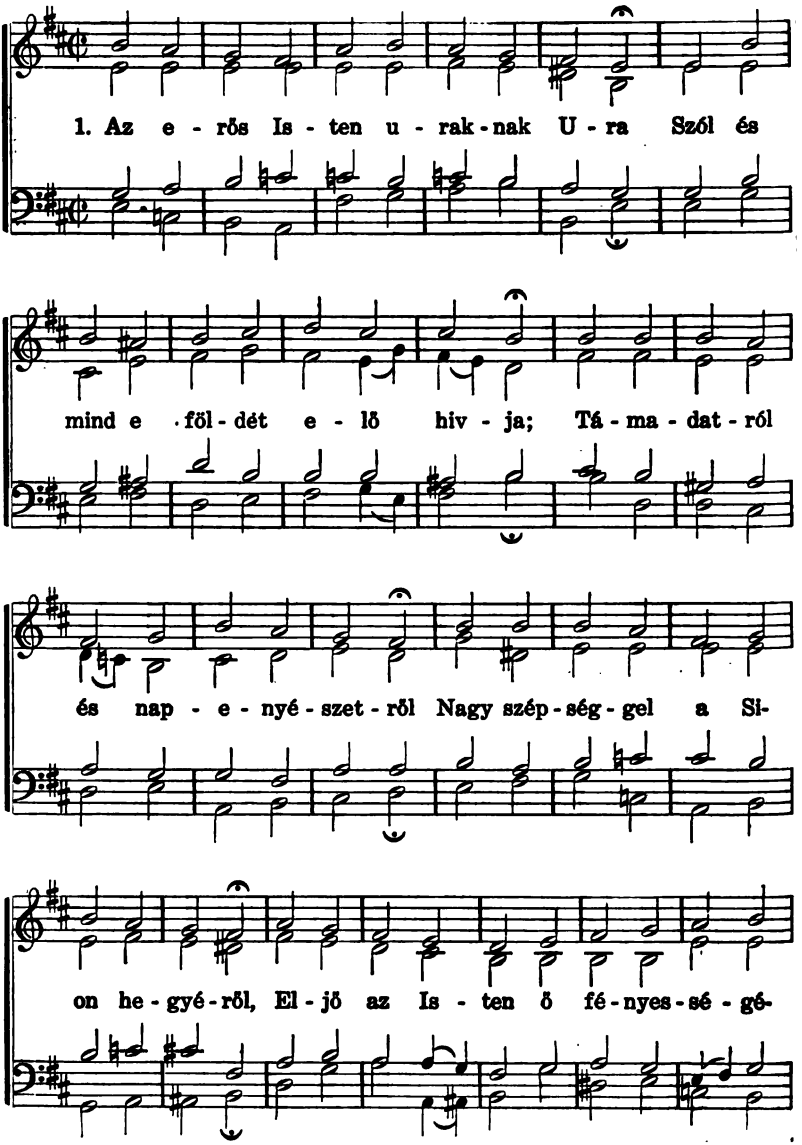
1. Az e - rős Is - ten u - rak - nak U - ra Szól és
mind e föl - dét e - lő hiv - ja; Tá - ma - dat - ról
és nap - e - nyé - szet - ről Nagy szép - ség - gel a Si-
on he - gyé - ről, El - jő az Is - ten ő fé - nyes - sé - gé-

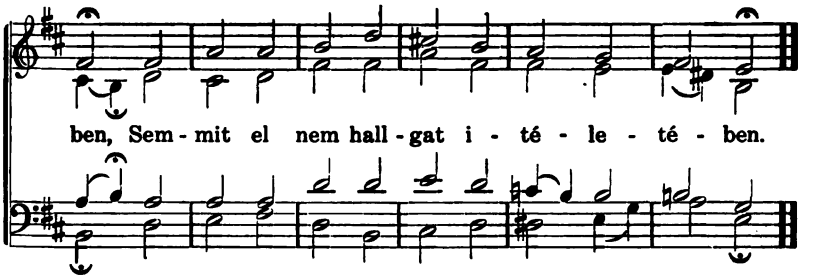


2. Itélő biró a mi Istenünk, A szent egek azt hirdetik nekünk; Hallgass reám én népem, mond az Ur, Mert csak a hű az ki megigazúl, Urad, Istened én vagyok tenéked, Jól látom én hát, hogy mi a te vétked.

3. Áldozatokban még hivalkodol, Szent füstjeidben elbizakodol, Holott a földön mindent birok én, Völgyön és hegyen minden az enyém; Azért nekem nincsen szükségem másra, Csupán a lelki hü hálaadásra.

4. . . . . .

5. Hitetlen ajkán az Isten neve Mi végre, hogy ha bűnös a szive? Mit ér, ha lelked nyereségre néz? Mit ér, ha ajkad rágalomra kész? Azért az Isten, bár sokáig hallgat, De bűnödért, majd végre megsanyargat.

6. Óh! Isten népe, hivő emberek, Ha szól az Isten, rá figyeljetek! Neki szivbeli hálát adjatok A törvény utján hiven járjatok, Mert igazságát hirdeti az égbolt Azt tartja ő meg, a ki hozzá hű volt.

## LI. ZSOLTÁR.

(137 Zsoltár dallamára.)

1. Ur Isten, küldd reám a te kegyelmed, Nagy irgalmad szerint adj engedelmet, Töröld el az én számos bűnömet, Tisztitsad el sok lelki szennyemet; Én Istenem, Óh! kegyelmezz meg nékem, Igazgass engem, mert sok az én vétkem.

2. Bűnös voltam előtted én nem rejtem, Mert untalan vádol miatta lelkem! Vétekztem Isten gyakran ellened, Sirva vallom be tévedésemet És bár azért csak büntetést érdemlek, Mégis várom könyörűlő kegyelmed.

3. Mert ime én gyarlóságban fogantam, És szüleim vétke áradt el rajtam, De lelkem és szivem feléd repes, Szentségedért Uram, téged keres; Azért a mi jóság buzog szivemben, Szabadits meg minden bűnömtől engem.

4. Jóvoltodat, Uram, el nem felejtem, Hálákat ad azért neked a lelkem; Kegyelmedért te szent oltárodon Töredelmes szivemmel áldozom; Irgalmadért megáll hozzád hűségem, Mert te tőled van az én idvességem.

## LV. ZSOLTÁR.

(143 Zsoltár dallamára.)

1. Én Istenem, ha hozzád esdek És könyörgő szómmal kereslek, Ne forditsd el szent arczodat; Hallgass reám, Uram, ne vesd meg Keservemet, panaszomat.

2. A fájdalom reszket szivemben, A rossz világ rettegtet engem Eláradott bűneivel; Én Istenem, hová kell lennem, Hogy közöttük ne vesszek el?

3. Azért szivem keservben égve, Panaszával felszáll az égre S ajkam kiált egész napon; Én Istenem, te lásd meg végre, Uram, te lásd meg bánatom!

4. A te erőd örök hatalma Vihet engem a diadalra, Megtörve az alattomost; Akkor tér meg lelkem nyugalma, Ha megalázod a gonoszt.

5. Én Istenem, te égi Felség, Tied legyen minden dicsőség, Mert szent s igaz a te neved! Sirjába hull bűn és kevélység, De élni fog a hű veled!

## LVI. ZSOLTÁR.

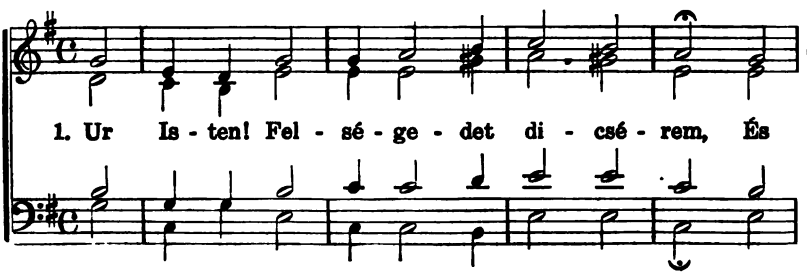

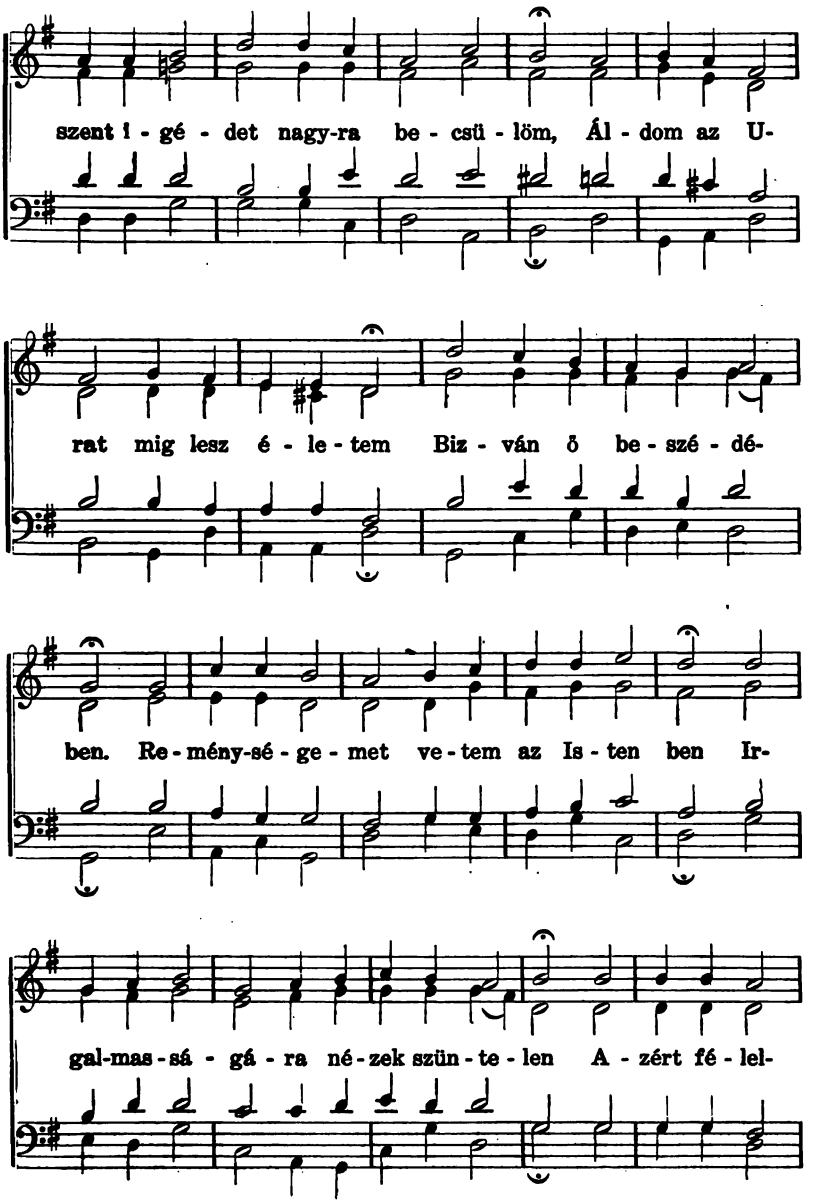
szent I - gé - det nagy-ra be - csü - löm, Ál - dom az U-
rat mig lesz é - le - tem Biz - ván ő be - szé - dé-
ben. Re - mény-sé - ge - met ve - tem az Is - ten ben Ir-
gal-mas-sá - gá - ra né - zek szün - te - len A - zért fé - lel-

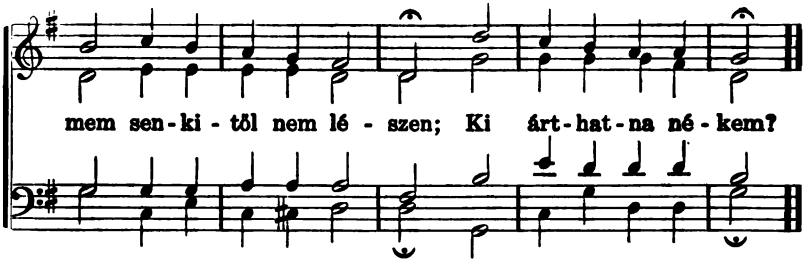


2. Fogadásom tartja azt énnékem, Hogy jóvoltodért neved dicsérjem; Mert kegyelmesen megmentéd lelkem A halál kötelékéből; És lábaimat megtartád eséstől, Hogy én élhessek tenéked kedvesül Az élők világosságán, és szentül Járjak te előtted.

## LVII. ZSOLTÁR.

(143 Zsoltár dallamára.)

1. Óh! Uristen irgalmazz nékem, Mert te benned bizik én lelkem, Segedelmem nincs több sehol; Szárnyad alatt van menedékem. A mig a veszély elvonúl.

2. Én mindig az Istenben biztam, Ki jóra vitte minden útam, Oltalmazott és megsegélt; Megkönyörűlt az elhagyottan, Midön hivám az ő nevét.

3. Hála, hála az Uristennek, Teljes szivvel benne örvendek, Mert a szegényt ő szereti S a ki hálót vetett lelkemnek, Abba ő azt magát veti.

4. Jó reggel álmomban serkenve, Föltekintek az Uristenre És ő neki hálát adok, Hirdetem, hogy mily nagy kegyelme, Énekemben úgy vigadok.

5. Az égig ér, Uram, jóságod, A felhőkig hat igazságod, Mutatja ezt az ég nekünk; De a te nagy hatalmasságod A földön is láttasd velünk.

## LIX. ZSOLTÁR.

(46 Zsoltár dallamára.)

1. Szabadits meg Ur Isten engem, És tarts meg ellenségim ellen. Azoktól védd meg éltemet, Kik feltámadnak ellenem: Lásd meg Uram, miképen törnek Lelkemre e hatalmas szörnyek, Szabadits meg tőlük azért, A te áldott szent nevedért.

2. Ó! te erős, hatalmas Isten, A kiben én örökké hittem, Kelj fel, jövel, védelmet adj, Ártatlanúl vesznem ne hagyj! Fenyitsd meg a hitetlenséget Mely nem féli a te felséged, Elbizva jár, él oktalan, Vesztébe igy önként rohan.

3. Lelkem bizik, Uram, te benned, Hogy velem lesz a te védelmed, Paizsom lesz a te erőd, A nép között, a nép előtt; Hiszem te adsz nekem győzelmet, Midőn az álnok ember kerget, Hogy őt méltán megbünteted, Saját hálójába veted.

4. Uram, te vagy az én oltalmam, Reménységem és bizodalmam, Azért, ó! én erősségem Mindenütt neved dicsérem, Hogy nekem az én szükségemben, Segedelmem vagy inségemben, Hogy én erős váram te vagy, Azért imádlak, ó! te nagy.

## LXI. ZSOLTÁR.

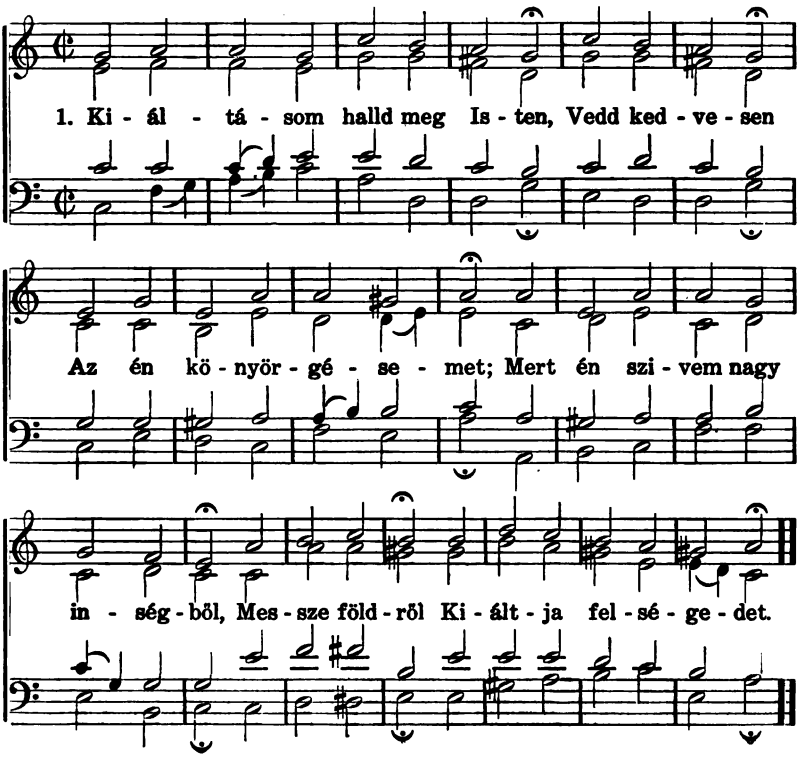

2. Vigy fel engemet kőszálra, Magasságra, Hol bátorságom legyen; Mert te vagy én erős tornyom, Vigasságom Én ellenségim ellen.

3. Te hajlékodban lakásom, Én kivánom És óhajtom szüntelen; Szárnyaidnak árnyékában Kivánkozva Vagyok jó reménységben.

4. Mert meghallgatsz kérésemben, Óh Ur Isten, Nyujtván kegyességedet; Örökségöket megadod, És megáldod, A kik félik nevedet.

5., 6. . . . . .

7. És aztán vigan éneklek, Szent nevednek, Mostan és mind örökké; És a mely fogadást tettem, Megfizettem Naponként ő nékie.

## LXII. ZSOLTÁR.

(24 Zsoltár dallamára.)

1. Az én lelkem szép csendesen Nyugszik csak az Ur Istenben; Mert csak ő az én idvességem, Ő nékem erős kőváram, Megtartóm és én oltalmam; Minden gonosztól megment engem.

2., 3., . . . . .

4. Azért szivem reménységed, Csak az Ur Istenben vessed, Élj csak az ő segedelmével; Ö nékem magas kőszálam, Óltalmam és erős bástyám, Hogy soha ne tántorodjam el.

5. Az Isten én idvességem, Erősségem, dicsőségem; Bizzatok csak azért ő benne, Előtte ti sziveteket Töltsétek ki lelketeket, Ő légyen lelkünk hiedelme.

6. . . . . .

7. Ne bizzatok hivságtokban, Hamis ragadozástokban, Mulandó dolgon ne kapjatok; Hogy ha sokasúl kincsetek, Ahoz ne bizzék szivetek, Mert nem állandó gazdagságtok.

8. Az Isten egy szót szól egyszer, Melyet én hallottam kétszer, Hogy nagy ereje vagyon neki, Uram! a kegyesség tied, És te nyilván megfizeted, A kinek dolga mint érdemli.

## LXIII. ZSOLTÁR.

(42 Zsoltár dallamára.)

1. Uram, te vagy én Istenem, Én erőmnek kútfeje, Azért hozzád sóhajt szivem, Égő szomjam hoz ide; Jó reggel fölkeresem Szent házadat, Istenem! Mint elepedt föld a vizre, Szomjúhozom szent igédre.

2. Mert óhajtom látni nyilván A te nagy hatalmadat, És imádni vágyom immár A te dicső voltodat; Mert kegyelmed én nekem Kedvesebb, mint életem, Azért amig abban élek, Énekemben itt dicsérlek.

3. Uram, a te áldásodra Felajánlom éltemet És a te imádásodra Fölemelem kezemet; Mert a szivem megtelik, Mig hozzád emelkedik S mig dicsérlek énekemben, Te megáldasz mindig engem.

4. Az én lelkem mindenkoron Emlékében tartja azt, Csöndes éjjel, ha álmodom, Vagy ha gondom felviraszt: Hogy csak te vagy én velem Bármi sötét éjjelen, Szárnyaidnak árnyékában Nyugszom én nagy bátorságban.

5. Te őrzöd, Uram, lelkemet Minden veszély s baj között, Te tartod meg életemet, Ha ellenség üldözött, Azért hozzád szüntelen Ragaszkodik én szivem, S örvendezek e szent helyen, A megtartó Uristenben!

## LXIV. ZSOLTÁR.

(5 Zsoltár dallamára.)

1. Hallgasd meg oh Uram kérésem, Tarts meg ellenségem ellen, A ki reám támad igen; Őrizz meg félelmétől engem, Mentsd meg életem.

2. És nagy félelemmel mindenek, Hirdetik az Isten dolgát, Beszélik annak nagy voltát, Melyet innen eszökbe vesznek, És megértenek.

3. De szive az igaz embernek, Örvend az erős Istenben, Ki őt vette kegyelmében; Örülnek a jó szivű hivek, És dicsekednek.

## LXV. ZSOLTÁR.

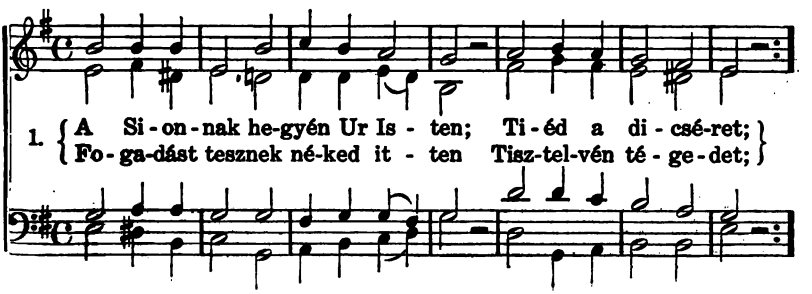

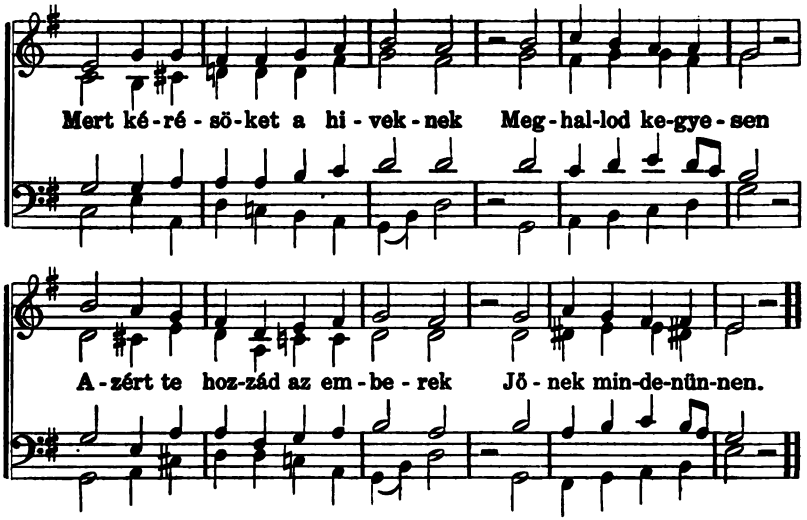


2. Rajtam a bűn elhatalmazék Terhelvén engemet; De nagy volta kegyességednek Eltörli vétkünket. Boldog a kit te elválasztál, Fogadván házadba, Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornáczodba.

3. Javaival a te házadnak, Megelégittetünk; Szent dolgain te templomodnak Gyönyörködik szivünk. A te csuda igazságodból Megfelelsz minékünk. Hallgass meg Isten! velünk tégy jól, Óh mi segedelmünk.

4. Mindenek csak te benned biznak, E föld kerekségén; A kik szélyel messze lakoznak A tengernek szélén. Te mondhatatlan hatalmaddal A magas hegyeket Körülfogod erős karoddal, Erősitvén őket.

## LXVI. ZSOLTÁR.

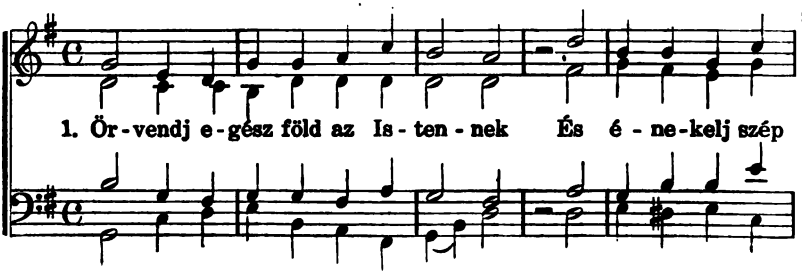

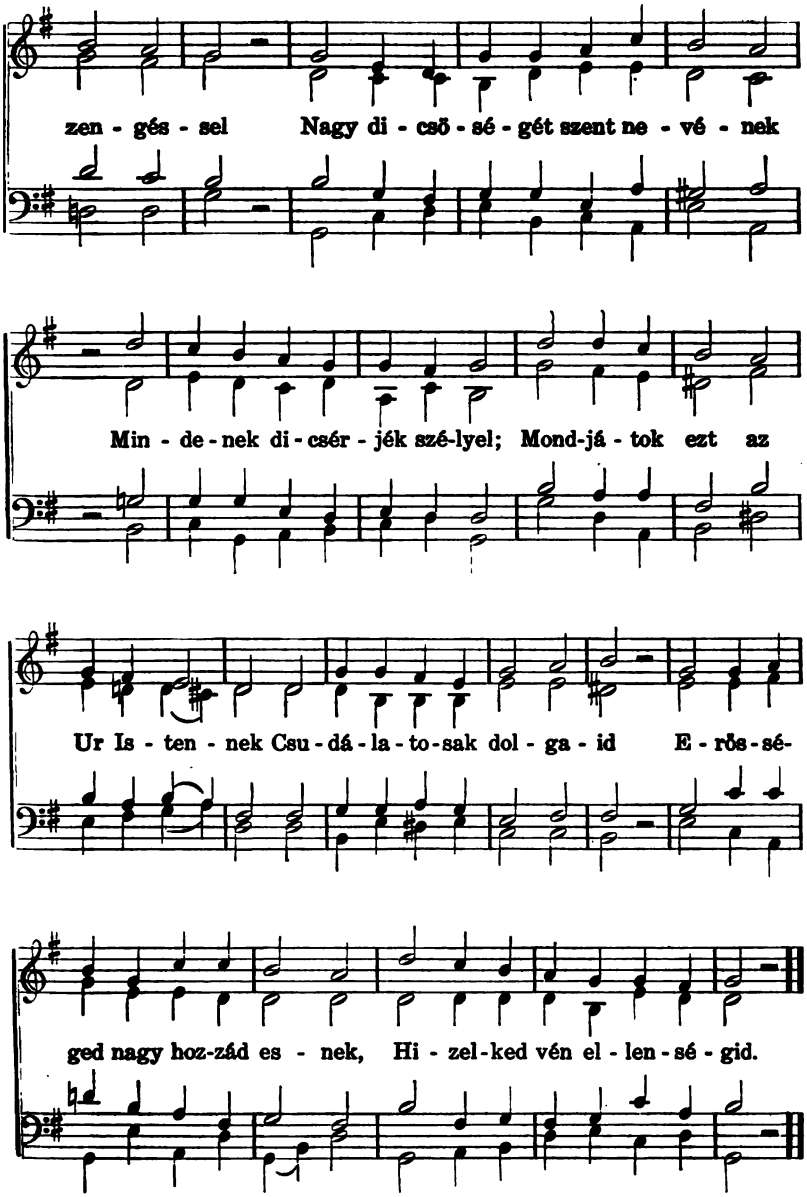
zen - gés - sel Nagy di - csö - sé - gét szent ne - vé - nek
Min - de - nek di - csér - jék szé-lyel; Mond-já - tok ezt az
Ur Is - ten - nek Csu - dá - la - to - sak dol - ga - id E - rös - sé-
ged nagy hoz-zád es - nek, Hi - zel - ked vén el - len - sé - gid.

2. A te Isteni felségedet, E földön mindenek áldják; És dicsőséges szent nevedet Énekléssel magasztalják. Jertek és ezt jól meglássátok, Minden jól ide figyelmezz: Istennek mely csudálatosak Dolgai az emberekhez.

3. . . . . .

4. Áldjátok a mi Istenünket, E földön minden emberek, Dicsérjétek az ő szent nevét Nagy zengéssel minden népek; Mert életünket ő megadá Az ő nagy kegyességéből, Lábainkat meggyámolitá Oltalmazván eleséstől.

5., 6., 7. . . . . .

8. Jertek, halljátok! had beszéljem Tinéktek Istenfélőknek, A miket Isten tett én velem, Mely kegyesen tett lelkemnek; Hogy szájammal hozzá kiálték, Ottan meghallgata engem. Azért beszédével nyelvemnek Mindenkor őtet dicsérem.

9. . . . . .

10. Áldott legyen a nagy Ur Isten, A ki reánk gondot visel; Megsegit ő szükségeinkben S ott van igaz hiveivel; Áldott legyen az Ur kegyelme, Melylyel minket véd és megáld, Azért nevét örökké zengve, Én lelkem őt, csak őt imádd!

## LXVII. ZSOLTÁR.

(33 Zsoltár dallamára.)

1. Ur Isten, áldj meg jóvoltodból És kegyesen fordúlj hozzánk, Oltalmazz meg minden gonosztól, Szent szinedet forditsd reánk; Hogy e földön minden Megismerje rendben A te utadat S képed minden mása E világon lássa Nagy hatalmadat!

2. Dicsérjenek téged a népek, Hála-ének hozzád zengjen; Tisztességet adjanak néked, Téged áldjon minden ember; Uram te kormányzod Az egész világot Szent igazsággal, Te birod, itéled És jóra vezérled Nagy hatalmaddal.

3. Dicsérjen téged minden nemzet, Uram, téged dicsőitsen, Mert a föld bő gyümölcsöt termett, Megáldott minket az Isten; Nincs kivűled jó más, Tőled száll az áldás, Te táplálsz minket, Azért dicsérjétek, Mindenféle népek, Mi Istenünket!

## LXIX. ZSOLTÁR.

(25 Zsoltár dallamára.)

1. Tarts meg engem, Óh! Uristen, Mert az örvény elragad; A mélységes vizbe estem S lelkemig hat már a hab. Ajkam immár elepedt, Áhitozva szent kegyelmed, S köny boritja szememet, Várva a te segedelmed.

2. Ellenségim többen vannak, Mint fejem hajszálai, S nagy erővel megakarnak Szent hitemtől fosztani; De te, Uram, adj reményt, Hogy kétségbe most se essem, A te igaz nevedért Szabadits meg Uram Isten!

3. Bánatomban most térj hozzám, Én irgalmas Istenem; Jobb időket addig hozz rám, Mig a sirban nincs helyem; Hogyha nincs itt senkisem, A ki búmnak társa lenne, Te küldj, Uram, kegyesen Vigasztalást bús lelkemre.

4. Istenem a nyomorúltat Védelmedbe te fogadd; Istenem az elhagyottat Csak te magad el ne hagyd! A könyörtelen szivet Szégyenitse meg kegyelmed, Mely megőrzi a hivet, S győzni a bűnnek nem enged.

5. Óh! mutasd meg, örök Isten, Hiveidnek szent erőd, S a kétségtől ments meg itten Minden igaz szenvedőt; Hogy a te szent nevedet Zengje ég, föld és a tenger, S a te áldott kezedet Magasztalja minden ember!

## LXXI. ZSOLTÁR.

(6 Zsoltár dallamára.)

1. Te benned bizom Istenem, Oltalmaddal légy velem, A te jóvoltodért, Hogy szégyenbe ne essem, Siess és tarts meg engem Igéreted szerint.

2. Légy az én erős kőszálam, Hogy védelmem találjam Te benned Ur-Isten, Midőn űznek a bajok És elhagyatott vagyok S nincs, ki megsegitsen.

3. Mert én Uram, bármely sorsba, Gyermekségemtől fogva, Csak te benned biztam, Ifjúságom idején, Hozzád vonzott a remény, S benned vigadoztam.

4. Ne vess el hát vénségemben, S ne hagyj magamra engem, Ha gyámtalan levék; Sőt, hogy erőm megfogyott, S bajom megszaporodott, Szegény szolgád te védd.

5. Siess, Uram siess hozzám, Mert én te benned bizván Hatalmad hirdetem; Jóságodat beszélem, Mert te voltál vezérem, S te óvtad életem.

6. Sokszor láttam csodáidat, Midőn a bánat miatt Már a porba estem; De te a mélyből kivől, S a halálnak tőriből Kiragadtad testem.

7. Most azért hogy megvénhedtem, Hű bizonyságod lettem Te néked Istenem, Tudom, nem érhet szégyen Mig bizalmam, reményem Te benned helyezem.

## LXXV. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Téged Isten tisztelünk, Dicséret legyen neked, Mert jelen van itt velünk A te áldott szent neved; Mi azért csodáidat Hirdetjük jóvoltodat.

2. Mig időm van, igazán Védem Isten szent ügyét. A mit Isten biza rám, Jól megállok tisztemért; Mert a földet ide lenn, Az igazság tartja fenn.

3. Intem, a ki rosszra tért, Balga ember jól vigyázz! Igy tanácslom a kevélyt: Te is oly fenn ne héjázz; Dolgod bárha jól megyen, Elbizottá ne tegyen.

4. Nem ad tisztet és erőt Sem kelet sem napnyugot; Nem magasztal fel a föld, Istené az a dolog; Lelked, amit érdemel, Ö aláz és fölemel!

5. Jót az Isten jónak ad, Tele tőltve poharát Annak, a ki hű marad, Adja tisztán szin borát; De ki hozzá nem igaz, A salakját iszsza az.

6. Hála neked, Istenem, Ki nekem kegyelmet adsz, S mig a bűnt legyőzhetem, Szent erőddel támogatsz, Mert a jó nem veszhet el, Az igaznak győzni kell!

## LXXVII. ZSOLTÁR.

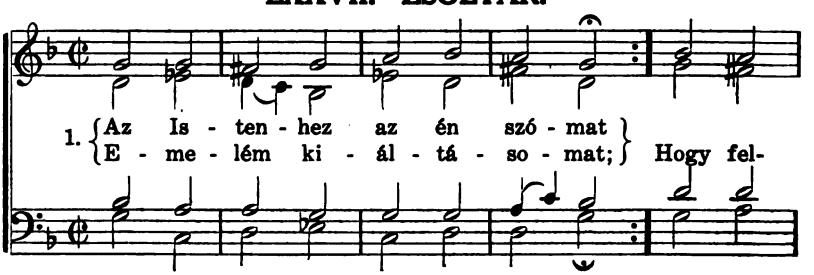

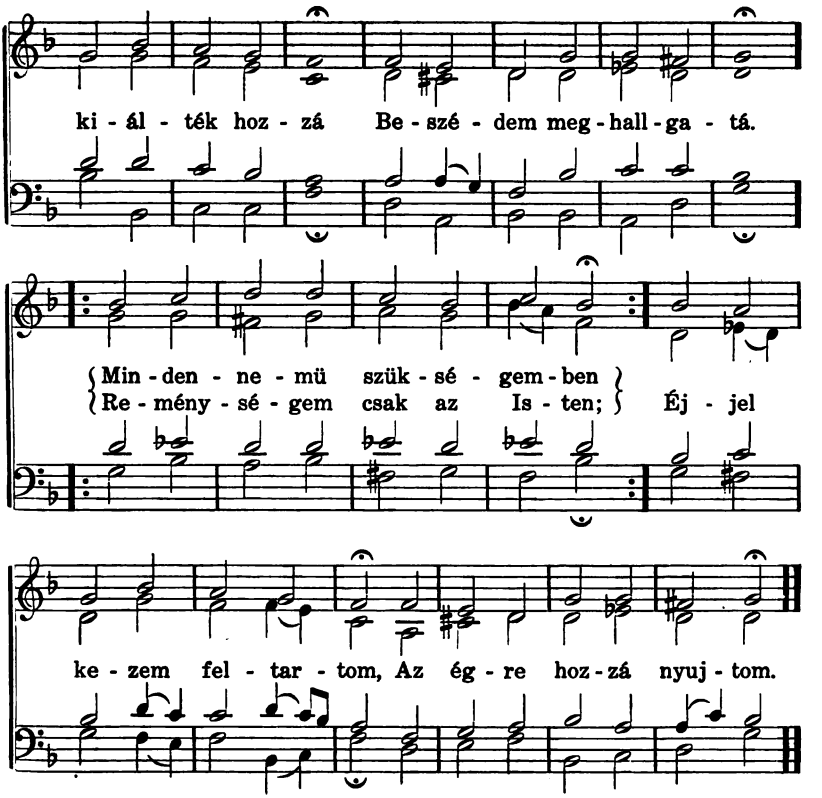


2. Lelkem nagy bánatba esett, Minden vigasztalást megvet; Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem; Noha Istennek szivemben Panaszlok nagy inségemben, Lelkem mégsem találhat Semmiben nyúgodalmat.

3. Az Istenhez inségemben Azért szólék énekemben, Szivem azért emelém Hozzá búmnak éjjelén; Kétségim közt, elhagyottan, Irgalmához folyamodtam S könyörögve kértem őt: Lássa meg a szenvedőt!

4. Bánatomban Istent kértem, Kiben mindig buzgón hittem, Mert nála az irgalom Erőt vesz a haragon; Benne biztam, hogy meghallgat És panaszom hozzá felhat S megnyugtatja lelkemet, Mert Atyám ő és szeret.

5. Óh erős és kegyes Isten, Szent vagy cselekedetidben; Nincs kivüled hű, igaz, Egyedül csak te vagy az! Nekem is a te kegyelmed Küldött vigaszt, segedelmet, Mig sem földön, sem égen, Nem vala már mentségem.

## LXXX. ZSOLTÁR.

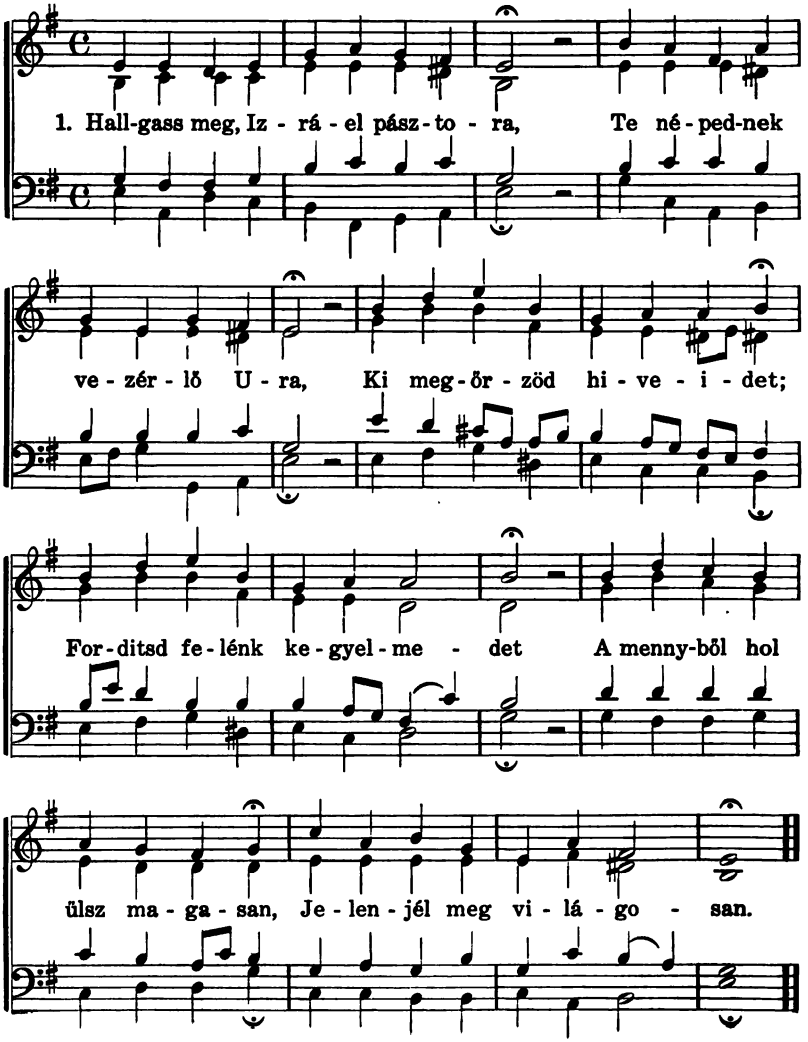

2. Most mutasd meg nekünk erődet, Midőn a nagy inség körűlvett; Tekints reánk kegyelmesen, Tarts meg és védj meg teljesen; Most hadd lássuk irgalmadat S fénylő világosságodat.

3. Még rajtunk van Uram, csapásod, Még tart a te nagy búsúlásod, De vajj, meddig tart Istenünk? Meddig lesz még eledelünk, Kenyér helyett búslakodás S az italunk könyhullatás?

4. Nagy bánatba ejtettél minket, Ránk bocsátád ellenséginket, És a te boldog népedet, A mely szépen növekedett, Megint űzi bősz ellene Mert haragod rá gerjede.

5. Ó! térj hozzánk Uram még egyszer, Orczád elől csak most ne vess el Sőt nyújtsd felénk mentő kezed S nem vétkezünk már ellened; Erőt, vigaszt most adj nekünk És mi akkor el nem veszünk.

## LXXXI. ZSOLTÁR.

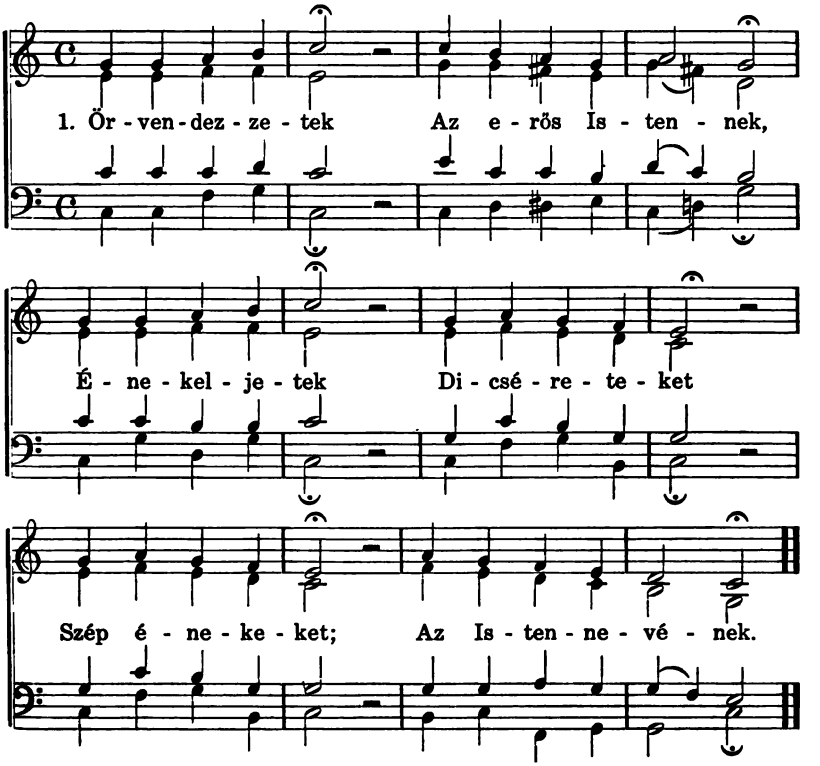

2. Most ez uj évben Benne örvendezzünk! Vig ünneplésben, A mig időnk van, Szép énekszóban Néki hálát zengjünk.

3. Mert az Uristen Meghallgatott minket, Nagy szükséginkben Megoltalmazta, Bajból kihozta A mi életünket.

4. Neki egyedül, Hála neki zengjen, Mert rajta kivül, Kiben reméljünk Kiben bizva féljünk, Nincs több igaz Isten.

5. Vessük az Urban Most is reményünket, Várjuk őt vigan, Ki megáld bőven S betölti hiven Minden szükségünket.

## LXXXIV. ZSOLTÁR.

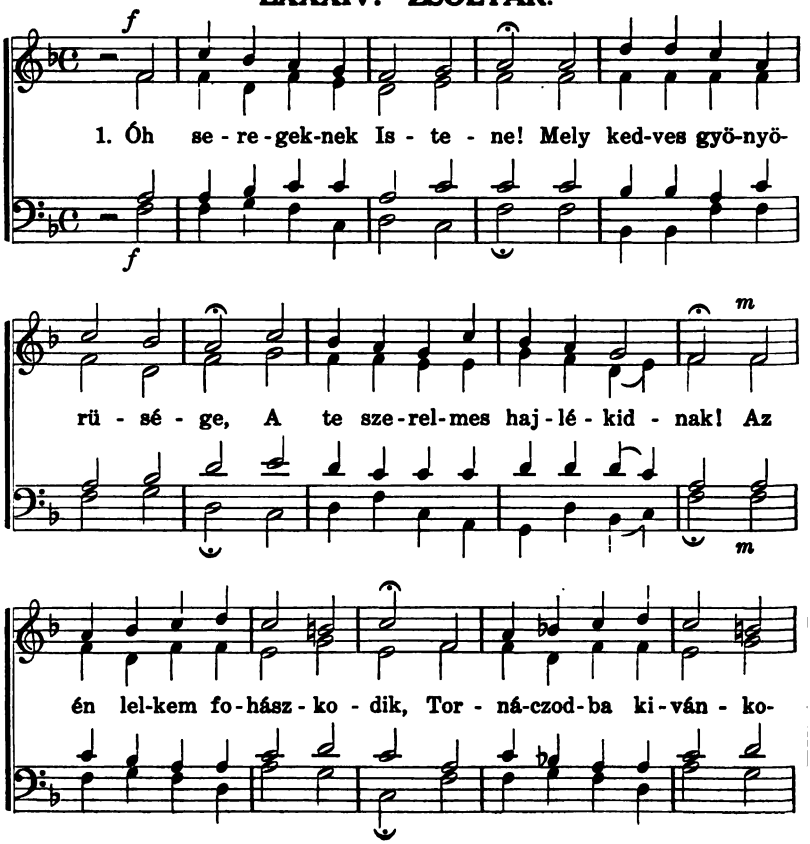

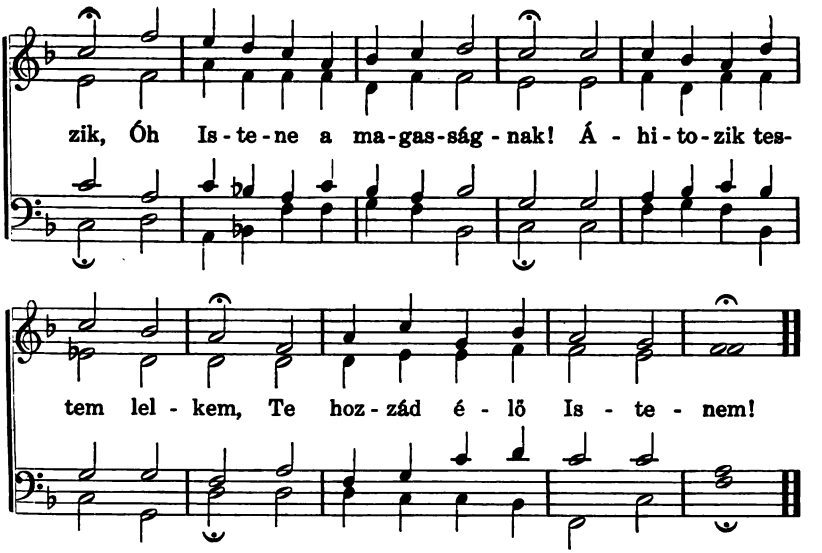


2. Óh bóldog az ember nyilván, A ki a te útaidban Kiván járni szivvel lélekkel! A hol vannak te oltárid, És te szentséges hajlékid, Hol dicsértetel felségesen, Bizony bóldog az oly ember, Ki téged házadban tisztel.

3. Erős Isten én paizsom, Szükségemben benned bizom Imádva téged szent házadban; Ki e helyet ugy szeretem Hogy egy nap itt jobb én nekem Mintsem ezer nap a világban; Óh! tekints rám én Istenem, Áldj meg engem e szent helyen!

4. Mert minékünk fényes napunk Az Isten, és mi paizsunk, Nagy dicsőséggel szeret minket; Azokkal kegyelmet tészen, Kik járnak a jó ösvényen, Sok javaival áldja őket. Bóldog az ember éltében, Ki bizik az Ur Istenben.

## LXXXVI. ZSOLTÁR.

(77 Zsoltár dallamára.)

1. Tekints meg Uram engemet És hallgasd meg kérésemet, Mert igen szegény vagyok; Szükségeim oly nagyok; Tartsd meg testemet lelkemet, Ne nézd bünös életemet; Szolgádhoz térjen kedved, Ki bizik csak te benned.

2. Hozzád minden nap sóhajtok, Szükségemben felkiáltok, Hogy irgalmadba vevén, Kegyelmezz meg idején; Szolgád lelkét vigasztald meg, Kiáltásom, Uram, halld meg, Mert szivemet e végre Emeltem fel az égre.

3. Uram, te jó s kegyelmes vagy, A te irgalmasságod nagy, Mindenkihez, kit baj ér S a ki téged bizva kér; Hallgasd meg azért kérésem, És nézd meg esedezésem, Mert nincs senki kivüled, Ki megvédje a hivet.

4. E világnak minden népe, A kiket te hoztál létre, Dicsőitvén nevedet, Azért félnek tégedet, Mert te nagy és hatalmas vagy, Csodatételed sok és nagy; Nincs nagyobb rajtad kivül, Te vagy Isten egyedül.

5. Vezérelj az igaz hitben, Utaidra tanits engem, És csak arra hajtsd szivem, Hogy szent nevedet féljem, Neked Uram, hálát adok, És teljes szivből vigadok, Mind örökké nevednek Dicséretet éneklek.

6. Hozzám, Uram légy kegyelmes, Ki jó vagy és engedelmes És bocsáss meg én nekem; Könyörülő Istenem: Kárhozatból vedd ki lelkem, A mélységből hozz ki engem Lelkét, szivét fiadnak Fogadd el te magadnak.

## LXXXIX. ZSOLTÁR.

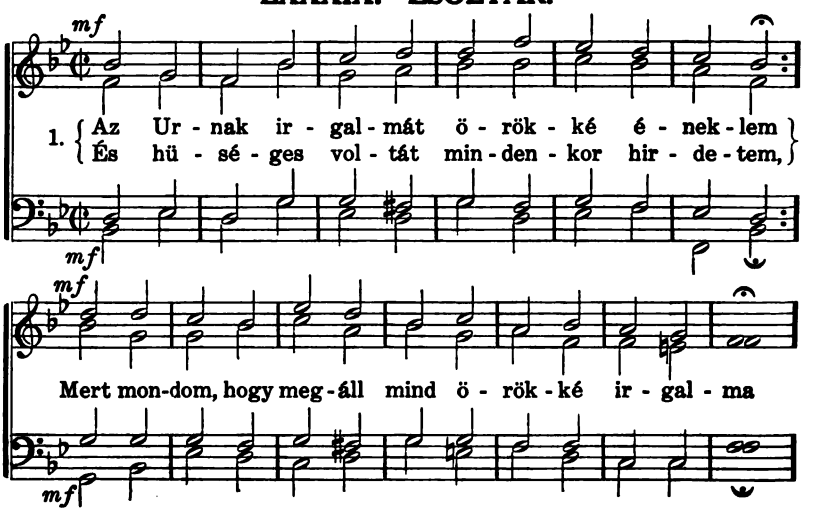

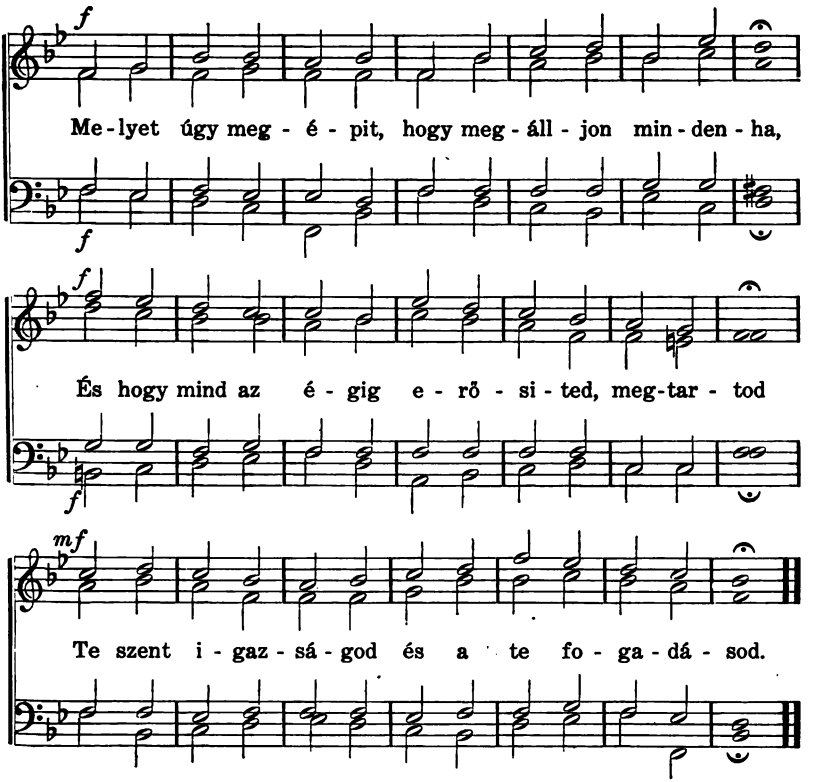


2. Az egek hirdetik csuda dolgaidat, A szent gyülekezet te igazságodat: Mert vajjon kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen? Az erős angyalok seregében vagyon-e? Ki e dicső Urhoz hasonlates lehetne?

3. Igen rettenetes e felséges Isten, Ötet féli minden a szent gyűlésekben; Óh seregek Ura! minden enged tenéked, Te nagy erős Isten vajjon ki érne véled? A te igazságod, mely lakozik te nálad, Soha el nem múlik, de örökké megmarad.

4. Bóldog a nép, a mely tenéked örvendez, Minden dolgát Uram! ez viszi jó véghez; Fényes orczád előtt ezek járnak merészen, És a te nevedben örvendeznek szüntelen; Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jó tételenyid rajtok megszaporitod.

# XC. ZSOLTÁR.

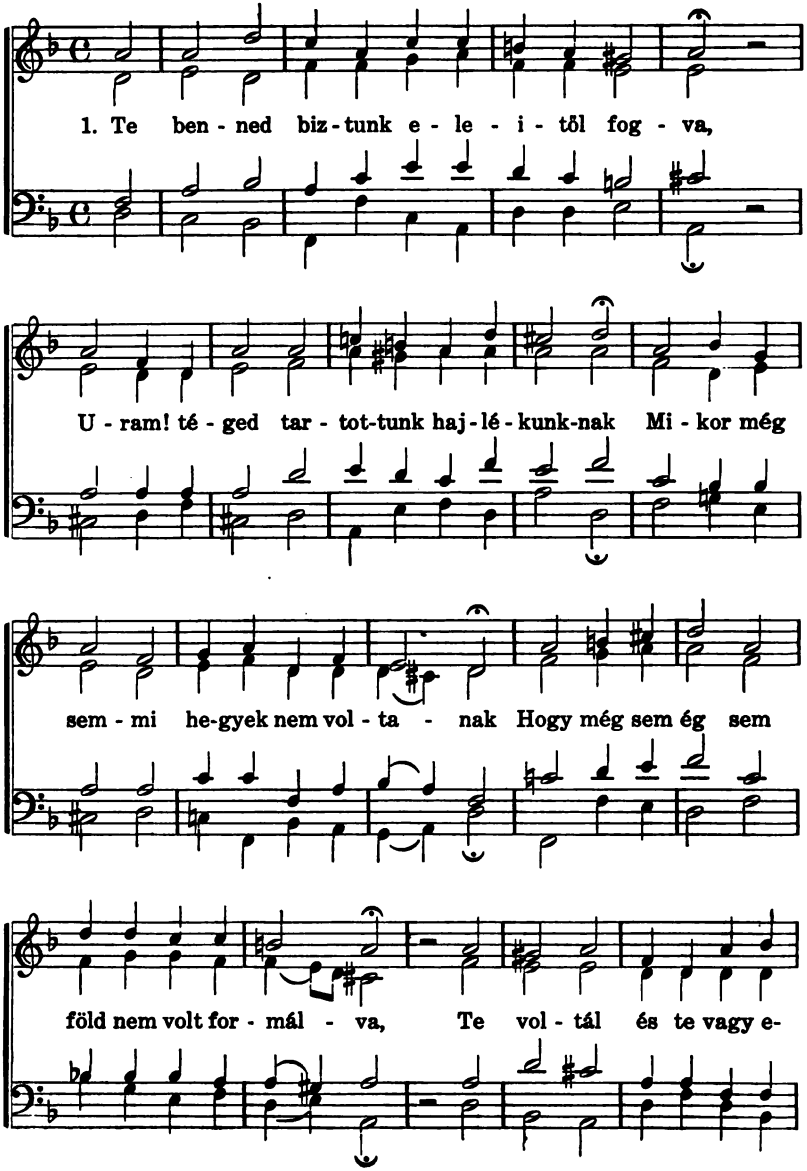
1. Te ben - ned biz - tunk e - le - i - től fog - va,
U - ram! té - ged tar - tot-tunk haj - lé - kunk-nak Mi - kor még
sem - mi he-gyek nem vol - ta - nak Hogy még sem ég sem
föld nem volt for - mál - va, Te vol - tál és te vagy e-

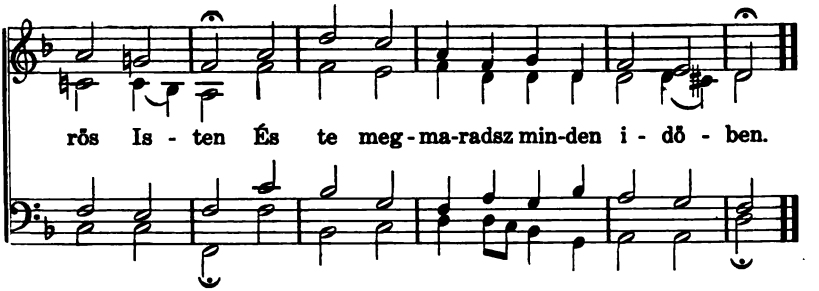


2. Az embereket te meghagyod halni, És ezt mondod az emberi nemzetnek: Légyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esztendő előtted annyi, Mint a tegnapnak ő elmúlása És egy éjnek rövid vigyázása.

3. Mint sebes árviz, mint eltűnő álom, Mint gyenge fű elhervadó virága, Az ember élte olyan e világba, Reggelre kél, hogy este sirba száljon, Ha bűneit idézvén ellene Nagy búsulásod rája gerjede.

4. Haragod miatt napjaink letűnnek, S esztendeink elszállnak, mint a hangok, Legtöbb időnk is ha egyszer lezajlott, Határinál a hetven, nyolczvan évnek, Melyben emésztett sok baj és nyomor. A gyors enyészet végre elsodor.

5. Tanits meg azért, óh Uram, szolgáid Hogy rövid voltát tudván napjainknak, Bölcs szivvel éljünk, mig szok lefutnak; Haragoddal is ne sújtolj sokáig Sőt javaiddal minden nap betölts, És vig örömben vig énekre költs.

6. Balsors után hozz reánk vig esztendőt, Boldog napokra forditsd inséginket, Dicsőségeddel ékesits fel minket; Koronázd jóval a dicsőbb jövendőt És dolgainkat áldja meg kezed, Hogy mi is áldjuk a te szent neved!

7. Szolgáidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain, Add értenünk felséges hatalmadat. Mi kegyes Urunk! óh irgalmas Isten! Minden dolgunkat birjad, forgassad Kezeink munkáit igazgassad.

# XCI. ZSOLTÁR.

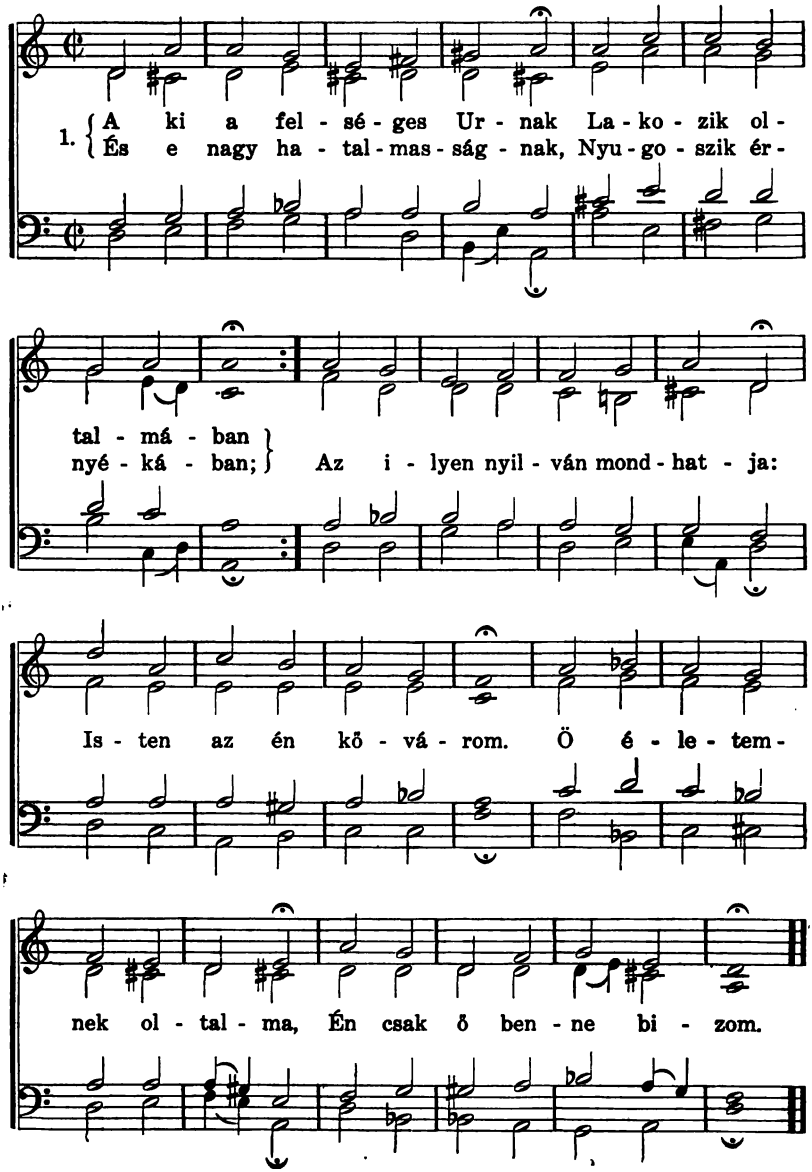
1. A ki a fel - sé - ges Ur - nak La - ko - zik ol -
És e nagy ha - tal - mas - ság - nak, Nyu - go - szik ér -
tal - má - ban
nyé - ká - ban; Az i - lyen nyil - ván mond - hat - ja:
Is - ten az én kő - vá - rom. Ö é - le - tem -
nek ol - tal - ma, Én csak ő ben - ne bi - zom.

2. A kisértet tőre ellen, Mendéket Isten ad, A halálos félemleben, Védelmébe ő fogad, Téged ő védő szárnyával, Takargat és befedez És az ő igazságával, Mint paizszsal védelmez.

3. Én lelkem az Ur Istenben, Vesd minden reményedet, A ki űl a magas mennyben, Ö reá bizd éltedet, Igy nem érhet semmi veszély, Házadat is a kártól, Véd az Isten hát ne félj, Megment minden gonosztól.

4. Mert az ő szent angyalinak, Megparancsolta nyilván, Hogy téged oltalmazzanak Minden te utaidban. Ezek tégedet nagy szépen, Ö kezökben hordanak, Hogy lábad ne üsd a kőbe, Oly hiven igazgatnak.

## XCII. ZSOLTÁR.

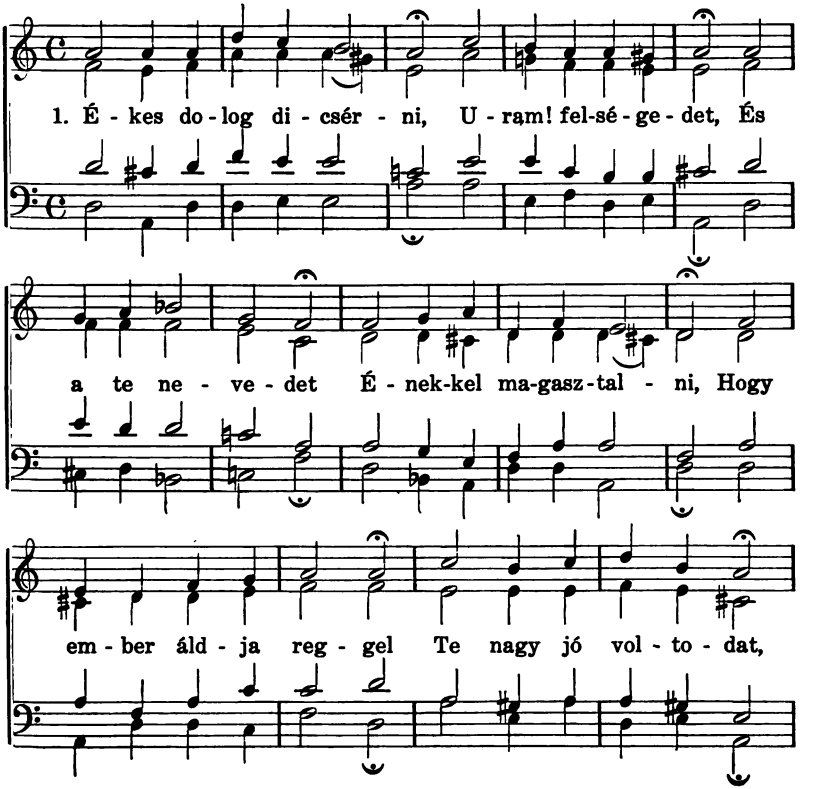

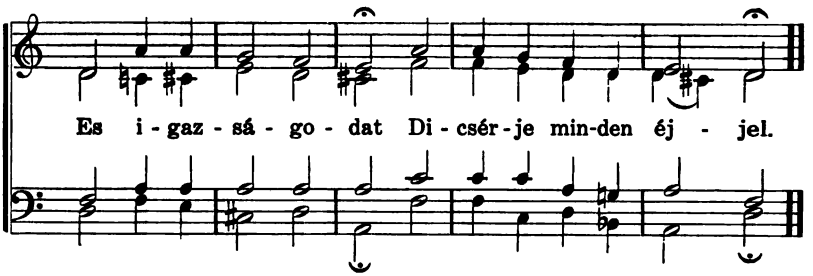


2. Ó! mily nagyok és szentek Az Isten dolgai! Mily bölcsek szavai, Melyekkel táplál minket! Dolgaidon örvendek Azért én Istenem, Sok csoda tetteden Örömömben éneklek.

3. De a hitetlen ember Az Isten útatit, Nem érti s dolgait Nem tartja figyelemben. Kik hát az ő kegyelmét, Elbizva megvetik, A bajban ő nekik Nem nyújtja segedelmét.

4. Virágoznak a hivek, Mint a szép pálmafák, És mint a czédrusfák Mik a Libánon nőnek; És az Ur hajlékában, Ezek plántáltatnak, Szépen virágoznak Az Isten tornáczában.

## XCV. ZSOLTÁR.

(24 Zsoltár dallamára.)

1. Jertek! örvendjünk mindnyájan Az Úrban mi kősziklánkban, Vigadozzunk szép énekekkel, Menjünk szine eleibe, És magasztaljuk kegyesen, Örvendetes dicséretekkel.

2. Mert ő a hatalmas Isten, És nagy király mindeneken, Ő a fejedelmeknek Ura: Ez egész földnek mélységét, És a hegyeknek erejét Hatalmas kezében foglalja.

3. Övé a tenger, a melyet Erős kezével teremtett, A szárazt is ő szerzé szépen. Az Úrnak jer! imádkozzunk. Néki térdet, fejet hajtsunk, A ki minket teremtett bölcsen.

4. Az Uristen a mi Urunk, Mi pedig szolgái vagyunk, Mert minket is keze teremtett; Azért ha ő hiv titeket Nyissátok meg sziveteket, Imádni az Ur Istent, jertek.

## XCVI. ZSOLTÁR.

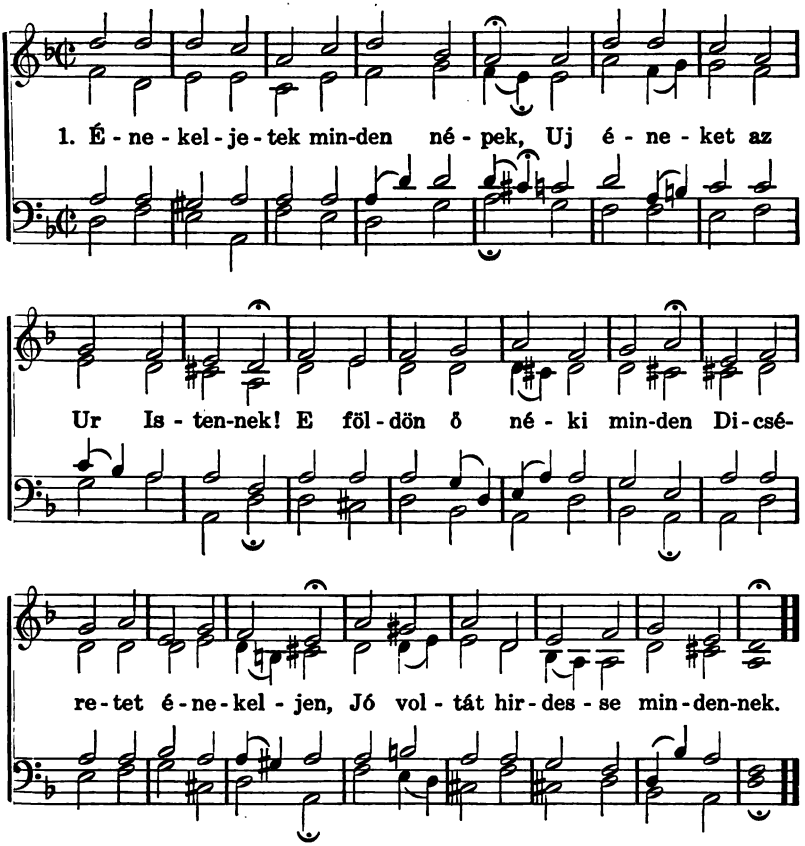


2. Nagy dicsőségét látja, minden Az ő tiszteletes szent helyén. Jertek tehát minden népek Adjunk hálát az Istennek: Mert nagy az ő dicsőségében.

3. Az Úrnak dicsőség adassék, És az ő neve dicsértessék: Adjunk ő neki hálákat, Minden kedves ajándékot, Kapui előtt szent helyének.

4. Jer, menjünk az Úr eleibe, És imádjuk figyelmetesen Templomában szentségének: Tőle mindenek féljenek, Ez egész föld kerekségében.

## XCVIII. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. Énekeljetek új éneket Az Úr Istennek örömmel, Mert nagy csodákat cselekedett Erős karja erejével, Mi velünk az ő idvességét Kétség nélkül megérteté, Igazságát és kegyességét Minden népnek kijelenté.

2. Megmutatá irgalmasságát; És kegyességét tekinté, És az ő nagy hűséges voltát Szent hiveihez térité: A nekünk küldött idvességet Ez egész föld kerekségén Nyilván meglátta minden nemzet, Örvendjen hát neki minden.

3. Örömre fel! zengjen az ének Dal csengjen mi Urunk előtt Hála az Uristen nevének, Ki itélni a földre jött; Zengjen a föld, zengjen a tenger Viszhangozzon Sion hegye Igazságot talál az ember Mert az Isten itt lesz vele.

## C. ZSOLTÁR.

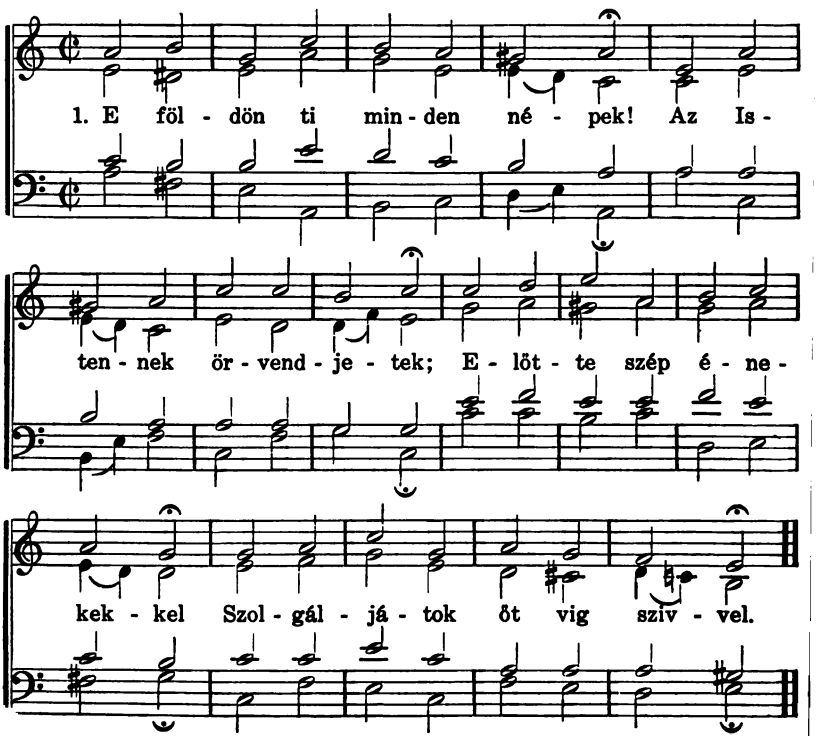

2. Mert egyedül ő az Isten, Ö teremtett minket bölcsen Neki vagyunk gyermekei, Seregének a hivei.

3. Ö kapuin menjetek be, Hálát adván szivetekbe; Jertek! menjünk szent házába Teljes szivből őt imádva.

4. Megáll az Ur igazsága, Mindörökké tart jósága; Kihat az ő kegyessége Nemzetségről, nemzetségre!

## CI. ZSOLTÁR.

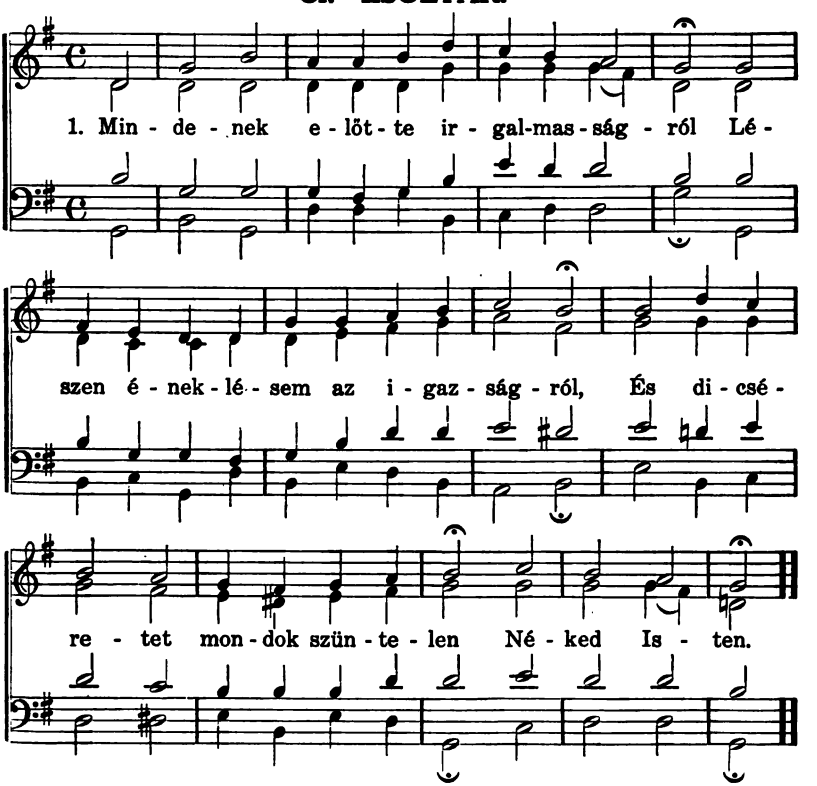


2. Okossággal járok minden utamban, Hogy bizton eljuthassak országodban, És házamat hiven vezérelhessem, Igyekezem.

3. A hamis szivü távol menjen tőlem, A gonosz emberhez nem lészen kedvem, Nem jő a csalárd ember előmbe, Semmi helyen.

4. Ki ő feleit titkon rágalmazza, Annak nálam nem lészen maradása, A fuvalkodó kevélyt előttem, Nem szenvedem.

# CII. ZSOLTÁR.

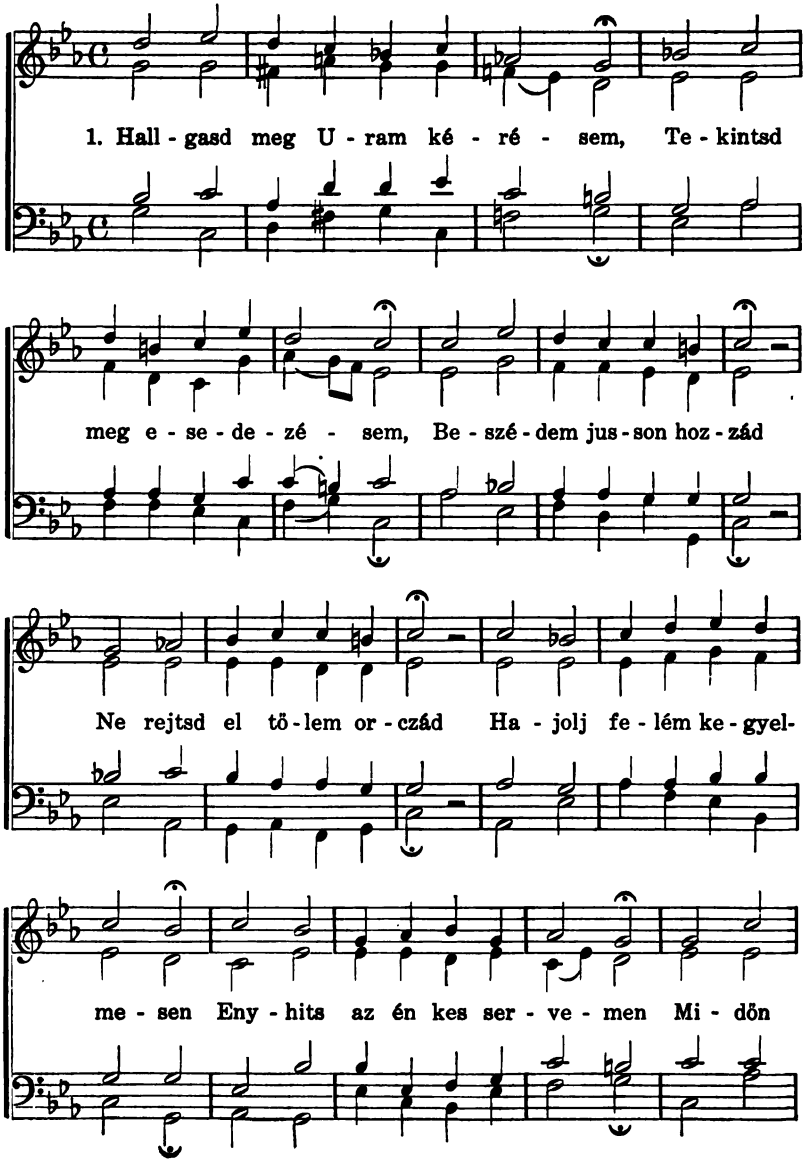
1. Hall - gasd meg U - ram ké - ré - sem, Te - kintsd
meg e - se - de - zé - sem, Be - szé - dem jus - son hoz - zád
Ne rejtsd el tő - lem or - czád Ha - jolj fe - lém ke - gyel-
me - sen Eny - hits az én kes ser - ve - men Mi - dön

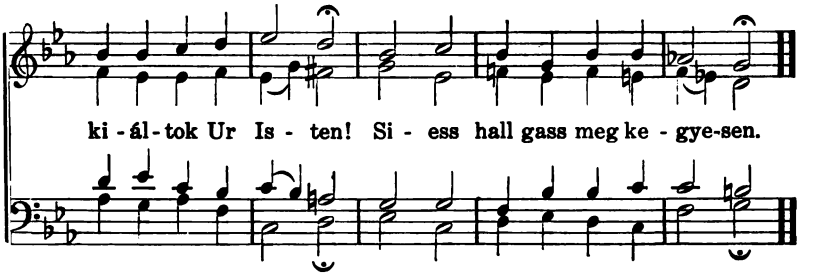


2. Nézd, napjai életemnek, Mint a pára úgy eltünnek! Füst, hamu lesz mindenem, Mint a fű hervad szivem; Elhagyatva sir a lelkem, Por és hamu lett az étkem S mig búslakodom egyedül, Italomba könyem vegyül.

3. Az én időm im elmúlék, Mint az árnyék, úgy eltűnék! Mint aszott fű száradok, Többé fel nem támadok; Minden múló itt a földön, Csak te vagy Uram örökkön, Éltünk semmi te előtted, Csak neked van örök léted.

4. Ó! Ur Isten, hiveidre, Kik búsulnak elepedve És reményük mára sincs Szent egedből most tekints! Most újitsd meg még reménynünk, Hogy te benned újra éljünk S fiainknak irjuk azt meg, Hogy az Isten mint tartott meg.

5. Halld meg a foglyok nyögését, A haldoklók esdeklését, S nézd meg azon a nyomort Kit a kétség elsodort; Fájó szivet te enyhitsd meg, Minden sebet te gyógyits meg, Hogy a hála hozzád térjen Minden néptől, mindenünnen.

6. Én reám is, ki utamban Eltörődtem, megfáradtam, Most tekits le, Istenem Most kegyelmezz meg nekem! Napjaim felén ne vedd el Életemet szent kezeddel S bárha sorsom nálad irva Még ne ejts a kora sirba.

7. Tudom, Uram, hogy ég és föld, Mit a teremtettség betölt, Változik és megavúl És az enyészetbe hull; Csak te maradsz, Örök Isten, Változatlan rendűletlen, Ó! azért szent öröködbe Fiaidat is fogadd be!

# CIII. ZSOLTÁR.

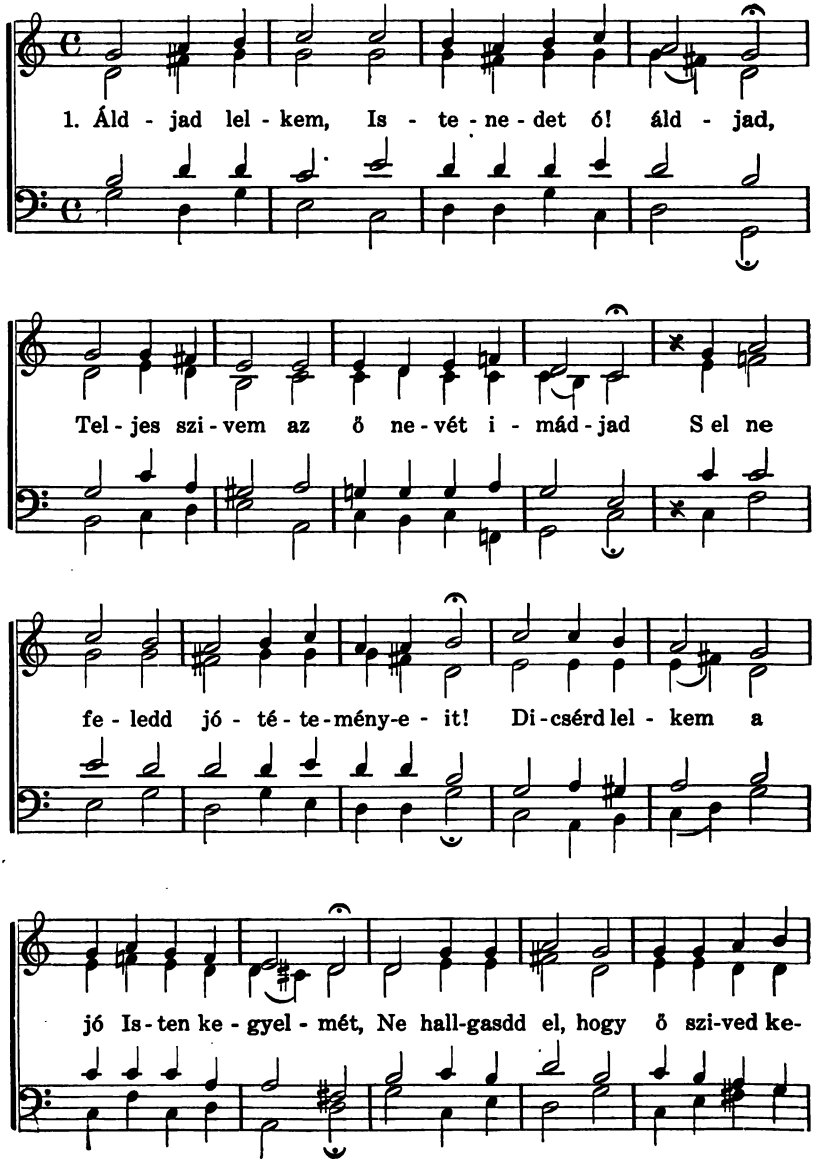

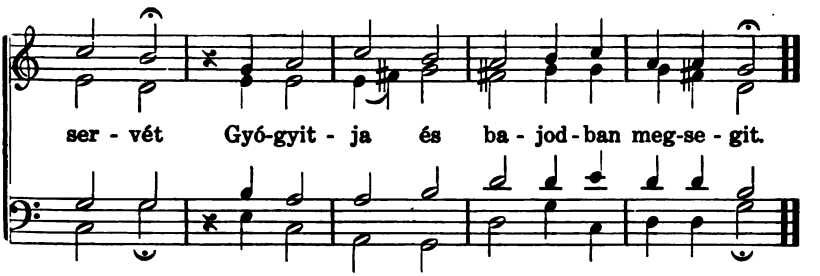


2. Szálljon fel az Urhoz lelkünk hálája, Mert kegyesen éltünket ő táplálja S javaival bőségesen betölt; Ö derit jobb napokat a szenvedőre, A csüggedőt ő kelti uj erőre S az mint a sas megifjul, szárnyat ölt.

3. Ó! Uram, a te jóvoltod s kegyelmed, Mely a felhőn túl mind az égig terjed Miként az ég, tündöklő, végtelen; Mint az atya gyermekéhez türelmes, Jó lelked is mihozzánk oly kegyelmes S engedelemre kész vagy szüntelen.

4. Te tudod, ó! milyen gyarló az ember, Csak porfelhő, mit szélfuvás szélyelver, Vagy mint a fü, olyan csak életünk; Hamar hullunk, mint a mező virága, A felzugó enyészet egy szavára Nem tudjuk azt sem, hogy hová leszünk.

5. Szállj lelkem, ó! szállj örök Istenedhez, A mennybe szállj az égi sereghez Velük együtt imádd az Ur nevét; Dicsérje az Ur Istent minden ember, Ki minekünk atyánk a magas mennyben És kegyesen őrzi minden hiveit.

## CIV. ZSOLTÁR.

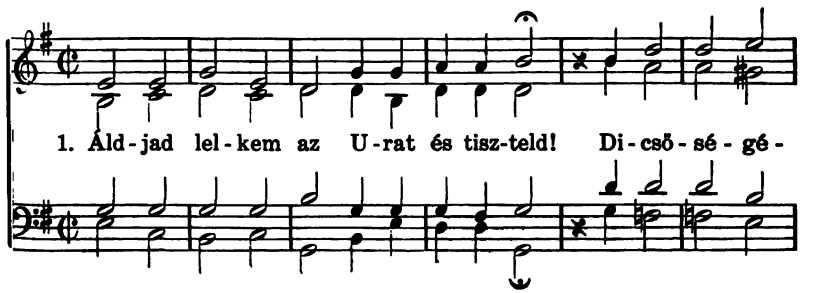

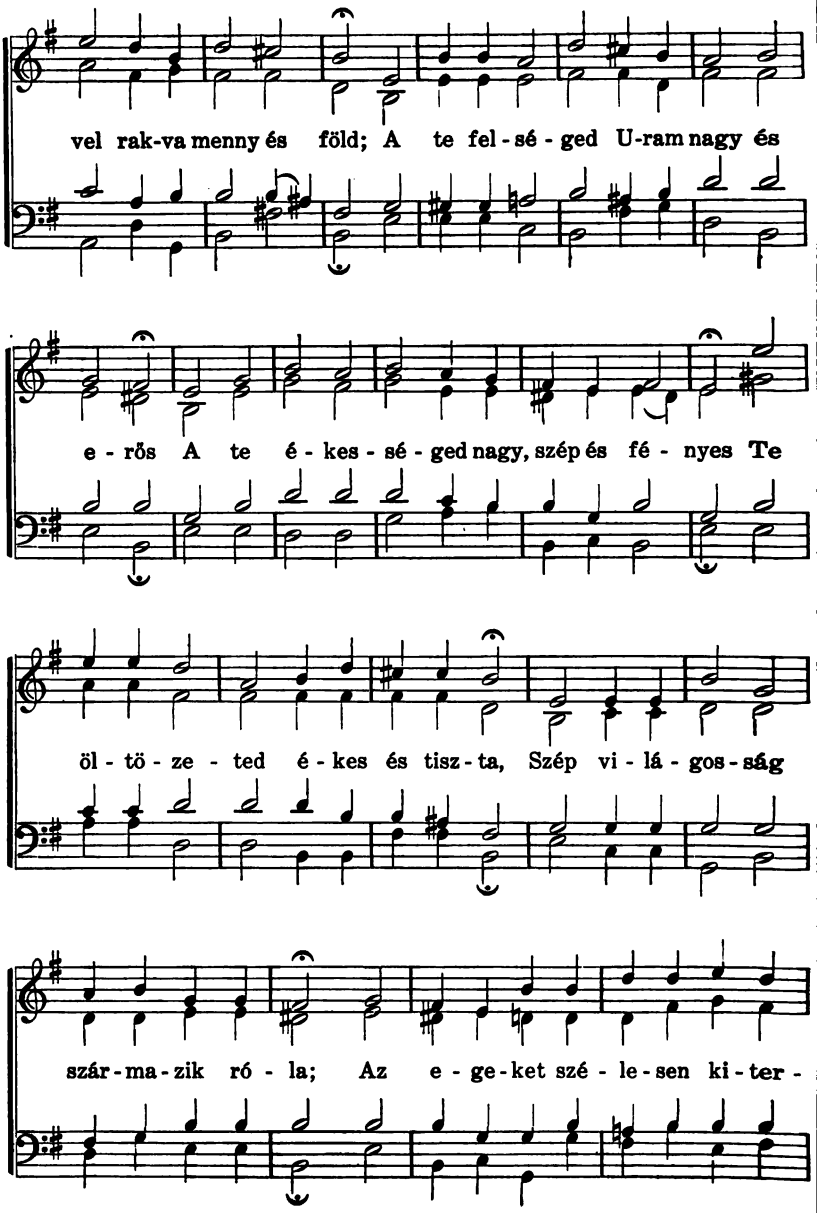
vel rak-va menny és föld; A te fel-sé-ged U-ram nagy és
e-rős A te é-kes-sé-ged nagy, szép és fé-nyes Te
öl-tö-ze-ted é-kes és tisz-ta, Szép vi-lá-gos-ság
szár-ma-zik ró-la; Az e-ge-ket szé-le-sen ki-ter-

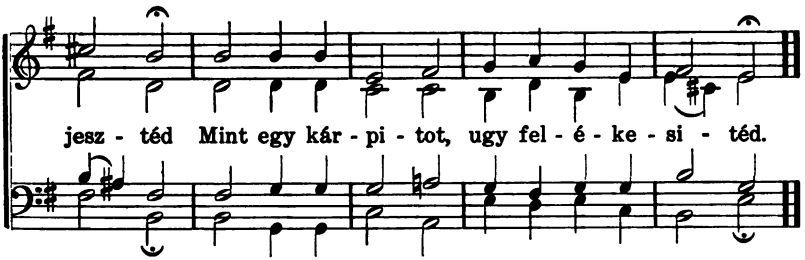


2. Istennek legyen örök tisztesség És övé legyen minden dicsőség Őrűl az Ur ő csuda dolgaiban, Gyönyörködik teremtett világában Tekintésétől a föld megréműl És az ő haragjától megrendűl Reszketvén a nagy hegyek füstölögnek Hogyha az Urtól ők megillettetnek.

3. Az Uranak dicséretet éneklek Valamig én e világon élek; Az Ur Istent én egész életemben Dicsérem és áldom szép éneklésben; De viszontag azt kérem ő tőle Hogy éneklésem jó kedvvel vegye És aztán teljes szivemből örvendek Szép énekeket mondván szent nevének.

## CV. ZSOLTÁR.

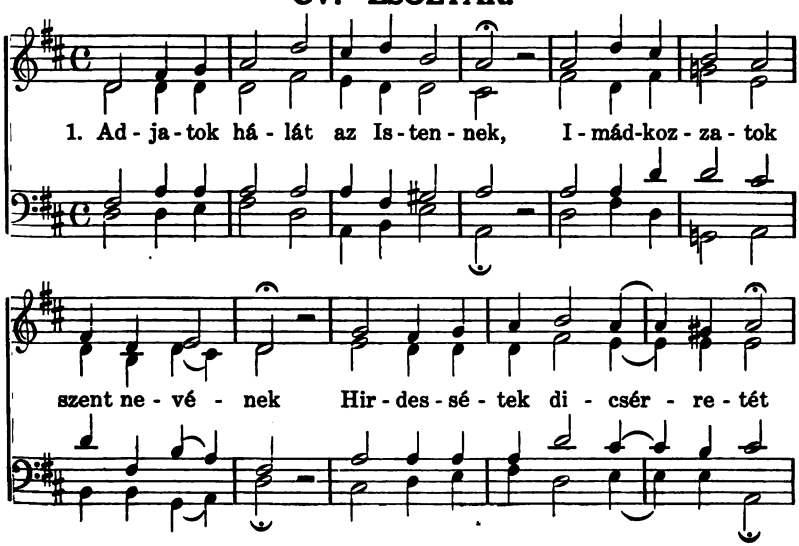

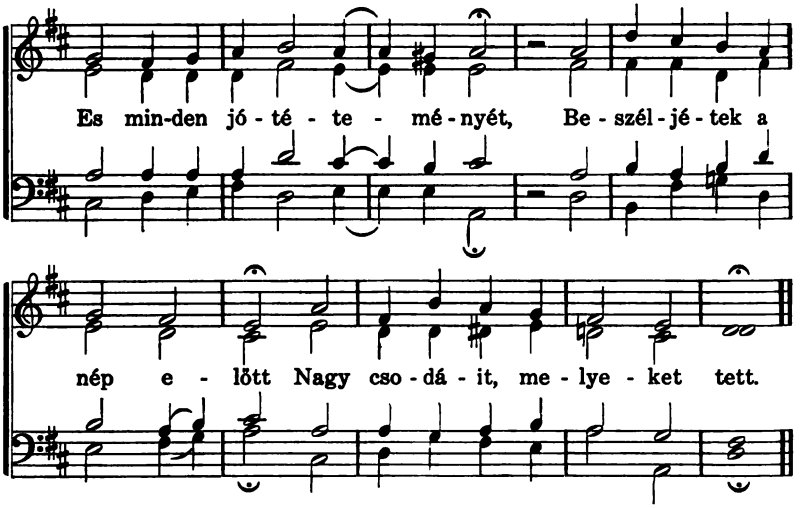


2. Néki vigan énekeljetek, Csoda dolgait dicsérjétek; Magasztaljátok szent nevét, Kik szivből félitek őtet; Örüljön azoknak szivek, Kik az Urról elmélkednek.

3. Keressétek a kegyes Urat, És annak szinét és hatalmát; Meggondoljátok dolgait, Ne felejtsétek jóságit; Itéletét hirdessétek, Melyek ő szájából jöttek.

4. Adjunk hálát az Ur Istennek, Ö ad nekünk erőt kegyelmet; Igéje éltető vizünk, Szava tápláló kenyerünk Azért mind e világ előtt, Dicsőitsük örökre őt.

## CVIII. ZSOLTÁR.

(30 Zsoltár dallamára.)

1. Ur Isten kész az én szivem, Hogy nevedet áldjam hiven; Midőn szined elé megyek, Néked buzgón énekelek; S a hivek közt azon igyekszem, Hogy jóvoltodat dicsőitsem.

2. Magasztalom felségedet, Mely kiterjed a föld felett, Teljes szivből azt hirdetem S azt zengi rólad énekem, Hogy égig ér fel nagy jóságod, Felhőkön túl hat igazságod.

3. Uram, a te jóvoltodat, Szabaditó hatalmadat, E földön is láttasd velünk Nyújts segitő kezet nekünk. Te adj erőt a küzdelemre, Vezess minket a győzelemre.

4. Légy minékünk segitségünk, Hogy ha ránk tör ellenségünk. Mert csak hiu epekedés Az emberben reménykedés, Csak Isten által győzhetünk mi, Szabaditónk nincsen más senki!

## CXI. ZSOLTÁR.

(24 Zsoltár dallamára.)

1. Hálát adok, Uram neked, Teljes szivből áldom neved A hiveknek ő seregében; Rólad beszél dicséretem Dicsőséged emlegetem, Életemnek minden rendiben.

2. Dicső az Ur minden müve, Örvendez az ember szive, Ha azokat jól megtekinti; Felsége nagy és mégis áld, Igazsága szent és szilárd S lelkünket is szentségre inti.

3. Rólunk az Ur gondot visel, Jelen van ő hiveivel És azokat táplálja bőven; Irgalma és kegyelme hű, Tudja ki az igaz szivű, S megáldja azt minden időben.

4. Szent és dicső az ő neve! És a bölcsesség kezdete Egyedül az Urnak félelme; Az kedves az Isten előtt A ki szivből imádja őt, Azt tartja meg az ő kegyelme.

## CXVI. ZSOLTÁR.

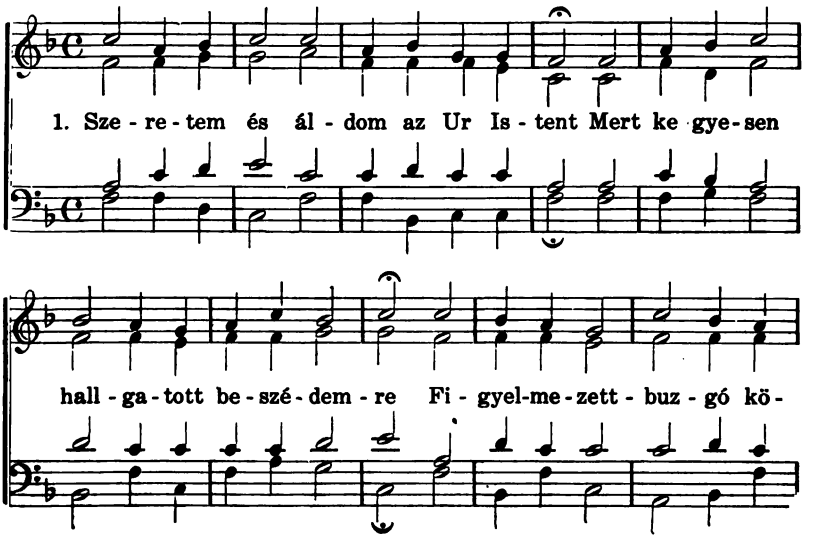

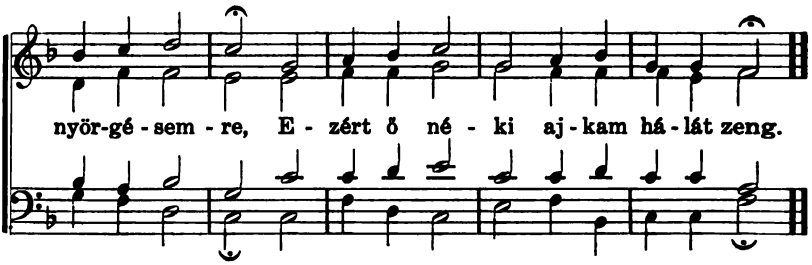


2. Szemeimet a könyhullatástól Az Istennek vigasza mentette meg, Utaimon kegyelme őrizte meg Lábaimat a tántorodástól.

3. Mit adjak az Ur jótéteiért? Fölveszem a hálaadás poharát, Dicsőitem a nép közt az ég Urát Szent nevét áldom segitségeért.

4. Megállok itt Az isten házában, Fogadásomat hiven teljesitem Hálás szivemmel jóságát hirdetetm S nevét dicsérem énekmondásban.

## CXVII. ZSOLTÁR.

(66 Zsoltár dallamára.)

1. Adjunk hálát az Ur nevének, Mert jó Ö és irgalma nagy; Nagy volta Isten kegyelmének Most és örökké megmarad. Nincs segitség az egész földön, Nincs hatalom Ö kivűle, Az Ur legyen azért örökkön Bizodalmunknak ereje!

2. Dicsérjűk őt hálaadással. Szent háza zengje tetteit, Mondjuk róla magasztalással, Hogy jóra az Isten segit! Hol e falak neki épűltek, Nyissuk meg ennek kapuját S megtartásáért életünknek, Dicsérjük itt az ég Urát!

3. Ez kapuja az Uristennek, Ez az igazság temploma, A hova a hivek bemennek S hol velünk van az ég Ura; Áldott legyen azért e háznak Alapja és szegletköve, Kit az épitők is csodálnak, Mondván: ez az Isten műve!

4. Áldott az Ur, mert ő szerezte Magának e jeles napot; Adjunk hálát hát örvendezve, Szenteljük meg e templomot! Teljék be Isten igéjével, Te szent hajlék, minden köved S te, ki jöttél az Ur nevében, Légy áldott itt, te szent követ!

5. Óh! Uristen a te kegyelmed Tartsd meg örökké népeden; Igaz Isten óh! meg ne engedd, Hogy itt a bűn erőt vegyen; Tőled vettünk mi uj világot, Azért azzal vezess elébb Hogy templomodban tisztalángot, Igaz hálát hozzunk eléd!

# CXIX. ZSOLTÁR.

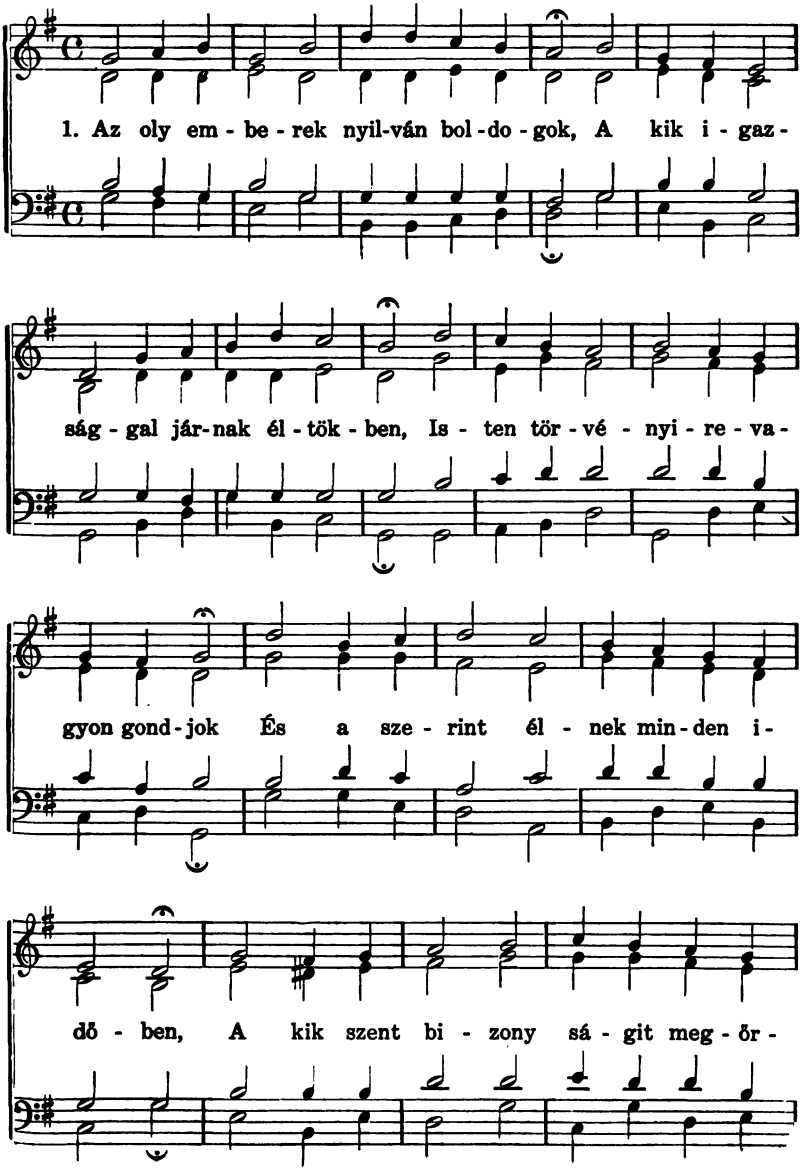

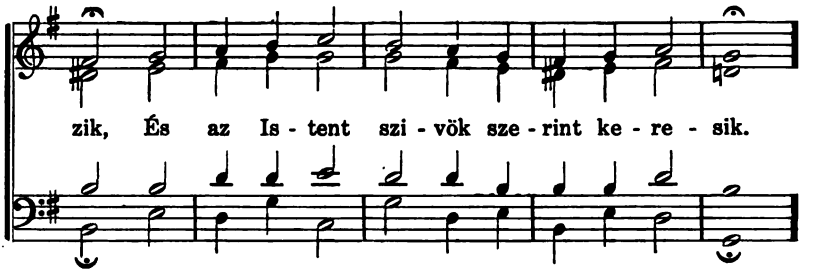


2. Ó! vajha én is, édes Istenem, A boldogok ösvényét felta lálnám, Csak azokkal járhatnék szűntelen, S törvényidet mélyei szivembe zárnám, Akkor szégyen nem érne engemet, Sőt szen kezed megáldaná éltemet.

3. Hálát adok néked teljes szivből, Hogy megtanitasz te itéle tedre, Melyek tiszták minden hiba nélkül; Megtartom és gondon lesz törvényedre, De kérlek téged óh én Istenem, Hogy soh örökké ne hagyj el engem.

4. Beszéded intse meg az ifjakat, S vezérökül add szent igéd azoknak, Hogy a szerint rendeljék útjokat, Az igaz Istent tartvs fő javoknak; Szivökbe oltsd be szent törvényedet, Hogy soha ne vétkezzenek ellened.

5. Gyönyörűség van Isten útjain, Igéje drágább, mint a földi kincsek; Ez zengjen az ifjaknak ajakin, Azért, Uram, őket a jóra intsed, Hogy rólad ők megemlékezzenek És örömet te általad nyerjenek.

6. Cselekedd azt szolgáddal, Istenem, Hogy még élek szent igédet kövessem; Fényes világot az gyújtson nekem, Hogy titkait törvényednek értsem; Lelkem a vágy epeszti e miatt, Nyisd fel azért előttem utaidat.

7. Gyönyörködöm a te törvényedben, Minden parancsolatidat szeretem, Mindenek felett egész életemben. Az én kezeimet én felemelem, A te kedves parancsolatidra, És én azokról beszélek mindenha.

8. A te beszéded édes és drága Még a méznél is édesebb az én számba Kimondhatatlan gyönyörű volta; Igédbe van bölcseségem foglalva. Bölcseségemet abban keresem A hamisságnak ösvényit gyűlölöm.

9. Teljes szivből hozzád esedezem, Uram! hallgass meg engem kegyelmesen Hogy rendelésidet megőrizzem; Kérlek szabadits meg engem Ur Isten! És legottan igyekezem azon, Hogy bizonyságid megtartsam jó módon.

10. Zengő szavam hasson fel most oda, A hol te élsz, te szent örök valóság, Lelkem ne félj, ne rettegj már soha, Mert az Ur Isten bölcsesség, igazság; De kegyelem és hűség jár vele, Itéletének ez bizonyos jele.

## CXXII. ZSOLTÁR.

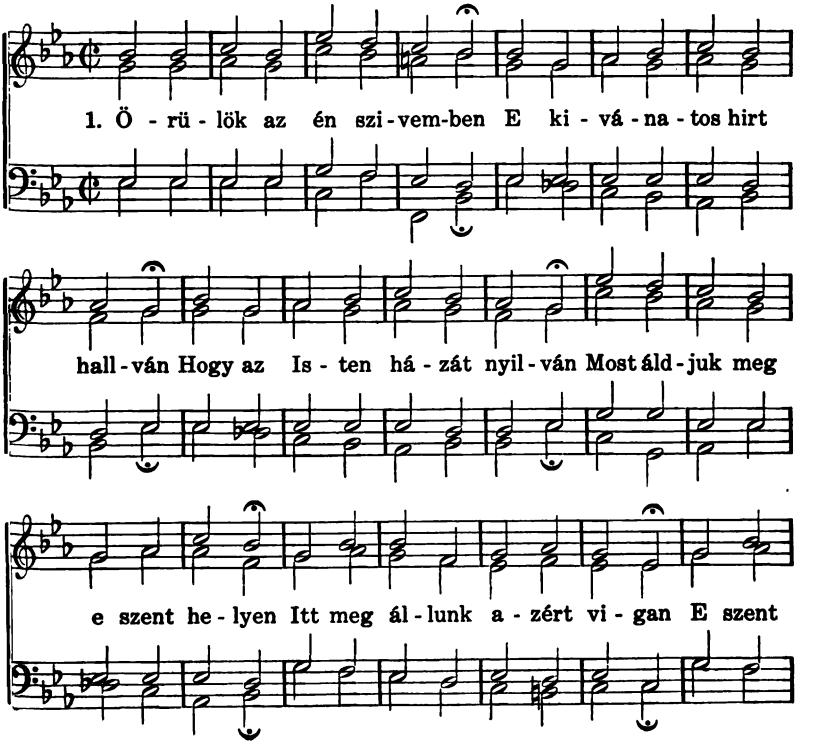

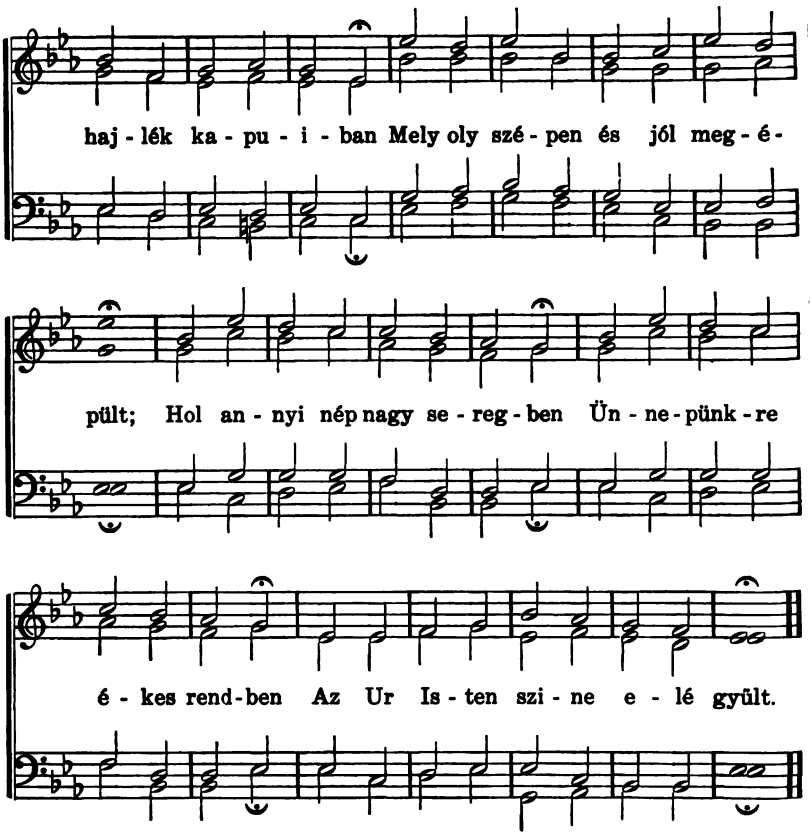


2. Ó! istenfélő népek, Kik itt vagytok e szent házban Most hát buzgó imádságban Istenünket dicsérjétek! Hol királyi székében ül, A ki áldást hint egyedűl, Kérjétek itt e nagy felséget; Kérjetek jót e szent helyre, Hogy az Isten megszentelje S adjon nekünk itt békességet.

3. Legyen a te kőfalaidban Csendesség és jó békesség, A hivek közt egyenesség, Jó szerencse házaidban! Az én atyámfiaiért És itt lakó feleimért Adjon Isten jó békességet; Szentségiért im e helynek, Mely szerzetett az Istennek Minden jót kivánok tenéked.

## CXXV. ZSOLTÁR.

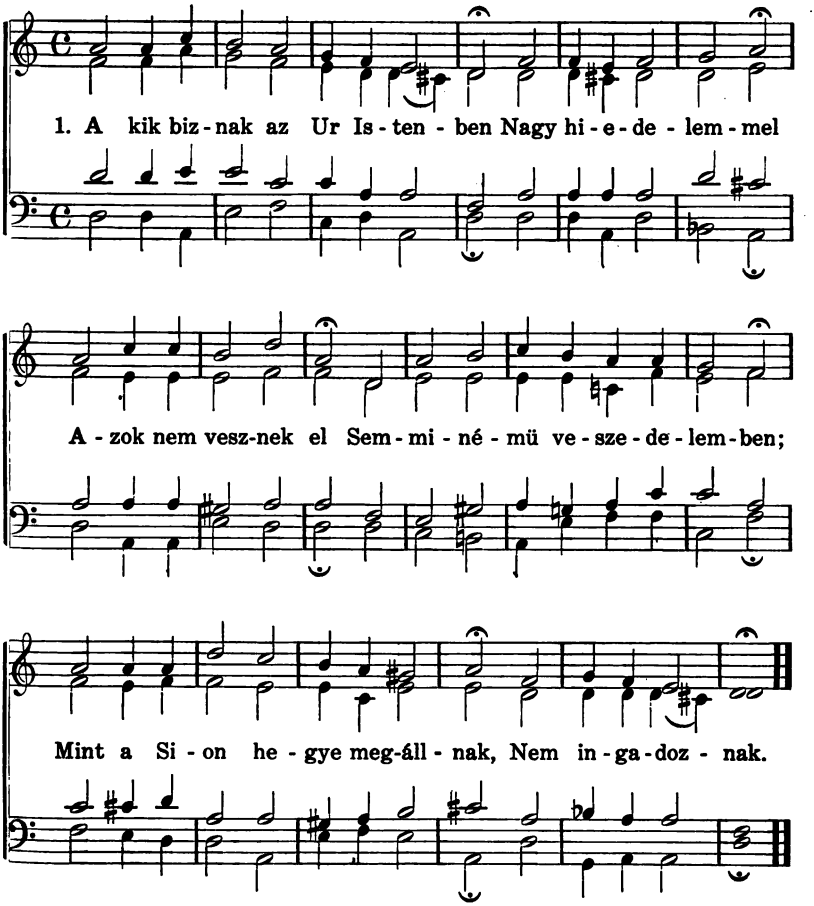


2. Isten az ő népét nem hagyja, Nem hagyja sohasem Harczaink közt karja, Minket körűl veszen kegyesen Megáldja a jót keze titkon, Hogy hű maradjon.

3. Jelen vagyon a jószivűkkel, De a hitleneket, És ő ösvényeket, Elhagyja a gonosztevőkkel De hiveinek békességet, Ád csendességet.

## CXXVIII. ZSOLTÁR.

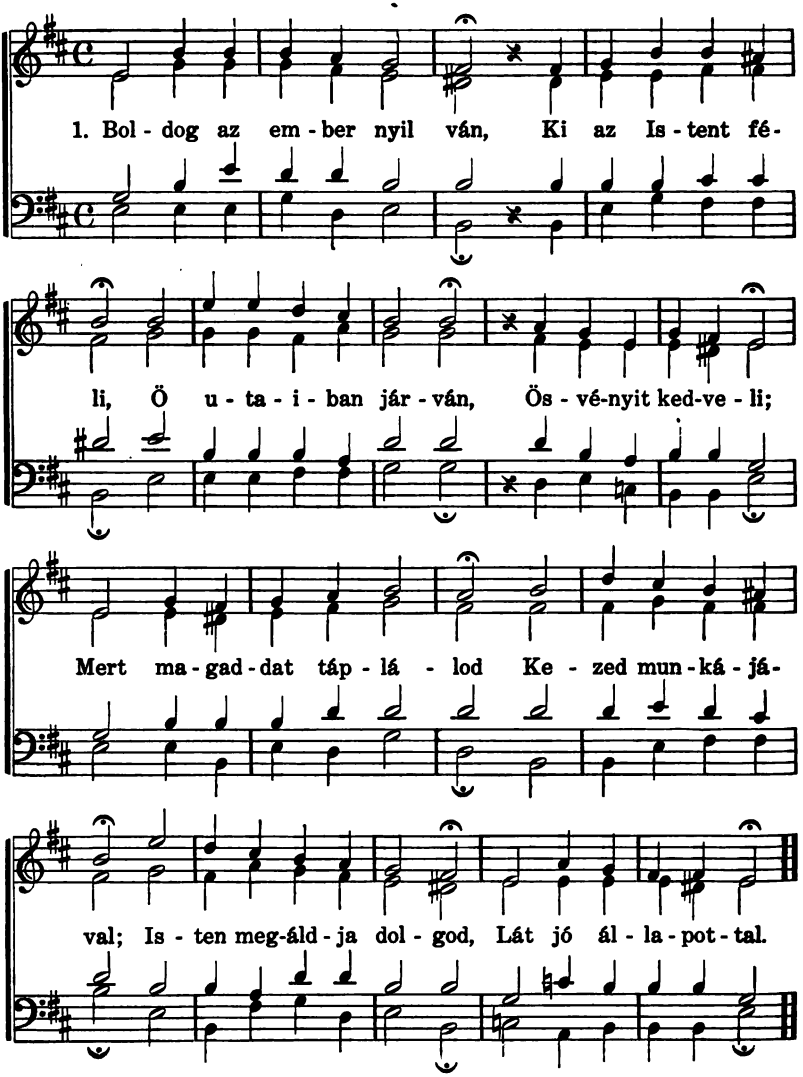


2. Ó! mi áldott, Ó! mi jó! A hű ember élete, A ki Isten nem múló Kegyeit megérte! Napja, éve mig halad, Isten áldja jóval, Békessége megmarad A legfőbb valóval.

## CXXX. ZSOLTÁR.

(38 Zsoltár dallamára.)

1. A mélységből kiált szivem, Mind szüntelen, Fel te hozzád, Óh! Uram! Hallgass meg midőn elődbe Könyörögve Száll hozzád hivó szavam!

2. Ha felirnád bűneinket, S egykor minket Ugy itélne meg szavad: Vajj" ki lenne Óh! Uristen, A ki itten Mi közülünk megmarad?

3. De kegyelem és bocsánat Van te nálad, Hogy dicsérjem szent neved; Azért benned bizik lelkem. S szent igéden Épitem reménnyemet.

4. Az én lelkem óhajtozva, Sóhajtozva Várja buzgón az Urat; Mint vigyázó ki az éjben Viraszt ébren, Várja a mig megvirad.

5. Istennek választott népe, Kegyelmébe Vesd azért reményedet; Mert a váltság tőle árad, Nála várjad Örök idvességedet!

## CXXXIV. ZSOLTÁR.

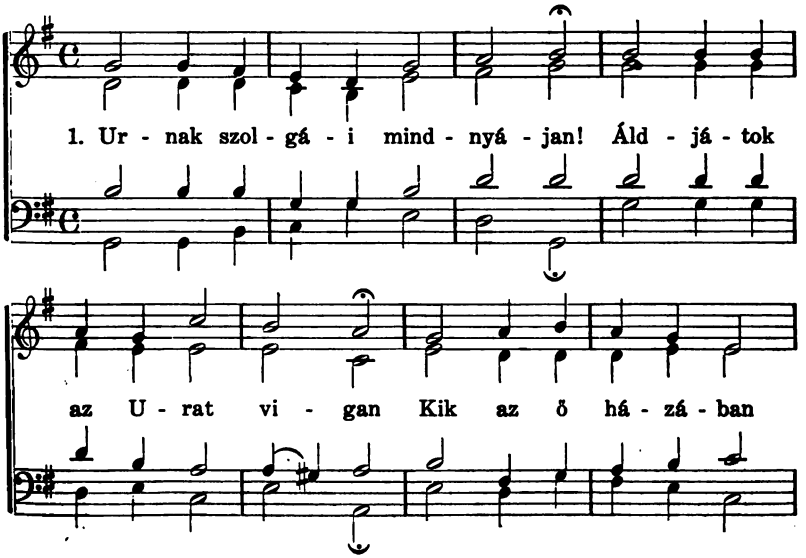

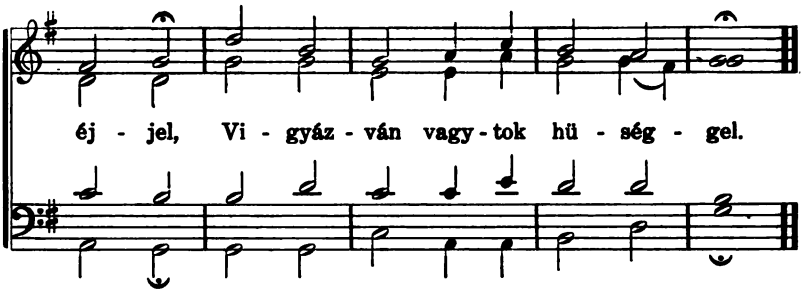


2. Felemelvén kezeteket, Dicsérjétek Istenteket; Szivből néki hálát adván, Őt áldjátok minduntalan.

3. Megáldjon téged az Isten, A Sionról kegyelmesen; Ki teremtette az eget, A földet és mindeneket.

4. Isten áldás igy száll rátok, A Sionról, ha őrt álltok, Lelketeknek igy lesz őre, A menny és föld teremtője.

## CXXXV. ZSOLTÁR.

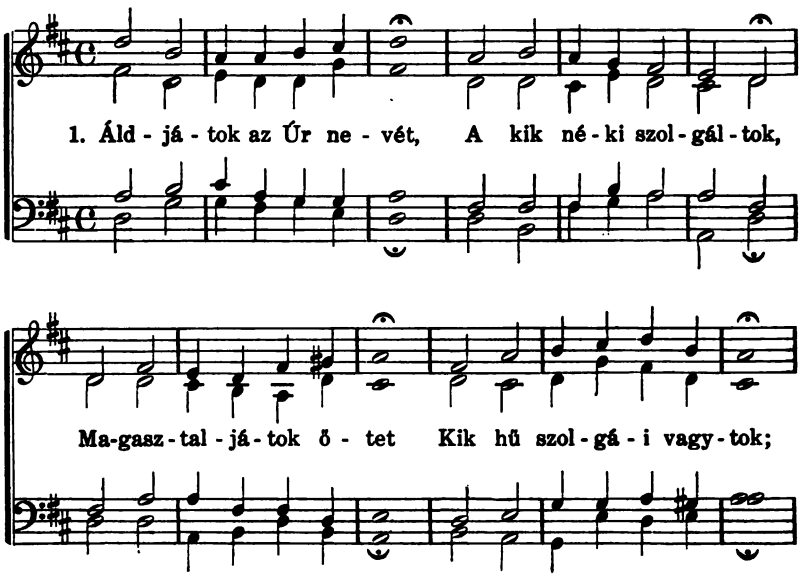

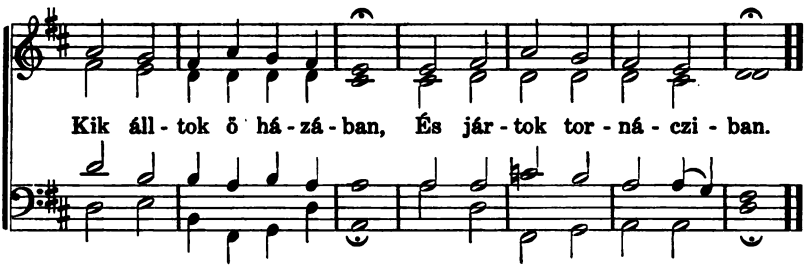


2. Mert az Isten annyi jót, Hint kegyesen mireánk; Javai el nem múlók, A melyekkel minket áld; Dicsérjétek őt azért, Szent s örök javaiért.

3. Az Ur Isten oly dicső, És hatalma végtelen Egy szavával végez ő, Égen földön, tengeren; Áldjátok hát áldva őt, E hatalmast e dicsőt!

4. Megáll örökké neved, És szent emlékezeted; Népedet hatalmadban, Itéled igazságban, Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

5. Kik az Urat félitek, Szent nevét dicsérjétek, A Sionról áldjátok, És őt magasztaljátok, Az ő lakóhelyében, A szent Jéruzsálemben.

6. Áldjátok az Ur nevét, Mely örökké megmarad; Mert hatalmát, erejét Ránk árasztja ez a nagy; Jó az Isten és kegyes Minden ő hiveihez.

## CXXXVI. ZSOLTÁR.

(135 Zsoltár dallamára.)

1. Dicsérjétek az Urat, Az egeknek Istenét, Mert ő jó kedvet mutat, Áldjátok ő szent nevét; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

2. Zengje el dicséretünk, Hogy Ö az Ur mindenen; Nagy csodáit énekünk Magasztalja szüntelen, Uram a te irgalmad Mindörökké megmarad!

3. Istenünk, fenn az eget Oly bölcsen te rendezéd S lenn, a mély vizek felett A földet te épitéd; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

4. Istenünk, a te kezed Tartja a világokat, Az égre az helyezett Ragyogó lámpásokat; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

5. Jóságodat, Istenünk, Láttuk gyakran már mi is, Mert ha vész tört ellenünk, Te fedél be, mint paizs; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

6. Óh! légy áldott szüntelen, Szabaditó Istenünk; Örizz tovább is hiven, Jóságoddal légy velünk; Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad!

## CXXXVII. ZSOLTÁR.

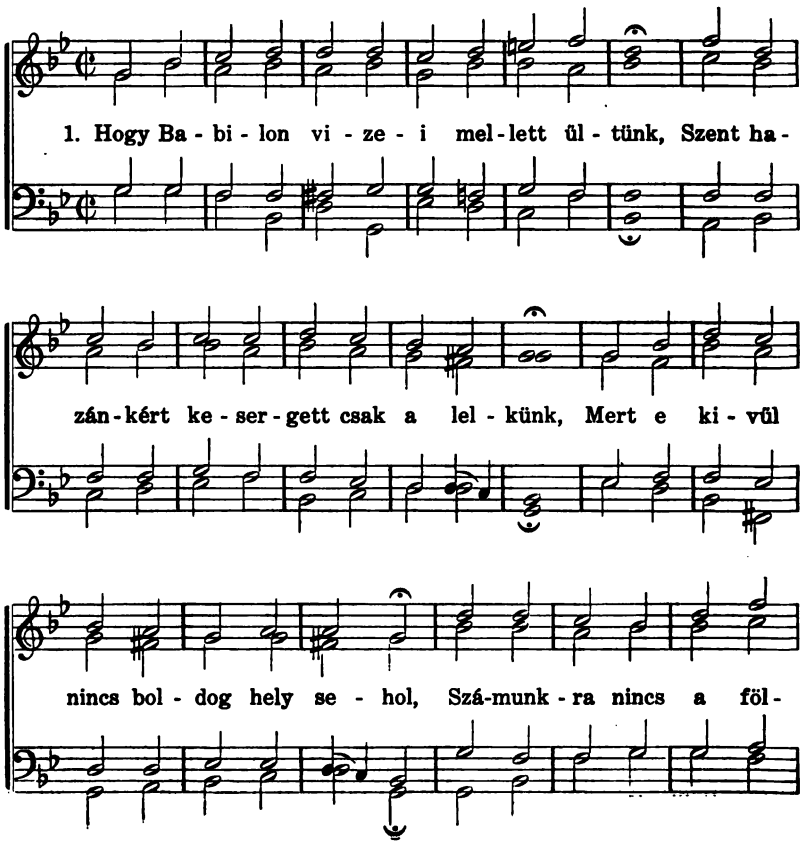

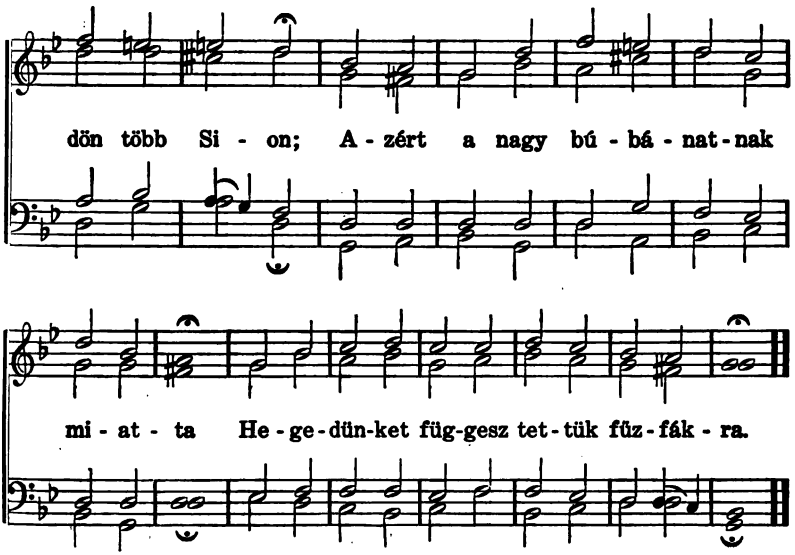


2. Kik minket ott bús rabigába zártak, Vig éneket tőlünk hiába vártak, Az elnyomót nem üdvözölte dal, Nem hangozott előre diadal; Foglyok valánk bár és nyögénk a lánczon, De hitünkkel ott csüggénk szent hazánkon.

3. Áldott az Úr, mert fogságunk határán Megőrizett a hűség és hit árán, Bút és könyet hatalma megtorolt, A szomorú Babilonból kivont, Szabad honban boldog ismét a nemzet, Igy áldá meg az Ur a honszerelmet.

## CXXXVIII. ZSOLTÁR.

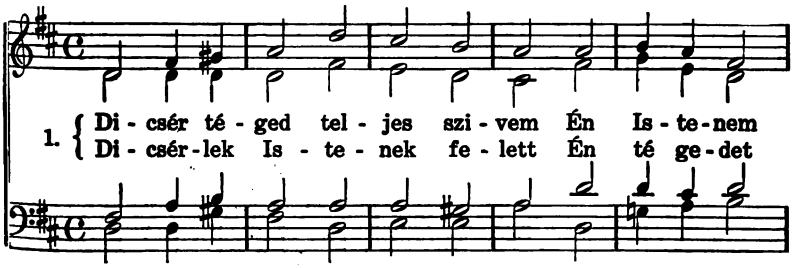

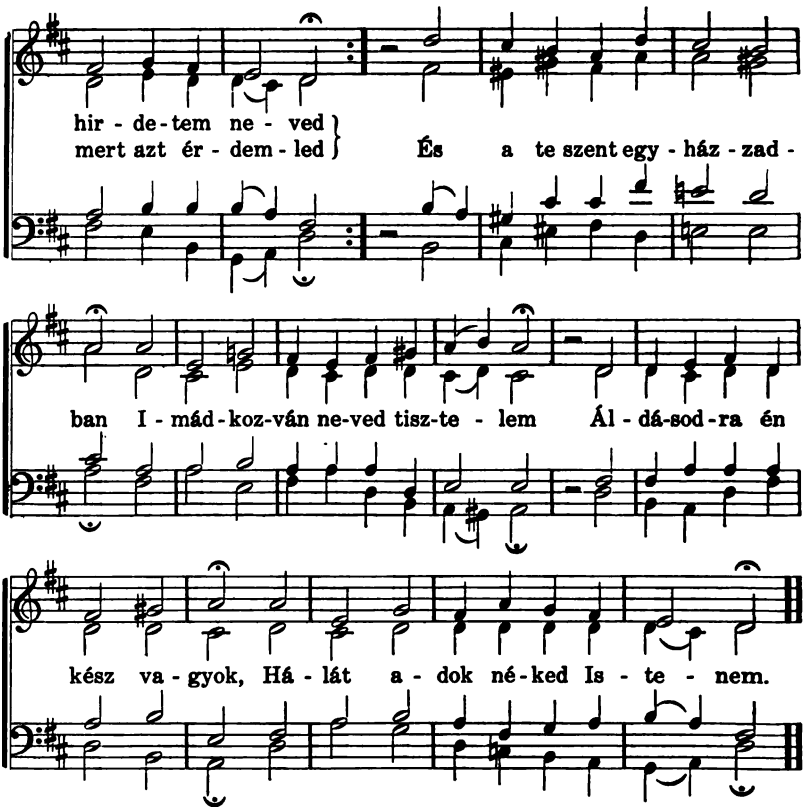


2. Erősbűl nagy dicsőséged, Mert megtészed a mit megmondasz; Ha könyörgök inségemben, Engem menten megszabaditasz. Téged minden földön lakó, Sok népek, Ó! Uram dicsérnek, Mert szent igéd igazságán S tisztaságán tehozzád térnek.

3. Te vagy Ur, ki felségesen Csodát teszen mind e világnak; Erős hatalmadat látván S magasztalván, mindenek áldnak; Mert noha ülsz magas mennyben, De látsz minden alattvalókat S őket szintugy vezéreled, Mint a veled mennyben lakókat.

4. Mindennemű szükségemben, Inségemben te új erőt adsz; Bármely ellenségem ellen, Uram engem midég megtartasz; A mit az Ur egyszer végez Az jó véghez megyen a földön Végezd azért munkáidat, S irgalmadat tartsd fenn örökkön.

## CXXXIX. ZSOLTÁR.

(30 Zsoltár dallamára.)

1. Uram, te megvizsgálsz engem, Mindent ismersz te én bennem, Vagy állok, űlök, vagy megyek, Mind tudod a mit mivelek, Valamit gondolok szivemben, Te azt mind jól érted messzünnen.

2. A hol járok, ott jársz velem, Ha nyugoszom, ott vagy jelen; Jól látod útamat, Tudod minden dolgaimat, Egy szó sem jő az én nyelvemre, A mit te nem tudtál előre.

3. Mindazt, a mi körűl veszen, Te teremtéd én Istenem; Rám bocsátod kezeidet, Felűlmúlja értelmemet; Bölcsességed meg nem foghatom, Dolgaidon csak álmélkodom.

4. Lelked elől hova mennék, Hol előtted rejtve lennék? Merre térjek, hova legyek, Hogy újra fel ne leljelek? Ott vagy te, ha a mennybe szállok, A sirban is reád találok.

5. Ha mint a hajnal szárnya kel, A lelkem is ugy szállna fel, És messze túl a tengeren Lenne az én lakóhelyem, Uram, ott is meg lelnél engem, Ott volnék viszont a kezedben.

6. Mondék: talán setétséggel Befedezem magam éjjel, De mint a nap s fénylő tűkör, Neked az éj is tündököl, Lelked előtt sötétség nincsen, Szivünkbe is belátsz, Óh! Isten!

7. Uram, hát én porgyermeke, De mégis kezed remeke, Mert szivemet te alkotád, Te vezérled gondolatát; Előtted im, remegve állok, Rejtőzni töled nem próbálok!

8. Ki világra jöttöm előtt Már ott valék szemed előtt S hogy még napod se láthatám Könyvedbe már beiktatál, Ki lelket igy nyerék te tőled, Nem rejthetem azt el előled.

9. Uram, vizsgáld meg szivemet, Magad itélj meg engemet, Jól nézd meg, hogy milyen vagyok, S ha útadról elhajolok, Ha látod, hogy tévelyeg szivem, Vezess a jó útra, Istenem!

## CXL. ZSOLTÁR.

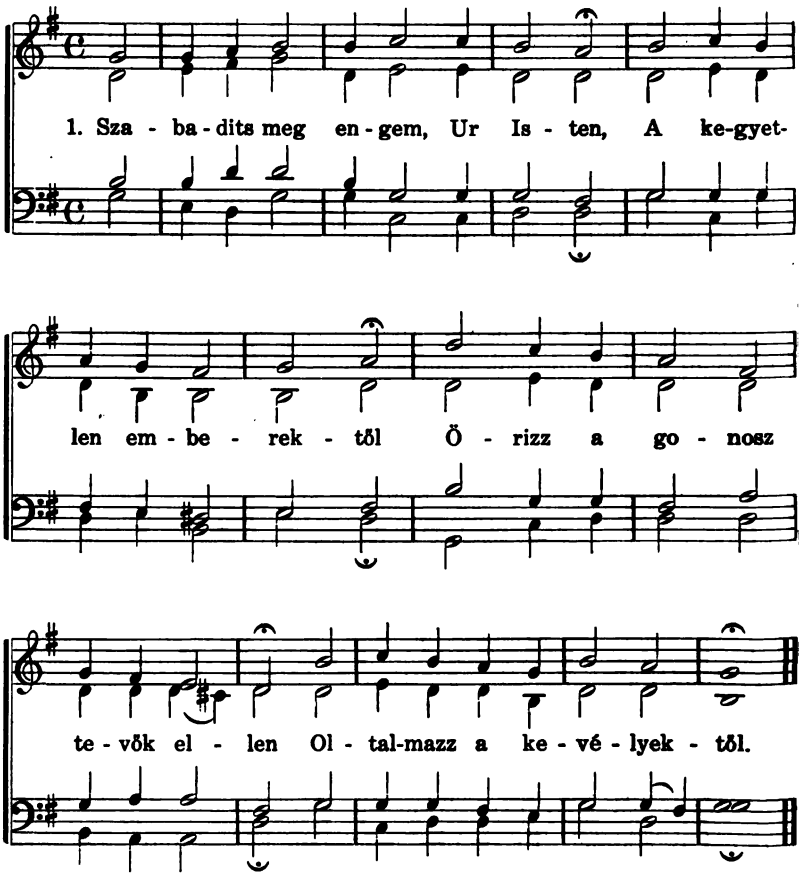


2. Te légy Uram, én segitségem, mindennemü szükségemben
És ha reám tör ellenségem, Te tarts meg és ments meg engem.

3. Tudom hogy Isten a szegénynek Ügyét felfogja kegyesen
Gyönge embert tudom, Ő véd meg Hatalmával kegyelmesen.

4. Az igazak nagy dicsőséggel, Dicsérik az Isten nevét És
örökké jó reménységgel, Keresik az ő szent szinét.

## CXLI. ZSOLTÁR.

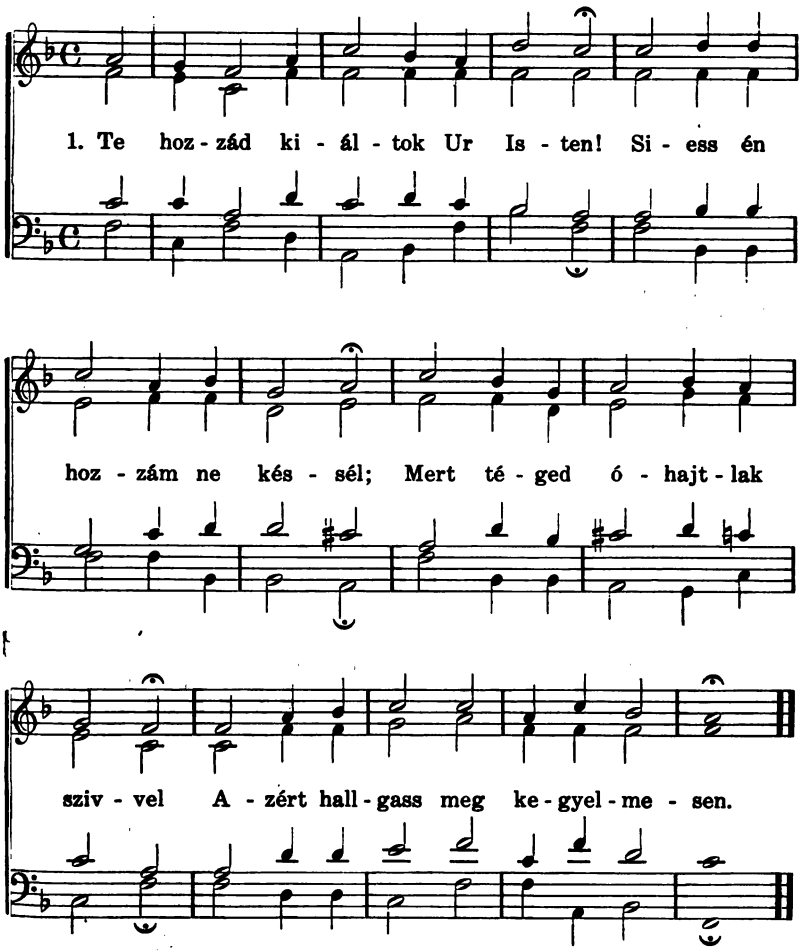


2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó illat füstölgése Kezeim felemelése, Éstveli áldozatúl legyen.

3. Szemeim reád néznek, Uram! Reménységem vagyon benned; Lelkemet hát el ne vessed, Mert te vagy minden bizodalmam.

## CXLIII. ZSOLTÁR.

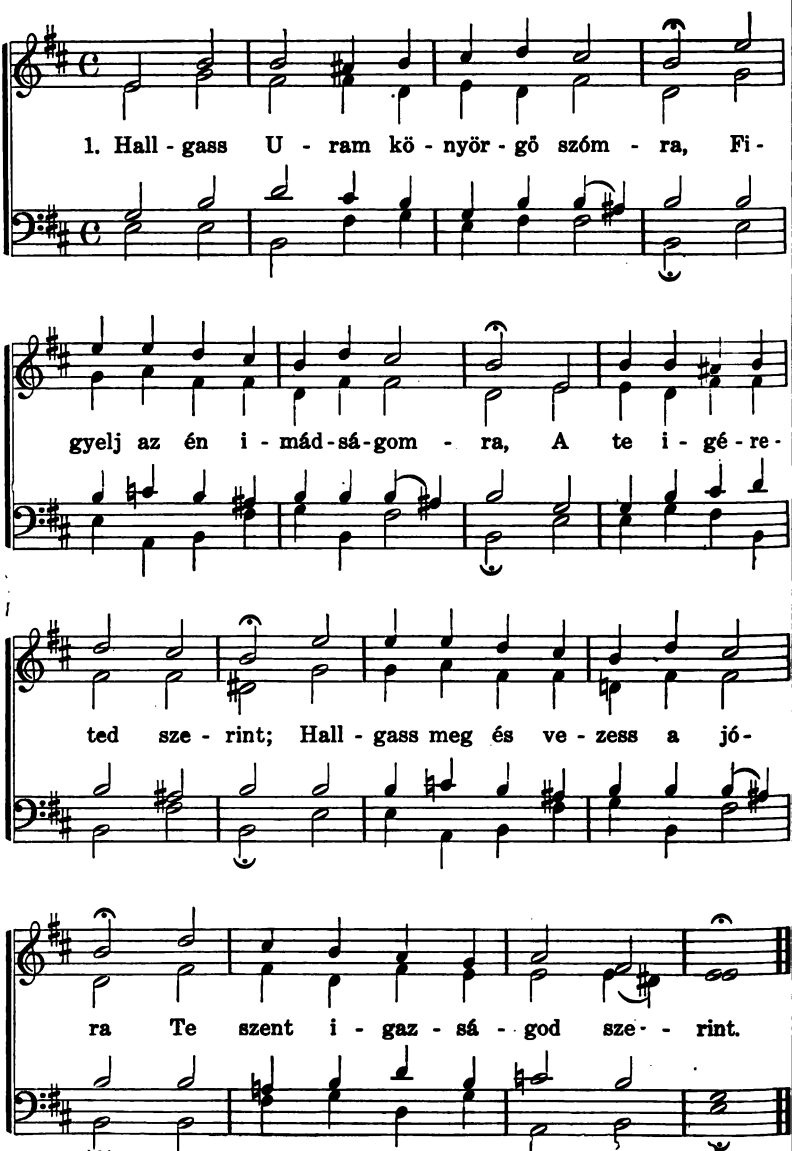

2. Azért te hozzád én Istenem, Nagy siralommal felemelem És kinyújtom kezeimet; Tégedet úgy óhajt szivem, Mint száraz föld a vizet.

3. Siess Uram hallgass meg engem, Mert eleped a lélek bennem Ne rejtsd el tőlem arczodat; Meghalnom Ó! ne hagyj bünömben Ne érjen el a kárhozat.

4. Hadd halljam, Ó! kegyelmes szódat, Lássam benned vigasztalómat, Ki csak hozzád óhajtozom; Lelkem minden büntől megóvjad, Ki csak hozzád fohászkodom.

5. Tanitsd, vezesd a te szolgádat, Mútass útat, a melyen járjak, Akaratodat hadd tegyem; Hogy utadon immár megálljak, Vezérlőm szent lelked legyen.

6. Szentségedért vigasztalásom, Irgalmadért szabadúlásom Add meg a mig nem halok; Ne nézd tovább az én romlásom, Mert én a te szolgád vagyok.

## CXLVI. ZSOLTÁR.

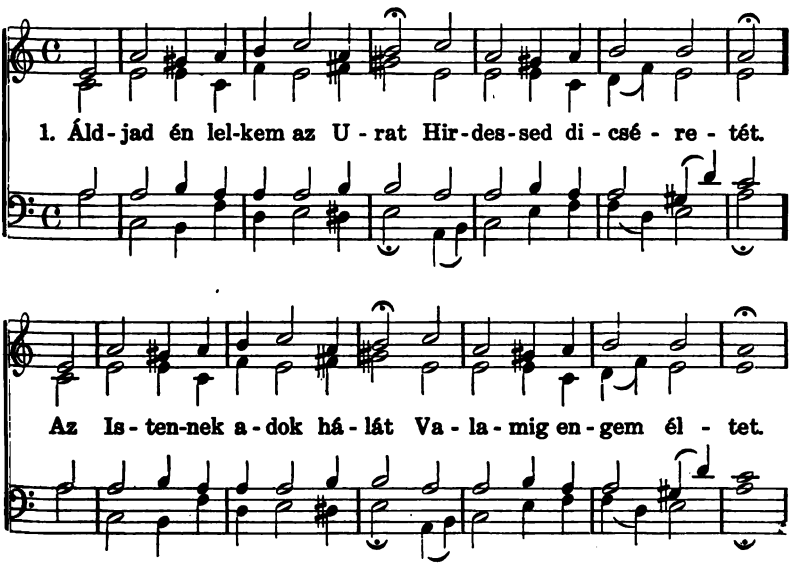

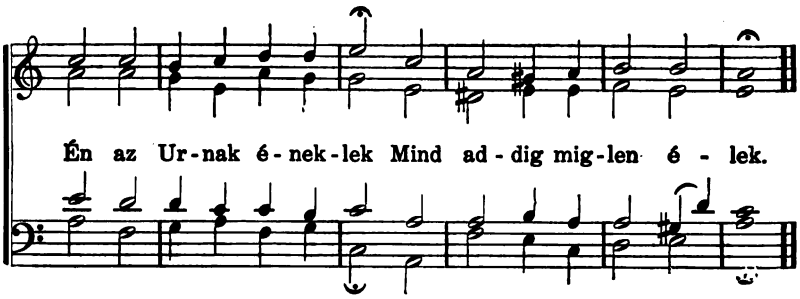


2. Ne légyen bizodalmatok, Földi hatalmasokban, Egy emberben se bizzatok, Nincs segitség azokban Elszáll tőlük a lélek S menten a porba térnek.

3. Minden tervök, minden dolgok Azonnal semmivé lesz; Csak az biztos Csak az boldog, Ki hű volt Istenéhez; Akárhova tekintsen, Reménysége az Isten.

4. Ö teremtett mennyet, földet És tengert hatalmával, És minden abban élőket Ö tart fenn jóságával; Igazság és kegyelem Nála örök, végtelen.

5. A kik méltatlan szenvednek, Megmenti a jó Isten; A nyomorult éhezőknek Ö eledelt ad bőven; A foglyokat kihozza, Rabságból kioldozza.

6. És a világtalanoknak Megnyitja ő szemöket; Kik hanyatló félen vannak Meggyámolitja őket; Az igazakat hiven Szereti az Ur Isten.

7. Veszedelmében magára Nem hagyja a remegőt, Kegyesen néz az árvára, S kézen fogva tartja őt; Bús özvegyek szivére, Balzsamot hint végtére.

8. E földön a hitetlenek, Sötét ösvényen járnak S nem tudván merre térjenek Elmulnak mint az árnyak. Ó! dicsérjük az Urat, Ki örökké megmarad.

# CXLVIII. ZSOLTÁR.

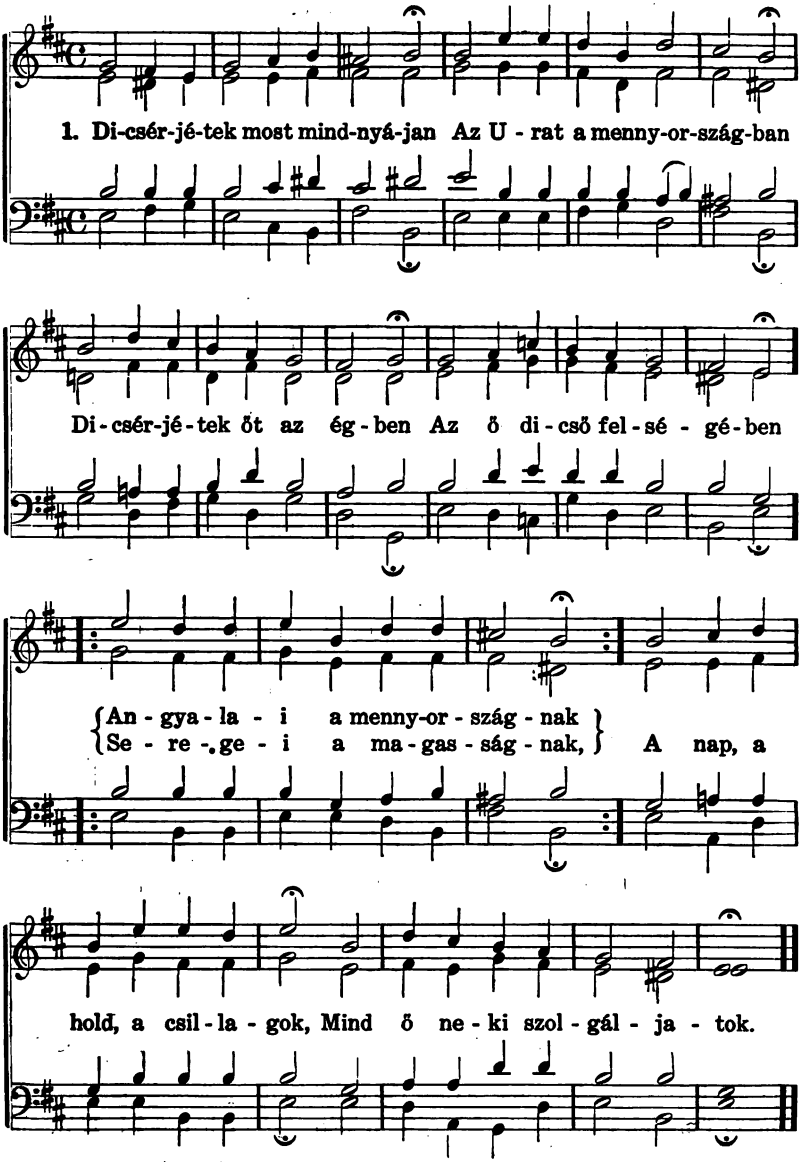

2. Ti is magas égi boltok, Kik felettünk fenn ragyogtok, Úszó vizek fenn a légben, A lebegő fellegekben; Kik a lételt tőle vettétek, Az Ur Isten nevét zengjétek Mert hatalmán áll fen minden, Változatlan örök rendben.

3. Ti lakói lenn a földnek Adjatok hálát Istennek, Minden élő róla zengjen, Oda lenn a mélységekben! Hódoljatok hát uratoknak Hivalkodó földi nagyok Ne bálványnak, ne magatoknak, De Istennek szolgáljatok.

## CL. ZSOLTÁR.

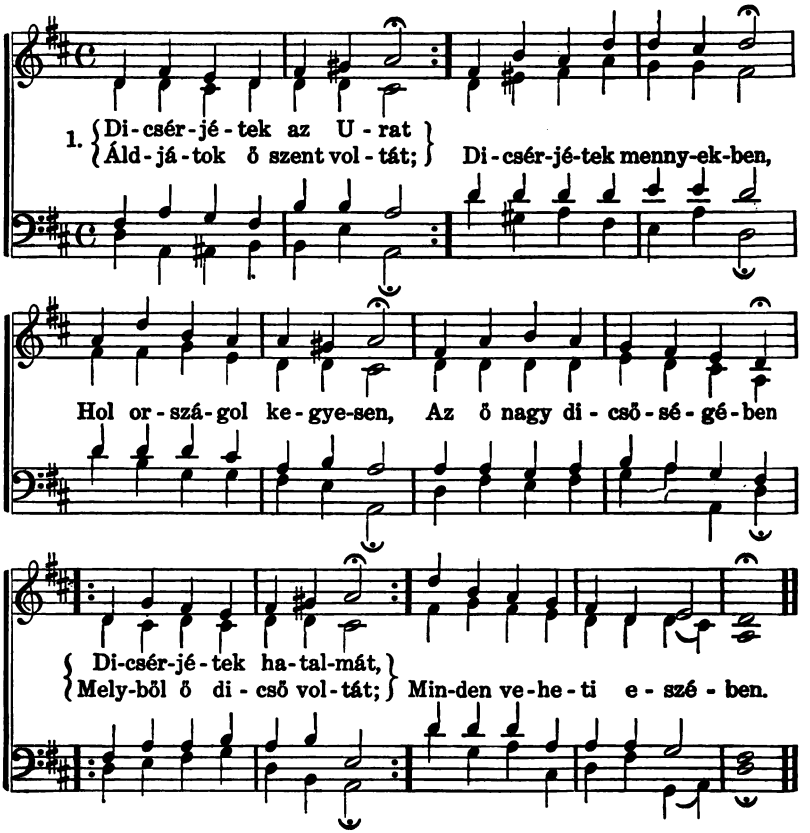


2. Hivek ti is zengjetek, Dicsőségét nevének, Magasztalás zendüljön Örömének csendüljön Nagy ünnepén e szent helynek! Hálaadó imánkban Mondjuk itt ma mindnyájn; Alleluja az Istennek.

# ÜNNEPI
# ÉS MÁS ALKALMI
# ÉNEKEK.

# A KÖZÖNSÉGES ÉNEKLÉST KEZDŐ VERSEK.

## VASÁRNAP REGGEL.

1.

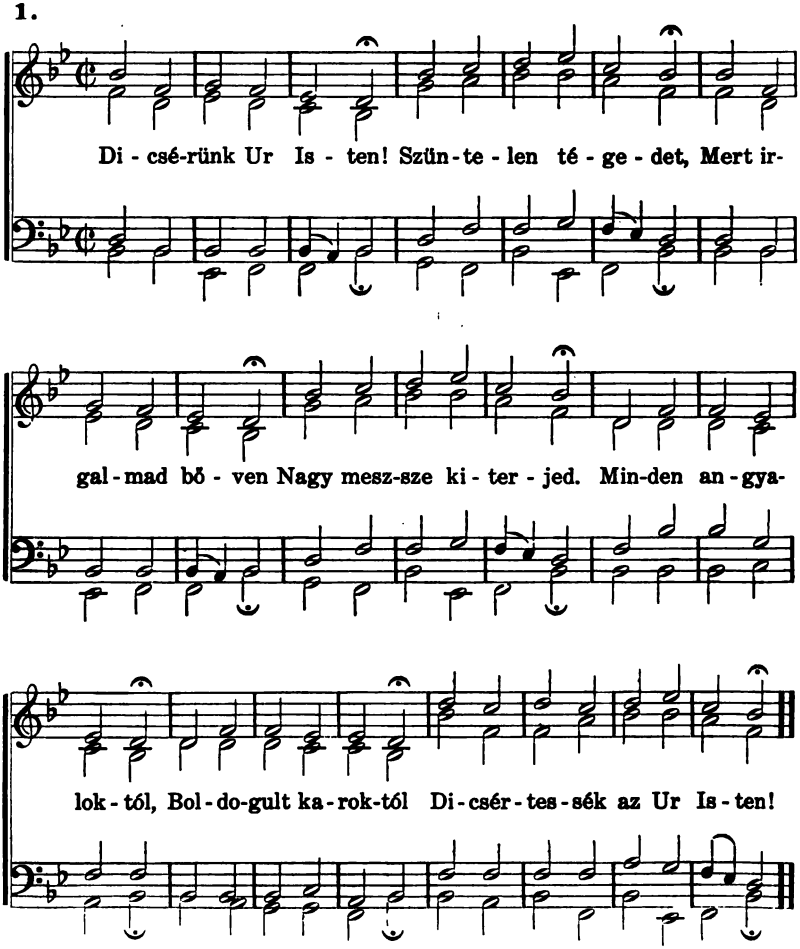

2.

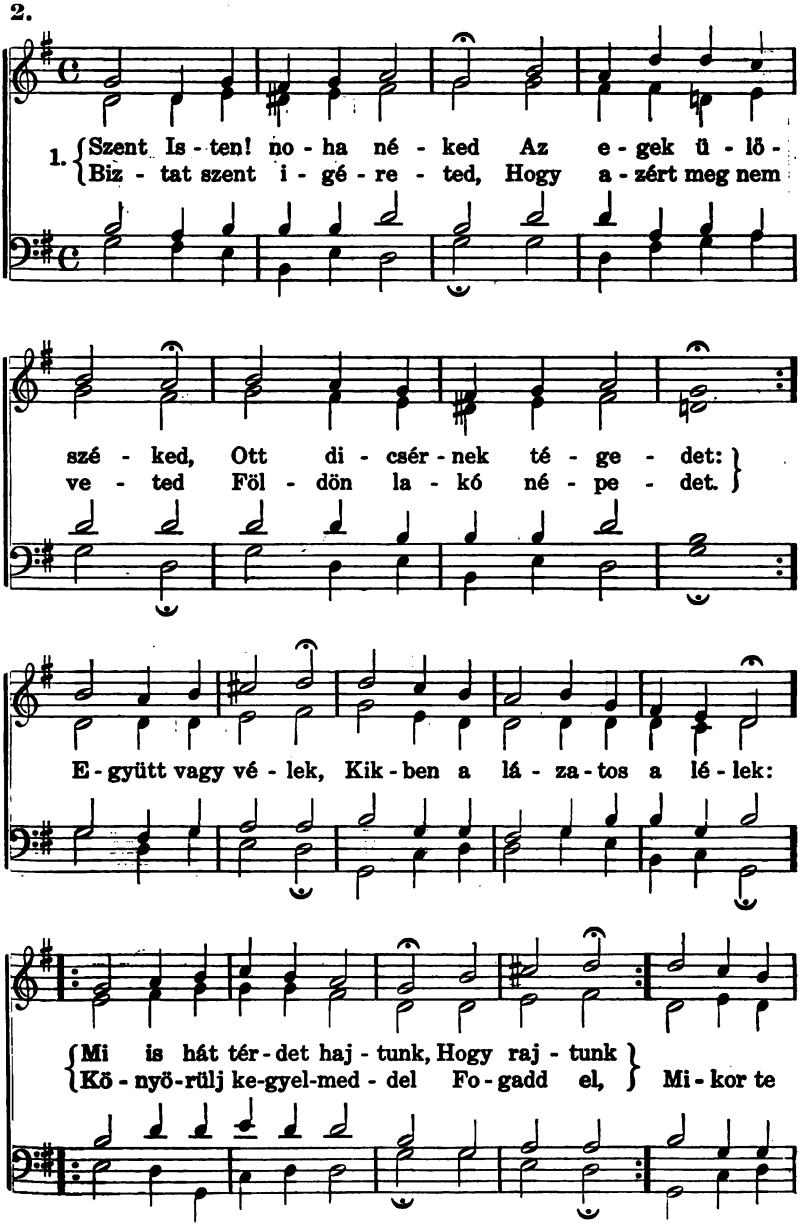
1. Szent Is - ten! no - ha né - ked Az e - gek ü - lő -
Biz - tat szent i - gé - re - ted, Hogy a - zért meg nem
szé - ked, Ott di - csér - nek té - ge - det:
ve - ted Föl - dön la - kó né - pe - det.
E - gyütt vagy vé - lek, Kik - ben a lá - za - tos a lé - lek:
Mi is hát tér - det haj - tunk, Hogy raj - tunk
Kö - nyö - rülj ke - gyel - med - del Fo - gadd el, Mi - kor te

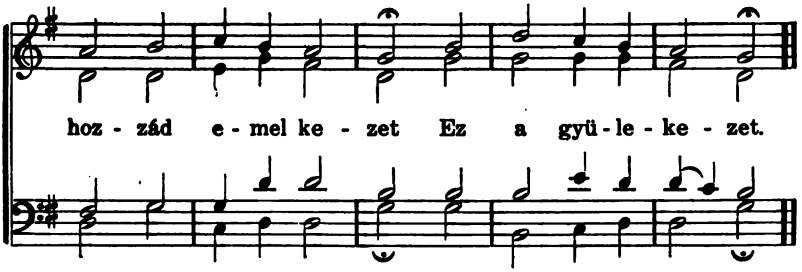


**3.** (Azon dallamra.)

Óh mely boldog ember az, Ki téged élő igaz Egy Istent megismerhet! És a szent gyűlésekben Igazságban s lélekben Imádhat és dicsérhet. Óh mi Istenünk! Adtad e boldogságot nékünk: Adjad, hogy ismerhessünk Még jobban; Naponként dicsérhessünk Buzgóbban, Szent lelkedet hozzánk e végre Küld el segitségre.

**4.**

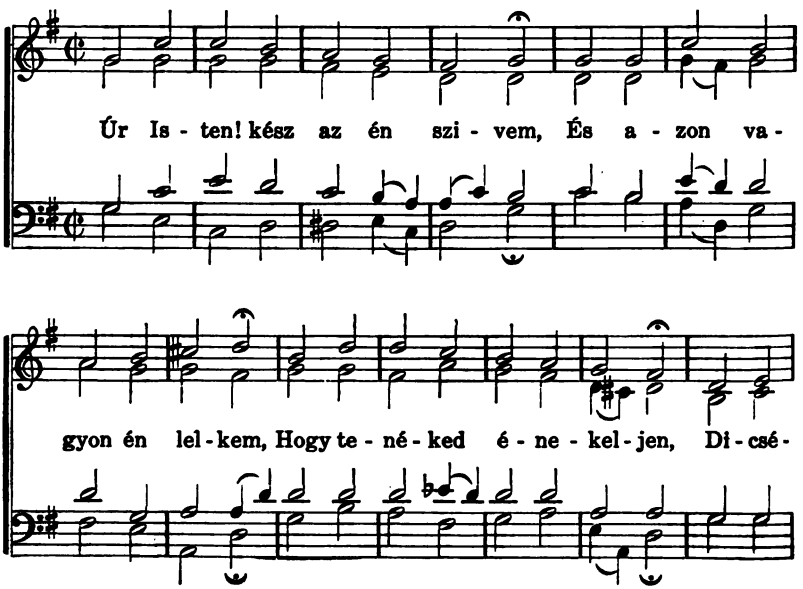

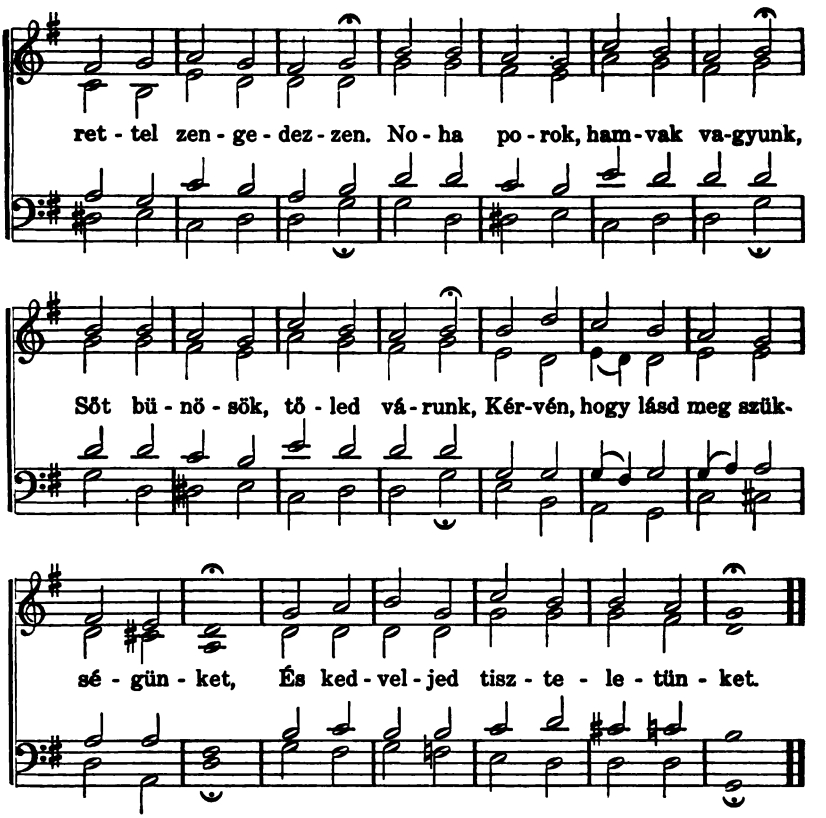


**5.** (35 Zsoltár dallamára.)

Te rólad zeng dicséretünk, Nagy Isten! Téged tisztelünk Szent házadban szivvel lélekkel, Imádkozó szent érzésekkel; Szenteld meg igyekezetünk, Lelkesitsd gyülekezetünk, Hogy vigyen előbb ez óra Mindnyájunkat a fő jóra.

**6.** (66 Zsoltár dallamára.)

Istenfélő hiv keresztyének, Az Ur Istent dicsérjétek, Mert nevének nagy dicső volta, Mennyet földet felülmulja; Felemeli szavát népének, Minden szentek őt dicsérjék, Istennek hát választott népe Az Urnak nevét tiszteljed.

## VASÁRNAP DÉLUTÁN.

1. (37 Dicséret dallamára.)

Ur Jézus mely igen drága A te igédnek világa, Mely bölcsesé tévén az elmét, Szüli az Urnak félelmét; Gerjeszd fel most indulatunk, Hogy még igédre hallgatunk, Végyen bennünk épületet A hit, reménység és szeretet: Tégy bölcsekké, Tégy szentekké.

2. (84 Zsoltár dallamára.)

Óh Ur Isten! légy közöttünk, Kik imádásodra jöttünk, Szivünk egyedül rád hallgasson; Hogy igédnek áldott szava, Melytől függ lelkünknek java, Minket minden jóra birhasson. Szent e hely, légyenek szentek, Kik e házban megjelentek.

3. (138 Zsoltár dallamára.)

Szent buzgósággal jöttünk be Nagy Isten! a te szent házadba, Lelki örömmel telünk be S leborulunk szent hajlékodba. Szent ez a hely, szent itt minden, Szentelj meg Ur Isten bennünket, Keresztyéni igaz szivvel Tehessük meg tiszteletünket.

4. (137 Dicséret dallamára.)

Óh nagy Isten! dicsőséged, Bétölti a mindenséget, Tőled jő a segedelem, Tőled való a kegyelem Hozzád száll azért hő imánk, Végyed kedvesen Jó Atyánk.

5. (65 Zsoltár dallamára.)

Uram kegyelmed zsámolyánál, Most midőn megálltunk Hozzád vágyó tiszta érzettel, Te hozzád kiáltunk, Adjad nékünk e szent órában, Áldott szent lelkedet, Hogy hozzád vágyó tisztelettel Imádjunk Tégedet.

## KÖZNAP REGGEL.

1.

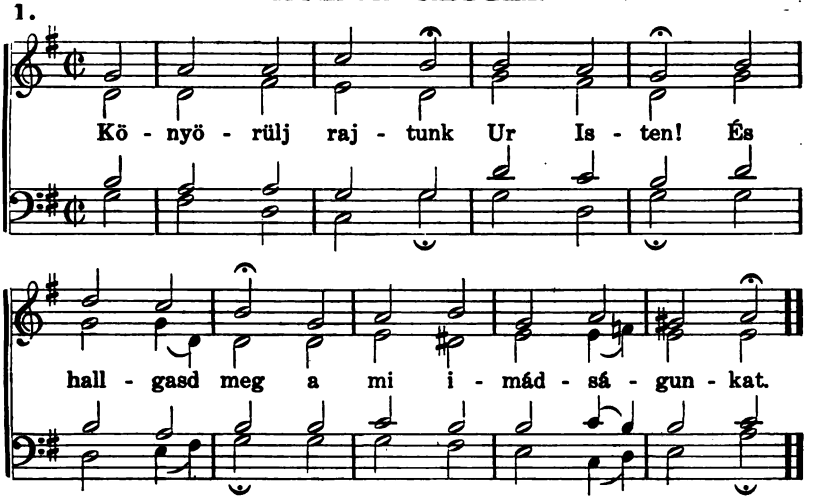


2. (25 Zsoltár dallamára.)

Úr Isten! mi sok szükséget Érezvén körülöttünk, Segedelem kérés végett E szent helyre feljöttünk, Uram! a könyörgőnek Ihlesd meg szívét és száját, A téged tisztelőknek Áldd és szenteld meg munkáját.

3. (42 Zsoltár dallamára.)

Ez uj reggel arra serkent, Hogy minden istenfélő Igy énekeljen szent, szent, szent, Amaz örökkéélő! Szent Isten! ez órában, Melyben szentid házában, Dicséretet énekelünk, Légyen segitséged velünk.

4.

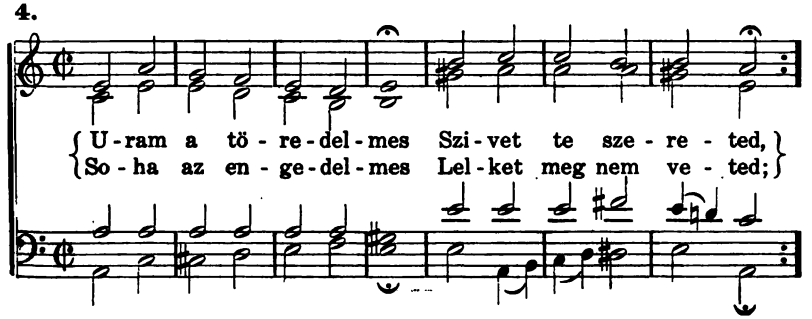

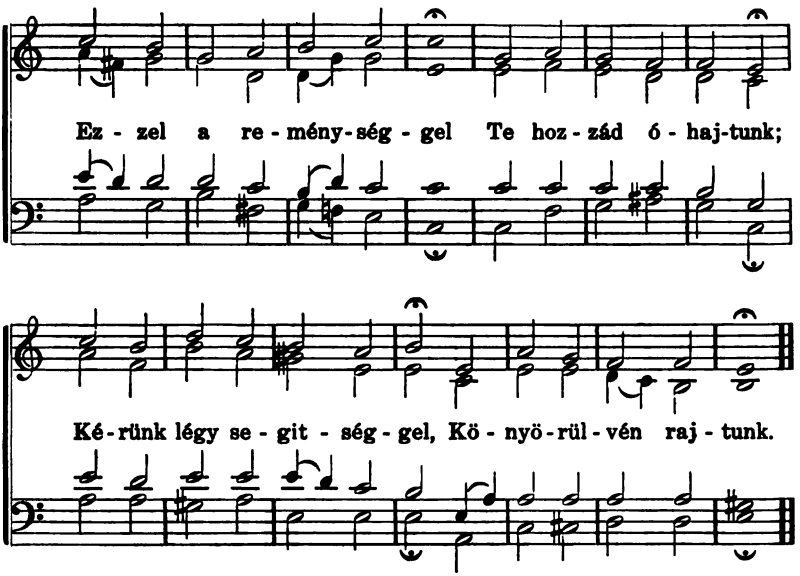
Ez - zel a re - mény - ség - gel Te hoz - zád ó - haj-tunk;
Ké - rünk légy se - git - ség - gel, Kö - nyö - rül - vén raj - tunk.

5.

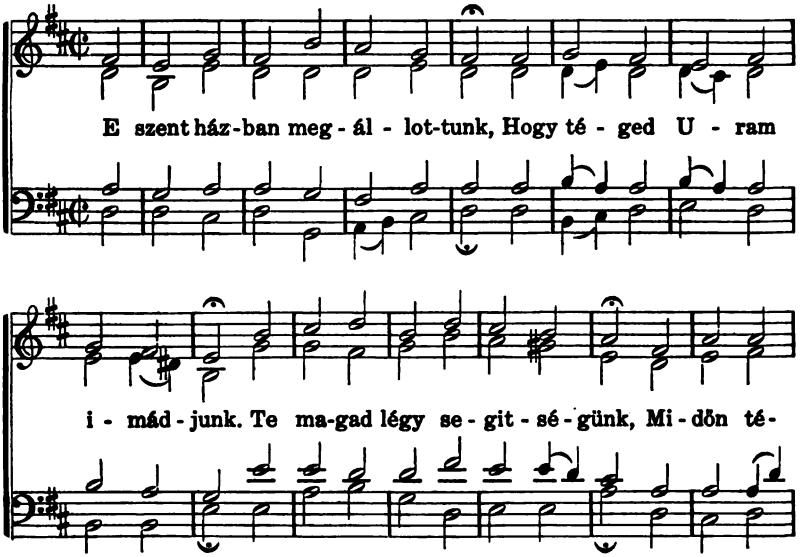
E szent ház-ban meg - ál - lot-tunk, Hogy té - ged U - ram
i - mád - junk. Te ma-gad légy se - git - sé - günk, Mi - dőn té -

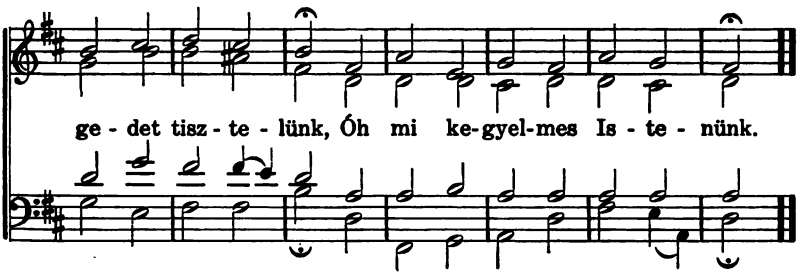


## KÖZNAP DÉLUTÁN.

1.

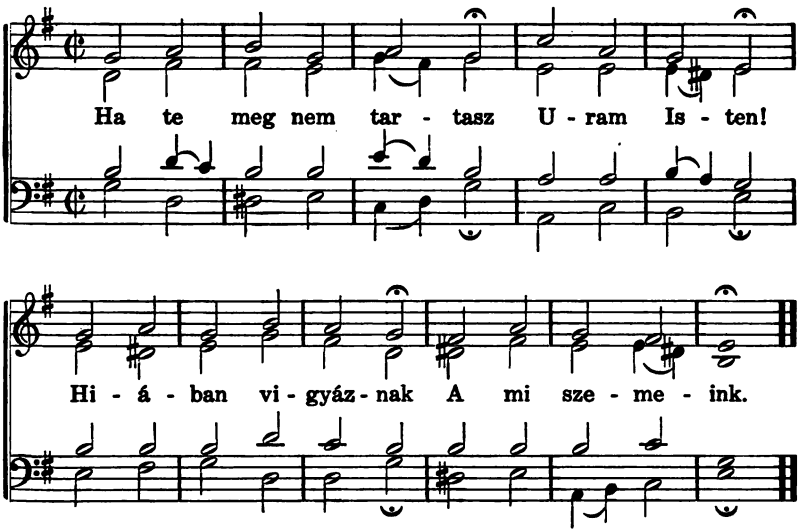


2.

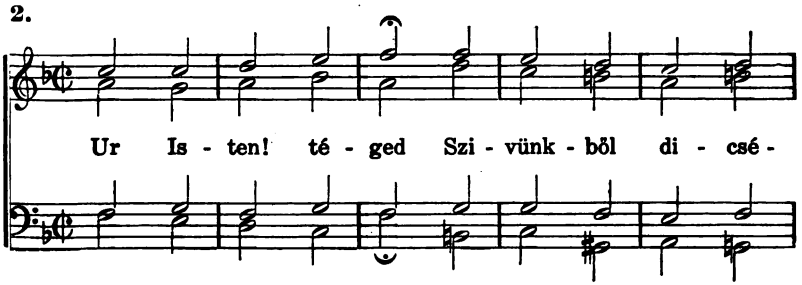

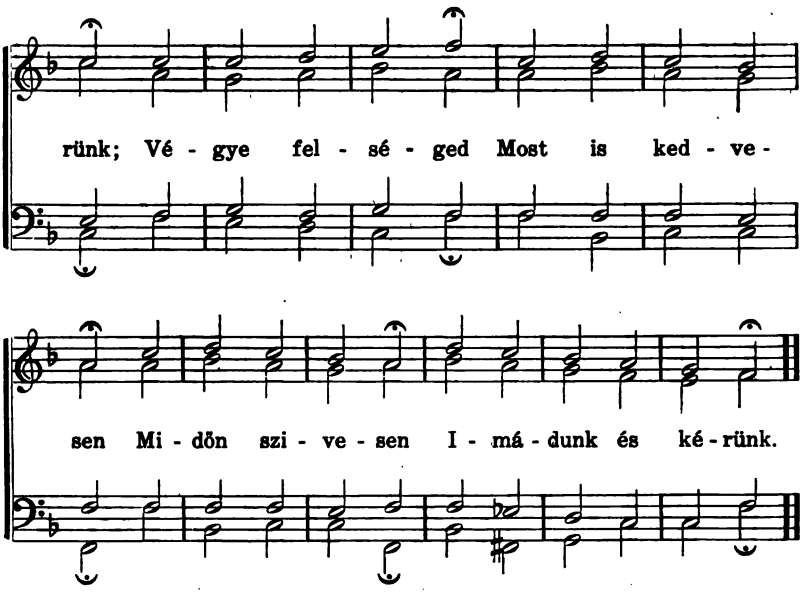


3. (146 Zsoltár dallamára.)

Jövel óh áldott Szent Lélek! Gerjeszd fel híveidet És szent munkájokban vélek Közöld kegyelmeidet; Hogy szívök egyenesen Az Urra függesztessen.

## TANITÁS ELÖTT.

1.

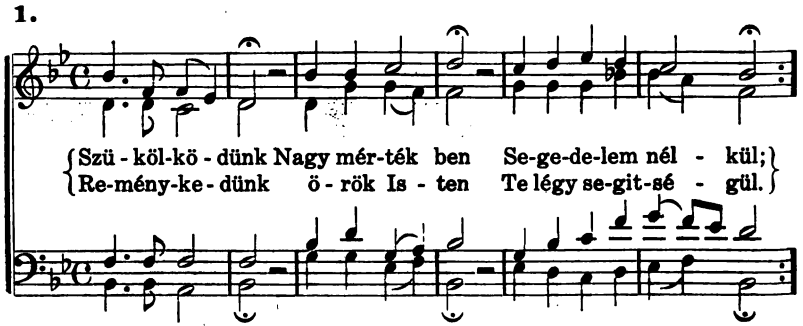

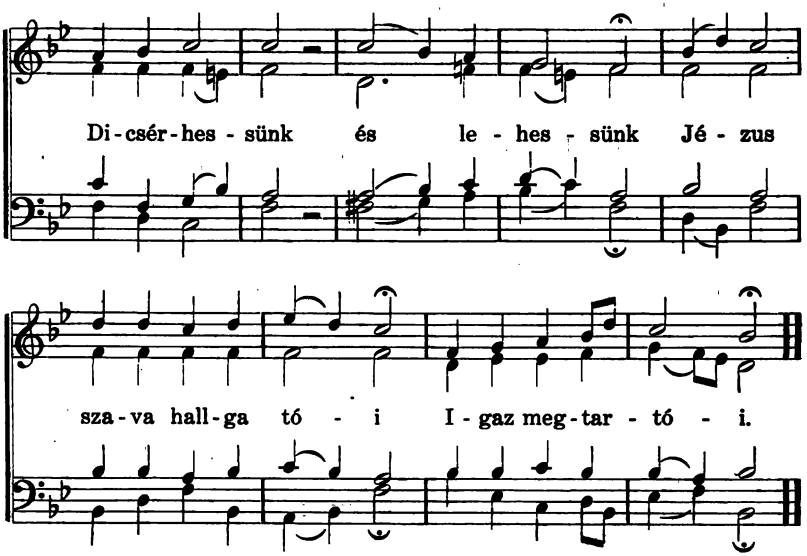
Di-csér-hes-sünk és le-hes-sünk Jé-zus
sza-va hall-ga tó-i I-gaz meg-tar-tó-i.

2.

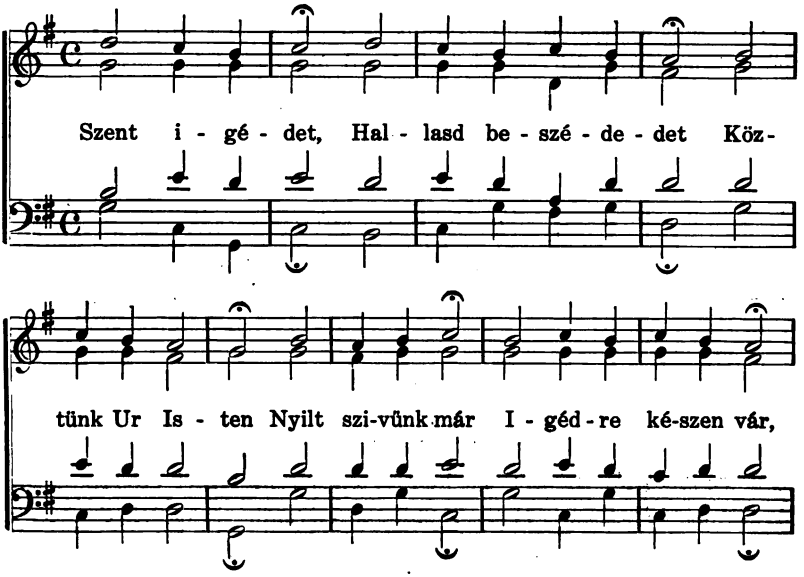
Szent i-gé-det, Hal-lasd be-szé-de-det Köz-
tünk Ur Is-ten Nyilt szi-vünk már I-géd-re ké-szen vár,

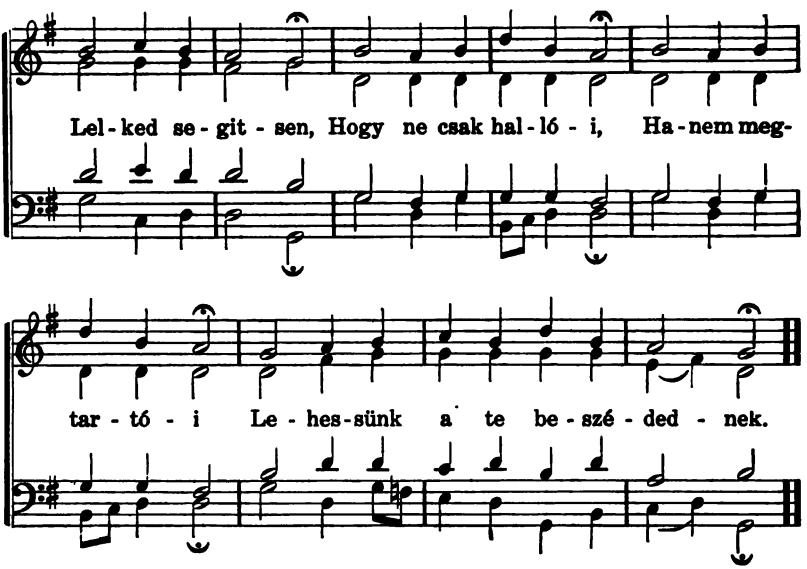


**3.** (35 Zsoltár dallamára.)

Óh szent Istenünk! mi Atyánk Szent lelkedet töltsd ki reánk, Mert tőled várja hü néped itt, A mi áld és minket idvezit; Égi szódat add hallanunk, Ez légyen nekünk fő javunk Mert Igédnek üdv szózata, Szomjú szivünknek harmata.

**4.** (74 Dicséret 6 verse.)

Hirdettesed szent igédet, Felséges Isten, Ne hagyd szomjuhozni a mi lelkünket, Áldd meg életünket, Felséges Atya Isten.

## BÜNBÁNATI.

**1.** (Dallam: Uram a töredelmes.)

A mélységből kiáltok Te hozzád én Uram Kinél erő bocsánat, Áldás és béke van Ó szólj bünös szivemhez! Ó! jóság, légy velem S buzgó imádságomban Hallgass meg Istenem!

# ÚJ ESZTENDŐRE VALÓ ÉNEKEK.

## 1. (179 Dicséret dallamára.)

1. Az Úrnak jóvolta napjainkhoz napokat told, Melyeket bizonyos részekre oszt a nap és hold. Nyomain e két vezetőnek, Tél, tavasz, nyár és ősz eljőnek, Engedvén a bölcs Teremtőnek.

2. Jó Atyánk az elmult esztendő minden szakasza, Jóságod tanuja, szivünknek nincs reád panasza. Bizony az Úr minket kedvellett. Mert lelki adományi mellett, Megadta a mi nékünk kellett.

3. Úr Isten, ki minket sok áldásiddal töltél be Ez uj esztendővel jókedved' ne szakaszd félbe, Áldd meg kezdetét s végét ennek, Hogy midőn napjai lemennek, Mondhassuk: dicsőség Istennek.

4. Áldd meg, Ó! Uristen a hazának drága földét, Virágozzég rajta a boldogság és a jólét. Népei közt legyen egyezség, Hogy a szeretet és békesség Egymást csókolva ölelgessék.

5. Ez uj esztendőnek legyen áldott minden napja, Szegénynek, gazdagnak légy, Ó! Isten, édes atyja! Legyen áldott házunk, családunk, Legyen áldott munkálkodásunk, Hogy örvendjünk benned mi Urunk.

6. Vigyázz hiveidre s hab közt hánykódó hajódra, Anyaszent egyházra s minden előljáróira, Kiktől néped ugy vezetessék, Hogy az igazság és békesség Mindörökké meg maradtassék.

7. E gyülekezeten, mely e helyre telepedett, Könyörülj Úr Isten! s bővitsd rajta kegyelmedet, Áldd meg nagyjait, kicsinyjeit. Mind köz, mind tanácsos rendeit, Töröld el a sirók könyeit.

8. Adj vidám órakat, ha nekünk azt jónak látod, Békességes türést, ha vessződet ránk bocsátod. Ha több esztendőt nem számlálunk. S ma vagy holnap innen megválunk: Adjad legyen boldog halálunk.

## 2. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Örök Isten! kinek esztendők Nincsenek létedben, Jelen vagynak multak, jövendők, Egy tekintésedben: Minket pedig mihelyt születünk, Már a koporsó vár, A bűn miatt lefoly életünk, S a halál velünk jár.

2. Óh! mely sokan elaluvának A mult esztendőben: Kik nálunknál jobbak valának, Szálltak temetőbe, Minket pedig kedvező Atyánk, Eddig takargattál, S ez uj esztendőt deritvén ránk, Erre eljuttattál.

3. Uram! a te lelked ereje Velünk ily jót tegyen, Hogy jó kedvednek esztendeje Ez az uj is legyen; Atyai karoddal forgassad A mi dolgainkat, Dicsőségedre igazgassad Minden szándékinkat.

4. Adj minékünk megujult szivet, És uj indulatot, Te hozzád mindenekben hívet És szent akaratot. Újitsd meg rajtunk a te képed, Mely áll szent életben, Hogy lehessünk választott néped, Élvén szeretetben.

5. Ez esztendőt testi jókkal is, Uram! koronázzad, A szükséges mulandókkal is Házunk felruházzad. Földünket bő gyümölcsözéssel Munkálkodásunkra Áldd meg, hogy szükséges terméssel Szolgáljon számunkra.

6. Kegyelmed s áldásod ujítsad Te szent egyházadon: Közelebbről azt szaporitsad Itt levő nyájadon, Gátold hazánkban áradását A sok gonoszságnak, Forditsd el eshető romlását Népednek s országnak.

7. Tekintsd meg a szűkölködőket, Légy az árvák atyja: Vigasztalja a kesergőket, Szád édes szózatja; A kik betegágyokban nyögnek, Vidámítsd lelköket, Inségökben kik könyörögnek, Add meg kérésöket.

8. Végre midőn mind megavulunk Az esztendeinkkel: Egymásután mi is kimúlunk Emlékezetinkkel: Uram! sorsunkon könyörülvén Vigy a dicsőségbe, Minden bűnünket eltörölvén Ujits meg az égben.

## 3. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Óh természetnek alkotója, Felséges Istenünk Életünknek is fentartója, Jó atyánk, mindenünk; Áldunk, hogy világát éltünknek Még el nem oltottad, a mi méltatlan személyünknek Életét nyujtottad.

2. Ez uj esztendőt gazdagitsad, Atyánk! jóságodból, Jó szándékinkat boldogitsad Irgalmasságodból, Adj lelki s testi boldogságot, Belső csendességet, Szelidséget és jámborságot, És jó egészséget.

3. Elfolyt életünknek bűneit, Atyánk! engedjed el, Nézvén szent fiad érdemeit, Kérünk felejtsed el, Adjad minékünk szent lelkednek Ujitó kegyelmét, És a te igaz félelmednek Állandó szerelmét.

4. Áldd meg Uram! a te népedet Gazdag tárházadból: A Te hozzád fohászkodókat Te nagy irgalmadból, Az árváknak és özvegyeknek Légy hív pártfogója, És mindenféle szegényeknek Kegyes táplálója.

5. A szeretet, jóság, egyesség, A tiszta igazság, Közbékesség, bőség, egészség És az irgalmasság, Virágozzanak városinkban, És más helységinkben, Házainkban és utczáinkban Minden mezeinkben.

6. Ez életnek gyakorlásiban Nyujts jó reménységet, És mindenféle próbáiban Csendes szivűséget: Ha meghalunk, biztatásiddal, Atyánk! fordulj felénk, És édes vigasztalásiddal Jézusért állj mellénk.

## 4. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Mulandóság itt az élet, Gyorsan tünnek el az évek, A fájdalmat mind visszahagyja, Örömével tovább zúg habja; Reménységünk nagy Istene, Tekints le por gyermekidre, Vigasztald meg a kesergőt, Adj boldogabb uj esztendőt.

2. Uj év tünt fel, uj reménység Töltse be a szivek mélyét, Gyújtsa fel hitünk fény csillagát, Lássuk Krisztusnak diadalát; Óh Istenünk! égi Atyánk, Szálljon áldásod mi reánk, Halld meg a búzgó könyörgőt, Adj boldogabb uj esztendőt.

3. A szeretet, a békesség, Minden szivben lakozhassék, A multaknak keserüsége, Az uj évet örömben érje; Szüntesd a bút a bánatot, Elégeld az áldozatot, Vigasztald meg a kesergőt, Adj boldogabb uj esztendőt.

4. Mindnyájunknak édes Atyánk, Trónod elé jusson imánk, Óh hallgasd meg a te népedet, A kit a mult keserve éget; Biztass hogy a jövendőbe, Öröm száll le minden szivbe, Kesergők hát ne sirjatok, Boldog uj évben bizzatok.

## 5. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

Ez esztendőt megáldjad, Ez esztendőt megáldjad, Kegyelmedből Uristen; Bőséggel ékesitsed, Bőséggel ékesitsed, Te áldott örök Isten! Benned remélnek Mind, akik a föld szinén élnek; Puszták, halmok és völgyek Te tőled, Áhitozzák itt folyvást Az áldást; Áldj meg Uram, hát minket bőven Ez uj esztendőben.

## 6. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

Ez esztendőt áldással, Ez esztendőt áldással Koronázd meg Úr Isten, Hogy vig hálaadással, Hogy vig hálaadással Dicsérje neved minden. Te tőled jőnek Kedves napjai az időnek: Nyujts hát kérünk bőséget Kezeddel: Tőlünk a békességet Ne vedd el, De midőn megtartod testünket, Ne hagyd el lelkünket.

---

# VIRÁGVASÁRNAPI ÉNEKEK.

## 7. (32 Zsoltár dallamára.)

1. A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna! Zeng e kiáltás előtte s utána: Zöld ágakat szeldelnek utjára, Békességet hoz népe javára. Áldott a ki jött az Urnak nevében, Általa léptünk az Isten kedvébe, Békesség ott fenn a mennyországban, Áldott az Isten a magasságban.

2. Óh szentegyház, hivek boldog országa! Mily édes ez a Jézus királysága! Szelid, szegény ez, és alázatos, De nagy hatalmu és csudálatos; Igaz ez, és a bűnből szabaditó, A bűnt, halált és népeket hóditó: Vasvesszővel birja ellenségét, De szelíden őrzi örökségét.

3. Jézus király és magát annak vallja, De hogy királylyá tegyék nem javalja, Sőt noha Isten, Sion királya, Lett az időben szolgák szolgája. Jön szamárháton alázatossággal, A ki pedig bir az egész világgal. Nem jön királyi fényes biborban, Nem fegyverekkel zörgő táborban.

4. Óh édes Jézus, Atyádnak szent fia, Óh Isten! és néped kegyes királya! Vezéreld jóra egész éltünket. Tégy tulajdon népeddé bennünket. Légy segitségül, ki a magasságban Ülsz drága véreden megvett országban. Tégy engedelmes hív polgárokká, S nyert kincseidben birtokosokká.

5. Hogy csak a Jézus és az ő szent atyja Törvénye legyen, és szent akaratja Cselekedetink zsinórmértéke; Áldott királyunk királyi széke Hív sziveinkben legyen felemelve, És hűségére életünk szentelve; Tégyen méltóvá a Jézus vére A minden szentek lakóhelyére.

## 8. (64 Dicséret dallamára.)

1. Örvendezzen már e világ, Legyen mindenben vigasság, Mert Krisztus mindenért váltság, Világ bűniért orvosság.

2. Ó! szent napja az örömnek, Légy világa életemnek Hogy a Jézust kit rég vártam, Kisérhessem szent utjában.

3. Krisztusomnak nagy szerelmét, Melylyel gyógyit szivet elmét Hadd lássam meg tiszta fényben, Szivemnek nagy örömében!

4. Örvendj Sion, jön királyod, Megváltani e világot, Az Istennek jön nevében, Hogy a világ hozzá térjen.

5. Hozsánna zeng az egekben, Az angyali énekekben, Zengjünk mi is hát hozsánnát S áldjuk lelkünk nagy királyát.

6. Ó! légy áldott, Ur Jézusunk Mi te benned vigadozunk, Hozunk pálmaágak helyett, Alázatos tiszta szivet.

## 9. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Hozsánna, hozsánna, zendűljön az ének! Magasztos imában szárnyaljon a lélek! Mi az égből szállott, szálljon fel a magasba, A bünnek békóit a föld porában hagyva; Lelkesedve nézzünk ma az Isten fiára, Zengjük útján mi is: Idvezitőnk, hozsánna!

2. Hű emlékezetünk fáklyáját meggyujtva Nézünk ma rád, Jézus! lelki királyunkra; Zöld ággal hintjük be Jeruzsálemi útad A mely bár tégedet a Golgotára juttat, De akkor győzted meg harcodban a világot, Mert meghaltál inkább, de bün meg nem alázott.

3. A nagy királyunk jön, hozsánna, hozsánna, Zengjük, kiáltsuk mind, előtte, utánna! Hintsük be utját mi is, magasztos zöld ággal, És ünnepeljünk néki mi, szent buzgósággal! Hogy vele mi is kiket kegyelme megváltott, Birhassuk mindnyájan, egykor a mennyországot.

4. Légy áldott, Ur Jézus, lelkeink királya! Legyen áldott veled Isten szent országa! De buzdits minket is, hogy útadon haladva, Meg ne tántoritson bűn, kisértés hatalma; Mi az égből szállott, égre nézzen a lélek, Istenben, Istennél igy vár ránk boldog élet.

## 10. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

Zendüljön a hozsánna, Zendüljön a hozsánna Krisztus győzelme napján Kezünkben pálmaággal Szivünkben égi lánggal Kisérjük őt ma utján, Jézus légy áldott, Ki meghóditád a világot Isten segitsd a győzőt, És vidd őt Nagyobb s dicsőbb erőre S előre, Szent országod diadalmára, Hozsánna, hozsánna!

---

# NAGYHÉTI ÉS NAGYPÉNTEKI ÉNEKEK.

## 11. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Minden népek hirdessétek Az Istennek jóságát, Háladással dicsérjétek Az ő irgalmasságát; Mert ő minket szeretett, Idvességre vezetett, Szent fiát elbocsátotta, Ki lelkünket megváltotta.

2. Az Istennek igazságát Ez kielégitette, A bűnösök adósságát, Egészen kifizette, Mind kegyes életével, Mind sok szenvedésével, A mi több, értünk meghala, Noha ártatlanság vala.

3. Óh bárcsak meghálálhatnánk, Ezt az áldott kegyelmet, Bárcsak annyira juthatnánk, Hogy nyervén segedelmet, Meghalhatnánk bűnünknek, Élhetnénk Istenünknek: Magunkat jól viselhetnénk, A megváltót követhetnénk.

4. Atyánk! birj erre bennünket, Adj erőt szándékunkra Segitsd igyekezetünket, Vezess feltett czélunkra: Kegyelmeddel légy velünk, Hogy míg e testben élünk, Csak az új életben járjunk. És boldogságot úgy várjunk.

## 12. (64 Dicséret dallamára.)

1. Jézus Krisztus! Isten fia, Hiveidnek gyámolója, Ki nem csak tesbe öltöztél, Hanem értünk kint szenvedtél.

2. Jézus lelki hű vezérünk, Meghaltál hogy mi még éljünk Könyhullásinkat töröld el, A te áldott kegyelmeddel.

3. Jézus nékünk jó pásztorunk, Annak hiszünk, annak vallunk, Add hogy nyerjünk békességet, Halálodban idvességet.

4. Jézus te vagy örökélet, Ki benned hisz győz az véled Könyörgünk, növeld hitünket, Reménnyel töltsd be szivünket.

5. Gerjeszsz bennünk tiszteletet Hozzád és oly szeretetet, Mely tőled el ne szakadjon, Hanem végig megmaradjon.

6. Végre ha elfogy életünk, Édesitsd keserűségünk, Uram! te légy menedékünk, Adj helyt az egekben nékünk.

---

# NAGYPÉNTEKI ÉNEKEK.

## 13. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Buzditsd fel, Uram! lelkemet, Hogy dicső fejedelmemet, Kit, mig a mérték bételt, Sok szenvedés felszentelt, Kisérjem a Golgotára, Hol igazságod oltára, De a körül kegyelmednek, Jó illatjai terjednek.

2. Te! kit az égből lehallott Szó Isten fiának vallott, Melyet megerősitél, Mikor csudákat tettél; Rád nem jöhetett a vádban, Hogy álnokság volna szádban, Nem vala több czélod ennél, Hogy széjjeljárván, jól tennél.

3. Mégis, mint egy nyilván levő Hitető, vagy gonosztévő, Halálra kisértetel, Törvénybe idéztetel; Ellened az ütött pártot, Ki veled egy tálba mártott, Árát felvette vérednek, Már utánad leselkednek.

4. Sőt kiment a szentenczia, Hogy vagy a halálnak fia, A tövis-koronával, S a megátkozott fával, A melyet válladra tőnek, A feszitők előjőnek, Vernek és csúfolnak egyre, Mig kivezetnek a hegyre.

5. Itt tested dárdával szúrva, Kezed, lábad szeggel fúrva, Végig a magas kereszt Oldalain vért ereszt, Miglen, lehajtván fejedet, Atyádnak ajánlt lelkedet Kiadod, leirhatatlan Kínok között, óh ártatlan!

6. Már ezt a nap sem állhatja; Megsötétül ábrázatja, Hát én rád, hogy nézhetek? Óh megváltóm reszketek, Mert a világ bűne terhét, Melyet most a biró rád vet, Sokkal neveltem éltemben, Te szenvedsz az én képemben.

7. Uram! e szent vért tekintsd meg, Lelkem ez által tisztitsd meg, Ne legyek én átkozott, Ha kezesem áldozott. Én ez oltárt megölelem, Ha szorongat a félelem, Biztatásomat halálom Óráján ebben találom.

## 14. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Rejts el, értem megrepedt Örök kőszál, engemet! A váltságot azt a bért, Mit adóztál a bünért, Ó! add beteg lelkemnek, Bün sulyától mentsen meg!

2. Törvényednek eleget, Kezem, ó! nem, nem tehet, Buzgóságom égne bár S folyna könyem mint vizár, Elégtételt az sem ad, Csak te válthatsz meg magad.

3. Jövök semmit sem hozva, Keresztedbe fogózva; Gyámoltalan, elhagyott, Benned bizva itt vagyok; Könyörülj, adj enyhülést, Mig bünöm meg nem emészt.

4. Ha kis időm eltelik, Ugy sincs messze estelig; Szállok egy más táj felé, Az itélőszék elé; Rejts el értem megrepedt Örök kőszál, engemet.

## 15. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! ki a törődött Szivet meg nem utálod, Sőt a bánatból ejtődött Könyeket megszámlálod; Kedveljed érzésimet, És elmélkedésimet, Melyek szívemben támadnak, Halálán te szent fiadnak.

2. Mint sir a kertben magában, Mint küzködik a harczczal Mely a sötét éjszakában A földre ejti arczczal, Hol kínjait lelkében Érezvén és testében, Vércseppek verejtékezik, Elalél és csüggedezik.

3. De uj erőt vesz magának, Lelkét megbátoritja, Mint a vitéz ha harczának Kezdete tántoritja. Az eláruló csókra Önként megy a kínokra, A fegyverekbe öltözött Vérengző kisérők között.

4. A biró már megismeri, Hogy ő vétkét nem látja, Eleresztени nem meri, Ostor alá bocsátja, Látja a nép véresen, Nincs szive, mely megessen, Fakad ily gyilkos lármára: Feszitsd fel, feszitsd a fára!

5. Függ már a fán kiterjesztett Kezekkel felszegezve, A föld testéből eresztett Vérrel van béfedezve, Elalélván végtére, A kínok érzésére, Meghal, atyjához sohajtva, Fejét keresztjére hajtva.

6. Óh kínok közt elenyészett Megváltóm a keresztfán! Téged az egész természet Búslakodva sirat s szán, Reng a föld alkotmánya, A holtakat kihányja, A fényes nap is bújában Borul sötét éjszakába.

7. Elhal én bennem is a sziv, Ez iszonyu látásra, Bánatba merült lelkem hiv Bűneimért sirásra; Mert tudom, hogy helyettem, Ki sokképen vétettem, Szenvedéd a vereséget, Mely igy vet éltednek véget.

8. Bízom más részről, mert a hit, Hogy értem ontottál vért, Rettegésemben megenyhit, Tudván, hogy érdemedért Részeltetem az égben Ama nagy dicsőségben, Hol te, ki értem szenvedtél, Örök méltóságot vettél.

### 16. (64 Dicséret dallamára.)

1. Dicsérd lelkem Istenedet, Ki ugy szeretett tégedet, Hogy szent Fia kínt szenvedett, Éretted megfeszittetett.

2. Keresztfán bűnödért hala, Ő szent vérével áldoza, Halál tőriből oldoza, Büntetéstől szabadita.

3. Mert az Isten őtet tevé, Ki bűnt nem tud vala, bűnné, Hogy mi lennénk ő általa Az Istennek igazsága.

4. Azt állitották jólehet, Hogy Istentől megveretett, De a mi nagy büneinket, Ö viselte sérelminket.

5. Midőn megostoroztatott, A mi álnokságinkért, Megrontatott büneinkért, Fájdalmival meggyógyitott.

6. És verejtékezett vérrel, Koronáztatott tövissel, S mikor veretett dárdával, Igy kiáltott nagy fenszóval.

7. Én Istenem! én Istenem! Miért hogy elhagyál engem? Kezedbe ajánlom lelkem, Immár leteszem életem.

8. A mennyei magas égben, Istennek dicsőség légyen, Ki szent fiát küldé értünk, Hogy megváltónk lenne nékünk.

### 17. (Dallama: Uram a töredelmes.)

Könnyes szemmel tekintünk Ma Jézusunk után Szent éltét adta értünk A gyászos Golgotán Jézus hozzád sóhajt fel Mélységes bánatunk Azt a vétket töröld el A mit megsiratunk.

---

## ÚR JÉZUS FELTÁMADÁSA ÜNNEPÉRE VALÓ ÉNEKEK.

### 18. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Győzedelmi szent ünnepe, Krisztusunknak im, eljöve! Bétöltvén szivünk vigassággal, Hogy Isteni nagy hatalmát, Hirdessük feltámadását Keresztyéni szent buzgósággal; Méltó azért örvendezzen Minden hivő lélek ezen.

2. Feltámadt, mint megmondotta, Nyilván megbizonyitotta, Hogy tökéletes áldozatja; Hogy őtet nekünk váltságul, Lelki megigazulásúl Rendelte e kegyelem atyja; Szent, szent, szent légyen hát neve, Ki vélünk ily nagy jót teve.

3. Óh! uram feltámadásod, Legyen rajtunk oly áldásod, Hogy sirunkból mi felkelhessünk; A bünnek koporsójából És szent lelked jóvoltából, Uj életet benned élhessünk Óh Jézus! lelkünk reménye, Te légy a mi éltünk fénye.

4. Győzedelem! győzedelem! Eloszlott már a félelem; Üdvöz légy, feltámadt Krisztusunk! Már a halál nem rettegtet, Megváltottad az életet; Te légy egyedül a mi jussunk! Hogy költsön fel örömtele A feltámadás reggele.

## 19. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus! ki a sírban valál, Általad megholt a halál; Az élet pedig feltámadott; Mert szent tested el nem porhadott; Él a Jézus, a mi fejünk. Keresztyének énekeljünk, Ülvén Husvét ünnepeket, Uj győzedelmi éneket.

2. Hol van koporsó hatalmad? Elvesze nyert diadalmad, Hová lőn óh halál a fulánk, Melyet fensz már régóta reánk? Már nem rettegünk miatta; Mert Jézus meghódoltatta, Ama félelmek királyát, Megnyitván sirjának száját.

3. Nincs már szivem félelmére, Nézni sirom fenekére: Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából. Szünjetek meg kétségeim, Változzatok félelmeim Reménységgé s örömökké, Mert nem alszom el örökké.

4. Sőt hiszem, hogy e tört cserép Edény leend még egyszer ép, És tetemim megépittetnek, Bár veséim megemésztetnek. Gyalázat elvettetésem, De pompás lesz kikelésem. Uj eget látván ezekkel Az ujra megnyilt szemekkel.

5. Jézus! segits engem ebben, Hogy éltem folyjon szentebben, És hogy ne menjek itéletre. Támassz fel engem új életre. A te lelkednek ereje Az uj életnek kútfeje, Hogy hát legyek élő személy, Lelked által én bennem élj.

## 20. (91 Zsoltár dallamára.)

1. Győzedelem! győzedelem! Ellenség meggyőzetett Ama felkent fejedelem, Megnyerte az életet; Az erős bajnok erőt vett A halálnak kapuján, S feltámadván, által esett A halandóság súlyán.

2. Hol vagyon hát a fulánkod? Halál békélhetetlen Ellenség hol van hatalmad? Harmadnapi kegyetlen! Áldozott az Úr felkentje, De sirban nem maradott, S az erős Istennek szentje Teste meg nem rothadott.

3. És mint az ő egy halála, Váltság s érdem sokakért, És elégtétel van nála Minden választottakért, Ugy az ő felébredése Záloga a híveknek, Az ő földből fölkelése Felől minden testeknek.

4. Óh Jézus! mi halhatatlan Életre teremtettünk, De majd élni alkalmatlan Természetükké lettünk, És te oly jó vagy, hogy minket Uj életre segitesz. Megöldöklöd bűneinket, És megelevenítesz.

5. Imádjuk nagy irgalmadat, Atyának egy szülöttje! És tiszteljük hatalmadat, Óh Istennek küldöttje! A ki szabad tetszéseddel Értünk halált vállaltál, De majd tulajdon erőddel A sirból feltámadtál.

6. Tápláld ugy munkás hitünket, Élő reménységünket, Hogy hasznait az érdemnek, A te győzedelmednek Vehessük a bűn álmából Leendő fölkelésre, S föltámadásod titkából Való részesülésre.

## 21. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Mély gyászba borult a természet, Nap, hold minden csillagokkal; Dél, kelet, észak és enyészet Sirt a sok szent asszonyokkal, Mikor a megváltó szenvedett, Feszittetvén keresztfára, Mikor meghalt s eltemettetett, Hogy lenne váltságunk ára.

2. De e mély s gyászos siralomnak Vége leve nemsokára, És az érzékeny közbánatnak, Harmadnap lőn véghatára. Elmult a gyász, megszünt a jajszó. Az öröm visszaadatott, Hogy hallatott ez angyali szó: Nincs itt az Úr, föltámadott!

3. Óh hát ezen mi is örüljünk, Az istenfélő hivekkel, E feltámadt Úrhoz készüljünk Buzgó és kegyes lélekkel. Keljünk fel a bűn halálából, A kik még abban heverünk; Sőt gyarlóságunk mély álmából, Uram! költs föl, arra kérünk.

4. Hogy igy szent példádat követvén, Éljünk uj és szent életet, Minden bűnöket hátra vetvén, Úgy nyerjük meg jó kedvedet. Végre rövid életünk után, Egyességedben lehessünk, Az igazság egyenes utján Szent országodba mehessünk.

## 22. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Örvendezzetek egek! Ti is földi seregek! Mindnyájan örüljetek, Vigan énekeljetek! Mert Urunk föltámadott, Nékünk életet adott.

2. Jézus él, mi is élünk, A haláltól nem félünk; Mert meggyőzte a halált, Örök váltságot talált Isteni erejével, Hathatós érdemével.

3. Nekünk megigazulást, Erkölcsi megjobbulást, Istennel békességet, És boldog reménységet Nyert föltámadásával, Örök igazságával.

4. Előtted arczra esünk, S kérünk édes kezesünk, Részeltess halálodnak És föltámadásodnak Drága érdemeiben, Édes gyümölcseiben.

5. Cselekedd szent lelkeddel, Végtelen érdemeddel, Hogy uj életet éljünk, Végre porból fölkeljünk, Az örök boldogságra, És halhatatlanságra.

## 23. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus megholt bűneinkért, Harmadnap feltámadott: Mi megigazulásunkért, Mindenről számot adott Mennyei szent Atyjának; Annak igazságának A váltságot megfizette, A bűnösöknek helyette.

2. Életét maga letette Önként és jó kedvéből, Azt maga ismét felvette Isteni erejéből, Óh csudáknak csudája! Ime az Isten fia Halálával is dolgozik, Holtból élővé változik.

3. Hogy ez kedves volt Istennek, Azt azzal megmutatá, Hogy szent testét ő szentjének, A sirban nem hagyhatá, A halál köteleit, A koporsó tőreit, Hatalmasan eloldozta, Fiát fogságból kihozta.

4. Jézus! mi megholt életünk, Jézus! föltámadásunk, Benned bűntől mentté lettünk, Benned igazulásunk; Óh adj hát segitséget, Lelki elevenséget, Az első feltámadásra, Az uj életben járásra.

## 24. (105 Zsoltár dallamára.)

1. Légy áldott kegyelmes Istenünk! Teremtőnk, megtartónk, mindenünk! Hogy fiadnak példájában, Dicső feltámadásában, Megmutattad az életet, Mely régenten elrejtetett.

2. Mostan már bátrabban hihetjük, Ha a Jézust híven követjük, És dicsőséget keresünk, Hogyha elesik is testünk, Elhagyván ezt a világot, Nyerünk halhatatlanságot.

3. Sőt még testünk sem fog maradni A sírban, majd föl fog támadni: Ujabb erővel ékesül, Lelkünkkel ismét egyesül, Hogy azon várt egyességben, Együtt legyenek az égben.

4. Atyánk! ne hagyd elfelejteni, Soha elménkből kiejteni Ezt az édes reménységet; Adj belénk arra készséget, Hogy éltünket ugy folytassuk, Hogy azt végig megtarthassuk.

5. A mi mostani ünneplésünk, És minden szent elmélkedésünk, Indítson fel mind bennünket, És jó igyekezetünket Vigye elő segedelmed, Koronázza meg kegyelmed.

## 25. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Vessük le már a gyász ruhát, Imádjuk az élet Urát, Mert nincs halál, és nincs enyészet, Diadalt vett rajta az élet! Krisztusurunk már nem halott, A halálból feltámadott, Örömre vált gyászsziralmunk, Feltámadunk, feltámadunk!

2. Kételkedők, hitetlenek, A sirba most tekintsetek, Holtak között Jézust, az élőt, Nem lelitek, az ige betölt! Ha lenne még kételkedő, Él a Jézus meggyőzi ő; Él a Jézus a mi Urunk, Feltámadunk, feltámadunk!

3. Most már ha az ut itt kemény, Égbe visz a hit és remény, Ha tenger is szivünk siralma, A könynek is meglesz jutalma; Küzdvén sirig az igazért, Ha nem nyerünk földön babért, Vigasztal az ha meghalunk; Feltámadunk, feltámadunk!

4. Diadalod hol van, halál? Fulánkod már ránk nem talál, Hatalmad a sirba taszithat, De a sir is élettel biztat. Légy áldva fenn, élők Ura! Légy áldva fenn, Isten fia! Diadalod, diadalunk, Feltámadunk, feltámadunk!

## 26. DICSÉRET.

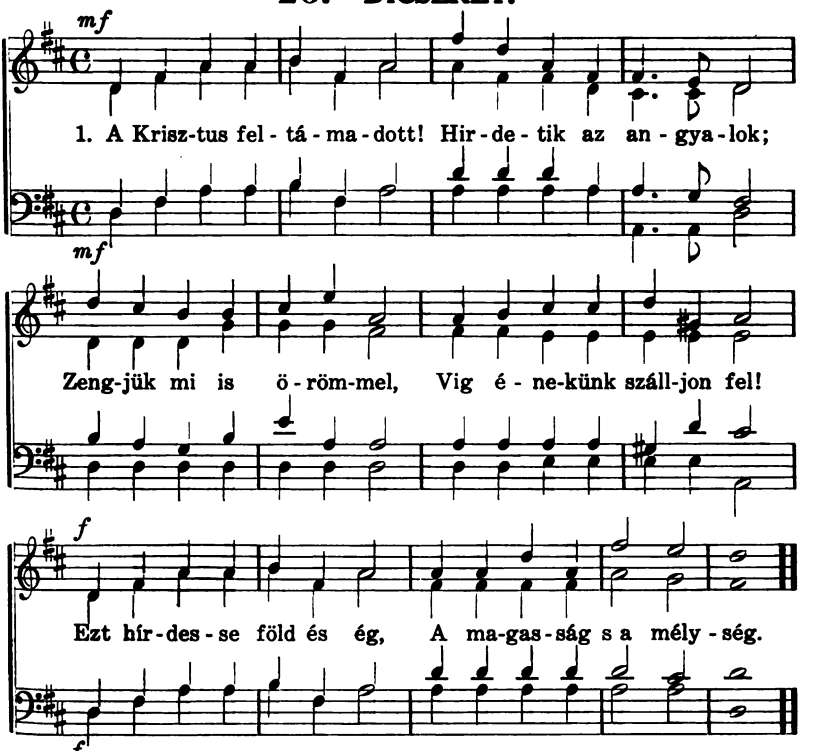


2. A bűntelen természet Sírban nem is enyészhet; A bűn törvénye alatt Az igaz nem maradhat; A ki maga az élet, Halál azon nem győzhet.

3. A ki értünk meghala, Im győzelmet vett vala; Végezve a nagy munka, Kész a váltság számunkra, Le van győzve bűn, halál, Bezárt Éden nyitva áll.

4. Áldjuk ezt a nagy királyt, S ne rettegjük a halált. Itt hitünkön a pecsét! Támadjunk fel lelkikép, És szárnyaljunk ég fele, Hol ő él s a jók vele.

### 27. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

E Husvét ünnepében, E Husvét ünnepében, Örvendjünk keresztyének! Szívünk teljességében, Szívünk teljességében, Illik szánkba víg ének, A feltámadott Jézus nékünk zálogot adott, Hogy bár a föld gyomrába Tétetünk: Megújúl valójában Életünk; E hittel midőn ünnepelünk, Te légy Jézus velünk.

### 28. (Azon dallamra.)

E Husvét ünnep napja, E Husvét ünnep napja Serkentsen dicséretre; Mert vallásunk főpapja, Mert vallásunk főpapja, Feltámadt az életre. Megnyittatának Zárai a halál házának: Engedt a koporsónak Nagy köve; Teste a megváltónak Kijöve, Igy a halált, mely eltemeté, Lába alá veté.

### 29. (Azon dallamra.)

E Husvét ünnepében, E Husvét ünnepében, Dícsérjük Istent szivvel, Ki értünk megholt fiát, Ki értünk megholt fiát Feltámasztotta testben. Ennek örül föld, Tenger és a menny vig kedvében, Minden élő állatok, Sok rendben, Kik égben, földön vagynak, Sok részben: Fák, füvek és minden virágok, Újulnak örömben.

---

## AZ ÚR JÉZUS MENNYBEMENETELE EMLÉKEZETÉRE VALÓ ÉNEKEK.

### 30. (3 Zsoltár dallamára.)

1. Vedd el jutalmadat, Krisztus ki magadat Megüresitéd vala; Harczodnak vége lett, Minden egek felett Az Úr felmagasztala, E példán minden szent Jutalmat vár ott fent, Bár itt nem él boldogul; Mert hogy felemeled, Mennybe meneteled Adtad erre zálogul.

2. Jobbján szent Atyádnak, Tégedet imádnak A mennyország polgári; Látják dicsőséged', Mely körülvesz téged E föld minden határi. Mi is leborulunk, Kérvén tégy ott rólunk Szent Atyád előtt vallást; Félelmünket vedd el, S esedezéseddel Nyerj nekünk vigasztalást.

3. Hiszünk, Uram! benned, Bár el kelle menned, S nem látunk testi szemmel. Óh viselj távolról Gondot ezen nyájról, Hiv pásztor! kegyelmeddel Légy ott, hol nevedben Gyülekezik egyben Két avagy három hived. Ha hozzád óhajtunk, Essék meg mi rajtunk Könyörületes szived.

4. Midőn végezetre Lejössz itéletre Az égnek felhőiben, Ülvén méltósággal Szembe e világgal, Dicsőséged székiben; Szólj nekünk ily módon, Kik állunk jobbodon Mint nyájadnak juhai: Kész hajlékim rátok Várnak, óh birjátok Atyámnak áldottjai.

## 31. (138 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Jézus a ki a felséggel, Dicsőséggel mentél az égbe, És ottan vettél hatalmat, Birodalmat, nagy teljességbe': Lelkünk áldja Istenséged' S hiven téged felmagasztalunk. Bár nem látunk is szemünkkel, De hitünkkel megtapasztalunk.

2. Te is e dicsőségedből, Szent székedből forditsd le szemed' S erőtlen teremtésidre' Híveidre öntvén érdemed', Mennyben léted hasznaiban, Javaiban részesekké tégy, Szent Atyád előtt érettünk, Kik vétettünk, esedezőnk légy.

3. Mivel te utat nyitottál, S tanitottál a mennybe menni, Adjad, hogy téged kövessünk, És siessünk nyomodban lenni. Segitsd igyekezetünket, Vond szivünket te magad után; Hogy a te akaratodnak S nyomdokodnak járhassunk utján.

4. Mig bujdosunk e pusztában S mint hazába az égbe érünk, Légy velünk, fedezz bennünket, És hitünket neveljed kérünk, Hogy a veszedelmek között Megütközött soha ne légyen. Annak az elevenségét, Reménységét ne érje szégyen.

5. Midőn kifutjuk pályánkat, Várt pálmánkat kezeinkbe add, Lelkünket, óh szerelmesünk, Hív kezesünk! magadhoz fogadd. Testünket is emeld végre Dicsőségre isteni karral, Hol tégedet szemlélhessünk, Dícsérhessünk az égi karral.

## 32. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy Isten egek királya! Lelkünk jótéted hálálja: Hogy midőn értünk lakola Szent fiad s halált kóstola, Őtet nemcsak feltámasztottad, S a kézirást elszakasztottad;

2. Hanem e földről az égre Fel is vitted dicsőségre, A hol van elég hatalma, Hogy megadja azt irgalma, A mit minékünk megigére S érdemlett értünk ontott vére.

3. Óh Isten, add kegyelmedet, Hogy ezen egyszülöttedet Mi magunkévá tehessük, Híven szolgáljuk, szeressük; Mennybe gyakran azért tekintsünk, Hogy ott legyünk, a hol van kincsünk.

4. Felséges mennyei Atyánk! Légy könyörülő mi hozzánk, Fiad esedezéseért S elődbe vitt szent véreért Bocsássad meg sok bűneinket, Tűrd el erőtlenségeinket.

5. Minekutána nagyságod' Látjuk e földön s jóságod': Amaz örök hajlékodban Vigy minket is, hogy azokban Jézusunkat megölelhessük, Őtet örökké tisztelhessük.

## 33. (25 Zsoltár dallamára.)

1. Szivünket hozzád emeljük, Hálaadó imában Neved áldjuk és tiszteljük A hiveknek karában; Óh figyelmezz szavunkra, Mi Jézusunk! reménységünk! Ne hagyj minket magunkra, Tiéd legyen dicséretünk.

2. Örvendezzünk tiszta szivből, Megdicsőüléseden, Hogy e siralmak völgyéből Mennybe mentél fényesen; Elvégezéd munkádat, Mint azt magadra vállaltad És az örök váltságot Hiveidnek te meghoztad.

3. Szent atyádnak szent házába, Vigy be, amint igérted, Amaz örökös hazába, Melyet nyertünk te véled; Hol siralmas jajaink Elváltoznak mind örökké S megszünvén sok bajaink, Élünk veled mind örökké.

## 34. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Szent egek! minden boldogok hajléki! A nagy király jön: nyiljatok meg néki, Nagy oszlopi a levegőégnek, Engedjetek utat e felségnek, A ki kezdetben titeket teremtett, A ki azt mondá: legyen ég és föld, s lett; A ki igéje a nagy Istennek; A ki által lettenek mindenek.

2. Ez a békesség örök tanácsában Főeszköz lévén a váltság titkában, Emberré lett annak idejében, A bűn terheit szenvedte testében; Megholt s áldozott a halál kínjával. De fel is támadt maga hatalmával; Már győzedelmes bajnok módjára, Felmegy és ül szent atyja jobbjára.

3. Mennybe menése az ember fiának, Záloga lelkünk mennyei jussának, Melyet szerzett mint kezes vérével, Melyet közöl minden ő hivével. Ő emberré, mi atyánkfiává lett, Minket atyjának örökösivé tett; Maga előre mennybe felmene, Hogy nekünk is helyet készitene.

4. Óh kegyes Jézus! idvességünk ára! Nyertes kezes! ki szent Atyád jobbjára Magasztaltattál, a ki örök, nagy, Az Atyával egyenlő Isten vagy: Arra szerzettél útat érdemeddel, A mivel úgy birsz mint örökségeddel, Istenségednek lakóhelyébe Mégy könyörülő főpap képébe'.

5. Áldunk és imádunk mind örökké téged, És dicsőitjük örök Istenséged, Jó vagy Uram te, igen irgalmas, Pap és király, kegyes és hatalmas. A te érdemed a mi nyereségünk, Mennybe menésed élő reménységünk, Hogy minket is mint örökségedben Részesitesz nyert dicsőségedben.

6. Adjad, Úr Jézus! hogy még e világban Sátorozván is: ama mennyországban Részt vehessünk, s mint tulajdonunkkal Szentül éljünk mennyei jussunkkal, És hogy e földet jó cselekedettel, Hozzád való hiv s buzgó tisztelettel, Mint lakostársai a szenteknek, Pitvarivá tegyük az egeknek.

### 35. (Dallam: Uram a töredelmes.)

Áldott legyen szent neved, Ég dicső királya! Hogy megnyitád a mennyet Hiveid számára. Te adád a diadalt, Tied a dicsőség, Neked zengüng háladalt Mennyei szent felség.

### 36. (35 Zsoltár dallamára.)

Jó Istenünk édes Atyánk Téged keres búzgó imánk, Te hozzád száll lelkünk a mennybe, Várva a te segedelmedre; Tekints kegyelmesen reánk Hallgass meg minket jó Atyánk, Az áldást csak te adhatod Áldd meg azért e szent napot.

---

## PÜNKÖSDI ÉNEKEK.

### 37. DICSÉRET.

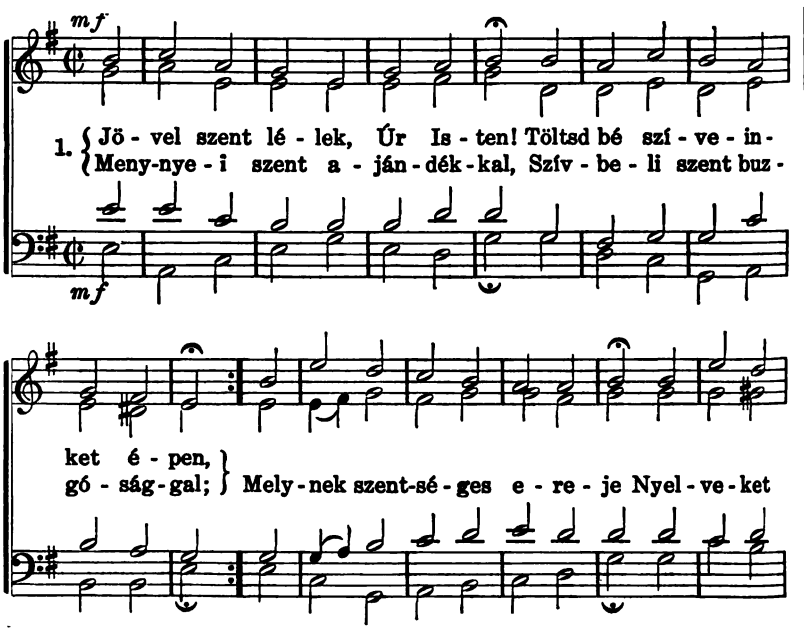

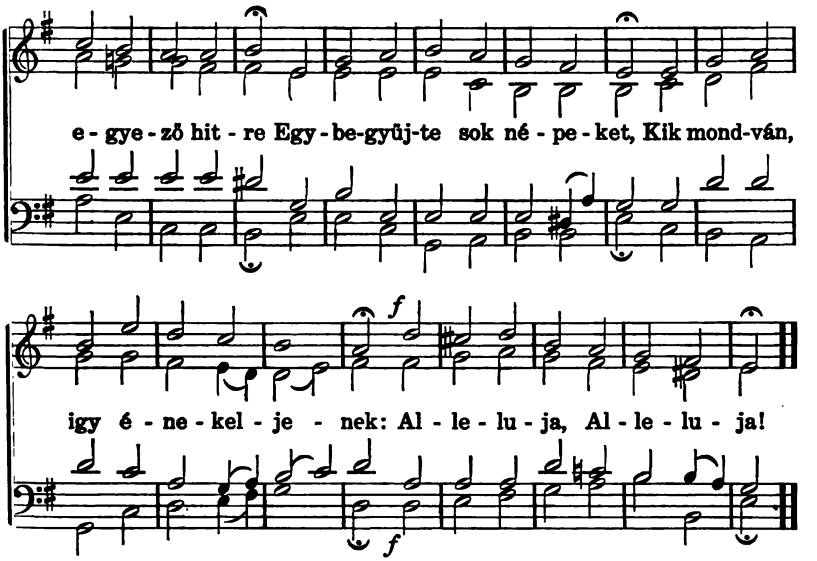


2. Te szentségnek új világa, Igédnek vezérlj útjára, Taníts téged megismernünk, Istent atyánknak neveznünk, Őrizz hamis tudománytól, Hogy mi ne tanuljunk mástól, És ne légyen több más senki, Hanem Krisztus, kiben kell bízni. Alleluja, Alleluja!

3. Óh mi édes vigasztalónk! Légy kegyes megoltalmazónk, Hogy maradjunk útaidban, Ne csüggedjünk háborunkban; Erőddel elménket készítsd, Gyenge hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád siessünk nagy vágyással. Alleluja, Alleluja!

## 38. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Tenéked mondunk dícséretet, Óh könyörülő Istenünk! Ki testi és lelki életet Adtál, s tőled van mindenünk: Mert egyszülöttedet Ama felkentedet, Mennybe felvivén, Szent lelkét azonnal Nagy lelki haszonnal Elküldé híven.

2. Ki által mindjárt sok nyelveken, Melyeket nem tanultanak, Bátran a félelmes helyeken Az apostolok szóltanak: És az idvességnek A főbölcseségnek Nagy alkotmányát Épitni kezdették. Örömmel hirdették Szent tudományát.

3. Óh mi Istenünk, jó Atyánk is! Légy azért örök áldásban Hogy e tudományt mi hozzánk is Elküldötted bő forrásban; Még ma is hitünket És reménységünket Lelked tüzével Sokképen éleszted, A jóra gerjeszted Nagy erejével.

4. Éreztesd Uram! jobban, jobban Velünk szent lelked munkáját, Sötét elménkben mind ujabban Emeld fel az ő fáklyáját. Általa segitsed, Meg is könnyebbitsed A mi terhünket, Általa hevítsed, Föl is melegítsed Hidegségünket.

5. Ez a lélek gyönyörködtessen Minket a kegyes életben, Hogy soha ne legyünk restesen Mi a jó cselekedetben: Ez idvességünkről, Mint örökségünkről Légyen zálogunk, Mig mi is az égre, Azon örökségre Eljutni fogunk.

## 39. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Áldott szent lélek! reánk szállj, Hogy e Krisztustól gyüjtött nyáj Örvendezhessen e Pünkösdbe', Világosítsad elménket, Biztasd köztünk a félénket, A sérelmes sziveket kösd be, Minden hidegséget űzz el, Ama mennyei szent tűzzel.

2 Ha minket a te isteni Erőd indít könyörgeni Ihlesd meg szánkat és szivünket. Ha kisértetek közt forgunk, Erőnk csüggedvén tántorgunk, Bátoritsad gyenge hitünket, Lábaink ha megbotolnak, Erődet kérjük gyámolnak.

3. A te munkád által épült Egy szent ház, hogy a mely nép ült, A halál árnyéka völgyében, Lásson uj világosságot, Nyerjen örök boldogságot, Bémenvén annak kebelébe, Mennyei erőd terjeszsze Annak határait messze.

4. Úr Isten tőlünk ne vedd el, A mit adtál szent lelkeddel, Ez nyerjen nékünk szabadságot, A szolgálatnak lelkével, Bánjon mint ellenségével, Állítsa fel a fiuságot, Adjon részt nekünk is abba, Hogy igy kiálthassunk: Abba!

## 40. (179 Dicséret dallamára.)

1. Óh áldott szent lélek! ki az ég dicsőségével Leszállván a földre zúgó szél és tűz jelével, A tanitványok gyülésekbe, Ugy munkálkodtál, hogy lelkökben Csoda erőkkel teltenek be.

2. Hatalmas erőddel őket egy szempillantásban Megvilágositád s hoztad oly nagy változásban, Hogy az nap, melyen előálltak, És a népeknek prédikáltak, Anyaszentegyházat fundáltak.

3. Jövel mi hozzánk is, részeltess ajándékidban, Lakozzál mi bennünk, mint élő templomaidban. Adj hitet, adj jó reménységet! Adj szentid között egyességet, Békességet és idvességet.

4. Oszlasd el homályos elménknek tudatlanságát, Enyhitsd meg elepedt szívünknek szomorúságát, Éreztessed még itt létünkben Az örömöt a mi lelkünkben, Melyet adsz örök életünkben.

## 41. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus! az igéretet Im bételjesitetted; Bátoritó lelkedet Mi hozzánk elküldötted, A ki által híveid Elfogják érdemeid.

2. Ama megfeszittetett Test az égbe vitetett És helyette küldetett, E reánk kitöltetett Lélek, örökkévaló Gyámol és vigasztaló.

3. Isten! a ki tűzben jött Mózest elbocsátani, S szélben ment Illyés előtt, Őtet bátoritani, Most kettős erőben, szent Tűzben s szélben megjelent.

4. Bátoritja sziveket A Jézus hiveinek, Tudományt és nyelveket, Oszt kiküldötteinek, Tudatlanból tanitót Tesz, s betegből gyógyitót.

5. Egy halász ha prédikál, Fog sok ezer lelkeket S mig dühösen űzi Pál, Az eloszlott hiveket, Utban éri leverő Mennyei tüzes erő.

6. Terjed e tűz az egész Föld szinére hirtelen, Fú e szél s hatalmat vesz A hol akar, szüntelen, Lelkesiti sorsosit, Szentel és világosit.

7. Add nekünk is Istenünk! A te áldott lelkedet, Szent tűz adja érzenünk Éltető kegyelmedet, Adj hitet, szeretetet, Lelki boldog életet.

## 42. (37 Dicséret dallamára.)

1. Szentlélek, óh jövel, jövel, Lelkünkbe uj erőt lövelj! Villanva szállj, mint égi láng, A szent tüzet áraszd reánk! Jövel te is látatlanul, Amint az ég harmatja hull, Áthatni bágyadt sziveket, Élesz-teni csüggedt hitünket, Szentlélek, óh jövel, jövel!

2. Jövel, jövel, pünkösdi szél, Kettős tüzes nyelv, szólj s beszélj! Midőn a bűn tör ellenünk, Erőd legyen a fegyverünk; Buzditsd a jót, ég bajnoka! Hogy ne legyen félni oka, Midőn a te szent neveddel, A jó ügyért bátran harczra kel; Szentlélek, óh jövel, jövel.

3. Szállj le reánk te égi fény, Ha elhagy a földi remény; Légy biztatónk, légy vigaszunk, Hogyha kitör jaj-panaszunk; Mint angyalunk szállj csendesen, Bánatunkhoz szólj édesen, Könnyet törölj, sebet köss be, Fájó szivet gyógyirral tölts be; Szentlélek, óh jövel, jövel!

4. Uj életért zendül imánk; Isten lelke, szállj le mi ránk! Hadd hassa át a sziveket A békesség és szeretet! Uj ég, uj föld úgy jön veled, Ha szivünket megszenteled És a népek mint testvérek, Szeretettel te benned élned; Szentlélek, óh jövel, jövel!

5. Szentlélek, óh jövel, jövel! Maradj az Ur hiveivel. Örök igazság, uj erő, A mennyekből siess elő! A csüggedőt te lelkesitsd, A hiveket győzni segitsd, Reményt te nyujts sziveinknek, És te tanits szeretni minket; Szentlélek, óh jövel, jövel!

## 43. DICSÉRET.

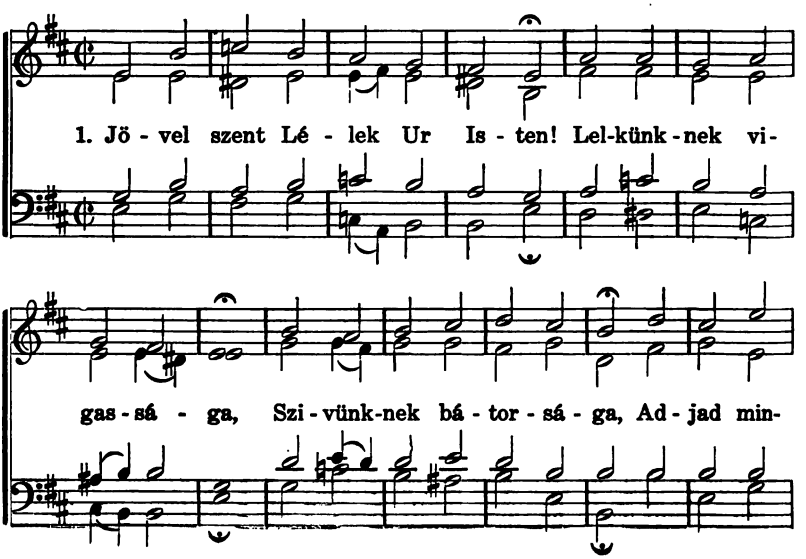

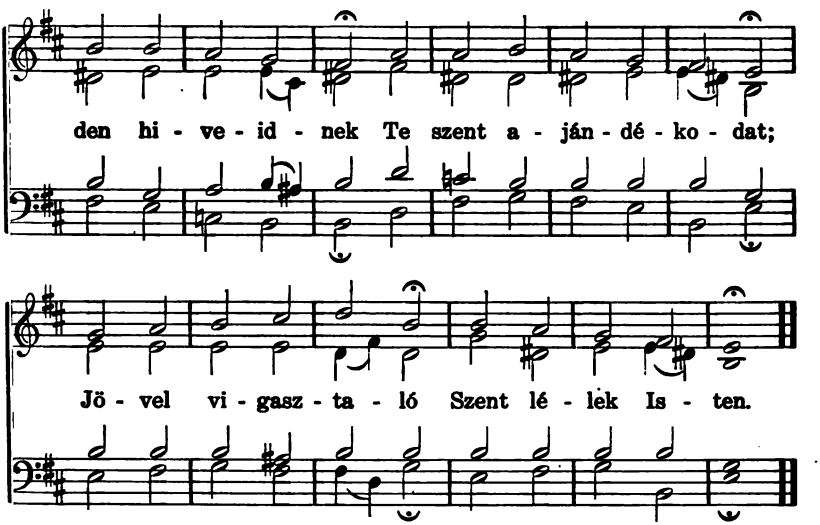


2. Jövel megnyomorultaknak Nemes vigasztalója! Árváknak édes atyja! Töltsd bé siralmas szivünket Mennyei nagy örömmel; Jövel mi lelkünknek Édes vendége.

3. Távoztasd el mi szivünkben Hitetlen sötétségét, Világosits meg minket, Hogy az Istennek igéjét Hallhassuk és érthessük, Jövel! és tanits meg Az igaz hitre.

4. Jövel! gerjeszd fel szivünknek Szent szerelmednek tüzét, Rontsd el a gyűlölséget, Hogy mi egyesek lehessünk Isteni szerelmedben, Jövel mi lelkünknek Nagy vigassága!

5. Világositsd meg elménket, Hogy hihessük a Krisztust Egy idvességnek lenni, És az áldott atya Istent Kegyes atyánknak lenni, Téged ismerhessünk Vigasztalónknak.

6. Adjad szent ajándékodat, Bátoritsad lelkünket, Hogy vallhassuk a Krisztust: Adjad, hogy mi meggyőzhessük A bűnnek csalárdságát! Te vagy mi biztatónk, Minden oltalmunk.

7. Biztasd félelmes szivünket, Hogy kétségbe ne essünk Halálunknak idején, De nagy bátorsággal vigan A világból kimúljunk: Jövel vigasztaló Szent lélek Isten.

## 44. (137 Dicséret dallamára.)

1. Jövel szent lélek Szállj reánk, Mint hajlékodba térj hozzánk Mennyei fényességeddel, Bágyadt szivünket gerjeszd fel, Jövel elménk szent világa, Életünknek vigassága.

2. Óh bölcsességnek kutfeje, Igédnek nagy az ereje Adjad, vigaszodat halljuk, Igazságodat hogy valljuk, Jobbitsd éltünket igéddel Lelkünknek eledelével.

3. Életnek erős kőszála Add, igédnek erőss lángja, A mi szivеinkben égjen Mindég a jóra vezessen, Légy velünk s fogd fel ügyünket, Add meg Uram kérésünket.

4. Tarts meg minket szent igédben, Ezzel erősits a hitben, Hogy bátrabban harczolhassunk Igéddel, ellent álhassunk, Kegyelmeddel segittessünk, S mindeneket meggyőzhessünk.

## 45. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Szent lélek! végy körül bennünket, Szenteld meg szivünket, Készits neved imádására, Magasztalására, Hogy téged szívből imádhassunk, Hálákat adhassunk, Hiszszük, a mi szánknak szózata Egeid meghatja.

2. Szent lélek! imádunk mi téged, Valljuk Istenséged, Hiszszük, hogy az uj ember szíve Saját kezed míve. Te vagy a hitnek mind szerzője, Mind elvégezője. Te gyújtasz szivünkben világot, Forró buzgóságot.

3. Szakaszd el hát most is szivünket, Minden érzésünket, A sok hiábavalóságtól, E csalárd világtól, Hogy az igének hallgatói, Legyünk megtartói, Mely szivünkben gyökeret verjen, Gyümölcsöt teremjen.

## 46. (77 Zsoltár dallamára.)

1. A békesség tanacsának: A bűnösök váltságának, Munkáit ha vizsgáljuk, Mindenben úgy találjuk, Hogy az Úr kegyelmessége Szerelmének teljessége, Bennünk nagy csudaképen Kinyilatkozott épen.

2. Jézusunk értünk vért ontott, Lelki ellenséget rontott, Melynek bizonyságára Ült az atya jobbjára, De nem hagyott itt árvául, Mert szerelme zálogául Szent lelkét elküldötte, Személyének helyette.

3. Ki mint hitünknek szerzője, Reményünk erősitője, Int, vigasztal, bátorit; Jézussal egybe szorit. Az igazság biborába, Amaz ékes jegyruhába. Öltöztet jövendőben, Vezet a menyegzőbe.

4. Óh áldott mennyei követ, Lágyítsd ama kemény követ, Mely helyet fog testünkben, munkálkodj úgy lelkünkben, Hogy a Jézust követhessük, A világot meggyőzhessük, A pályában úgy fussunk, Hogy Jézusunkhoz jussunk.

## 47. (Dallama: Szent Isten noha neked.)

E pünkösd ünnepében, E pünkösd ünnepében Zeng nyelvünk dicséreti, Mert az Úr szent lelkében, Mert az Úr szent lelkében Híveit részelteti: Melynek ereje Minden ismeretnek kútfeje, Világosságot ő gyújt Szivünkben, Erőt, bátorságot nyújt Éltünkben. Áldott lélek! te légy mellettünk, S újjá születtetünk.

## 48. (Azon dallamra.)

E pünkösd ünnepében, E pünkösd ünnepében, Dicsérjük Istent szivvel, Ki szent lelkét szivünkbe, Ki szent lelkét szivünkbe Osztogatja bőséggel. Ennek örül föld, Tenger és a menny víg kedvében, Minden élő állatok, Sok rendben; Kik égben földben vagynak, Sok részben Fák, fűvek és minden virágok Újulnak örömben.

---

# ÁDVENTI ÉNEKEK.

## 49. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten bölcsességének Mélységes gazdagsága! Kegyelmes igéretének Változhatatlansága! A mit a titok fogva Tartott öröktől fogva, Azt az idők rendi szépen Kinyilatkoztatták épen.

2. A setét éjnek homálya Hajnali fénynyé leve; A mit az igazság szája Megigért volt eleve Maga frigyes népének, Hívei seregének, Amaz asszonynak magváról, Bizonyságokat tett arról.

3. Ezek által élesztette A sziveknek reményét, Homályból felderitette Az idvesség napfényét. A bünösnek váltságot, A rabnak szabadságot Hirdet az Úr kegyessége, Igy lesz öröm a jaj vége.

4. Ez örömet a világnak Az Úr Jézus szerzette, Ki terhét a gonoszságnak Vállaira felvette; Testbe öltözvén értünk, Benne mindent elértünk, Bölcsességünk, igazságunk, Lett szentségünk és váltságunk.

5. Óh Jézus! ha így szerettél S kedvellettél bennünket, Ha idvezitőnkké lettél, Segéld gyengeségünket, Hogy mi is szerethessünk Tégedet s követhessünk. Te általad lelkünk végre Menjen fel a dicsőségre.

## 50. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Álmélkodással csodáljuk Véghetetlen szerelmed, Óh Isten! ha megvizsgáljuk, Kijelentett kegyelmed, Ezt száj ki nem mondhatja, Nyelv nem magyarázhatja.

2. Mert az emberi nemzetet Annyira becsüllötted, Hogy te egyetlen egyedet Érette elküldötted Emberi ábrázatban, Hogy élne gyalázatban.

3. Óh Isten bölcseségének Megfoghatatlan titka! Hozzánk való szerelmének Mély tengere! mely ritka, Ki ezt eszébe venné, Mélyen szivébe tenné.

4. Mi azért vigan dicsérünk, Óh jó atyánk tégedet Magasztalunk s arra kérünk, Hogy te szeretetedet Gerjeszszed fel szivünkben, Jobban, jobban lelkünkben.

5. Hogy tégedet megismervén, Szent fiaddal szeressünk Mindenek felett, s azt kérvén Tőled, hogy ki ne essünk Tapasztalt jó kedvedből, Atyai szerelmedből.

6. Sőt inkább abban végiglen Megmaradván hűséggel Szolgáljunk neked, a miglen Élünk itten, készséggel, Holtunk után az égben Végetlen dicsőségben.

## 51. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Kegyes lelkek, Jézust áldjátok, Szálljon áldás szent nevére! Érte zengjen buzgó imátok, Mert betölté, mit igére: Fölvevé testünket, Eltörlé bününket Szent életével; Fogadjuk hát jöttét, Hozzánk közeledtét, Hál'adó szivvel!

2. Lelkünk sebére gyógyitó irt Az Ur Jézus hint a mennyből, Az Istentől örvendetes hirt Ö hoz nekünk kegyelemből; Most is jön sietve, Hogy büntől megmentse Tévelygő népét; Dicsőség nevének! Zengje hála ének, Nagy sok jótettét.

3. Jézus maradj velünk mindvégig, Büneink miatt ne vess meg; Szent igéd mely előttünk fénylik, Legyen vezére éltünknek. A ki ugy szerettél Hogy testet öltöttél Értünk magadra, A mennybe utánad, Vezessen példának Égi hatalma!

## 52. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Dicséretet zeng ajka népednek, Te néked áldott örök Istennek, Hogy megtekintvén gyászosz sorsunkat, Elhatároztad megváltásunkat, E végre mennyből fiadadat küldéd le, Hogy utat nyisson nekünk is az égbe.

2. Ma is hirdetjük az ő eljöttét, Csodálva zengjük sok nemes tettét, Mert szenvedett ő, de mást vigasztalt, Alázatos vólt s mást felmagasztalt Szegénységet tűrt minket gazdagitva, Meghalt, de holta sirunkat megnyitja.

3. Áldott légy Isten! nagy irgalmadért. Megváltásunkra küldött fiadért! Tanits, ismernünk őt jobban-jobban, Példája által épits a jóban, Hogy benne hivek, vele egyesüljünk, És őt szeretve, vele idvezüljünk.

4. Uram előtted Jézus érdeme, Mely legyen éltünknek is mertéke! Érte bocsásd meg minden bününket, A kárhozattól oldozz fel minket, Hogy végre mi is a mennyekbe szálljunk, Hol szent fiaddal s szent lelkeddel áldjunk.

## 53. (119 Zsoltár dallamára.)

1. A mit te szólsz, megáll az Istenem, Nincs változás a te szent útaidban, Igéretidben megmaradsz hiven, Hűség vezérel minden dolgaidban, A mit javunkra rég elvégezett Örök tanácsod, azt be is végezed.

2. Az ember estét rég megszánva már, Azt végezé felőlünk bölcsességed, Hogy szent fiad a bünös földre száll S úgy szerzi meg nekünk az idvességet; Ö testet öltve már meg is jelent, Igéreted, Ó! áldott Isten, betelt.

3. Jöjj drága vendég, megváltónk jövel! Mi várva rád, ösvényed tisztogatjuk, Hogy sziveinkhez eljuthass közel, Keblünkből a vétket irtogatjuk; Megtérve várjuk szent országodat, Melybe szerelmed minket is befogad.

4. Ó! Jézusunk, atyád igéretét Hajtsd végre a gyarló ember szivében, Gyújtsd fel nekünk igéd szövétnekét, Mely útadat mutassa tiszta fényben; Fedezze el bűnünket érdemed, Hogy egyesüljünk Istennél te veled.

## 54. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Igaz Isten, igéretedben, Változatlan fő valóság, A miket a te beszédedben, Megmondasz az mind valóság; Könnyebb megavulni, Végképen elmulni A természetnek, Mint semmibe menni, Az igaz Isteni Szent igéretnek.

2. Megmondottad volt még kezdetben Az első egy pár embernek, Hogy ők a szomorú esetben, Mindörökké nem hevernek; Küldesz vigasztalót Ö nemükből valót, Ki eredeti Elveszett jogukba És boldogságukba Visszahelyezi.

3. Lelki örömmel megújúlva, Imádjuk szent felségedet, Hogy ismét mihozzánk fordulva, Kitöltéd ránk kegyelmedet; Megnyitod szivünket, Kitárjuk lelkünket, Hogy Jézusunkat Örömmel fogadjuk S hiven általadjuk Neki magunkat.

4. Tarts meg bennünket az országban, Melyet a Jézus állitott; Adj részt abban a boldogságban, Melyet a földre szállitott; Majd éltünk végével, Bocsáss el békével, Hogy oda térjünk, Hol az ő hivei Száma közt mennyei Országlást érjünk.

## 55. (63 Dicséret dallamára.)

1. Szállj, szállj magasra sziveink reménye! Vezess el minket Jézusunk elébe, Ragyogj előttünk fénynek oszlopával, Szent biztatással!

2. Jön már a Jézus, a mi sziklavárunk, Nem soká tart már bünben bújdosásunk; Az igéretnek földére érkezünk, Ő lesz mi velünk!

3. Ő lesz a váltság, élet birodalma, Fordulj örömre, szivünk aggodalma, Az elhagyottnak lesz már pártfogója, Oltalmazója.

4. Hitünknek lesz majd diadalma teljes: Hozzánk az Isten irgalmas, kegyelmes; A szeretetnek fényes napja jő fel Idvezitőnkkel!

5. Szállj, szállj magasra, sziveink reménye! Vezesd el minket Jézusunk elébe! Mert a váltságot ő hozza földünkre, Nagy örömünkre.

## 56. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Isten! a ki népedet Bünben gyászban nem hagyod, Rád te kintve várjuk a Bethlehemi csillagot; Feltünése lesz nékünk, Uj világunk, reggelünk.

2. Ez a fény ha felragyog Napkelettől nyugotig, Hervadó mezők felett Angyal ének hallatik, Sziveket vigasztaló, Könnyeket száritgató.

3. Idvezitő Jézusunk! Te vagy a mi reggelünk, Bátoritó szódra ha Büneinkből felkelünk: A te égi szózatod Hoz nekünk bocsánatot.

4. Vágyva vágyunk nagy király! Ünnepelni jöttödet, Nagy örömmel fogadunk, Jöjj, siess, te szent követ! Mi hideg jászol helyett Szivünkbe adunk helyet.

5. Isten! a ki szót adtál Prófétáid ajkira, Téged áldva néz szemünk Bethlehem határira, Várva várjuk őt, a ki Jőn minket megváltani.

## 57. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Hozzád száll fel lelkünk imája, Édes atyánk, jó Istenünk; Hallgass néped kérő szavára S irgalmadat közöld velünk; Ki úgy szeretted e világot, Hogy érette adád fiad, Terjeszd ki ránk is a váltságot S el ne veszits bününk miatt!

2. O! Istene a magasságnak, Bízik benned a mi szívünk, Mert szent igéd egy szebb világnak Javairól beszél nekünk, Kiáltó szó zeng a pusztában S azt hirdeti: közelg az Ur! És a sötét bus éjszakában, Az új remény csillaga gyúl.

3. Ohajtozunk, Uram, igédhez, Mert Jézus a te követed; Ő hozza el az emberekhez Örvendetes üzeneted; Add, hogy szivünket megtéritse Az égi szó, mely intve zeng, S országodat bennünk épitse Idvezítőnk, ki eljövend!

4. Jövel, jövel, te ég szülöttje, Rég várjuk azt a szebb jövőt A melylyel te, Isten küldöttje, Biztatod az igáz hívőt; Hadd lássuk a testé lett igét, Az új földet s az új eget. Szivünk betelt boldog reményét, Atyánk, a te szerelmedet!

# KARÁCSONYI ÉNEKEK.

## 58. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Dicsőség a magas mennyekben Istennek, és ide alatt A földi alacsony helyekben Békesség és jó akarat! Igy énekelnek az Istennek Az égi karok, buzdítván Az élőket, kik örvendenek, Ez éneklést megujitván.

2. Dicsőség! dicsőség az égben Istennek, ki ugy szerette E világot, hogy szegénységben Szent fiát eleresztette, Hogy minket gyarló halandókat, Kiket szomorú fogságban Tart vala a bűn, mint rabokat, Helyheztessen szabadságba.

3. Óh emberi testbe öltözött Jézusunk! lásd mint gerjedez A mi szivünk az öröm között, Úgy újul és úgy éledez, mint mikor a nap feljöttével Kilövelvén az életet, Elűzi az éjjelt s fényével Felkölti a természetet.

4. Jövel, fogadd el te magadnak, E szivet és lakozz ebben: Ez az, a mit adhatnak s adnak Híveid legédesdebben. Azért a csuda szeretetért, A melyeket hozzánk mutattál, Midőn a mi már vesztére tért Lelkünkért alászállottál.

5. Hozd el mi hozzánk te magaddal Az Isteni békességet. Bűnös lelkünknek irgalmaddal Nyújts biztatást, reménységet, Hogy bús háborunk, a mely belől Régtől fogva szaggat és tép, Ne kezdődjék elől meg elől, Hanem hallgasson el végkép.

6. Szülj ujjá értünk, ma született Jézusunk! a te lelkeddel Ezen a néked szenteltetett Ünnepnapon, s kegyelmeddel. Ugy birj és igazgass bennünket, Hogy nyomdokid követhessük, És e mi földi életünket, Mennyeivel cserélhessük.

## 59. (138 Zsoltár dallamára.)

1. Örvendjetek keresztyének! Nyiljatok meg nyelvek és szivek Az idvesség Istenének, Mondjatok áldást minden hívek! Felváltatott nagy örömmel, A haláltól való félelem, Mit véghetetlen érdemmel Meggyőz az isteni kegyelem.

2. A megtartó ma született, Az örök Isten emberré lett, Ma, ma visszaszereztetett Az igazság s elveszett élet, Kiküldé szerelmes fiát Istenünk a teljes időben, Hogy a kezes a bűn díját Fizesse s szenvedje testében.

3. Óh imádandó titkai Ama békesség tanácsának! Óh nagy hatalmu dolgai A menny és föld szabad Urának! A ki által teremtetett, S lett minden serege az égnek, Az ige testté született, Személye az egy Istenségnek.

4. Ennek örülnek az egek, A titkok mélységén bámulnak, Hirdetik angyal-seregek Jézust s előtte leborulnak. A magasságost tisztelik, A földön békességet zengnek, És ünnep nappá szentelik Megjelenését az Istennek.

5. Áldom én is szent nevedet, Én királyom, szenteknek szente! Vígan ülöm ünnepedet, Óh Jézus Istennek felkentje! Magasztalom felségedet És imádlak szent félelemmel: De egyszersmind szerelmedet Megölelem igaz hitemmel.

## 60. (63 Dicséret dallamára.)

1. Dicsőség mennyben az erős Istennek, Áldás e földön s kegyelem mindennek, Eljött a bűnöst, nyavalyást gyógyitó, Megszabaditó.

2. Őtet imádják az egek lakosi, Az ártatlanság örökös sorsosi, Örvendnek és ünnepeket hirdetnek, A születettnek.

3. Nékünk is az angyali seregekkel Zeng rebegő nyelvünk, öröménekkel Áldja lelkünk élete megszerzőjét, Idvezitőjét.

4. Óh elpártolt emberi nem s nemzetség! De óh isteni kegyelem s szövetség! Melyet tett a pártot ütött nemzettel, Az elesettel.

5. Az asszony magvát megigérte régen, Annak győzedelmét az ellenségen; Jézus volt igérve, az Ur fogadta, Im meg is adta.

6. Szent igaz Isten! te ki büntetetlen Nem hagyod a bűnt, hanem azt egyetlen Egy fiad véréből is előkéred, Bérét kiméred.

7. Mi is mind a te útadról eltértünk, De im a kezes megadózott értünk, Tégy részesekké, Isten! ez érdemben És kegyelemben.

8. Romlottságunknak ősi terhét vedd el, Számtalan sok bűneinket engedd el, Tégy mennyben, melyet kezesünk közössé Tett, örökössé.

## 61. (173 Dicséret dallamára.)

1. Hogy eljött az idő teljessége, Betölt minden szentek reménysége, Az Isten fia a földre szállott, Lehozta az örök igazságot.

2. Szabadságnak igy lőn diadalma, Bűnt és halált legyőzött hatalma; Kit régen is már minden szent vára, Testet öltött a fiu magára.

3. Kútfeje ő a mi életünknek Ereje ő s kegyelme lelkünknek, Nincs kivűle, nincs másban idvesség, Nincs nélküle, nincs földön békesség.

4. Ó! nagy vendég, Jézus, hű testvérünk, Szállj szivünkbe, mi is arra kérünk; Elménkben gyújts új világosságot, Bűneinket fedje jóságod.

5. Orvosold meg a mi lelkeinket, Kötözgesd be minden sebeinket Bűneinkből támaszsz új életre, Reménységre, hitre, szeretetre.

6. Vonj atyádhoz, Jézus idvességünk! Élj bennünk, hogy mi is benned éljünk Ne hagyj minket kárhozatba mennünk, De Istennel segits egygyé lennünk!

## 62. (42 Zsoltár dallamára.)

1. A próféták elhallgattak, Krisztus a testben eljött, A kiről nyilván szólottak Az irások azelőtt; Minden beteljesedett, Amint megigértetett Az Istentől már kezdetben, Ős-szüleinknek édenben.

2. A Krisztus születésével Oszlott a nagy setétség S tudománya kezdetével Derült az emberiség; Mint mikor egy szép reggel A fellegek sereggel Eloszolván, az áldott nap Világos fényére kikap.

3. Megtartó Krisztus légy áldott, Te birjad sziveinket; Tégedet az Isten adott, Hogy idvezits bennünket; Nincs próféta kivüled, Idvesség jön te tőled Bűneink enyhitésére S jövendőnk keresésére.

## 63. DICSÉRET.

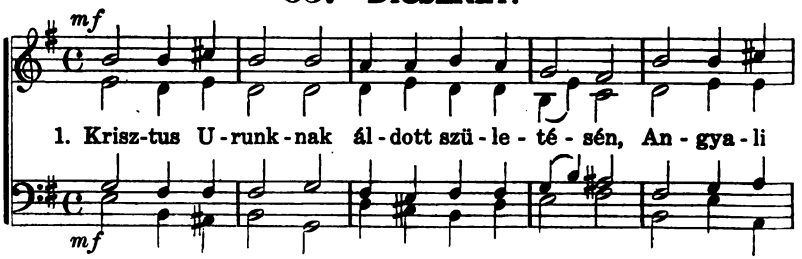

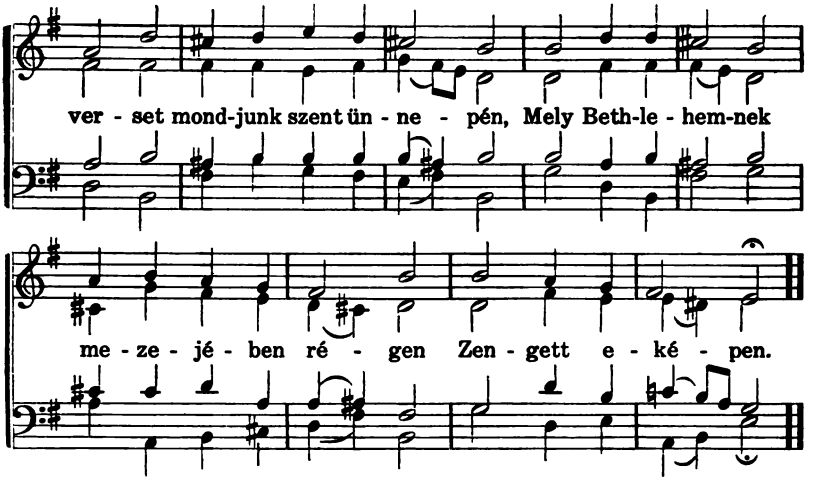


2. Dicsőség magasságban az Istennek, Békesség légyen földön embereknek! És jóakarat mindenféle népnek Es nemzetségnek.

3. Eljött már, a kit a szent atyák vártak, A szent királyok a kit óhajtottak, Kiről jövendőt próféták mondottak, Nyilván szólottak.

4. Ez az Úr Jézus igaz Messiásunk, Ki által vagyon bűnünkből váltságunk, A mennyországban örökös lakásunk, Boldogulásunk.

5. Örűlnek ezen a mennyei szentek Örűlnek földön, kik hivei lettek S egy akarattal minden keresztyének Igy énekelnek;

6. Hála legyen mennybeli szent Atyánknak! Hála legyen született Jézusunknak; A Szent Léleknek, mi vigasztalónknak, Bölcs oktatónknak!

7. Óh örök Isten, dicső szent háromság! Szálljon mi reánk mennyei vígasság, Távozzék tőlünk minden szomorúság, Légyen vidámság.

## 64. DICSÉRET.

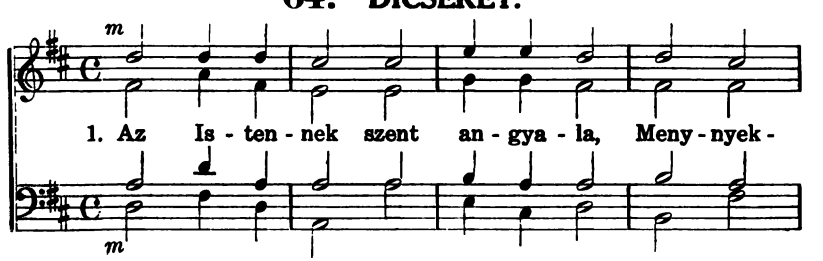

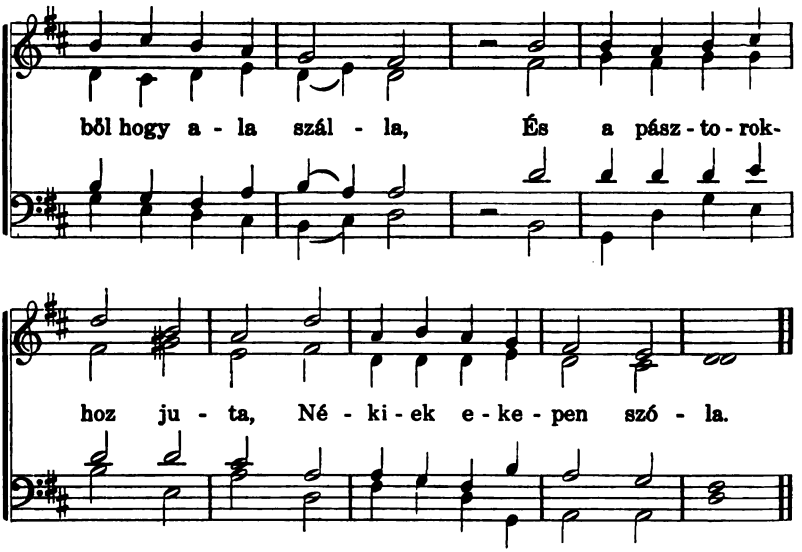


2. Mennyből jövök most hozzátok És íme, nagy jó hirt mondok Nagy örömet majd hirdetek, Melyen örvend ti szívetek.

3. E mai nap egy kis gyermek Szűztől született tinéktek; A gyermek szép és oly ékes Vigasságra kellemetes.

4. Már lehozta az életet, Mely Istennél volt készitett, Hogy ti is vele éljetek, Boldogságban örvendjetek.

5. Ez lesz nektek a jegy róla: Íme fekszik a jászolba, Ott megtaláljátok őtet, Kitől menny s föld teremtetett.

6. Ez Úr Krisztus mi Istenünk, Nyavalyáinkból kimentőnk O leszen az Idvezitő, Minden bűnünkből kivevő.

7. Nyilj meg szivem, lásd meg jobban, Ki fekszik itt a jászolban? Ez a gyermek bizonyára Az Ur Jézus, Isten fia.

8. Jertek hát mi is örvendjünk, A pásztorokkal bemenjünk Lássuk mit adott az Isten, Hozzánk való szerelmében.

9. Óh én szerelmes Jézusom! Édes megváltó Krisztusom! Jövel csinálj csendes ágyat, Szívemben magadnak házat!

10. Ó! kedves vendég, hozzám szállj, Bűneimtől ne irtózzál Jöjj be hozzám, szállj szivembe S kelts engem is új életre.

11. A mennyei magas égben Istennek dicsőség legyen, Ki szent fiát küldé értünk, Hogy Megváltónk lenne nekünk.

## 65. (Dallama: Szent Isten noha néked.)

1. E Karácsony ünnepén, E Karácsony ünnepén, Zeng nyelvünk dicséreti; Mert az Ur szent lelkében, Mert az Ur szent lelkében, Hiveit részelteti, Mert a született Jézus, megtartóul küldetett, Hogy a bűn rabságából Testünket, Kivégye hatalmából Lelkünket, Áldott Jézus te légy mellettünk Ujjá születtetünk.

2. Dicsőség az Istennek, Dicsőség az Istennek Fenn a magas egekben! Jóakarat, békesség, Jóakarat, békesség Az emberi szivekben! Zengjen a hála! Mert földre szállt az ég királya; Szeretet és igazság Jön vele, Kezében a szabadság Fegyvere, Nyissatok hát előtte szivet, Ti, megváltott hivek.

3. Ma született a Jézus, A Meváltó Ur Krisztus, Oly csillag lőn az égen; Hogy minden régi szentek Kik előttünk elmentek, Óhajtava várták régen: Örvendjünk ennek! Egyszülöttje ez az Istennek! Ki csak azért vette fel Testünket, Hogy örök dicsőséggel Lelkünket, Ingyen jóvoltából megáldja Mert egek királya.

---

# VASÁRNAP REGGELI ÉNEKEK.

## 66. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Imádandó Isten! e széles föld néked Zsámolyod, és a menny fényes ülő széked; A te mindenható kezeid csinálmánya És erőd tüköre e világ alkotmánya. Csak homályt találunk előttünk és mélységet, Elménkkel megfogni akarván ily felséget.

2. Kezdete soha sem volt a te idődnek, Esztendeid soha el nem végeződnek, Minden dolgok tőled származnak mint kútfőtől, Te lételt nem vettél semmi megelőzőtől. A változásoknak körűlötted helyt nem adsz A ki régen voltál, te ugyanazon maradsz.

3. Láthatátlan lélek! te bétöltesz mindent, Jelen vagy itt alant, valamint odafent. Nincs oly dolog, melyet szemeid ne látnának, Bár fedjék ködei a sötét éjszakának. Óh emberek! nincsen az Isten előtt titok, Tudva vagynak nála minden gondolatitok.

4. Csudákkal teljes a természet temploma, Melyekből kitetszik bölcseséged nyoma. Nagy vagy a nagyokban, bölcs vagy a kicsinyekben, Gondod el nem fárad annyi sok ezerekben; Végetlen jóságod a menny és föld hírdeti, Sokaságát nyelvünk mert ki nem beszélheti.

5. Szenteknek szente vagy óh Isten! s nincs hiba Szent akaratodnak határozásiba; Igazságod megáll, ha tartasz törvényszéket, Mivel jól ismered a szívet és veséket; Mégis a bűnösnek halálán te nem örűlsz, Inkább nagy irgalmad szerint rajta könyörűlsz.

6. Bóldog nép az, a mely imád íly felséget, Bóldog, kit ily felség kegyelmébe bévett, A kinek hatalma mindenre elégséges, Jósága megadja, a kinek mi szükséges. Tartsd fenn óh jó atyánk! köztünk ez ismeretetet, Hogy te nem egyéb vagy, hanem merő szeretet!

## 67. (Azon dallamra.)

1. A csillagos égnek seregei ott fent Tündöklő fényökkel dícsérik az Istent, Az egek bóltjai alatt forgó világok Mély bölcseségéről beszélő bizonyságok; Az ő szavára lett tenger, hegy, fűvek és fák, Jóvoltát s erejét szünetlenül kiáltják.

2. Hát én, kibe lelket a jó teremtő tett, Némán vesztegeljek s ne dícsérjem őtet? Nem! sőt minden lelki erőmet összeszedem, Elmémnek szárnyain székihez emelkedem; Szólok s ha tétováz rebegése nyelvemnek, Könyeim tanúi lesznek tiszteletemnek.

3. Rebeg nyelvem, de te, ki szívem vizsgálod, Abban oltárodat füstölve találod. Én ha a napfénybe mártanám is ecsetem, Felséges voltodnak árnyékát sem festhetem. A te tisztelőid bár legyenek angyalok, Csak erőtlen hangon dícsértetel általok.

4. Ki ruházott fényt a sok ezer napokra, Színes súgárokat rakván orczájokra? Ki indítá útnak a számtalan földeket? Ki kötött egymáshoz ennyi ezer testeket? Kimért útaikon ezeket ki mozgatja? Uram! a te szádnak mindenható szózatja.

5., 6., 7. . . . . .

8. Te tartod a zsengés tavasznak kezeit, Míg kiteregeti színes szőnyegeit, Aranyszín ruhát adsz az ért gabonafőre, Fürtökből koronát fűzöl a szőlőtőre; A megfagyott földet hópelyhekbe pólálod, Lakosit élesztő örömökkel kínálod.

9. Általad az ember lelke az ezredik Égboltozaton is felülemelkedik; Tudja a múltakat, ért, ítél, okoskodik, Lépvén okról-okra, rajtad megállapodik; Magában félelmet érez és kívánságot, Tart a sírtól, s várja a halhatatlanságot.

10. Uram! ezer nyelvek kellenének számba, Jóságod csudáit hogy vehetném számba. Még a mi gonosz is, használ nekünk más részbe, Istennel nem tartók óh ezt vegyétek észbe; És ha nem vagytok megihletve jóvoltától, Féljetek, mint szökött rabszolgák, haragjától.

11., 12., 13. . . . . .

14. Felelj kételkedő! ki mennydörög ott fent? A szélvész harsogó zúgása kit jelent? A sík tenger vizét ki emeli hegyekké? A száraz föld színét ki sülyeszti völgyekké? Mindegyik éltető elem ím felemelte Szavát: hogy van Isten; hát mit kételkedel te?

15. Uram! munkáidról lészen dícséretem, Míg tart az e végre adatott életem, Kérlek, vedd jó neven, ha egy gyarló féregnek Ajkai töredék dícséretet rebegnek. Te látod mily buzgók bennem az indúlatok, Melyeket jól érzek, ki nem magyarázhatok.

16. Óh ha kivetkezvén a testből idővel, Állok széked előtt koronázott fővel, Több lesz énekemben az erő és méltóság, Magasztalván téged, óh felséges valóság! Repüljetek elő kívánt idők sebesen, Hogy örömeimben több változás ne essen.

## 68. (Azon dallamra.)

1. Nagy az Ur, ki fényes házát építette Ott fenn a számtalan egeknek felette, Hol sok ezer napok fényesítik pitvarát, A magasság s mélység határozzák udvarát; Újul a föld színe vídám tekintetétől, Tengelyestől reszket bús gerjedezésétől.

2. . . . . .

3. Dícsérjétek őtet, a mennyei bóltok Alatt óh csillagok! mik ott lámpásoltok. Ti napok seregi! világító fáklyátok Neve dícséreti között lobogtassátok; Ti sok rendű holdak, a bujdosó földekkel! E nagy erős Urat dícsérjétek énekkel.

4., 5. . . . . .

6. Énekeljen néki az egész természet, Napkelet, dél, észak és a napenyészet; Kettőztessék meg a dícséret, midőn annak Hangjai a hegyek felől visszapattannak. És te ember! kit ő tett e földön elsővé, Változz dicsőségét mindig buzgó kútfővé.

7. . . . . .

8. Magasztald fel őtet, hogy használj magadnak, Dícséretid neki mert hasznot nem adnak; A bűnt vetkezzed le rólad s a testiséget, Hozzá emelkedve dicsőítése végett; Lehullnak, ha vele társalkodol, mennyei Származású lelked földön ragadt szennyei.

9. Egyszer se fogjon úgy a nap futásához, Egyszer se jusson el úgy lenyugvásához, Hogy őt ne dícsérnéd szívednek tolmácsával, Egyesítvén szavad a természet szavával. Ez szólít meg téged, hogy háládásra serkenj, A te értelmednek beszél a föld és a menny.

10. Ha esők omlanak a földre záporral, Ha az aszály miatt füstöl a föld porral, Ha fagyos fürtjeit látod a zúzmaráznak, Ha a liliomok a réteken pompáznak, Ha tisztán süt a nap, vagy fergetegek jőnek: Nagyságos dolgait hírdesd a teremtőnek.

11. . . . . .

12. Ez a kegyes atya nem vet engem is el, Rólam is hűséges volta gondot visel, A kincs és dicsőség ha enyémek nem lettek, Igazság vizsgáló lelket adott helyettek. Adott külső s belső ép érzékenységeket, Kezeimbe lantot, szájamba új éneket.

13. Uram! a mit adtál, tartsd meg azt számomra, Több nem kívántatik én bóldogságomra; Én pedig mit adjak néked gyarló létemre, Háládatlanságom hogy ne térjen szememre? Imádlak téged, bételvén szent félelemmel, És dícséretedet egygyé teszem éltemmel.

14., 15., 16. . . . . .

## 69. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Isten! a roppant egeknek Bölcs erős alkotója, A lételnek és letteknek Hatalmas fentartója! Te képzelhetetlen nagy Örök és végetlen vagy, Együtt mélység és magasság, Tiszta fénylő világosság.

2. Isteni munkásságodnak Legelső teremtése, Mint tiszta valóságodnak Sugárzó tenyészése: Ama világosság lett, Melyet szád lelke kivett A sötét tömérdekségből, S szélyel lövellett az égből.

3. Bennünk az okos erőnek Szüntelenül munkásnak, Lételedet ismerőnek, Mint égi származásnak Eredete is te vagy, Te óh egyetlenegy nagy! Minden valónak kútfeje, Minden élőnek ereje.

4. Világosítsd hát lelkünket Világosságnak atyja! Érdekeljen úgy bennünket Világod súgárzatja, Hogy értsük lételedet, És tudjuk felségedet Jól s értelmesen tisztelni, Okos ünnepet szentelni.

5. Örvend lelkünk, mikor téged Nyilván Istenének vall; S dicsőíti Istenséged Több kezed munkáival; Az égi seregekkel Egyező zengésekkel, Értelmes dícséretekben Imád a gyülekezetben.

6. Jó vagy te, jónak szerzője Minden teremtésidnek, De jó vagy idvezítője Választott híveidnek! Szent vagy és bűnt gyűlölő, De nagyon könyörűlő! Mint erőd megmérhetetlen, Úgy irgalmad véghetetlen.

7. Mi tehát ez erős hittel Imádjuk felségedet, Ily biztos vallástétellel Dicsőítünk tégedet; Mi por: de te műveid, Bűnösök: de híveid, Alkotmánya hatalmadnak, Tárgya örök jóságodnak.

8. Közöld velünk fiaiddal Atyai jóságodat, Együtt örök hatalmaddal Éreztesd irgalmadat; Azzal éleszd hitünket, Élesítsd értelmünket, Tégy méltókká por létünkre, Mennyei eredetünkre!

# 70. DICSÉRET.

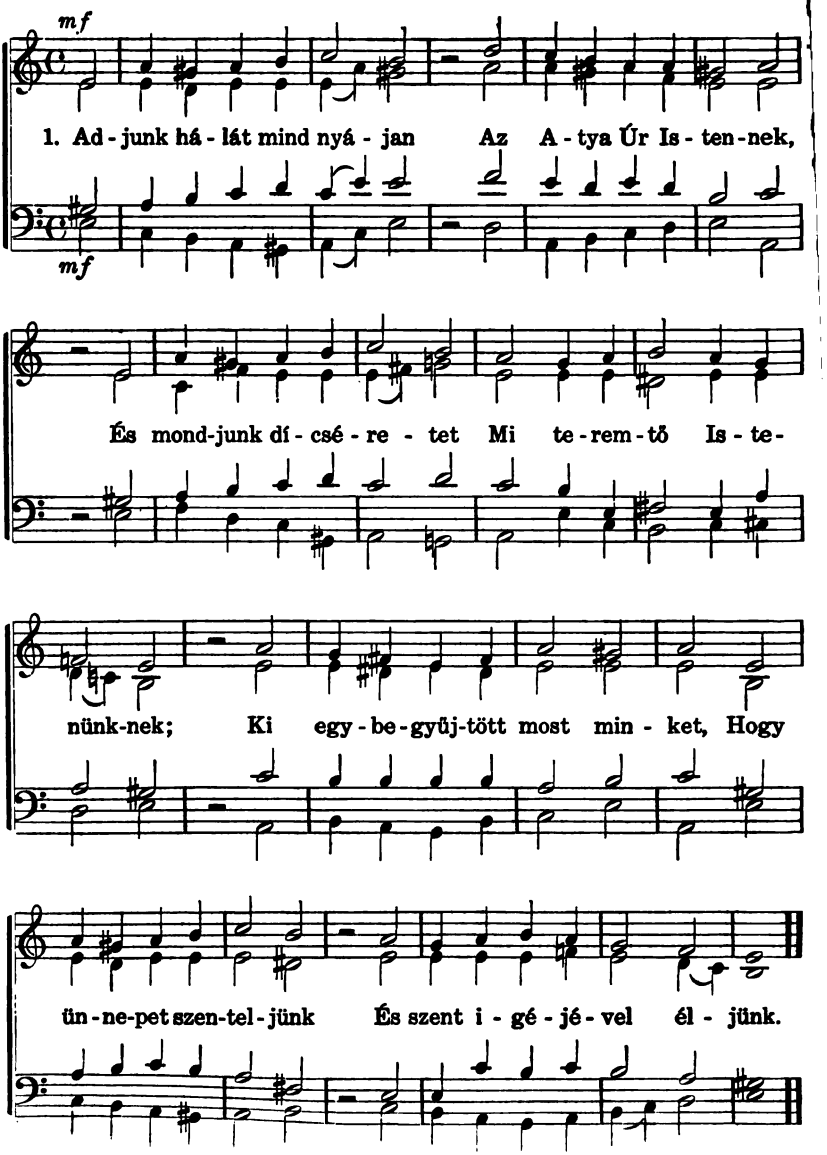
mf
1. Ad-junk há-lát mind nyá-jan Az A-tya Úr Is-ten-nek,
mf
És mond-junk dí-csé-re-tet Mi te-rem-tő Is-te-
nünk-nek; Ki egy-be-gyűj-tött most min-ket, Hogy
ün-ne-pet szen-tel-jünk És szent i-gé-jé-vel él-jünk.

2. Kegyelmes Atya Isten! Te vagy Úr mindenekben, Ki megjelentéd magad Szent ígédben itt e földön, És sok csudatételidben, A te áldott Fiadban, Mi kegyes idvezítőnkben.

3. Légy kegyelmes minékünk, A te áldott fiadért, Az Úr Jézus Krisztusért, Mi szentséges megváltónkért; És ne állj bosszút mi rajtunk A nagy hitetlenségért, Számtalan sok bűneinkért.

4. De szentelj meg bennünket, Bírj és segélj meg minket, Gerjeszd fel mi lelkünket, És a mi gyarló szívünket; Hogy téged megismerhessünk, Segítségül hívhassunk, Néked hálákat adhassunk.

5. Világosíts meg minket A Szent Lélek Istennel, Hogy szépen tündököljék Bennünk az evangyéliom; És erősíts meg Úr Isten! A te áldott ígéddel Minden tévelygések ellen.

6. Igazgassad elméjét És minden tanúságát, Vezéreljed útját, nyelvét A mi lelkipásztorinknak; És oktassad elméjöket A te szent beszédednek Figyelmes hallgatóinak.

7. Tarts meg minden időben Minket az igaz hitben, És igaz értelmében A szent evangyéliomnak; Légyen foganatos köztünk A te kegyes beszéded, És minden jóra intésed.

8. Hogy sok népek te hozzád Megtérjenek bűnökből, És téged szolgáljanak Az ő szívükből s lelkükből: Hogy mindenek imádjanak S csak téged tiszteljenek, Hogy örökké élhessenek.

## 71. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh mindenütt jelenvaló, Földi szemmel nem látható Örök Isten, megfoghatatlan! Nézve kezed bölcs munkáit, A te léted ott világit Kicsinyekben és a nagyokban, Én is bárha föl nem érlek, Általad és benned élek.

2. A magasság és a mélység, Világosság és sötétség, Téged dicsér Óh! véghetetlen! Téged az ég zendülése, A kis madár éneklése, Bujdosó vad a rengetegben, Rezgő harmat, zúgó tenger És a szegény gyarló ember.

3. Te reád néz boldog felség! Ez az egész nagy mindenség, Mert te birod sorsát mindennek; Lelkem hát az ima szárnyán, Zsámolyodhoz oda szállván, Áldásodért én is esengek; Bizva benned bármi érjen, Napjaimat nyugton élem.

4. Szined előtt leborúlok És szivemben megujulok, Még búmban is a hit vigasztal; Ezt a földet elfelejtve, Boldogabb hont nálad sejtve, Az egekbe ragadsz magaddal És ott nálad, tiszta jóság, Lehull rólam a gyarlóság.

5. Láthatatlan fényes lélek! Bár a mig a földön élek, Rám tapad annak gyarlósága; De ha egyszer mindörökre Oda szállok szent körödbe, Porhűvelyem itt hagyva hátra, Lelkem is majd fenn az égben, Veled lesz az örök fényben!

## 72. (140 Dicséret dallamára.)

1. Istennek szent lelke, könyörgünk hozzád, Fénylő világodat bocsásd ki hozzánk, A mennyből, mint a nap, tisztán ragyogj ránk.

2. Te légy Ó! Szentlélek, édes vendégüng, Bánatban örömünk, búban reményünk, Hogy Istenben bizva, Istenben éljünk.

3. Költsed igaz hitre a hitetlenséget, Forditsd szeretetre a gyülölséget, Bűnnek, setétségnek vess immár véget.

4. A jóban tántorgót te vidd a jóra, Szegénynek, árvának légy pártfogója Igaz hiveidet kegyelmed óvja.

5. Áldd meg, Ó! Szentlélek, mind e világot, Terjeszd a világban a boldogságot, Hogy legyen szent neved örökké áldott!

## 73. DICSÉRET.

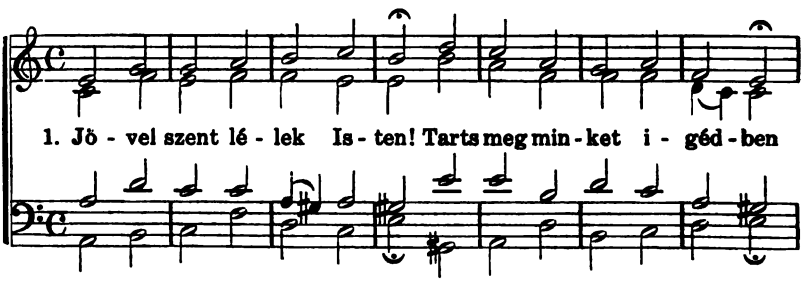

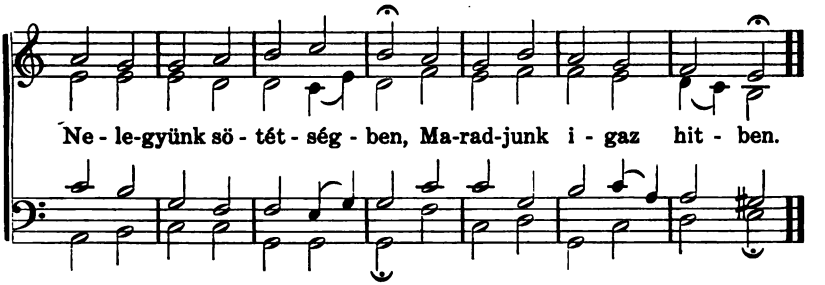


2. Szenteld meg mi szívünket, Világosítsd elménket, Hogy érthessük ígédet, Mi édes mesterünket.

3. Adj isteni félelmet, És világos értelmet; Ígéddel taníts minket; Gerjeszd fel mi szívünket.

4. Vígasztald meg szívünket, Mindenben segíts minket; Öregbítsed hitünket, És bocsásd meg bűnünket.

5. Hogy téged az atyával És az ő szent fiával Dícsérhessünk mindnyájan, A fényes mennyországban.

## 74. DICSÉRET.

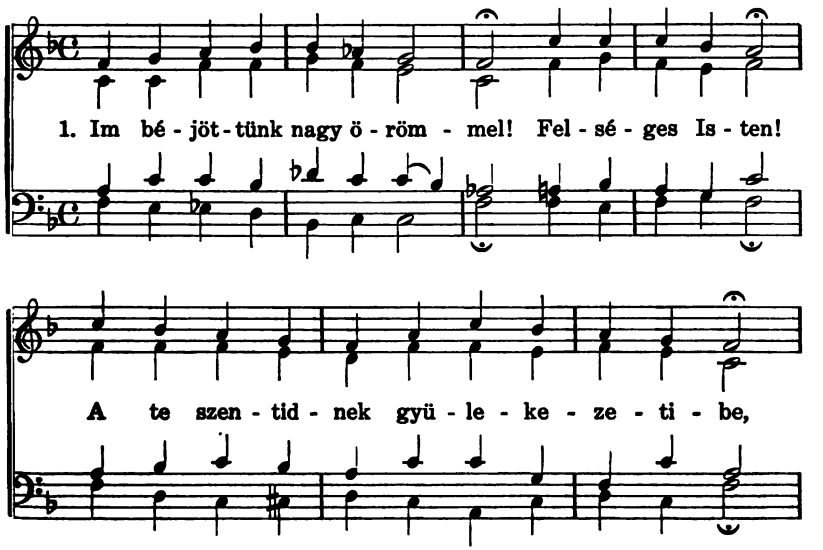

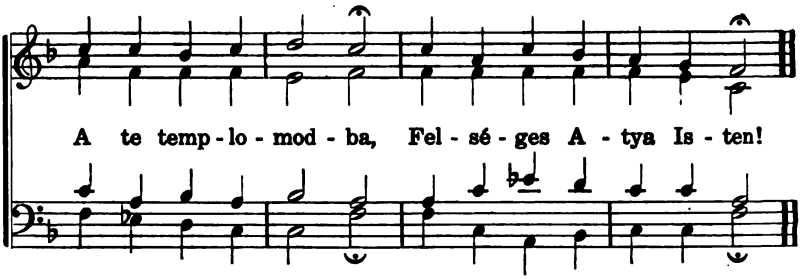


2. Itt megállunk te előtted! Felséges Isten! Igaz hitből áldozunk te előtted, Vallást tészünk rólad, Felséges atya Isten!

3. Vágyik lelkünk szent ígédhez, Felséges Isten! Mint a szomjúhozó szarvas a vízhez, A hideg kútfőhöz, Felséges atya Isten!

4. Csak ez nékünk vígasságunk, Felséges Isten! Hogy lakozik a te neved közöttünk, Dícsértetel tőlünk Felséges atya Isten!

5. Tartsd meg azért békességben, Felséges Isten! A szent gyülekezetet igaz hitben, Te tiszteletedben, Felséges atya Isten!

6. Prédikáltasd szent ígédet, Felséges Isten! Ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket, Áldd meg életünket, Felséges atya Isten!

7. Zengedeznek mi ajakink, Felséges Isten! Örvendetes szókban, dícséretekben, Ékes énekekben, Felséges atya Isten!

8. Áldott vagy te most a mennyben, Felséges Isten! Kit illet dícséret a szent templomban, Anyaszentegyházban, Felséges atya Isten!

## 75. DICSÉRET.

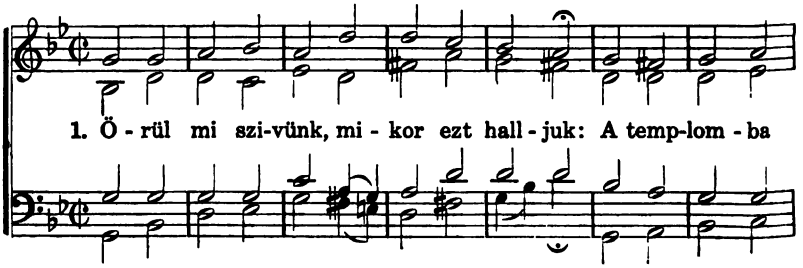

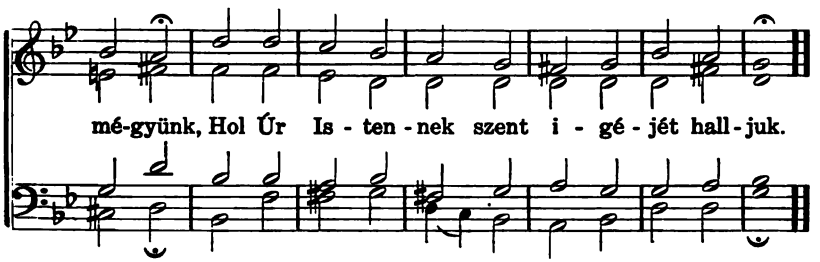


2. Megállunk hittel örök Úr Isten! A te templomodbán, És tiszta szívvel dícsérünk tégedet.

3. Áldd meg Úr Isten! a te népedet, Kik téged szeretnek, Tartsd meg közöttünk a gyülekezetet.

4. Légyen békesség Felséges Isten! Anyaszentegyházban; Óltalmazz minket minden háborunkban.

5. Dícséret néked Atya Úr Isten! A te szent Fiaddal, És Szent Lélekkel, mi vígasztalónkkal.

## 76. DICSÉRET.

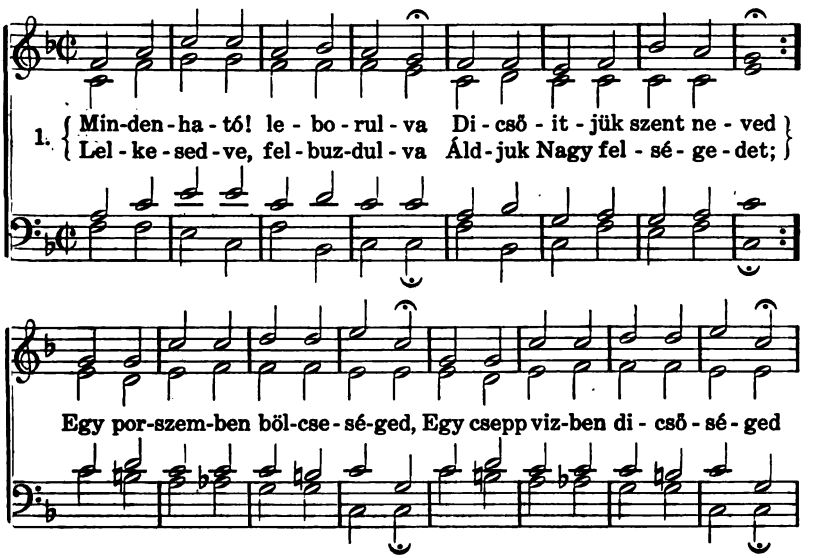

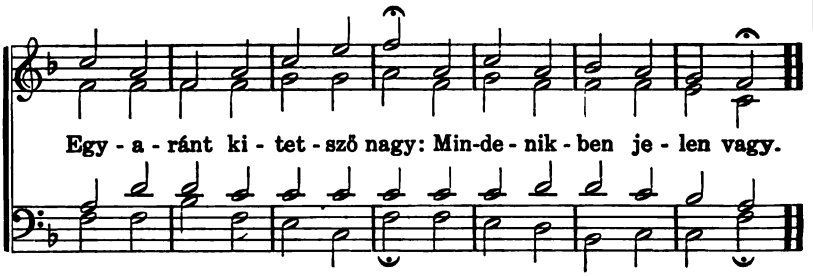


2. A világok sokasága Tőled vette lételét; A mi szivünk kis világa, Benned leli örömét. Ó! teremtő szent Istenség, Rajtad áll fen a mindenség, A föld és az ég neked, Zeng dicsérő éneket!

3. Ha lelkünk a föld zajából Ó! Uram, feléd repes; Ha felszállva e világból, Nyugtot oda fenn keres! Örök Isten! ó, fogadd el Atyai kegyelmeddel Hiveidnek imáját S add meg lelkünk nyugalmát.

4. Tudjuk, Uram, hogy te néked A mindenség templomod, Mindenütt tisztelnek téged, Hol élet van s sziv dobog; Azért mi is leborulva, Sziveinkben felbuzdúlva, Hálát adunk te neked, Dicsőitjük nagy neved.

## 77. (150 Zsoltár dallamára.)

1. Isten kezét mutatja Az égnek bóltozatja, Mely felettem kiterjed; Szívem örömre gerjed E remek mű látására; S alkotója lelkemet És minden érzésemet Ragadja csudálására.

2. Ha elmémmel felhágok E számtalan világok Roppant alkotmányába; Ott látom valójában Nagy voltát a teremtőnek; Minél felebb repűlök Annál jobban szédűlök Magasságán e tetőnek.

3. Ki gyújtá meg ezeket Az örökös tüzeket? E nagy testeket fontba Ki vetette, hogy pontba Egymásnak megfeleljenek? Ki mérte ki útjokat És örök pályájokat, Hogy arról el ne térjenek?

4. Te vagy az Mindenható! Kihez hasonlítható Nincs sem földön, sem égben; Te vagy, ki voltál régen, Kiben nincsen fogyatkozás, Kiben nincsen hajdani, Jövendő vagy mostani, Kihez nem járúl változás.

5. Én hát mély tisztelettel, Mely teljes szeretettel, Előtted megnémúlok, Zsámolyodhoz borúlok, És imádom nagy voltodat; Hogy bármíly kicsiny vagyok, Szintúgy mint ezen nagyok, Tapasztalom jóságodat.

---

## VASÁRNAP DÉLESTI ÉNEKEK.

### 78. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Adj hálát lelkem a főbölcseségnek, Ki magát az emberi nemzetségnek Szent ígéjében kijelentette; És az Úr Jézust, ki egy az atyával, Az idvességnek bír minden titkával, A bűnösökkel megismertette.

2. Tudatlanságban jöttünk e világra, Jézus vezérlett minden igazságra; Az Isten lélek, ő tanitotta, Lélekben kell hát őt és igazságban Imádnunk, mert a belső tisztaságban Gyönyörködik az Úrnak áldotta.

3. Te hoztad Jézus! ezt világosságra, Hogy gondot tart az atya e világra, S nem vagyunk vaktörténet játéki. Ha egy verébfi, vagy egy hajunk szála Leesik, az is tudva van ő nála; Semmi nincs kicsiny, vagy csekély néki.

4. Édes mesterünk! te tőled tanúlánk, Hogy lelkünknek nem árthat az a fúlánk, Melylyel minket a koporsó ijjeszt. Valamint te élsz, hisszük, mi is élünk, És bár e sárház leomol, nem félünk A semmiségbe sírunk nem sűlyeszt.

5. (Te tőled vettük ezt az ígéretet, Gondolatot, szót és cselekedetet, Hogy egykor megmér ítélő fontod; Akkor kegyelmed száll a jámborokra, De a téged megvető gonoszokra Az örök tűznek lángját kiontod.)

6. Minket a bűn átok alá rekesztett, De te szenvedtél, Jézusunk! keresztet, És drága véreden megváltottál; Ez által tetted a romlottat éppé, És minket jóra igyekező néppé Önnön magadnak elválasztottál.

7. Te adtad nékünk ama két szentséges Parancsolatot, hogy mi a felséges Istent teljes szívünkből szeressük; Ezt is úgy tartsuk mint főtörvény szavát: Hogy minden felebarátunknak javát, Mint a magunkét szintúgy keressük.

8. Vess gátat, Uram! immár a sötétnek, Fényljék szívünkben mint égő szövétnek Az Úr Jézus tiszta tudománya. Légyen vezérünk az ő szent nyomdoka; Érdeme idvességünk szerző oka, Szent törvénye életünk kormánya.

## 79. (24 Zsoltár dallamára.)

1. Óh minden jóknak kútfeje, Mi életünknek ereje, Kegyelmes atyánk és Istenünk! A több hívek seregével, Szíveinknek örömével, Szent színed előtt megjelenünk.

2. Hogy a főigazságokat Tanúlván, értsük azokat, A melyek tartoznak a hitre; S vezéreljenek is ezek, Mint leghűségesebb kezek, Mindnyájunkat a szent életre.

3. De mivel mint földi testek, Vagyunk mi a jóra restek, Tudatlanok a lelkiekben: Óh Uram! tégedet kérünk, Hogy te magad légy vezérünk, És erősíts jobban ezekben.

4. A te szent lelked munkája Sötétségünknek fáklyája Légyen, a mely ezt feléleszsze; Szívünkben világosságát, Az ígének igazságát, Foganatosan kiterjeszsze.

5. Hogy szent beszéded szépségét, Igéretidnek szentségét Világosabban megláthassuk; Ehez egész életünket, Gondolatink s beszédinket, Mint sinórmértékhez szabhassuk.

6. Isteni tiszteletünket, Énekünk s könyörgésünket Mennyei atyánk! vedd kedvesen; A melyeket ma hallottunk, Tanúltunk, jónak vallottunk, Plántáld szívünkbe gyökeresen.

# KATEKHISMUSI ÉNEKEK.

## I. ÚRNAP.

### 80. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Főbóldogságom tartom én ebben, Hogy az Úr Jézus tudományát vallom. Ember nem szólott soha bölcsebben, Azért beszédit nagy örömmel hallom; Ezek éltemnek vezéri lévén, Megvígasztalnak a halálnak révén.

2. Ha bűnöm kárhozattal fenyeget, E hitben vetem teljes reménységem: Hogy megváltóm tett értem eleget, Nem árthat nékem semmi ellenségem; Mert úgy gondot visel életemről, Hogy egy hajszál sem esik le fejemről.

3. Ily megfoghatatlan szerelmével Engem Jézusom úgy magához vona, Hogy lelkem s testem tehetségével, Vagyok ő néki örök tulajdona; Akaratát örömest és készen Teljesíteni legfőbb gondom lészen.

4. Uram! kérlek nékem add tudtomra, Bünös voltomnak okát hol keressem; Hogy óhajtott szabadúlásomra Segedelmed által törekedhessem. Jótéteményed mely csudálatos! Oktass, hogy legyek hozzád háládatos.

## II. ÚRNAP.

### 81. (6 Zsoltár dallamára.)

1. Meghagytad nékünk Úr Isten! Hogy járjunk törvényedben, És téged tiszteljünk Teljes szívvel lélekkel, És minden mi erönkkel Tégedet szeressünk.

2. A mi felebarátinkat Szeressük mint magunkat, Haragot elhagyván; Senkinek kárt ne tegyünk, Mindenhez hívek legyünk, És éljünk igazán.

3. De jaj mely gyarló életem! Mert embertől születtem, Bűnre vagyok hajló; Elmémnek gondolata, Szívemnek indúlata Te ellened járó.

4. Szent ígédet nem követem, Sőt gyakran elfeledem; Rest a jóra szívem, Feleimet gyűlöli, Vagy csak színnel szereti, Mely nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat, Érdemlem ostorodat; De jó reménységgel Tekintek szent fiadra, Mint kegyes szószólómra, Kiért hozzám tértél.

6. Mert én csak ő benne bízom, Érdemem fel nem hányom, Mely semmi értékű; Ő engem megigazít, Gonosztól megszabadít, Oly igen jókedvű.

## 82. (173 Dicséret dallamára.)

1. Jó és igaz óh szenteknek szente! A mely törvényt ígéd kijelente; De ha magam a szerint vizsgálom, Igen sokban bűnösnek találom.

2. Megtanított a Jézus engemet, Hogy téged Uramat Istenemet Szeretnem szükség teljes szívemből, Teljes erőmből, teljes lelkemből.

3. Ezt is hasonló törvénynek látom, Hogy szeretnem kell felebarátom, Melyben kíváned, hogy legyen nékem Magam szeretete a mértékem.

4. De én, ki roszra hajlandó vagyok, Szent törvényeddel könnyen felhagyok; A test áll annak sokszor ellene, Nem szeretlek téged mint kellene.

5. Az emberektől vagyok idegen, Tettetve bánok velök s hidegen; Titkon örűlök mikor van károk, Sőt még nyilván is ellenök járok.

6. Óh Isten! cselekedd ezt én velem, Hogy alázatos vallástételem A kevélységtől engem megmentsen, És a megjobbulásra serkentsen.

## 83. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Atyám ki felhozod napodat, Mind jókra, mind gonoszokra, Nagy kegyelmedet s áldásodat, Bőséggel hinted azokra; Példádat követni igyekszem Szeretni embertársamat, Eredetemet nem felejtem, Mint pornak tartom magamat.

2. A mely port lelked ihletése Érvén, megelevenitett, Isteni felséged tetszése Szép lélekkel ékesitett; Tisztelem én benne képedet, Bölcseséged fény sugarát, Tisztelem azon szereteted, Melynek nem érjük határát.

3. Uram! ha ily nagyságot adtál Avagy megvetni merném-e? A kit kegyelmedbe fogadtál, Mint testvért nem szeretném-e? Mert mi egy örökség sorosa, Vagyunk mindnyájan előtted Mennynek jövendő lakosa, Szivből áldozunk tenéked.

4. Élezd a szereteted én bennem, Ki vagy végtelen szeretet, Segits hozzád hasonló lennem, Ki áldd személyt és nemzetet; Főképen számnak mozdúlása Mint szivemnek dobbanása, Minden legyen bizonyitása, Te vagy szeretetem tárgya.

III. ÚRNAP.

## 84. DICSÉRET.

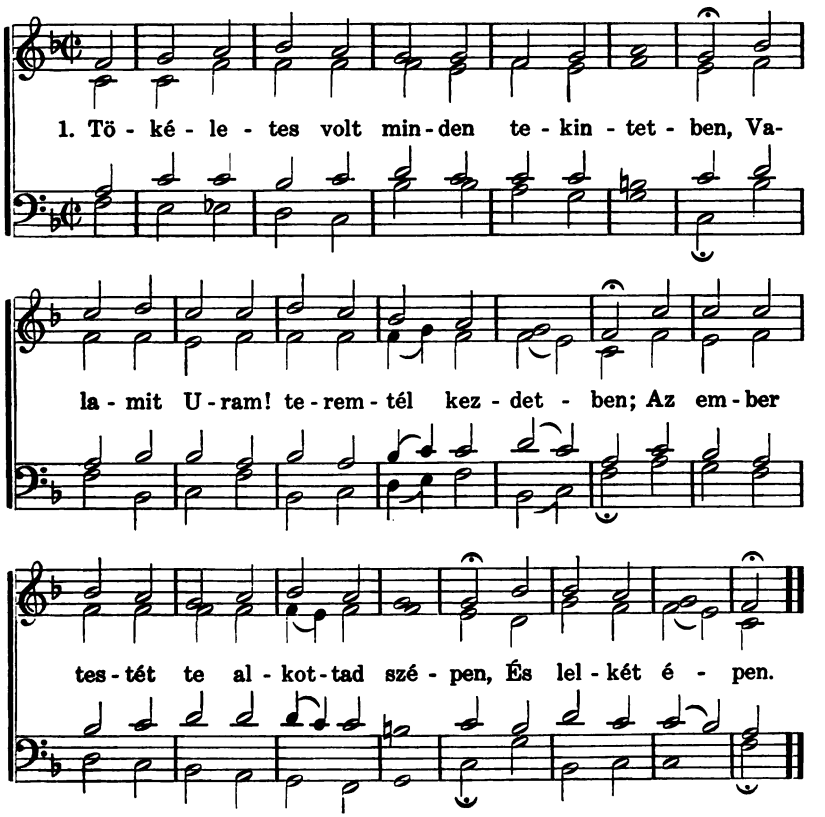

2. A magad képét adtad ő reája, Szent ártatlanság volt ékes ruhája, Bölcsesé is tetted, hogy téged ismerne, S élvén dícsérne.

3. De első szüleink félretérének, A kísértőnek mikor engedének; Már mi mindnyájan, kik tőlök eredtünk, Bűnben születtünk.

4. Minden tagjaink s bennük minden részek Restek a jóra, a gonoszra készek; Nincs erönk, s a jót noha jónak hisszük, Véghez nem visszük.

5. Bűnökbe estünk, Uram! végy ki onnan, Szűlvén minket szent lelkeddel újonnan; Újítsd meg rajtunk, hogy legyünk te néped, Isteni képed.

## IV. ÚRNAP.

### 85. (163 Dicséret dallamára.)

1. Én nem perlek, És nem merlek Igaz bírám vádolni, Ha elkezded Ítéleted Én rajtam gyakorolni.

2. Lágyan bántál, Nem kívántál Semmit is erőm felett; Az izgató, Csalogató Mégis engem bűnre vett.

3. Megvettetést, Nagy büntetést Ezért előre látok; Szörnyű dolog Lesz, ha megfog A törvényben írt átok.

4. Sokszor hallom, Az irgalom Nálad éri az eget; De ismétlen Véghetetlen Igazságod fenyeget.

5. E kettő közt Olyan eszközt Találnom lehetetlen, Hogy jó maradj, És még se hagyj Egy bűnt is büntetetlen.

6. De midőn én Kételkedvén, E két mélység közt állok: Útmutatást, Megtartatást Szent ígédben találok.

## V. ÚRNAP.

### 86. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Istenemhez száll az ének, És ő benne vigadok, Mert szerelme bármit nézzek, mindennünen rám ragyok; Véget ér majd mindenem Csak Isten szerelme nem, Mely szivemet égbe vonja, Honnan rám néz áldó gondja.

2. Mint a felhő a határra Rá boritja szárnyait, Ugy fedez be bizonyára Engem Isten karja itt; Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem Mint atyám a kezdet óta Életemet azzal óvta.

3. Égnek, földnek minden sergét, Szolgáimmá tette ő, Föllelem, bármerre mennék, A mi jó és éltető; Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem Minden javát viznek, földnek, Ez kölcsönzi örömömnek.

4. Álmom őrzi édes gondja, S ha megnyugtatá szivem, Uj szerelmét látom ujra, Minden ujabb reggelen; Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem, Abban halok, abban élek, Bármi érjen, hát nem félek.

5. Uram, áldom szerelmednek Hűn vezérlő gondjait, Áldalak, hogy biznom benned Szent beszéded igy tanit: Véget ér majd mindenem, Csak Isten szerelme nem, Adj kegyelmet hogy e hitben Megmaradjak mindvégiglen.

VI. ÚRNAP.

## 87. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Szivünk, ajkunk téged áld, Gondviselő Istenünk! Mint hatalmas, nagy királyt, Kit Urunknak ismerünk; A ki védi s őrzi itt Minden igaz hiveit.

2. Te adsz, Uram életet, Te derited ránk napod; Mint a legfőbb szeretet, Az áldást is te adod; Hálát mondunk hát neked S szivből szóló éneket!

3. Törne bár vész ellenünk, Jönne baj, csapás elő; Látja mindezt Istenünk Mert ránk gondot visel ő! Védi karja, kit bajért, Ha oltalmat tőle kért.

4. Ó! ne csüggedj bús kebel, A veszély vagy baj között, Él az Ur ő benne lel Vigaszt mindent üldözött; Szabadulást hoz nekünk Gondviselő Istenünk!

5. Áldva légy ó! szent atyánk, Áldja menny s föld nevedet! Te viselsz gondot reánk, Te vezérled népedet; Ezután is Istenünk Légy mindenben, mindenünk!

VII. ÚRNAP.

## 88. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! a te igéd nekem A sötétben szövétnekem; Mind igazak és ámmenek, A mik szádból kijöttenek; Azért a mit nem látok szemmel, Béveszem szavadra hitemmel.

2. Bízom hozzád erős hittel, Hogy mindent megcselekeszel, A mit szent ígédben igérsz: Hogy kegyelmesen hozzám térsz, És megbocsátván bűneimet, Megadod örök életemet.

3. E nagy jót neked köszönöm, Mely nekem arra ösztönöm, Hogy a Jézust, kiért velem Közöltetik a kegyelem, Tartván lelkem megtartójának, Szeressem, engedvén szavának.

4. Igazgass, Uram! engemet, Hogy megőrízzem hitemet. Ha von magához e világ, Én mint Krisztusba óltott ág: Tőle vegyem tápláltatásom, Míg az élők közt lesz lakásom.

VIII. ÚRNAP.

## 89. DICSÉRET.

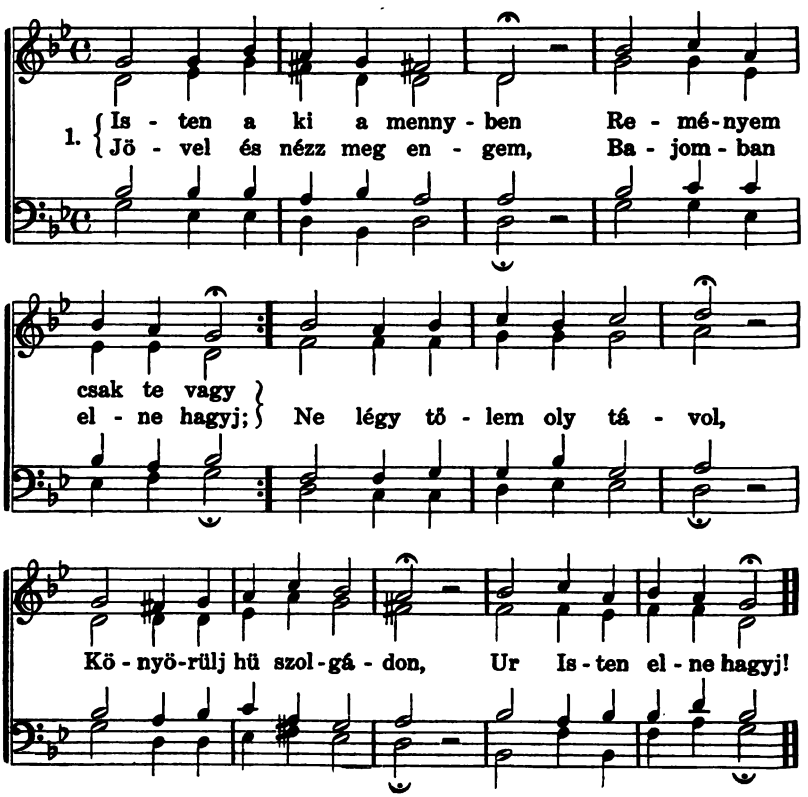

2. Ha a bú éjjelében, Elborúl a szivem, Vigaszt a szent igében, Uram, te adj nekem; Ha kétség közt hányódom, Mentségre nincsen módom, Te tarts meg, Istenem!

3. A földön ha elvesztem Szerelmem tárgyait, Maradjon meg mellettem Szerelmed és a hit; Csak azt el ne veszitsem, Mi benned óh! Uristen, Remélni megtanit!

4. Földi jó és szerencse Mulandó, mint magunk, De a hit drága kincse Örök és fő javunk; Hitünk áll rendűletlen, Hogy Isten véd szünetlen, Élünk, vagy meghalunk!

5. Uram, a nyomorúltat, A gyöngét el ne hagyd; Az árvát elhagyottat Gyámolitsd te magad; A szegényt, ki remélve Csak reád néz az égre, Uristen el ne hagyd!

## IX. ÚRNAP.

### 90. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Atya Úr Isten! rólad vallást tészek, Dícséretedre szám és szívem készek. Te vagy az erős, ki tudtál isteni Szóddal semmiből mindent teremteni, A mit fent s alant szemeink szemlélnek, Általad vannak, mozognak és élnek.

2. Világosság lőn parancsolatodra, A menny és a föld előállt egy szódra; A levegőeget kiterjesztetted, Azzal az egész földet körűlvetted; Szódra vált külön a föld a vizektől, Ékesíttetvén fáktól és fűvektől.

3. A napot, hóldat és a csillagokat Te függesztetted fel mint lámpásokat. A madaraknak te adtál szárnyakat, Te küldéd vízbe lakni a halakat. A barmok testét élettel élesztéd, Az emberrel bölcs munkád bérekesztéd.

4. Imádlak téged, a ki teremtettél! Szeretlek, mivel atyámmá is lettél; Ha terheltetik szükséggel életem, Bizodalmamat benned helyheztetem; Mert hatalmas vagy engem megtartani, Még nyavalyám is jómra fordítani.

## X. ÚRNAP.

### 91. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Dícsérjük hálaadással Az egy fővalóságot Ki hűséges gondtartással Vezérli e világot, Megtartatik általa, A mit teremtett vala; A mi kezdetben volt, ma is Megvan és nincs egy hija is.

2. Tud, mint tőle készült művet, Minden dolgot egyenként. Szálanként lát minden fűvet, És minden port szemenként; Úgy vigyáz az ő szeme, Hogy minden állat neme Megelégíttetik épen, Magához illendőképen.

3. E világnak történeti Lesznek akaratából, Nem a szerencse vezeti Azokat csak vaktából! Hanem úgy mennek végbe A földön és az égbe, A mint szájából kijőnek Az egy főgondviselőnek.

4. Ha hát tőle kívánatos Jókat áldásúl veszek, Jóvoltának háládatos Megismerője leszek; Sőt ha rám csapást ereszt Rajtam lévén a kereszt Azt is hittel, nyugton hordom Ellene nem zúgolódom.

### 92. (70 Dicséret dallamára.)

1. Adj nekünk kegyes szivet, Minden jóknak adója, Hogy lelkünknek nyugalmát Áldott szent igéd óvja; Hogy ellened szivünk soha Panaszra ne fakadjon, Sőt te neked hálát adjon.

2. Adj nekünk kegyes szivet, Kegyelemnek forrása, Hogy csak te légy mindenkor Lelkünk édes óhajtása; Benned élve, tőled várjuk A segitő kegyelmet, S a jóra a segedelmet.

3. Adj nekünk kegyes szivet, Hogy bizzuk rád magunkat, Mert te tudod legjobban A mi igazi javunkat; Rajtad csüggjön szivünk, lelkünk, Mint atyánkon, ki látod, Mi ad nekünk boldogságot.

4. Adj nekünk kegyes szivet, Hogy utaid meglássuk, S fájdalmaink között is, A vigaszt tőled várhassuk; Szerelmedtől és tetőled El ne szakaszszon semmi, Tudjunk veled élni, halni.

5. Adj nekünk kegyes szivet, Isten, mi idvességünk, Hogy a muló világban Te légy a mi nyereségünk; Kezdődjék el már e földön Bennünk az örök élet, Ó! adj nekünk kegyes szivet.

## 93. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Istenre bízom magamat, Magamban nem bízhatom; Ő formált s tudja dolgomat, Lelkem ezzel bíztatom. E világ szép formája Az ő keze munkája. Mit félek? mondom merészen, Istenem és atyám lészen.

2. Öröktől fogva ismerte, Hogy mire lész szükségem; Éltem határát kimérte Szükségem s elégségem. Lelkem hát mit sülyedez, A hitben mit csüggedez? Egy kis bajt nem győznél-e meg, Hogy tántorítháthatná ez meg?

3. Tudja Isten kívánságod, Ad is valamit adhat; De bölcs Uram! te jóságod, Tudod, hogy sok haladhat. Jól van, gondod reám nagy, Mivel édes atyám vagy; Mint akarod, hát úgy légyen! Másként hinnem volna szégyen.

4. Gyakran még a boldogság is Egész teher nyakunkon, S elébb adnánk még azon is, Hogy könnyítnénk magunkon. Terhes a nyomorúság, De halál itt orvosság. Rang, becsület mi hasznot szül, Mihelyt testünk egyszer meghűl.

5. A valóságos igaz jót Az Úr meg nem tagadja, Nagy gazdagság és rakott bolt Nem főjó, s ritkán adja. Vagyon egy jó Istened, Ez tenéked mindened, Van jó lelkiismereted! Elég, ezzel beérheted.

## XI. ÚRNAP.

## 94. (173 Dicséret dallamára.)

1. Jézus! örömöt érzek szívembe, Drága neved midőn jut eszembe, Az atyától te így neveztettél, Mivel nekünk szabadítónk lettél.

2. Midőn homály fogná el szemünket, Megvilágosítottál bennünket; És halálunk a midőn rettente, Félelminktől beszéded megmente.

3. Hogy magunkat adósokká tettük, Váltságunkat te általad vettük; Utolsó fillérig megfizettél, Mert halálig engedelmes lettél.

4. Minden vétkem Jézus! eltörlötted, Nem keresek hát mást kivülötted. Kitől várhatnám idvességemet: Te tarthatsz meg egyedül engemet.

5. Ha mint gyarló esem még vétekbe, Légy szószólóm nékem az egekbe, Légy én óltalmam, légy én gyámolom, Mert magam hittel hozzád kapcsolom.

XII. ÚRNAP.

## 95. (37 Dicséret dallamára.)

1. Krisztus! felkent fejedelem! Hármas tiszted énekelem, *Főpróféták!* hogy bölcs légyek Tudományért hozzád mégyek. Jelentsd ki miként kedvezett Nékünk, és miket végezett Idvességünknek dolgában, Az atya titkos tanácsában; Mert mi hozzánk azért jöttél.

2. Krisztus! a te személyed szent, Mert az atya *Főpappá* kent, És te áldozván érettünk, Mi bűnbocsánatot vettünk. Esedezz hát hathatósan, Hogy az atya az adóson Könyörülvén, engedelmes Légyen mi hozzánk és kegyelmes; Mert főpapunk azért lettél.

3. Krisztus! te *királyi* székben Ülsz s uralkodol az égben; Kérünk igazgass ígéddel, Bírj a jóra szent lelkeddel, Mi te rólad nevezetünk; Óh vidd végbe, hogy életünk Keresztyénhez illő legyen, És szép nevünknek megfeleljen; Mert királyunk azért lettél.

## 96. DICSÉRET.

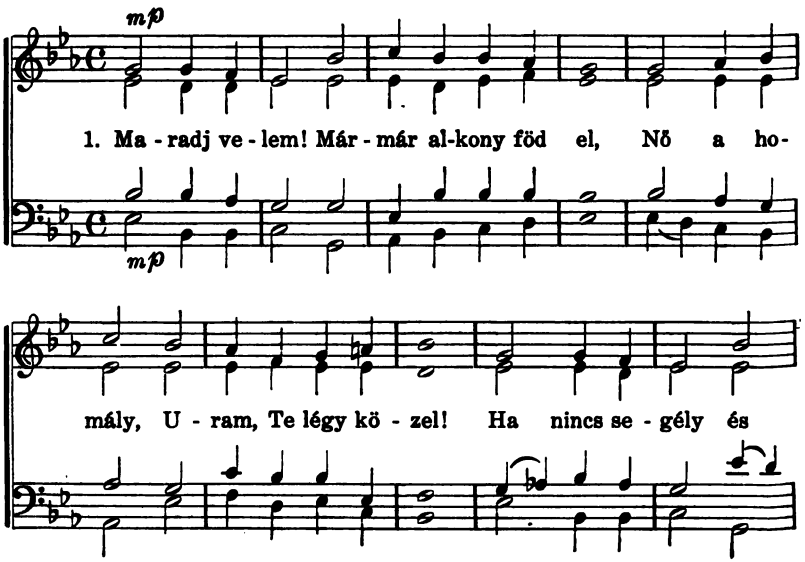

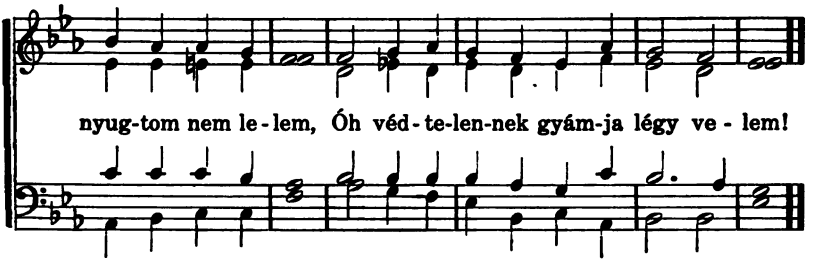


2. Rövid létünk elrohan mint a hab, Víg zajt bú vált, semmi fény nem marad; Változás és romlás dúl mindenen, Te, ki nem változol, maradj velem!

3. Ne csak tekints, ne szólj csak óh Uram, Hanem esdek, lakjál itt untalan, Ne mint vendég, ki perczre megjelen; Örök barátomként maradj velem!

4. Ne mint király, ki számadásra von, Óh jőjj kegygyel, gyógyírral szárnyadon; Szüntesd a bút, enyhíts keservemen: Szabadítóm jövel s maradj velem!

5. Mosolygtál már, mint kis gyermek felett, Bár lázadással törtem ellened, Bár tőled távozám, Te nem tőlem Óh légy közel, Uram, maradj velem!

6. Nálad nélkül perczig nem élhetek, Ki győzné le a kisérteteket? Hű vezetőm ki lenne, ha Te nem? Fényben és árnyban, óh maradj velem!

7. Nem rettegek, veled áldott vagyok; Múlik könyűm, enyhülnek a bajok; Mi a halál? Árt-e a sírverem? Győztes leszek, csak Te maradj velem!

8. Jövel, Uram, lezárt szemem elé, Ragyogj reám s mutass az ég felé! Hajnal hasad, a földi árny megyen Éljek, haljak, Uram, maradj velem!

9. S midőn lelkem mint szabadult madár, Hol nincs keserv, az üdv honába száll, Óh mily dicső! Uram, mit érezek, Örökre ott én Te veled leszek!

## XIII. ÚRNAP.

### 97. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Jézus Krisztus! bár meg nem foghatjuk, De szent ígédből hiszszük és állítjuk, Hogy te, míg nem volt ég és föld teremtve, Mondhatatlanul atyádtól születve, Természettel vagy *fia az Istennek*, Köz veled léte s dicsősége ennek.

2. Imádunk hát téged, mint az atyával Azon egy Istent, és bizodalmával Hitünknek idvességünket te benned Keressük, mert mindent meg lehet tenned; Kiért fiakká minket is fogadott Szent atyád, s mennyben örökséget adott,

3. Jézus! *urunknak* is vallunk tégedet, Mert kijelentéd ebben szerelmedet, Hogy minket drága véreddel megváltál, Bűnünkből kegyelmesen felóldozál; Óh ne engedd hát, hogy ismét rabságra Visszaessünk elébbi szolgaságra.

4. Adjad e végre a te kegyelmedet, Hogy illendően szolgáljunk tégedet, Tetszésed szerint éltünket rendeljük, A mit te szeretsz, mi is azt kedveljük; Hogy a hol vagy te mi Urunk az égben, Mi is ott legyünk veled dicsőségben.

## XIV. ÚRNAP.

### 98. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy örömére szolgál szívünknek, Hogy emberi testben Isten jelent meg, És részese lett természetünknek. Ez a megváltó a bűnöktől ment meg; Ember, mint mi: hát rajtunk könyörül, Mint Istenünk, sok jókkal veszen körül.

2. Óh tökéletes egy Idvezítő! Neveljed te benned való hitünket, Segíts, mert csak te lehetsz segítő, Hogy benned leljük gyönyörködésünket; Tégedet buzgó szívvel szeressünk, S igaz hit által te benned élhessünk.

3. A mi szívünkben is fogantassál És munkálkodjál lelkednek általa, Hogy születésed hálaadással Érezze s dícsérettel magasztalja; Mígnem te veled óh legfőbb jóság! Egyesítend az örökkévalóság.

XV. ÚRNAP.

**99.** (135 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Úr Jézus! áldással A te nagy szerelmedért; És felmagasztaltással Áldott segedelmedért; Hogy midőn eltévedtünk, Testben jöttél érettünk.

2. Sőt egész életedben, Kivált midőn a halál Környűlvett, személyedben Kínt szenvedni kész valál; Bűnünknek rettentésit Hordozván büntetésit.

3. A keresett hamis vád, S bíró szentencziája, Midőn halált hozott rád, Adtad magad alája; Isten ítéletétől Megmentettél terhétől.

4. Hiszszük, hogy szenvedésed, Váltság álnokságinkért, Vérrel lett fizetésed Elég adósságinkért; Félelmünket elvetted, Istent atyánkká tetted.

5. Átkozott keresztfára Midőn felfeszíttettél, Törvény átkos szájára Örökös zárt vetettél, S mikor magadra tevéd, Bűnünk terhét elvevéd.

6. Úr Jézus! táplálj minket Szenvedésed hasznával. Töröld el bűneinket Tested áldozatjával; Vídámíts gyötrelmiddel, Gyógyíts meg sérelmiddel.

XVI. ÚRNAP.

## 100. DICSÉRET.

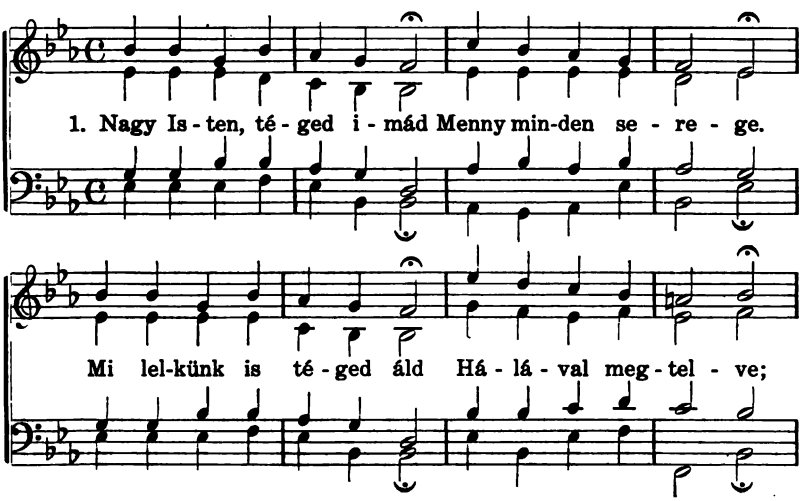

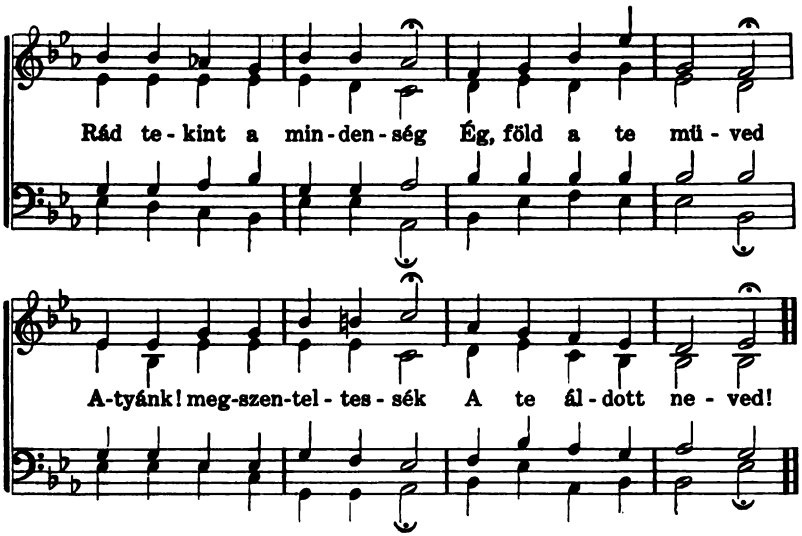


2. Uram, téged dicsérjen, Életünk folyása; Jóságodról beszéljen Napkelte s nyugvása; Keressük fenn az égbe A te igazságod, Hogy jöjjön el már végre, Jöjjön el országod!

3. Az a legjobb mindenkor, A mit te elvégzesz; A mit jövőm még titkol, Nyilván az is jó lesz; Uram, te igazgatod Sorsunkat bölcs rendben, Legyen meg akaratod Földön úgy, mint mennyben!

4. Az epesztő kincs szomja, Mint a nagy szegénység, Lelkeinket elnyomja, Lever mint ellenség; Bármely gond, ha igen nagy, Megronthat bennünket, Add meg, Atyánk, mindennap A mi kenyerünket!

5. Látja lelkünk mi a szép, Szállna is utána, Óh! de gyakran közbe lép A bűnnek homálya; Atyánk! bocsáss meg nekünk Szives megtérőknek, Mint mi is megengedünk Ellenünk vétőknek!

6. Test és világ ha gátol Minket a jó tettbe, Utunkra te világolj S ne vigy kisértetbe! Védelmezd meg szivünket Csalogató rosztól, Óh! Szabadits meg minket, Uram, a gonosztól!

7. Hozzád, áldás forrása Bizva esedeztünk, Jézus közben járása Kezes is érettünk; Tied a föld és az ég, Országolsz mindenen, Neked legyen dicsőség Mindörökké. Ámen.

## XVII. ÚRNAP.

### 101. (19 Zsoltár dallamára.)

1. Jézusunk holt teste, A melyben kereste A mi bóldogságunk, Halálból felkele, mely annak lett jele, Hogy már kész váltságunk; És már megadhatja, Meg sem is tagadja, Mi tőlünk áldott keze, Nékünk a mely jókat Örökkévalókat, Halálával megszerze.

2. Csudálván felséged, Jézus! áldunk téged, Mint oly fejedelmet, A ki haláloddal S feltámadásoddal Vettél győzedelmet A bűnön, halálon, Örök kárhozaton, Melyeket megrontottál; S minket hatalmukból, Terhes rabságukból Meg is szabadíttottál.

3. Téged arra kérünk, Feltámadt vezérünk! E győzedelmidnek Hogy drága hasznait, Mennyei javait Oszszad híveidnek. Mint te dicsőségre, Úgy mi kegyességre Megelevenítessünk; Hogy a szent életben, Hitben, szeretetben Épületet vehessünk.

4. Uram! kérünk segítsd Lelkeddel erősítsd Ebben is hitünket; Hogy feltámadásod S utolsó szózatod, A mi hólt testünket A porból felkölti, Megeleveníti, És majd ujonnan élünk; S az égben örűlve, Veled egyesűlve, Uram! téged szemlélünk.

## XVIII. ÚRNAP.

### 102. (8 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Úr Jézus! egeknek nagy királya, Kinek e földön végződvén munkája, Felmentél mennybe s ott bóldogul élsz, Mígnem eljösz és mindent megítélsz.

2. Azért szemünket te reád függesztjük S e reménységgel hitünket élesztjük, Hogy e földön szerzél a mely jókat, Meg is adod a mennyben azokat.

3. És bár e földön nem vagy már testeddel, De mint ígérted, lelked s kegyelmeddel Mi tőlünk soha távol nem leszesz, Istenségeddel mindent megteszesz.

4. Jézus! esedezz Istennek érettünk, Hogy bocsássa meg valamit vétettünk; Pótold ki mennyben fogyatkozásunk! Tedd kedvessé ott imádkozásunk!

5. Szent lelkedet küld hozzánk tanítónak, Kit érezhessünk mi vígasztalónak; Ez élet sok keserűségébe, Öntsön örömöt hívek szívébe.

6. Ez a lélek nyújtson oly reménységet, Hogy mint te mi fejünk bírsz dicsőséget: Úgy abba minket is tagjaidat Felviszesz, hogy bírjuk hajlékidat.

XIX. ÚRNAP.

## 103. DICSÉRET.

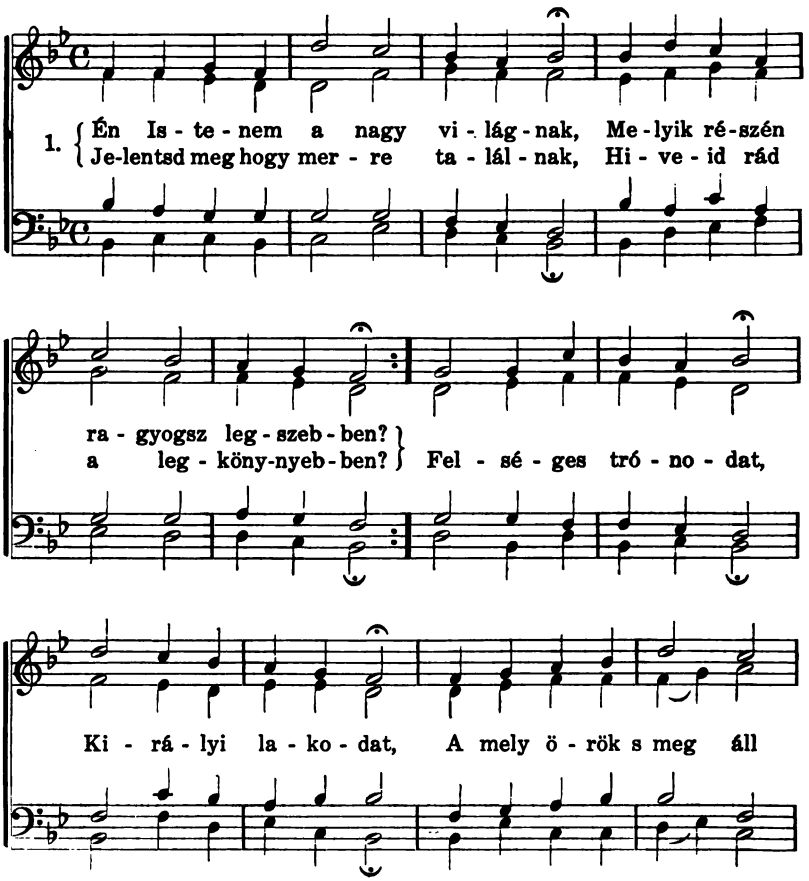

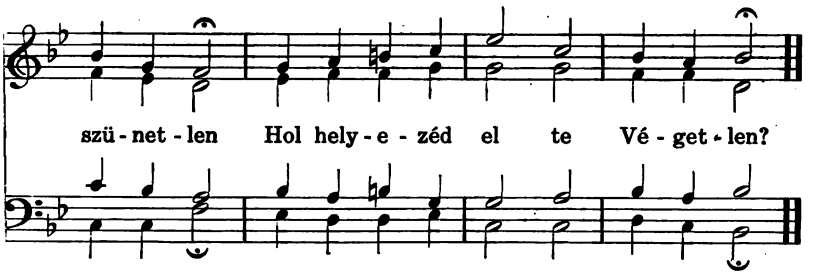


2. Minden te vagy, Uram mindenben, De csak szivünk lát nem kutatva; Ott tündökölsz te a legszebben, lényedet az tisztán mutatja; Az igaz szeretet Hirdeti nevedet, Mert trónodat oda helyezted A szivbe mely áldást terjesztett.

3. Ha csendűl egy hang, mely oly édes Oda vonván szivem magához, Leborulok lelkem feléhez S szivünk neked, Uram, úgy áldoz; Jóvoltod ott ragyog, Hol érző sziv dobog, A szerető szivek hálája Felségedet közel találja.

4. Ha könnyezőt látok körűltem, Szememben is könnyű szivárog, Segitek a sorstól űzötten S jótettemért hálát nem várok, Ó! akkor úgy érzem, Hogy szivem egészen Egyesült te veled, ó! Isten, Mert nélküled egy jótett sincsen.

5. Ó! Ur Jézus, a ki szeretni Megtanitál minket igéddel, Példádat is tanits követni, Szent atyádhoz ekkép vezérelj! Te szent, te hatalmas, Minket úgy igazgass, Hogy szivünk az Urnak hódoljon, Szeretete reánk ragyogjon.

## XX. ÚRNAP.

### 104. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Megzendűl ajka közöttünk mindennek, Te néked áldott Szentlélek Istennek, Ki mint tüzes nyelv szálltál a mennyből; Égi atyánktól Jézus küldött téged, Valljuk és áldjuk igaz istenséged S éneket zengünk dicséretedről.

2. Könyörgünk hozzád, Ó! Istennek lelke, Jövel hozzánk is, légy segitségünkre S a nekünk szerzett jókban részesits; Fényeddel űzd el értelmünk homályát, Vedd a szentség annyi akadályát S hit által a Krisztussal egyesits.

3. Tedd hathatóssá a szent igét bennünk, Szent buzgalomra gyúljon attól keblünk S tiszta szelidség töltse szivünket; Félelmeink közt édes biztatással, Keserveinkben hű vigasztalással, Ó! áldott lélek, áldj meg bennünket!

## XXI. ÚRNAP.

### 105. (137 Dicséret dallamára.)

1. Ur Isten végy dicséretet, Hogy az emberi nemzetet Elestéből felemelted, És szent kegyelmedbe vetted, Választál abból sereget, Kik imádják felségedet.

2. Ez a sereg szent egyházad, Melyre áldásodat adtad, Gyűjtéd őket szent igéddel, És vezérled szent lelkeddel, Áldott légy hogy befogadtál, Minket, és hitre jutattál.

3. Könyörgünk szent egyházadért, Hitbeli meg tartásunkért, Tartsd köztünk az egyességet Kegyelmednek szövetséget, Messze terjeszd ki határit, Erősitsed oszlopait.

4. Hogy minket Idvezitőnkkel, Hit vezessen mint fejünkkel, És tőled nyert ajándékkal Ugy élhessünk, hogy másokkal Közöljük mint igaz hivek Készek legyünk és serények.

5. Mivel vagyunk bünnel teljes, Büntetésedre érdemes, Téged kérünk kegyes atyát, Add meg bününk bocsánatát; Hisszük is hogy ezt megadod, Fiaidtól meg nem vonod.

6. Midőn nyerünk igy kegyelmet, Vezesd igyekezetünket, Hogy téged mi is szeressünk Hiven szolgáljunk, tiszteljünk; Mignem majd a mennyországban, Veled leszünk boldogságban.

## XXII. ÚRNAP.

### 106. (34 Zsoltár dallamára.)

1. Mely nagy vídámsággal Tölti bé Isten szívünket, Midőn bíztatja hitünket A *feltámadással.* Tudjuk, ha meghalunk, Bár testünk sírba tétetik, De lelkünk mennybe vitetik, Felderűl hajnalunk.

2. Majd megnyílik sírunk, És testünk abból felkelvén, És lelkünkkel egyesűlvén, Új életet bírunk; Melynek soha vége, Baja s gyötrelme nem leszen, Kimondhatatlan egészen Annak dicsősége.

3. Óh Isten! e hitben Erősíts bölcs reménységgel, Hogy ékesüljünk szentséggel E földi életben; Igy majd halálunkat E reménység könnyebbítse, S felkeléssel édesítse Elaluvásunkat.

4. Mikor ezt elérjük, Megdicsőítvén testünket, Azzal egyesült lelkünket: Vidd magadhoz, kérjük, Valakik szeretnek Téged, színed látására, Óh! juttasd el bírására Az örök életnek.

## XXIII. ÚRNAP.

### 107. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Teljes az oly embernek bóldogsága, Kinek az Isten nagy irgalmassága Sok vétkeiről elfelejtkezett, Bűnös fejének megkegyelmezett. Bóldog az! és lehet erős bizodalma, Kinek a Krisztus paizsa, óltalma, Mert nem árt annak sem bűn, sem halál, Ámbár a törvény ellene fennáll.

2. A törvény súlyát hogy ha megvizsgáljuk, Erőnk mivoltát azon megpróbáljuk: Lelkünk búvában menten sülyedez, A remény bennünk fogy és csüggedez. Mert tudjuk nyilván, mily nagy gyarlóságunk, Mily véghetetlen bűnünk s adósságunk, Úgy hogy ha törvény szerint bánsz velünk, Nem állhatunk előtted Istenünk.

3. De ha szívünket emeljük végtére Idvezítőnknek elégtételére, S érdeméhez hittel ragaszkodunk, Legottan lelkünkben megújúlunk; Mert büntetésünket már elviselte, Melylyel váltságunk árát érdemelte, A törvény átkát rólunk elvevé, Nagy kegyelmének tőn részesivé.

4. Benned vetjük hát minden bizodalmunk, Óh áldott Jézus! paizsunk, óltalmunk, Tudván, vétkeink sokak és nagyok, Mert mi csak férgek vagyunk és porok; De te kedves vagy, Urunk! Az Istennél, Érdemed drágább előtte mindennél, Ha igazságod bennünket fedez, Bűn rabjává lenni nem enged ez.

5. Hitünkkel azért csak te hozzád megyünk, Nem hogy érette bért várjunk vagy vegyünk, Mert tudjuk, hogy Isten ajándéka A hit, hanem ez szívünk szándéka: Hogy érdemedet elfoghassuk ezzel, Mint drága jóra kinyújtatott kézzel; És megmutassa hív szeretetünk, Hogy csak tőled függ bóldog életünk.

6. De mivel gyarlók vagyunk e jóságban, Te! ki lakozol mennynek országában, Küldd el lelkedet, hogy vezéreljen, Oktasson, hozzád menni mint kelljen. Óh, ne hagyj, Uram! ne hagyj el bennünket, Oltalmazd, kérünk, gyarló életünket, Hogy hóltunk után hozzád mehessünk, Az igazak közt bőv részt vehessünk.

XXIV. ÚRNAP.

## 108. (38 Zsoltár dallamára.)

1. Lelkünk hozzád kívánkozik, Óhajtozik, Óh életnek kútfeje! Mert nálad talál óltalmat, Nyugodalmat, Idvességünk ereje!

2. Nem bizhatunk érdemünkhöz, Mert testünkhöz Köttetett a gyarlóság, Életünk ha megvizsgáljuk, Ugy találjuk, Nincs bennünk teljes jóság.

3. Az Urnak parancsolatját, Akaratját Óh hányszor hágtuk által? Hányszor volt munkánk éretlen, És rendetlen Erőtlenségünk által.

4. Ha lelkünk jóra gerjedez, Megcsügged ez, Mivel a halandó test Szünetlenűl ostromolja, Meggátolja, Igy lesz az a jóban rest.

5. Ily bűnös gyarlóságunkkal, Főurunkkal Szembe meg nem állhatunk; Tettetett igazságunkért, Jutalmat s bért Hát mi módon várhatunk?

6. Tudjuk, hogy a kegyességnek, És hűségnek Vagyon drága jutalma; De azt adja kegyelméből, Nem érdemből Az Istennek irgalma.

7. Mi tehát ez óltalomhoz, Mint kőfalhoz, Egyedűl támaszkodunk; Jézusunknak kegyelméhez S érdeméhez Hit által ragaszkodunk.

XXV. ÚRNAP.

## 109. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Az övéinek az Úr megtartója, Őrző pásztora, hív óltalmazója; Illő jóvoltát rejteni szívünkben, Szent nevét áldnunk egész életünkben, Mert kegyelemből érdemeink felett, Sok lelki jókkal bennünket körülvett.

2. Szent beszédének gyönyörűségével Áldott lelkének titkos erejével Bününk álmából minket fölébresztett, Kétes szívünkben oly hitet gerjesztett, Mely bánatában lelkünk vidámítja, Jó reménységgel naponként újítja.

3. Sőt hogy nyilvábban érezzük kegyelmét, S várjuk bizonnyal igért segedelmét: Jósággal teljes édes indulatja *Sákramentomit* velünk kóstoltatja; Így erősíti csüggedő hitünket, Jegygyel élesztvén erőtlenségünket.

4. Hozzád megyünk hát óh erős kőszálunk! Mert szent pecsétid megvannak minálunk; Tudjuk, célodat hogy bennünk elérjed, Váltságod haszna reánk is kiterjed; Elégtételed bűnünket eltörli, Érdemed fejünk életre vezérli.

5. Csak az szívünknek hozzád óhajtása, Óh élő Isten, idvesség forrása! Hogy ha kedvedből már atyánkká lettél: Végezd el a jót, melyet elkezdettél; Reménységünknek add meg kívánt végét, Megváltott lelkünk örök idvességét.

## XXVI. ÚRNAP.

## 110. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Jézus, idvesség fejedelme! Erőtlenségünk hív segedelme! Megtérünk hozzád hálaadással, Áldva szent neved énekmondással; Emlékezeted forgatjuk eszünkben, Rólad éneklünk egész életünkben.

2. Mert gyarló voltunk bűnben eredett, De nagy kegyelmed ránk kiterjedett, Megtartónk voltál kezdettől fogva, Nem hagytad, hogy a bűn tartson fogva; Sőt e világtól minket elszakasztál, Szent szerelmedből magadnak választál.

3. Eljegyzél kegyelmednek jegyével, A *keresztségnek* tiszta vizével, Zászlód alá minket befrattál, Szent szövetségedbe befogadtál; Erőtlenségünk lelked segítette, Házad javait velünk éreztette.

4. Testiek voltunk testtől születvén, Bűnünk árjában eltemettetvén; De szent vérednek drága hullása Szegény lelkünknek lőn tisztulása. Ujjá szült lelked titkos kegyelmével, Felékesített lelki szerelmével.

5. Óh áldott Szent Lélek! kérünk téged, Segítsen a jóban szent felséged, Hogy a bűnöknek ekkép meghaljunk, Szent életet követni tanuljunk; Hogy jó Istenünk így minket kedveljen, És végre benne örömünk lehessen.

## XXVII. ÚRNAP.

### 111. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Áldjuk szüntelen kegyes Istenünket, Dícséretére zendítsük nyelvünket, Hírdessük jóvoltát víg örömmel. Rólad óh atyánk! rólad énekelünk, Mert mások felett jól tettél mivelünk, Hozzánk fordultál nagy kegyelemmel.

2. Gyarló éltünknek kezdetétől fogva, Tartott kegyelmed kezeinknél fogva, Irgalmas szemeid reánk néztek; Erőtlen testünk még gyenge korában, Talált óltalmat szárnyad árnyékában, Holott mellőlünk sokan elestek.

3. Keresztyén szülék által felneveltél, Érdemünk nélkül frigyedbe bévettél, Tettél házadnak szent tagjaivá; Nagy irgalmadból mi reánk is tére Áldott fiadnak drágalátos vére, Hogy a bűn ne tenne rabjaivá.

4. A keresztségnek szentséges vizével, Mint ujjászülés tiszta fürdőjével Megmosád gyenge s erőtlen testünk; Igy szent házadba minket béavattál, A hitlenektől ezzel elszakasztál, Holott téged még nem is ismertünk.

5. Bízzunk hát hittel mi jó Istenünkben, Ki atyánkká lett már gyermekségünkben; Mint a vízzel megmosá testünket: Úgy szent fiának kiontott vérével, S azzal érdemlett lelki kegyelmével, Bűneinkből megtisztít bennünket.

## XXVIII. ÚRNAP.

### 112. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Jézus, mi idvességünk! Fejedelmünk s dicsőségünk, Szívünknek fövígasztalója! Rólad, csak rólad énekel Szánk buzgó dícséretekkel, Lelkünknek édes táplálója! Egyedül csak hozzád térünk, Mert hív pásztornak ismérünk.

2. Óh mely szent az az indúlat, Mely veled örömest múlat! Óh Jézus idvesség forrása! Boldog a kit hívsz magadhoz, Méltóztatsz szent asztalodhoz, Hogy kegyelmed jegyét ott lássa. Bizony boldog az oly ember, Ki nálad kedvességet nyer.

3. Mert érdemedben részesül, Te veled Uram! egyesül, Ha hív tagja e vendégségnek; Mint a bort s kenyeret veszi, Akkép részesévé teszi A hit őtet az idvességnek, Melyhez ártatlan Jézusunk Vére által vagyon jussunk.

4. Nohát, kit bűnök rongálnak, Járulj e kegyes királynak Víg örömmel szent asztalához! Nem vét el ez irgalmas szív, Mert könyörülő igaz s hív, Csak hogy folyamodj oltalmához; Bévesz sebe rejtekébe, Mint ígéri szent jegyébe.

5. Nincs is egyébben oltalmunk, Reménységünk s bizodalmunk, Édes Jézus! hanem csak benned; Szállj hozzánk kedves vendégünk! Óltsd meg nagy lelki éhségünk, Mert eledelünk csak érdemed. Szívünket ímé kitárjuk, Szentségedet várván-várjuk.

## XXIX. ÚRNAP.

### 113. (34 Zsoltár dallamára.)

1. Hívek! ébredjetek Jézusunk dícséretére, Áldott emlékezetére Szívből gerjedjetek; Kegyelmét keressük E lelki szabadítónknak, Hív és édes táplálónknak Jóvoltát hírdessük.

2. Mert éhezők valánk, A szomjúság elepesztett, A bűn végképen elvesztett, Melyben mind meghalánk; De lelke megesett Rajtunk e kegyelmes Úrnak, Látván nyavalyáink dúlnak, S menten felkeresett.

3. Mélységből kihozott, Az igazságnak mezején, Az élet tiszta kútfején Vezérlett s hordozott, Végre vett magához, Szentségbe felöltöztetett, Nagy kegyelméből ültetett Ő szent asztalához.

4. Hol megelégített, Megtöretett szent testével, Értünk kiontott vérével, És megkönnyebbített. Boldog ki ezzel él, Mert a gonosz annak nem árt, Semmi veszély nem tehet kárt, A haláltól sem fél.

5. Azért kik éheztek, Jertek az Úr asztalához, Járuljatok jóvoltához, És megelégesztek; Mert az Úr nem hagyja A töredelmes lelkeket, Sőt táplálja mindezeket, Magát nékik adja.

6. Mint a száj részesül A látható szent jegyekben, Úgy e nagy Úr a hívekben Él s velök egyesül; Lesz édes dajkájuk, Mert megtörettett testének Kiontott drága vérének Haszna hárul rájuk.

7. Nohát tégyünk vallást, Hogy igaz szívvel szeretjük Ez Urat s híven követjük, Adván neki szállást. Jöjj bé hozzánk kérünk, Óh Jézus drága vendégünk, Idvességünk s dicsőségünk, Légy holtig vezérünk!

XXX. ÚRNAP.

## 114. DICSÉRET.

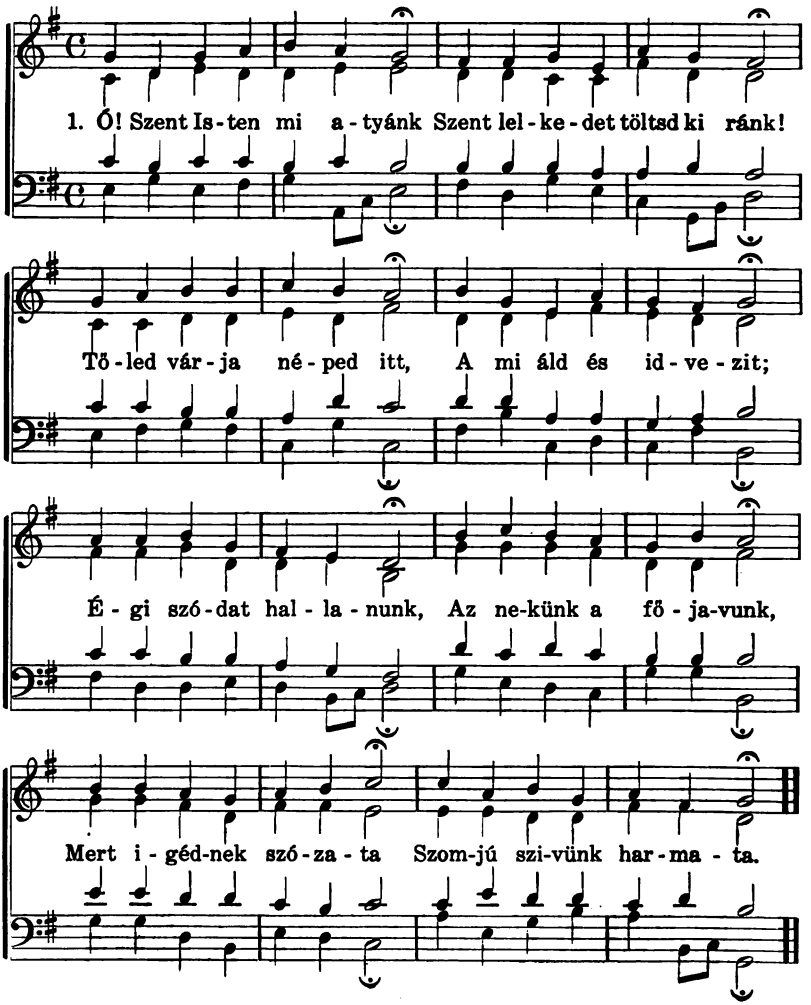

2. Földi tikkadt vándorok, Por között mi is porok, Rázva szárnyunk sok porát, Szállni vágyunk oda át, Fel te hozzád, Istennünk, Hol veled megpihenünk, Ott hol nincsen földi szenny, Csak a fényes tiszta menny.

3. Legyen áldott szent neved, Hogy fohászúl beveszed, Bünös szivünk sóhaját, Mely keresi jobb honát! Hála, hogy e szent helyen Lelked köztünk megjelen S halljuk a te szent szavad, Mely örökké megmarad.

4. Áldott Isten, jöjj velünk, Ha házadból kimegyünk; Ó! oda is nézz le majd, Hol az élet árja zajg, És igéddel ott, a hol A kisértet ostromol, Ugy vezérelj ide lent, Hogy kövessük a mi szent!

XXXI. ÚRNAP.

## 115. (24 Zsoltár dallamára.)

1. Istennek választott népe, Kit ékesít az ő képe, Vigyázz belső ékességedre; Szemeid arra nézzenek, Ki által menny s föld lettenek, Mert az szolgál dícséretedre.

2. Ígéjét tisztán hírdessed, Szent házát buzgón szeressed, A jókat tartsd meg kegyelmedbe. A kik mutatják hitöket, Munkájokkal, az ilyeket, Mint hivő tagjaidat vedd be.

3. A kik pedig eltévedtek, Rosz életre vetemedtek, Térítsd s feddjed hasznos intéssel; És ha szíves kérésednek, Megvetvén a bűnt, engednek, Légy azok iránt kedvezéssel.

4. De a megromlott szíveknek, Bűnben megrögzött lelkeknek Társalkodásuktól irtózzál; Közzűled őket kivessed, Mint rosz tagokat elmessed, Hogy a jóknak kárt ne okozzál.

5. De ha viszont megjobbúlnak, Hozzád kéréssel járúlnak: Vedd be s kedvezz a megtérőnek; Így az Úrnak háza épűl, Napról-napra inkább szépűl, Plántái virágozva nőnek.

XXXII. ÚRNAP.

## 116. (135 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! téged tisztelünk Méltó hálaadással, Áldjuk neved míg élünk, Szép dicséret-mondással, És hírdetjük mindennek Nagy voltát kegyelmednek.

2. Mert te voltál Istenünk Születésünktől fogva, Felkölt a bűn ellenünk, Hogy tőrbe ejtsen fogva; De lelked minket megszánt, Rólunk minden tőrt elhányt.

3. Hát vajjon mi lehetne Óh Jézus! oly drága kincs? Lelkünk hogy ne szeretne? Holott nálad főbb jó nincs; Csak te vagy a valóság, Út, élet és igazság.

4. Szívünk vallástételét Jó lelkiösmérettel Megtartjuk, s adjuk jelét Kegyes és szent élettel; Hogy életünk folyása Légyen másnak lámpása.

5. Mert tudjuk a kik járnak A romlott testnek útán: Tőled hiába várnak Áldást halálok után; Jaj lesz vége dolguknak, El kell veszni azoknak.

6. De nékünk reménységünk Vagyon a mi Urunkban; Hisszük, lesz idvességünk, Csak járjunk jó útunkban; Ha követjük világát, Meglátjuk mennyországát.

## XXXIII. ÚRNAP.

### 117. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Ó! Ur Jézus, idvességem, Szálljon lelked fénye rám, Hogy te hozzád tiszta fényben, Szálljon vissza hő imám; Ó! Jézus tápláld bennem Érted égő szerelmem.

2. Régi vágya ez lelkemnek, Hogy te légy csak mindenem S a te örök szerelmednek Fénye lássék lelkemen; Ó! Jézus, tápláld bennem, Hozzád vágyó szerelmem!

3. Érzem én bár gyarlóságom, Lelked mégis rám ragyog, Tudom, hogy nincs igazságom, Üdvöm mégis megadod; Ó! Jézus tápláld bennem, Téged áldó szerelmem!

4. Téged áldva, hozzád térek, Mert nincs senkim kivüled; Megváltómban, benned élek, Egész éltem a tied; Ó! Jézus tápláld bennem, Benned élő szerelmem!

## XXXIV. ÚRNAP.

### 118. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Lelkünknek ez teljes indúlatja, Hogy Felségedet Uram! úgy tisztelje, Mint szent ígéd nyilván kimutatja, Csak kegyelmed e jóban vezérelje; Mert boldog a kit te gyámolítasz, Szent törvényed szerint járni tanítasz.

2. Óh mely boldogok, kik reád néznek, Méltóságodnak nagy voltát szemlélik, Szent ígédre híven figyelmeznek, S a szerint áldott nevedet tisztelik; Szívöket előtted megalázzák, Dicsőségedet másra nem ruházzák.

3. Sokan hallgatnak a bálványokra, A hazug babonálás van kedvökben; De a mi szívünk nem néz azokra, Nem is bízik a gyarló emberekben; Mert nagy egyedűl az Úrnak karja, Ő segít és ront, a miként akarja.

4. Óltalmat azért csak tőled várunk, Nézvén jó hittel drága kegyelmedre, Téged tisztelünk, s ígédnél járunk, Térdünket hajtjuk egyedűl nevedre; Mert te vagy az Úr mindenek felett, Téged illet az isteni tisztelet.

5. Nincs drágább kincs, Uram! kegyelmednél, Melyet bírnak, a kik téged szeretnek; Kérünk jártass minket is ígédnél, Hadd vessük meg javait az életnek; Hogy lelkünk téged szívből szeressen, Drága kegyelmedből bőv részt vehessen.

## XXXV. ÚRNAP.

### 119. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Taníts meg Uram! szent törvényedre, Hogy egyenesen útadban járhassunk; Ígéd oktasson tiszteletedre, Illendő áldozatot hadd adhassunk Szent felségednek; óh jó Istenünk, Hogy haragod ne gerjedjen ellenünk.

2. Ígédnek tisztaságát követjük, Mely tanítja, hogy ki ne ábrázolja Az Istent senki, s csak őt tiszteljük, Mert a léleknek nincs külső formája; Te pedig, Uram! lélek vagy nem test, Hát senki kézzel tégedet ki nem fest.

3. Igazságban kívánsz tiszteltetni, És a lelki áldozatot szereted, Szükség hát törvényedet követni; Uram! ebben áll egész tiszteleted: Hogy minden igazán megismerjen, Szeressen, benned bízzék s híven féljen.

4. Szívünket Uram! csak rád fordítjuk, Mivel mástól nem jöhet segedelem; Kéréseinket hozzád bocsátjuk, Mert csak te hozzád késztet a szerelem; Szent Lelked által a jót vidd végbe, Hogy megmaradjunk holtig a hűségbe.

## XXXVI. ÚRNAP.

### 120. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Tisztelünk Uram! nagy félelemmel, Felséges voltodat lelkünk becsűli; Szent nevedről szólunk tisztelettel, Mert haragodat az el nem kerűli, Ki jár a kevélységnek útjában, Áldott nevedet felvészi hiában.

2. Frigyet vetünk a mi ajakinkkal, Hogy ellened káromlást ne szóljanak; Nem sértjük felséged szidalminkkal, Melyekért ítéletid leszállanak. Óh Uram! kegyelmed gyámolítson, Hogy semmi e nagy bűnre ne indítson.

3. Azok sem hallgatnak törvényedre, S hamar elvesznek vakmerő voltukban, Kik hamisan esküsznek nevedre, S ok nélkül hordják szent neved szájukban. Gyűlöli szívünk e társaságot, Mert szereti lelked az igazságot.

4. Nagy vagy Uram te! nagyobb mindennél, Dicsőséged kiterjed mind az égig; Nincs drágább név szentséges nevednél, Azért azt híven tiszteljük mind végig! Szánkba illő félelemmel veszszük, Beszédinkben kegyesen emlegetjük.

5. Kegyességgel rólad vallást teszünk, Hitünket hazugsággal nem fedezzük; Dicsőítésedre készek leszünk, Az igazságot holtig védelmezzük, Csak kegyelmed minket erősítsen, Hogy a világ s a test el ne szédítsen.

## XXXVII. ÚRNAP.

### 121. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Őrizz meg Uram! bennünket kérünk, Nevelj szentséges neved félelmében, Légy mind holtunkig kegyes vezérünk, Hogy járjunk az igazság ösvényében; Tiszteletedet hordjuk szívünkben, Te reád nézzünk vallástételünkben.

2. Rólad mikor meg kell emlékeznünk, Esküdnünk szükség áldott szent nevedre: Ne engedj Uram! akkor vétkeznünk, Sőt hitünket fordítsd dicsőségedre; Hogy vallástételünk igaz legyen, Dicsőséged ez által is terjedjen.

3. Öröme vagyon szívünknek azon, Hogy vigyáz ígéd szánknak beszédére, S oktat, hogy hitünk reád czélozzon, Esküdjünk egyedül az Úr nevére; Másnak ne adjuk e tisztességet, Mely illet csak mindentudó felséget.

4. Szívünknek te vagy általlátója, Te tudod nyilván mi vagyon mi bennünk; Te lehetsz annak megboszulója, Azért illik szent nevedet felvennünk; Hogy légy szívünknek ígaz bírája, Bánjál azzal, mint törvényed kívánja.

5. Igaz vagy Uram! ítéletedben, Kedveled a jó hitet s igazságot; A tisztaszívűség van kedvedben, De gyűlöli lelked a csalárdságot. Kérünk, Uram! szent fiad nevében, Az igazságnak vezérlj ösvényében.

## XXXVIII. ÚRNAP.

### 122. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Próbáld meg Uram! próbáld szívünket, Támasztjuk ügyünk bölcs ítéletedre; Látod nyilván igyekezetünket, Hogy gerjed lelkünk szent tiszteletedre; De hogy ezt híven teljesíthessük: Engedd áldott kegyelmed hadd vehessük.

2. Rólad kik tisztán megemlékeznek, Szeretik szent házadnak terjedését, Azt nevelni híven igyekeznek, Azok tartják meg szádnak rendelését; Kegyességöknek lészen jutalma, Az örök életnek csendes nyúgalma.

3. Oltárodnál a kik megjelennek, És szent ígédet örömmel hallgatják, Házad javaival híven élnek, Könyörgésöket hittel bémutatják: Azokra lelked néz kegyelemmel, Szükségükben lészen segedelemmel.

4. Felséged azokat is kedveli, Kik a szegényről el nem felejtkeznek, Sőt azt kész indúlatjok segéli, S jól tenni mindenekkel igyekeznek, Áldásidat ezekre fordítod, Javaidat rajtuk megszaporítod.

5. Óh szent felség! munkálódj szívünkben, Hogy mi is mind e jókat cselekedjük; Éljünk szentül egész életünkben, A jóban napról napra nevekedjünk: Ugy igazgasd szívünk indúlatját, Hogy itt elkezdjük a mennynek szombatját.

## XXXIX. ÚRNAP.

### 123. (119 Zsoltár dallamára.)

1. Szent ígéd Uram! nékünk lámpásunk, Mely fénylik lábaidnak zsámolyánál; Tudjuk egyenes lészen járásunk, Ha járunk híven ennek világánál; És úgy rendeljük éltünk folyását, Mint halljuk szent lelkednek oktatását.

2. Szemeid előtt azok kedvesek, Azokat szereted hosszú élettel, Kik szüleikhez engedelmesek, Őket félik illendő tisztelettel; Hatalmuk alá fejöket adják, Intésöket jó szívvel megfogadják.

3. Óh mely bóldog az oly gyülekezet! Mely hallgat a jó rendnek Istenére, Melyet csak az Úr törvénye vezet, Vigyáz okosan kötelességére, Az alsó rend a felsőt hallgatja, Az erős az erőtlent ápolgatja.

4. Romláshoz közelít az a város, Eljő nem várt veszedelme véletlen, Meg nem maradhat bár legyen záros, Melyben a nép elfajúlt s engedetlen; Az elsők kevélyek, kegyetlenek, Az alsók gonoszok engedetlenek.

5. Igazságod, Uram! vezéreljen, Adj szívünkbe kész engedelmességet, Hogy legelsőben téged tiszteljen, Te utánad a királyi felséget; És kiket őrállókká tétettél, S hatalmuk alá minket is vetettél.

## XL. ÚRNAP.

### 124. (103 Dicséret dallamára.)

1. Jertek, áldjuk az ég s föld Urát, Zendűljön az ének ajkunkon; Vegyük fel a hála poharát Áldjuk a jó Istent mindenkor! Ó! mi szép az élet, Jó atyánk, te véled, Mert mig téged szivből imádunk, Már e földön reád találunk!

2. Fény a mi van, téged dicsőit, Nap, csillag az égen a tied; Lelkünkben is fény az élő hit, Az hirdeti a te szent neved; Hol a hit vezérel Tündöklő fényével, Ott szemeink tisztán meglátják A teremtett lelkek szent atyját.

3. Add, ó! Uram, hogy a tiszta hit Gyujtsa lángra gyarló kebelünk, Hogy keressük az ég javait Nálad, a kit buzgón tisztelünk; Legyen e szent napon Lelkünkben nyugalom, Kegyelmedből Áldi jó atyánk, Szent egedből áldást küldj reánk!

XLI. ÚRNAP.

## 125. (173 Dicséret dallamára.)

1. A szűzesség az a legdrágább kincs, Melynek ára egész világon nincs; Az a ki ezt egyszer elprédálja, Visszanyerni hiába próbálja.

2. A hűség a házasok szívében, Mely köttetik az Isten nevében, Egy pár embert annyira egyesít, Hogy két testet egy lélek lelkesít.

3. A ki ezt a hűséget megrontja, Arra az Úr haragját kiontja, Mert vakmerőn azon keresztül ment, A mi Isten és ember előtt szent.

4. Mivel pedig te látod azokat, A szívbéli titkos romlásokat, Melyek miatt testben és lélekben Nyomorgok: légy orvosom ezekben.

XLII. ÚRNAP.

## 126. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Mely boldog a ki jól és igazán él, Hamis keresményt házában nem szemlél; A ki kenyerét eszi dolgozva, Nem álnok úton és nem orozva: Csendes az belől a maga lelkében, Vídám, jókedvű jártában keltében; Nem retten az fel édes álmából, A maga lelke vádolásától.

2. Nincsen a gonosz ilyen állapottal, Ki öltözködik másoktól lopottal, Ő ellene, amit titkon letett, Haragot kiált és ítéletet; Onnan felül az Isten fenyegeti, Ide alatt a mások tekinteti; Magát soha meg nem nyugtathatja, Átok alatt van minden falatja.

3. Teremtő! ki az embert dolgozásra Rendelted és nem huzásra vonásra: Írtsd ki közzűlünk az álnokságot, Virágoztassad az igazságot, Hogy dolgainkat igazszívűséggel Folytassuk és nem gonosz mesterséggel, Tápláljon mindent rendes munkája, Senki ne légyen mások nadálya.

## 127. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Óh mely nagy az oly ember boldogsága, Kinek igazán gyűlt minden jószága, Ki híven jár a magáé körűl És a hamisan jöttnek nem örűl; Boldog, a ki az álnok nyereségre Átkot mer kérni, felnézvén az égre; És kinek jó lelkiismérete Útján mégyen szüntelen élete.

2. De jaj! a kinek az Isten törvénye Nyilván mondja, hogy hamis keresménye: Romlást okoz felebarátjának, Kárhozatot gyűjt önnön magának. Jaj annak! kinek szerzett gazdagsága, Csalárd lelkének tanúbizonysága; Kit elhagyott lelkiismérete, Nyomorúlt annak egész élete.

3. Óh Isten! áld meg foglalatosságom, Melyben szent tetszésed által nem hágom; Vezéreld hozzád vágyó lelkemet, Hogy tőled várjam nyereségemet; Azt tartván hasznos vevésnek, adásnak, Melyben nem csaltam s kárt nem tettem másnak; Melyért szent orczádnak ítélete Előtt nem bánt lelkem ismérete.

## XLIII. ÚRNAP.

### 128. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Gondviselő jó Atyám vagy, Ó! én édes Istenem; Látom én hogy minden elhagy E világon csak te nem; Hozzád vágyom mig élek, Idvet tőled remélek.

2. Mint az alélt bús virágra Megújitó harmatot, Sebhedt szivem fájdalmára Csak te hintesz balzsamot; Könnyül sorsom én rajtam, S imára nyilik ajkam.

3. Rám-rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm; Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm; S hála könyeim fénye Nagy neved hirdetése.

4. Gyenge vagyok, lankadoznak Buzgóságom szárnyai, Bármily hiven vágyakoznak Szined elé szállani; Ó! adj erőt, mig élek Egyedül Néked éljek.

5. Ó! add, hogy majd ha bevégzem E mulandó életet, Lelkem tisztán és egészen Egyesüljön teveled; Ne vonjon semmi többé, Tied legyek örökké!

## XLIV. ÚRNAP.

### 129. (150 Zsoltár dallamára.)

1. Az Ur napja szent nap ez, Istenedben örvendezz! A ki mindent alkotott, Ö szerezte e napot, Fáradt tested nyugalmára; Ó! szenteljük ezt neki, Mert az Istent illeti A dicsőség és a hála.

2. Nyugalomnak napja ez, Munka után ez szerez Az embernek pihenést, Mert Atyánk is, ime nézd, Megnyugvék e napon érted; Tedd le te is gondjaid, Hallgass az Ur, mint tanit, Igy lesz boldog földi élted.

3. Áldásoknak napja ez, Mindörökké az is lesz, Mert Jézus is e napon Vett erőt a sirokon Lelkeinknek váltságára; A szentlélek ereje Az ur napján szálla le Legyen érte most is hála.

4. Áldjuk Istent e napon! Földi gondtól szabadon, Túl a föld határain, Az imádság szárnyain Szálljon lelkünk ma az égbe! Ime, már megnyilt a menny, S az Isteni kegyelem, Hogy kerestük, jön elénkbe.

## XLV. ÚRNAP.

### 130. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh könyörgést meghallgató Édes atya! mindenható! Ha lelkem hozzád emelkedik, És a buzgóság szárnyain, Ajakim óhajtásain Elődbe érvén, reménykedik: Érzem, hogy az örök élet Már e földön az enyém lett.

2. Ha örömmel gerjedezem, És rebegni igyekezem, Te tőled mennyi áldást veszek! Feltekintvén rád atyámra, Könyű csordúl az orczámra; Az által olyan ujjá leszek, Mint a plánta, mikor arra Harmatcseppet szülsz hajnalra.

3. Ha szívemet bánat járja, Szemem keserűség árja: Előtted való zokogásom, Titkon ajtómat béhajtva, És magánosan sóhajtva, Akkor is édes újulásom; Mert minden könyűvel, jajjal Könnyebbűl sorsom egy bajjal.

4. Ha templomba megjelenek, A hol összesereglenek Felséges neved imádói; Velök együtt fohászkodva, Úgy tetszik mintha vígadva Ott volnék, hol a menny lakói, A te királyi székednek Előtte letelepednek.

5. Te! ki a szív mozdulásit, Mint a vizeknek folyásit, Szabadon hajtod ide s tova: Neveld ezt az érzést bennem, És taníts jól könyörgenem; Majd egyszer pedig, óh Jehova! Vígy be az egek egébe, Imádásod szent helyébe.

## XLVI. ÚRNAP.

### 131. (104 Zsoltár dallamára.)

1. Óh felséges Úr, egek királya! Nagyságod a menny és föld csudálja; Nevedre minden térdek meghajolnak, Széked előtt angyalok udvarolnak; Mégis hozzánk úgy leereszkedtél, Hogy fiad által atyánkká lettél, És mikor szükségünkben esedezünk, Gyönyörködöl, ha mi annak nevezünk.

2. Nagyobb kegyelem ennél mi lehet, Hogy a bűnös te hozzád úgy mehet, Mint atyjához, a ki könnyen könyörül, És szerelmes fia kárán nem örül. A terhes kereszt alatt levőknek, Inség, betegség miatt nyögőknek Ez az egy gondolat ád könnyebbséget: Hogy atyjuk vagy, s látsz bajukban jó véget.

3. Óh édes atyánk! nyújtsd kegyelmedet, Hogy mi úgy szerethessünk tégedet, Mint a fiak, a kikhez az illetlen, Ha szívök az atyjukoz tiszteletlen. Emeld fel lelkünk gyakran mennyekbe, Hogy ne merüljünk a földiekbe, Hanem addig is míg majd haza megyünk, Hozzád vágyódásunkkal otthon legyünk.

## XLVII. ÚRNAP.

### 132. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Felséges Ur mi Istenünk, Im előtted esedezünk, Nagy dicsőségedet szemlélve Tekint szemünk áldó egedre; Itt állunk kész indulattal, Hogy lelki szent áldozattal Áldozzunk nagy felségednek Nagyságáért szent nevednek.

2. Mert nagy a te Istenséged, Fénylik a te dicsőséged, Hatalmadtól létezik minden A földön úgy mint a mennyekben; Birodalmad messze terjed, Abban minden neked enged, Ellened hát bármit tesznek, A mit akarsz az lészen meg.

3. Uram, fényljék hát világod, Jőjjön el a te országod, Szent házadat jobban növeljed, Lelkileg mint feljebb emeljed; Terjeszd számát hiveidnek Hatalmával szent lelkednek; Hogy mi rajtunk is láthassák Dicsőséged egy képmását.

4. Szent igéd mely oly hatalmas, Legyen, Uram, diadalmas Mind e földnek széles határán, Omoljon porba minden bálvány; S minden népek hozzád térve, Dicsőséged hadd ismerje, Hogy mindenek örvendjenek, A megtartó Ur Istennek.

XLVIII. ÚRNAP.

## 133. (81 Zsoltár dallamára.)

1. Uristen téged, Szent fiadért áldunk, Mert ő menté meg A bünbeesett Emberi nemet Ö a mi királyunk.

2. Krisztus hiveit, Uristen megáldjad Ez a sereg itt, Kit ő vezérel A te igéddel, A te szent egyházad.

3. Tartsa kegyelmed Köztünk az egységet Ezzel növeljed Hitünk erejét S a jóra segéld A te nemzetséged.

4. Uram egyesits Szent fiaddal minket! Jézusunk segits Hogy el ne essünk S veled keressük Örök életünket.

XLIX. ÚRNAP.

## 134. (103 Dicséret dallamára.)

1. Örök Isten, merre merre vagy? Vajjon hol van a te országod? Ég a szivünk érted, Ó! te nagy! Mert érzi a te nagy jóságod! Hiveid imája, Mint áhitat szárnya, Száll utánad hozzád repesve, Égen, földön téged keresve!

2. A te csodás örök valódnak Dicsőségét minden mutatja, Ezt tükrözi fent az áldó nap, Ezt zengi a magas ég boltja; Az egész világon, Fent, alant s akárhol, Látszik a te dicső mivoltod, Mert az eget s földet te tartod.

3. De az ige a te hatalmad, Hirdet téged, Uram, legjobban; A mi szivünk, ha arra hallgat, Ugy látunk meg igaz valódban; Látjuk nagy szerelmed, Mely ránk is kiterjed És körűlvesz mint a fénylő nap, Mert mindenütt jelenvaló vagy.

4. Ó! Uristen, a te szent orczád Tündököljék mindég előttünk; Ki elvezet minket te hozzád, Szent fiadat tanits követnünk, Hogy vele s utánna Lelkünk megtalálja, A mi után annyit sóvárgott, A földön is a te országod.

L. ÚRNAP.

## 135. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Világnak Ura! bölcs teremtője! Mindeneknek hív gondviselője! Felséges Isten! téged dícsérnek, A kik a mennyben és a földön élnek; Kegyelmedről mi is megemlékezünk, Hálaadással benned örvendezünk.

2. Mert a mióta életet adtál, Mint kegyes atyánk úgy igazgattál; Kiszolgáltattad eledelünket, Bételjesítetted szükségünket; Ha szegény fejünk keresett óltalmat, Szárnyaid alatt talált nyugodalmat.

3. Ezután is csak te tőled várunk, Hogy ha tisztünkben híven eljárunk, Elősegéled jó szándékunkat, Megáldod a mi fáradtságunkat; S a mit erőnkkel véghez nem vihetünk, A te kegyelmed cselekszi helyettünk.

4. Tartsd meg Úr Isten! egészségünket, Add meg mindennapi kenyerünket; Áldás, békesség mi országunkban, Megelégedes légyen házunkban; Köztünk a szegény és árva élhessen, Szent dicsőséged növekedést vegyen.

LI. ÚRNAP.

## 136. (173 Dicséret dallamára.)

1. Halld meg Uram! esedezésünket, Irgalmadból szánd meg mi ügyünket, Mert érezzük számtalan bűnünket, Melyekkel bemocskoltuk lelkünket.

2. Törvényedet mindennap hallottuk, Szántszándékkal mégis megrontottuk, Jó atyánkat így haragítottuk, Ő szent lelkét megszomoritottuk.

3. Tisztünkben is hányszor restelkedtünk, Gyarlóságból mennyi hibát tettünk, Szeretettel a kikhez köttettünk, Azok ellen mily sokat vétettünk.

4. Méltók vagyunk, hogy kárhozatban hagyj, De te Uram! jó és irgalmas vagy, Minden megtérőkhöz kegyelmed nagy, Kérünk abba minket is befogadj.

5. Szent Fiadnak kiontatott vére Lett lelkünknek váltsága és bére, Tekints, kérünk az ő érdemére, Bűneinkért ne vonj ítéletre.

6. Megigérted kegyelmes Istenünk! Hogy e felől jó hitben kell lennünk, Ha azoknak mi is megengedünk, Kik valaha vétettek ellenünk.

7. Segíts Uram! hogy ezt mívelhessük, Feleinket híven szerethessük, Naponkint a bűnt levetkezhessük, Az örök életet elvehessük.

LII. ÚRNAP.

## 137. DICSÉRET.

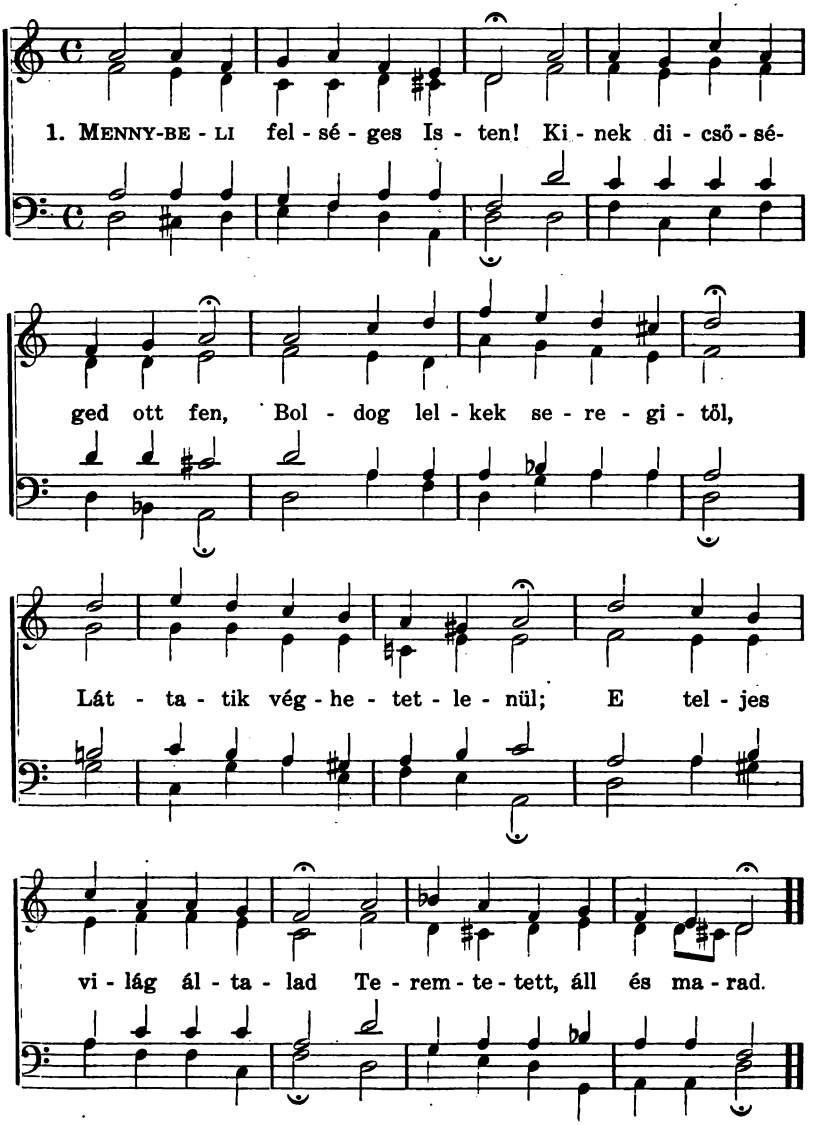

2. Te noha ily felséges vagy, Erőd s méltóságod ily nagy: Mégis minket, kik föld pora S hitvány férgek vagyunk, arra Méltóztatsz, hogy fiaidnak Hívassunk, s te mi atyánknak.

3. Fiúi bizodalomban, Azért te elődbe mostan Járulunk imádságunkkal, Reggeli (estveli) áldozatunkkal: MI ATYÁNK! tiszteletünket Vedd bé, halld meg kérésünket.

4. SZENTELTESSÉK MEG TE NEVED, Azaz: mivelünk azt tegyed, Hogy igazán megismerjünk, Téged féljünk és tiszteljünk; Szemlélvén nagy bölcs munkáid, S minden tökéletességid.

5. Gondolatunk és beszédünk, Sőt a mi egész életünk Úgy folyjon s úgy tündököljék, Hogy mindenek megismerjék: Hogy te vagy szent Isten! atyánk, Fiaidnak te vagy példánk.

6. JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD, Töltse bé uralkodásod, Óh mi királyunk! e földet, Szaporítsad seregedet: Drága ígédnek kész szállást, Adj mindenütt szabad folyást.

7. Ha (Ím) egyházad ellenségi Igyekeznek azt rontani: Te velünk egy táborba szállj, És előnkbe vezérül állj; Szégyenítsd ellenségünket, Tarts meg, bírj, vezérelj minket.

8. LÉGYEN A TE AKARATOD, A mi jó s rendes te tudod, Azért mi akaratunkat Tetszésed útán hordozd azt, Szeressük a mit szeretsz, de Gyűlöljük a mit gyűlölsz te.

9. Engedjünk néked mindenben, MINT dicső seregid MENNYBEN. Ha velünk keményen bánsz is, Szenvedjük békével azt is; Tiéd mind testünk, mind lelkünk, Teremtőnk! Szabad vagy velünk.

10. ADD MEG NÉKÜNK KENYERÜNKET NAPONKINT, eledelünket, Viselj gondot életünkről, E mi halandó testünkről; Szolgáltass jó egészséget, Termő időt, békességet.

11. Szállíts áldást munkáinkra, Mindenféle jószáginkra; Javaiddal pedig nékünk Adj *mértékletesen* élnünk, Rád nézve *háládatosan,* Mások iránt *irgalmasan.*

12. BOCSÁSSAD MEG BÜNEINKET: Mind a gyarló természetet, A mely első szüleinktől Szállott reánk örökségül; Mind a mely rosz gyümölcsöket E romlottság fája termett.

13. Nézvén szent fiad vérére, Ne vonj minket itéletre, És vétkeinkért meg ne feddj, Sőt mindenekről megengedj; A MINT MI IS MEGENGEDÜNK, HA KIK VÉTETTEK ELLENÜNK.

14. NE VÍGY MINKET KÍSÉRTETBE, Mely rajtunk erőt vehetne; Jól tudod mily gyarlók vagyunk, Könnyen tántorodik lábunk: SZABADÍTS MEG A GONOSZTÓL, Mely lest hány nékünk akárhol.

15. Hogyha pedig dicsőséges Néked, s nekünk épületes A kísértőt ránk bocsátni, Hitünket próbára vonni: Add nekünk a győzedelmet, Koronázd ezzel hitünket.

16. Hogy tőled kérjük ezeket, Íly okok indítnak minket: MERT TIÉD AZ ORSZÁG, néped Vagyunk mi és örökséged; Jó királyunkhoz szükségben Hogy ne járulnánk merészen.

17. Velünk jóltenni akarván, Arra tehetséged is van: TIÉD a teljes HATALOM, Égi s földi birodalom; Jóltenni méltó is hozzád, DICSŐSÉG tér ebből reád.

18. A ki kérésében haboz, Az tőled üres választ hoz; De mi Krisztus érdeméből, Nyúgodt szivvel lévén erről, Hogy megadsz valamit kérünk: Kérésünkhöz AMEN-t kötünk.

## 138. DICSÉRET.

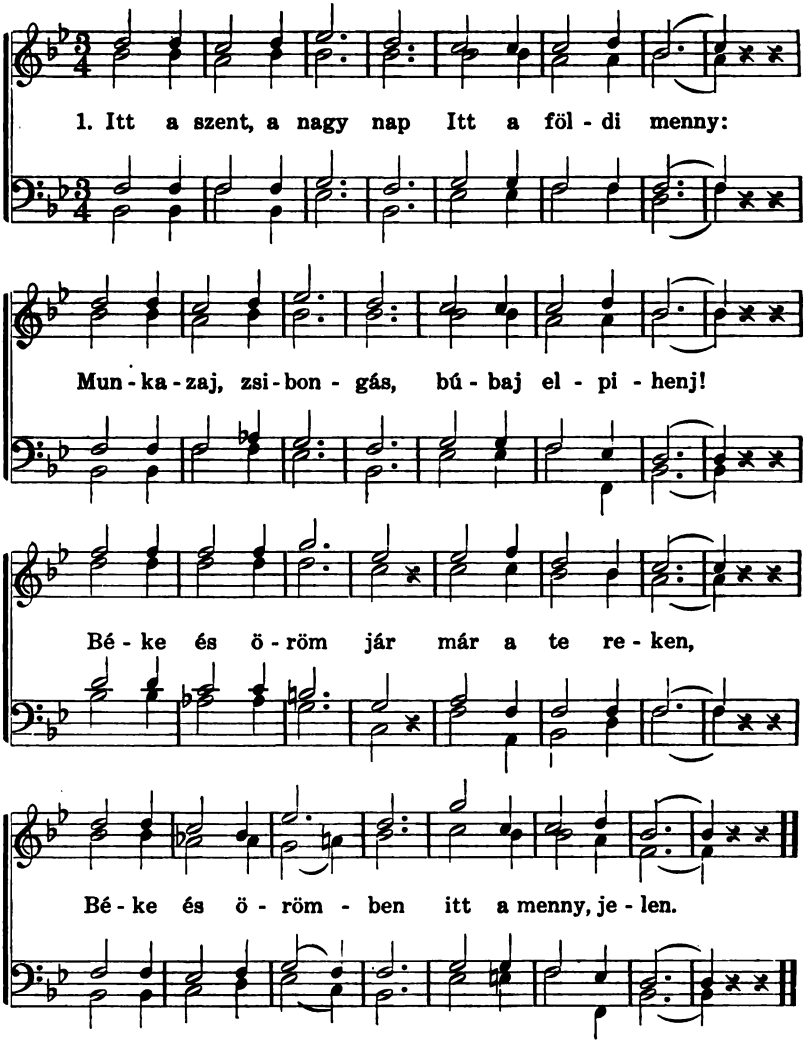


2. Szállj magadba lélek, téged illet ez, Földi gond s bajok közt most ne révedezz! Ég s a föld Urához esdekelni menj: Itt a szent, a nagy nap, itt a földi menny!

# KÖZNAP REGGELI ÉNEKEK.

## 139. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Tenéked, Uram! hálát adok, Hozzám való jóvoltodért, És teljes szívből is vígadok Rám áradott jó kedvedért; Mert ím meghallgattál, Engem kiragadtál Nyavalyáimból; Szívbéli vídúlást, Adtál szabadúlást Sok bánatimból.

2. Im feltámasztád napom fényét, Mely homályba beborúlt volt, Elmosád rólam lelkem szenynyét, Melyben hevertem mint egy holt; Nyomoruság között, Mint egy lekötözött, Mikor hányatnám; Akkor segítséggel Ől, hogy több inséggel Ne bántattatnám.

3. Atyai gondviselésedet Sok ezerszer megpróbáltam, Reám kinyujtott kezeidet Jó Istenem! általláttam; Tégedet dícsérlek Azért míg itt élek E gyarló testben; Szájamnak szózatja Eged általhatja, Hiszek ígédben.

4. Ma kezeidbe ajánlottam, Melyeket te adtál nékem, Felköltömkor is azt mondottam: Magad bírj engem Istenem! Hogy a bűnnek rabja, Ne légyek szolgája, Adj estvét érnem; Ki uralkodol s élsz, Senkitől is nem félsz, Ne hagyj elvesznem.

## 140. DICSÉRET.

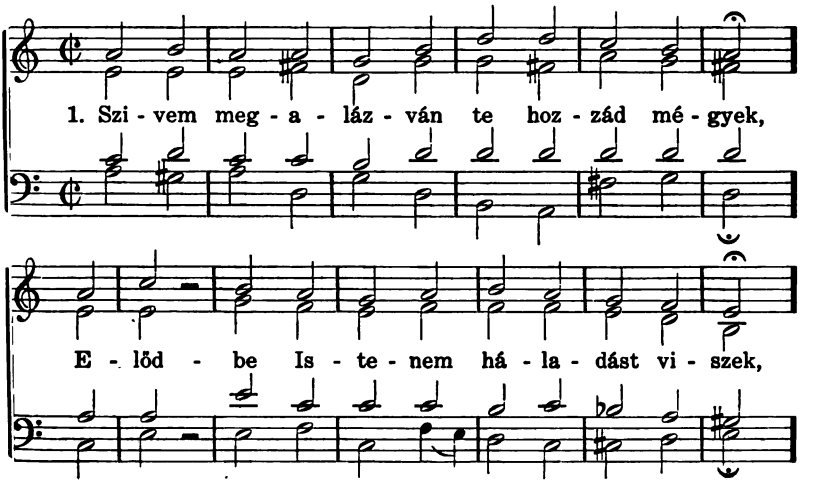

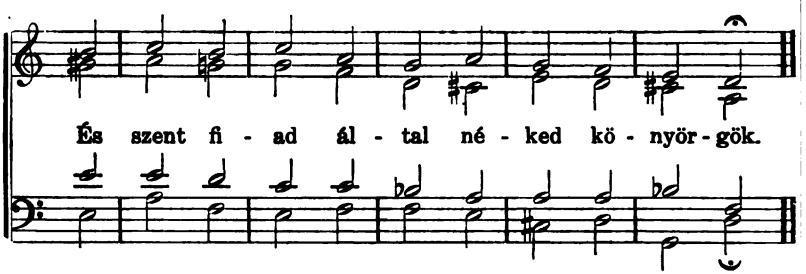


2. Áldott légy én Uram! hogy megtartottál, Bút és kárt ez éjjel rám nem bocsátál; Angyali sereggel óltalmam voltál.

3. E reggeli időt megadtad érnem, Melyben egészséges elmém és testem; Kérlek minden jóra vezérelj engem.

4. Mai nap ezt velem cselekedd, Uram! Mindenféle bűntől magam óvhassam, Hitem jó gyümölcsét hogy meg ne fojtsam.

5. Ételem, italom mérséklett legyen, Dobzódás, részegség ne nehezítsen, Rosz gondolat bennem erőt ne vegyen.

6. Jobbítsd meg bennem az indulatokat, Meg ne háborítsak soha másokat, Haragtartásra se adjak okokat.

7. Jól tudod Istenem! mily gyarló vagyok, Különbkülönb bűnre mily könnyen hajlok; Adjad megtérhessek mikor bűnt vallok.

8. Igaz ítéleted ne ostorozzon, Bűnből a Krisztusért ingyen óldozzon, Büntetést rám érdem szerint ne hozzon.

9. Magamat egészen neked szentelem, Óltalmadért lelkem hozzád emelem; Add, hogy ígéd szerint útam rendeljem.

10. Külső károktól is ments meg engemet, Ne emészsze bánat és bú szívemet; Tartsd jó egészségben gyarló testemet.

11. Istenem! tenéked legyen dicsőség, A szent háromságban ki vagy egy felség, Csak tégedet illet minden tisztesség.

## 141. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Hálát adok néked menybéli Isten! Szent fiadnak a Krisztusnak nevében, Hogy engemet ez éjjel megőríztél, Minden veszedelemtől megmentettél; Tartsd meg, kérlek, e napon is éltemet, Bűntől s minden kártól ments meg engemet.

2. Mert én, Uram! ajánlom szent kezedbe Mind testem, lelkem, vedd őrizetedbe; Szent angyalidat ne vedd el mellőlem, Se Szent Lelked el ne távozzék tőlem, Hogy vakmerő bűnöktől ma is épen Megőriztessék lelkem testem épen.

3. Könyörgök Uram! minden emberekért, De főképen a hív keresztyénekért, Minden rokonimért, kik téged félnek, A kik vagy itt, vagy messze földön élnek; Minden gonosztól őket is őrizd meg, És minden javaiddal látogasd meg.

4. A szegény rabokat és betegeket, Kik inségökben óhajtnak tégedet, Uram! vígasztald meg bágyadt szívökben, Szenvedésökből mentsd ki kegyelmesen; És térítsd meg a szegény bűnösöket, Add, hogy jól véghezvigyük életünket.

## 142. (157 Dicséret dallamára.)

1. Hálát adunk néked mennyei Atyánk! Ki mindenkor kegyesen vigyázsz reánk.

2. Im az elmúlt éjjel is megnyugtattál, E napra jó kedvedből vírasztottál.

3. Áldj meg kérünk e napon is bennünket, Védelmezd kártól lelkünket testünket.

4. Segélj meg hívatalos munkáinkban, Részeltess lelki testi áldásidban.

5. Óltalmazz meg minden bűnbe eséstől, Téged félhessünk, tisztelhessünk szentűl.

6. Erősíts, nevelj naponként a hitben, Tarts meg végig atyai szerelmedben.

7. Hogy fiaddal s lelkeddel egyetemben, Néked víg szívvel szolgálhassunk, Ámen.

## 143. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Szálljatok föl a tiszta fénybe, Áhitatom szent szárnyai, Ragadjátok lelkem az égbe, Oda óhajt ő szállani! Ez uj napom felviradtára A szivem is hálára gyúl S az ég felé száll tiszta lángja, A honnan fényt áraszt az Ur.

2. Miként a napfény a világon Szül és teremt uj életet, Úgy árad az Ur jóságából Az áldás és a szeretet. A földet és lelkünk világát, Az ő szerelme tölti be, Azért buzgó szivem imáját Kiöntöm én is elibe.

3. Sorsom ma is kezedre bizom, Édes atyám, gondviselőm! Ha bármi ér, nem zúgolódom,. Mi tőled jön, üdvömre jön; Utaimon te légy vezérem, Ha sujt a sors, légy vigaszom, S mig küzdve az estét elérem, Légy gyámolom, légy támaszom.

4. Isten, világosság szülője, Ki felhozád az uj napot; Ki harmatot s fényt adsz a földre És azzal azt megújitod: Ujits meg engem is szivemben, Adj hitet és szeretetet, Hogy szentűl éljek s úgy viseljem Méltón a te képedet!

## 144. DICSÉRET.

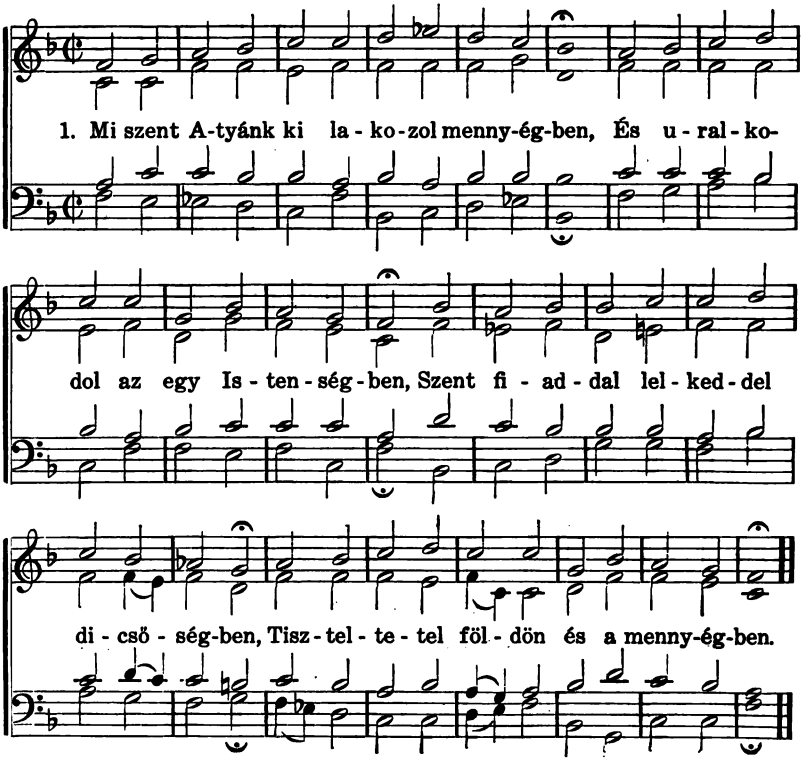

2. Szenteltessék Uram! a te szent neved, Dícsértessék mi tőlünk, mert érdemled, Hogy ez éjjel minket te szent felséged, Kegyelmesen őrizett Istenséged.

3. A gonosznak tőribe nem eresztél, Sőt szent angyalid által őriztettél, És életben álmunkból felköltöttél, Lelki s testi veszélytől megmentettél.

4. Szent kezedbe ajánljuk mi lelkünket, Mai nap is tápláljad mi testünket, Védelmezzed Uram! mi életünket, Lelki s testi veszélytől ments meg minket.

5. Te vagy egyedül, Uram! mi Istenünk, Menynyen, földön nincs nekünk több reményünk, Légy azért Uram Isten! mi pásztorunk, Szükségünkben táplálónk és óltalmunk.

6. Kegyelmeddel tartóztasd meg lelkünket, Hogy bűnnel ne fertőztessük testünket; Világosítsd inkább sötét elménket, Hogy tanúlhassuk, Uram! törvényidet.

7. A te szent lelked minket ösvényidben Vezéreljen Uram! szent törvényidben, Ma és életünknek minden rendiben; Hogy így hozzád juthassunk az egekben.

## 145. DICSÉRET.

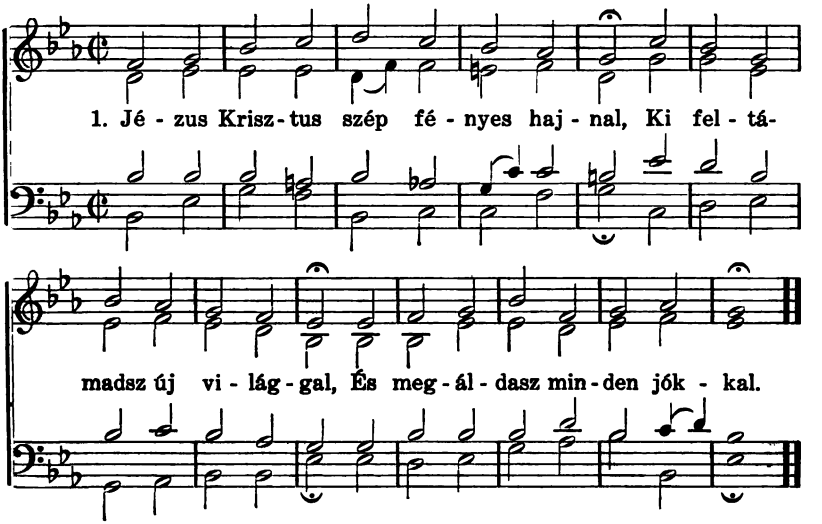

2. Te vagy nekünk csak reménységünk, Isten előtt közbenjárónk, Szép koronánk ékességünk.

3. Világosítsd a mi szívünket, Ismerhessünk meg tégedet; Tanúlhassuk szent igédet.

4. A gonosznak csalárdságától, Lelki s testi nyavalyától, Őrizz hamis tudománytól.

5. Az Atyával és szent Lélekkel, Hogy tégedet tiszta szívvel Mindörökké áldjunk. Ámen.

## 146. DICSÉRET.

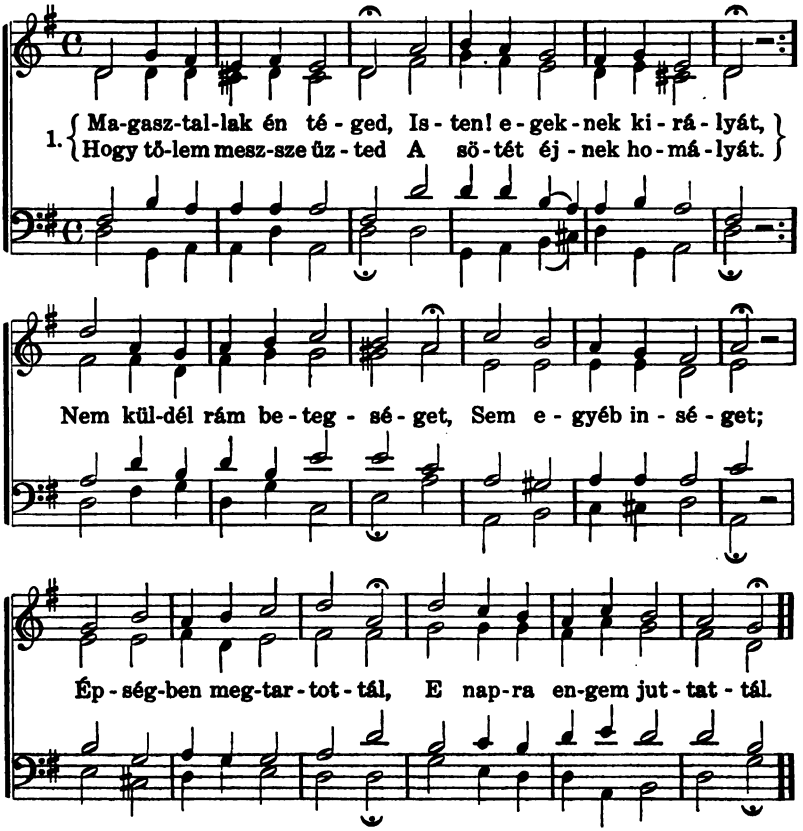

2. Szívből könyörgök neked, Kegyes teremtő Istenem! E napot s engedd meg Békességgel véghezvinnem; Akaratodat tanúlnom, Útaidban járnom; Óltalmad befedezzen, Kedvem kedved szerint egyen.

3. Igaz útadra taníts, Hogy veled együtt járhassak, És tőled el ne taszíts, Hogy kisértetbe ne jussak. Jóvoltodból tarts meg engem, Én édes Istenem! Hogy a bűn csalárdságát Észrevegyem undokságát.

4. Az igaz hitnek tüzét Bennem Krisztusért éleszszed, Gyarlóságomnak vétkét Soha szememre ne vessed; Fogadásodat tekintsd meg, Szent fiadért tarts meg! Ki értem eleget tett, Törvény átkától megmentett.

5. Reménységgel ruházz fel, Soha kétségbe ne essem; Szívem hozzád gerjeszd fel, Ne csak hasznomat keressem. Atyafi szent szeretetet, Adj jámbor életet, Szeress mint sajátodat, Kövessem akaratodat.

6. Szent igédet vallanom Adjad tisztán, homály nélkül, És szolgádnak mondatnom Minden képmutatás nélkül; Kincscsel keveset gondolok, Más jutalmat várok: A szentek seregében Tarts meg gyülekezetében.

7. E napot is engedd meg, Uram! békével megfutnom, Hívatalom hasznával Magam s cselédim táplálnom; Hogy szent nevedet dícsérjem, Óltalmadat nyerjem: Testemnek megmaradást, Lelkemnek adj bóldog szállást.

## 147. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Ki hívta az éjszakát elő, Hogy megnyugodjatok, Ti a napnak terhét viselő Testek és állatok? Ki fordította fényességre Az éjnek homályát? Ki hozta fel napját az égre, Hogy fusson új pályát?

2. Te vagy az, óh mindennek atyja! Mert a te kezednek, Mely az ég seregit forgatja, Nap és hold engednek. Téged hát imádni nem késünk, És mihelyt hajnallik, Dícséret-mondó éneklésünk Buzgó szava hallik.

3. Bezártuk volt, mikor aludtunk Érzékenységinket, Mi magunkról semmit sem tudtunk, De te tudtál minket. Ha felénk kár vagy veszedelem Közelítni akart: A te nálad lakó kegyelem Óltalma bétakart.

4. A te erőd óh mindenható! Légyen nékünk ma is, Minden életünk háborgató Gonosz ellen paizs. Légy segítőnk ha munkálkodunk, S igazán keresünk, Vígasztalónk ha szomorkodunk, Atyánk ha megesünk.

5. Adjad! hogy tartsuk fődolgunknak, Szent nevedet félni, Hasznáért felebarátunknak Semmink sem kímélni; És szívünk szerint elfelejtsük, Ha megbánt valaki; A másoktól vétt jót ne ejtsük Elménkből soha ki.

## 148. (25 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! ki e reggellel Napodat visszaadtad, Jóságod egy ujabb jellel Irántunk megmutattad: Azért el nem mulasztjuk, Mi is kötelességünket, Im neked bémutatjuk Reggeli tiszteletünket.

2. Mi, Uram! bölcseségednek Vagyunk remek munkái, És hív gondviselésednek Mindennapi példái; Hogy téged ismerhetnénk, Belénk okos lelket adtál, Hogy mint főjót szeretnénk, Érzékeny szívvel formáltál.

3. Úgy helyhetted szemeinket, Hogy munkáid láthassuk, Úgy alkottad kezeinket, Hogy hozzád felnyújthassuk; Nyelvünk bír bölcs mozgással, Hogy tégedet dícsérhessen, Szánk értelmes hangzással, Hogy néked énekelhessen.

4. Mely méltó hát, hogy ezekkel, Azt, a ki adta őket, E drága tehetségekkel Áldjuk teremtőjüket; Hogy legyen lelkünk testünk Élő temploma az Úrnak, Szívünk óltár, és nyelvünk Hírdetője jóságának.

5. (E drága ajándékokat, Ma is nálunk épségbe Tartsd meg, hogy hívatalukat Rendesen vigyék végbe; Hogy jól munkálkodhassunk, Adj erőt minden tagunknak, Hogy ekkép használhassunk Mind másoknak, mind magunknak.)

6. Tisztességes jó dolgokra Igazgassad kezeink, Ne hagyd hiábavalókra Hogy nézzenek szemeink. Szívünknek gondolati, Legyenek épületesek; Szájainknak szózati Mindenek előtt kedvesek.

7. Uram! szent segedelmeddel Dolgainkban állj mellénk, És mennyei kegyelmeddel Uj kegyelmet önts belénk; Hogy lelkünkkel, testünkkel Dicsőségedre élhessünk, Minden tehetségünkkel Uram! tégedet szeressünk.

## 149. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Elmúlt az éjnek homálya, Meggyúlt a napnak fáklyája, Minden teremtés megéledett; Ti is hát óh mi lelkeink! Ébredjetek fel nyelveink, Mondjatok annak dícséretet, Ki a nappalt rendes útján Visszahozza az éj után.

2. Isten! jóságod hálájuk, És bölcseséged csudáljuk, Melylyel teljes a föld határa; Hogy napoddal megújítasz, És előttünk világítasz, Teremtvén minket a munkára; Vele érzékenységinket Felköltöd s erősítsz minket.

3. Szövétneke e világnak A nap, s a világosságnak Kiapadhatatlan kútfeje; De egyszersmind az áldásnak, Bőségnek, szaporodásnak Csatornája annak ereje; E hív sáfár nekünk önként Mindent kioszt esztendőnként.

4. Ő benne hát bölcseséged Csudáljuk, és kérünk téged, Ma is igazgassad hasznunkra; Világosíts meg fényével, Erőt, áldást erejével Önts reánk és minden dolgunkra; Mint az, téged úgy szolgáljunk, Mint az, másoknak használjunk.

5. De kivált az igazságnak, Mennyei világosságnak Napját éreztesd szíveinkkel; Világosítsd meg lelkünket, Gyümölcsöztessed hitünket Szent és jó cselekedetinkkel; Hogy így fénylvén e világban, Fényljünk majd a mennyországban.

## 150. (25 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! a nap fáklyája Imé felemeltetett, A setét éjnek homálya E földről elűzetett, A napnak intésére Minden állatok felkelnek, S neved dicséretére Örvendenek a reggelnek.

2. Mi is okos teremtések E napnak kezdetében Áldásodra vagyunk készek Szívünknek örömében, Hogy buzgó szerelmedből E mai napra virasztál, Atyai jó kedvedből Egünkre új fényt támasztál.

3. Segíts Uram! munkáinkban, A melyekhez kell fognunk, Hogy szokott hivatalinkban Lehessen jól forognunk. Adj nékünk egészséget, Ehez elégséges erőt; Kerüljük a restséget, Hogy ne láss köztünk heverőt.

4. A te szent neved félelme Kezeink igazgassa, Gondviselésed védelme Lépésünk támogassa; Hogy lelked tetszésére Ez egész napot tölthessük, S eljutván az estvére, Ismét neved dícsérhessük.

5. Szíveink jó kívánsága Szent Felségednek tessék, Híveidnek imádsága Áldozat gyanánt essék. Uram! mind azt kedveljed, A mivel téged tisztelünk, Éltünket úgy rendeljed, Hogy mi veled, te légy velünk.

## 151. (5 Zsoltár dallamára.)

1. Úr Isten! a nap felköltével Áldjuk a te szent nevedet, És imádjuk Felségedet, Hogy mára ép testtel s elmével Jutánk békével.

2. Jóvóltodból felvírasztottál Minket, a csendes álommal, Éjjeli nyúgodalommal Testben s elmében újítottál, Vídámítottál.

3. Mai nap is Uram! kegyelmed Velünk bűnös hiveiddel, Erőtlen teremtésiddel Közölvén, tartson szent szerelmed, Nyujtsd segedelmed.

4. Őrizz a bűntől kegyelmesen, Hogy szükséges dolgainkat, Folytathassuk munkáinkat, E mai nap is törvényesen Éljünk s kegyesen.

5. Juttass békével az estvére, Hogy akkor is dicsérhessünk Téged, s szentűl tisztelhessünk, Mely légyen lelkünk örömére, Idvességére.

6. Uram! kérésünk meghallgassad, A Krisztust tekintvén értünk, Add meg a mit tőled kértünk; Minden dolgunkat te forgassad, És igazgassad.

## 152. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Megújúlt testtel és erővel Fölébredvén az álomból, Nyúgodt szívvel, felemelt fővel Felkelvén csendes ágyamból: Életnek Ura! hozzád térek, Magasztalom jóvóltodat; Minden jót ismét tőled kérek, Kérem újra áldásodat.

2. Mint a feljövő nap világa Elűzi az éj homályát: Úgy kegyelmed világossága Az igazságnak fáklyáját Sötét elmémben jobban gyújtsa: Hogy a jónak ismerete Hátárit benne messzibb nyujtsa, S az igazság szeretete.

3. Engedd, hogy mint a nap futtában Soha meg nem állapodik; Bár felhő jő néha útába, De meg nem homályosodik: Én is az igazság ösvényén, Tántorodás nélkül menjek, Fussak, és a testiség kényén Soha csak meg se pihenjek.

4. Ha tudatlanság avagy kétség Elmémet homályosítja, A velem született sötétség, Kevés világát borítja: Lelkednek tündöklő fáklyája Oszlassa sűrű ködeit, Avagy csak egy súgárocskája Világosítsa szemeit.

5. Minthogy míg e világon élek, E múlandóságnak helyén, Test is vagyok, és nem csak lélek, Viselj gondot jó idején Mértékletes eledelemről, Hogy életem fentarthassam; Tisztességes öltözetemről, Hogy testemet ruházhassam.

6. Ha pedig még többet vehetek Ingyen való jóvoltodból, Úgy másokkal is jól tehetek Velem közlött áldásodból: Engedd, hogy legyek hív sáfára Nálam letett javaidnak. Lehessek vígasztalására Velem testvér fiaidnak.

7. Dolgaimnak követésére Adj testemnek egészséget, A bajoknak meggyőzésére Lelkemnek elevenséget, Indíts szívemben akaratot, És készséget minden jóra, Hogy bennem vídám indúlatot Leljen az estveli óra.

# KÖZNAP ESTVELI ÉNEKEK.

## 153. DICSÉRET.

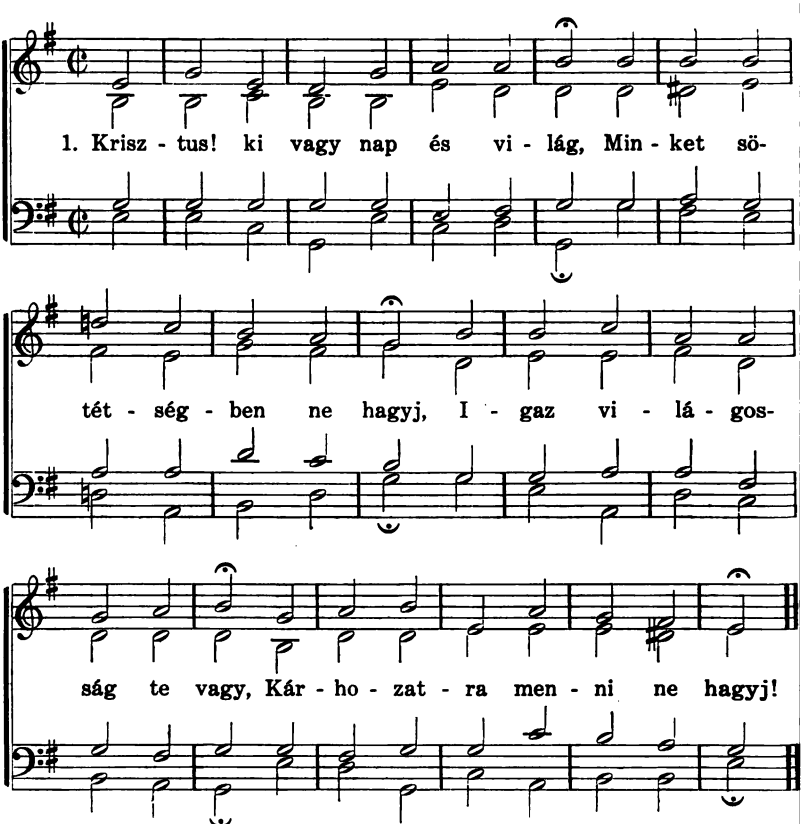


2. Téged kérünk, szent Úr Isten! Óltalmazz minket ez éjen; Nyúgodalmunk benned légyen, A mi lelkünk el ne veszszen.

3. Nehéz álom el ne nyomjon, Az ellenség meg ne csaljon; Testünk hozzá ne hajoljon, És haragodba ne hozzon.

4. Mi szemeink ha alusznak, Szíveink rád vigyázzanak; Te hatalmadnak ereje Légyen híveknek őrzője.

5. Úr Isten, hozzád kiáltunk, Légy kegyelmes gondviselőnk; Őrizz meg ellenséginktől, Lelki s testi inségektől.

6. Parancsoljad angyalidnak, Hogy minket megőrizzenek: A mi gonosz ellenségünk Hogy távol járjon mi tőlünk.

7. Emlékezzél meg mi rólunk: Jól tudod, mily gyarlók vagyunk, Kiket megváltál véreddel, Úr Isten, kérünk, ne hagyj el!

## 154. (103 Zsoltár dallamára.)

1. Óh én lelkem! dícsérjed Istenedet! Felmagasztaljad a te Teremtődet, Dícsérd és áldjad gondviselődet, Ki ily kegyesen megőríz tégedet, Minden veszélytől megmenti éltedet, Ma is kegyesen táplált tégedet.

2. Áldott légy Atyám! a te szent fiaddal Egy Istenségben, és a Szentlélekkel, Az én lelkemtől dicsőittessél, Mert kegyelmesen velem cselekedtél; Ez egész napon engem védelmeztél, Mint atya fiait, úgy éltettél.

3. Az én testemet kegyesen tápláltad, Étem s italom bőséggel megadtad, Ruházatomat kiszolgáltattad, Minden veszélytől lelkem megtartottad, Elmém bánattal el nem borítottad, Életem gonosztól óltalmaztad.

4. Dicsőittessél Atyám! mind ezekért, Hogy ki nem óltád éltem vétkeimért, Kárt, veszélyt, romlást sok bűneimért Rám nem bocsátál én gonoszságimért; Meg nem rontál háládatlanságimért, Sőt kegyes Atyám lől szent Fiadért.

5. Mai nap sokat vétettem ellened, Óh én szent Atyám! jól tudja Felséged, Nyelvemre vettem hiába neved, Nem engedelmeskedtem én te néked, Lelkem és testem vétkezett ellened; Uram! ne vond meg tőlem kegyelmed.

6. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, Te is szent Atyám! hozzám engedelmes, Áldott Fiadért könyörületes, A büntetésben Uram! késedelmes, Légy kegyelmedből hű és szerelmetes; Lelkem így lehet előtted kedves.

7. Szent kezeidbe ajánlom lelkemet, Tőled származott jókkal én testemet, E ránk jövendő éjjel éltemet; Uram! védelmezz gonosztól engemet, Mert reád bízom bágyadt tetemimet, Szárnyaid alatt rejtsd el fejemet.

8. Víraszsz fel Uram! a holnapi napra, Jó egészségben rendes munkáimra; Hogy Felségedtől áldást azokra Kérhessek, méltóztass ajándékidra; Buzdítsd fel lelkem a hálaadásra. Uram! Ámen mond lelkem azokra.

## 155. (157 Dicséret dallamára.)

1. Néked mennyei Atyánk! hálát adunk, Szent Fiaddal s Szent Lelkeddel imádunk.

2. Hogy minket e napon is megtartottál, Lelki s testi eledellel tápláltál.

3. Bocsásd meg kérünk minden bűneinket, Mikkel ma is megbántottunk tégedet.

4. Ez éjszakának is sötétségében Védelmezz minket minden gonosz ellen.

5. Őrizz a gonoszok csalárdságától, És minden lelki s testi nyavalyáktól.

6. Áldd meg csendességgel nyúgodalmunkat, Örömmel érjük felviradásunkat.

7. Tarts meg bennünket mind végig a hitbe, Holtunk után vígy az örök életbe.

## 156. (145 Dicséret dallamára.)

1. Jézus Krisztus! szentek reménye, Híveid gondviselője, Benned bízóknak Istene.

2. Áldattassék Uram! szent neved, Mindenektől Istenséged, Mitőlünk is azt érdemled.

3. Mert mai nap a mi lelkünket Kártól, veszélytől testünket, Megtartottad életünket.

4. Ételünket és italunkat Megadtad és munkáinkat, Megáldottad dolgainkat.

5. Ez éjjel is mi életünket, Óh mi Istenünk! lelkünket Néked ajánljuk testünket.

6. Parancsoljad szent angyalidnak, Hogy azok tábort járjanak Mi mellettünk, s vigyázzanak.

7. Bűneinkért reánk jöhető, Testünket lelkünket gyötrő Betegségtől légy megmentő!

8. Jézus Krisztus! igazság napja! Ez éjszakában csillaga, Légy lelkünk fényes hajnala.

9. Viraszsz fel Uram! egészségben, Lelki s testi békességben, Hogy reggel téged örömben:

10. Dícsérhessünk te szent atyáddal, És a Szentlélek Istennel, Tisztelhessünk teljes szívvel.

## 157. DICSÉRET.

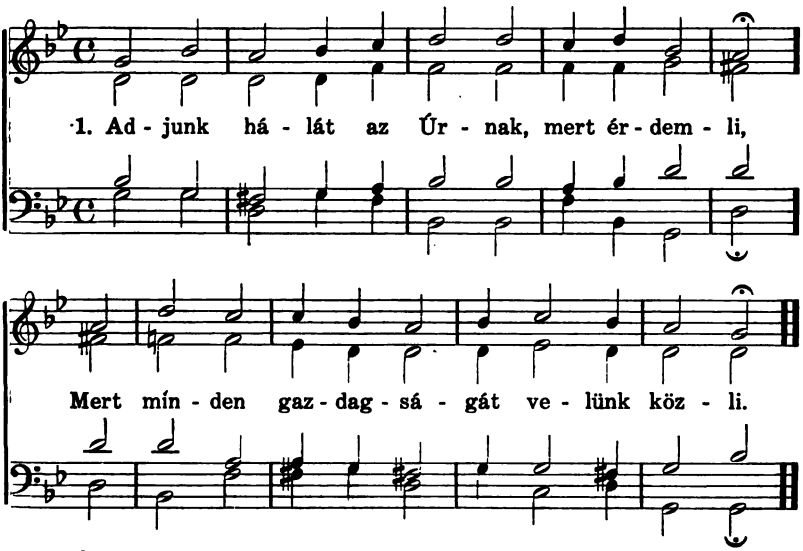


2. És mint bő irgalmú kegyelmes atya, Fiait testben lélekben megáldja.

3. Énekeljünk ennek egy akarattal: Dicsőség Atya Isten! Szent Fiaddal.

4. Ki ételt adtál alkalmas időben, Megruháztál mezítelenségünkben.

5. Adjad, hogy tégedet megismerhessünk, Szent Fiad által tőled megnyerhessük:

6. Hogy szent ígéd hirdettessék közöttünk, Hogy éhen meg ne haljon a mi lelkünk.

7. Hálát adunk ezekért, mint Atyánknak, Jézus Krisztusnak mi közbenjárónknak.

8. Szent Lélek Istennel egyenlőképen, Ki minket vígasztaljon, mondjuk. Ámen.

## 158. (116 Zsoltár dallamára.)

1. Ne jöjjön addig szememre álom, Míg a teremtő és gondviselnek, Kitől minden jó adományok jőnek, Jótéteményit meg nem hálálom.

2. Ha elgondolom mennyi jót vettem Tetőled Atyám! méltatlan létemre; Csudálom, mint vigyázasz életemre, Ki csak eltűrést sem érdemlettem.

3. Áldalak, hogy e megrepedezett Nádszálat ma eltörni nem engedted; Gyarló életem híven vezérletted. Melyet sok veszély megkörnyékezett.

4. Számnak mind étele, mind itala, Az ép elme egészséges testemben, Az öröm és a békesség szívemben: Ingyen való adományod vala.

5. Kihez menjek több kegyelmet kérni? Szemem és szívem te hozzád emelem, Mert a te nálad lakozó kegyelem Mélységeit nem lehet megmérni.

6. Abba hajtom le fejem az éjjel, Ha te hív pásztor! tartasz engem szemmel; Míg szemem nem lát, s nem hallok fülemmel, Nem bántatom meg semmi veszélylyel.

7. Légy hát őrállóm ez éjszakában, Hogy ha tőreit útaimba hányja, A ki vagy vesztem, vagy károm kívánja, Ne menjen elő rossz szándékában.

8. Adjad, hogy véghezvivén munkáim, Lelkem és testem újra erőt vegyen, És nyugodalmam mértékletes legyen, Hogy munkára szánhassam óráim.

9. Nem bocsátlak el Atyám! tégedet, Míg meg nem áldasz engemet fiadat; Dicsőítsd meg hát bennem irgalmadat, És én magasztalom Felségedet.

## 159. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Téged Úr Isten! dícsérünk, Hogy voltál ma is vezérünk, Dolgainkban segitettél A gonosztól megmentettél; És haragodnak tárgyaivá, Nem lettünk a bűn rabjaivá.

2. Uram! vedd tőlünk kedvesen, Ha mit szentül s törvényesen Ez egész nap cselekedtünk, A jóban elébb mehettünk; Ez a te lelked ajándéka, Hogy véghezment szívünk szándéka.

3. Ellenben a mit vétettünk, Akaratod ellen tettünk, Szent Fiadnak érdeméért Bocsásd meg drága véréért, Hogy azért veszély ne kövessen, Lelkünk kegyelmedben lehessen.

4. Tovább is nevelj a jóban, Hogy épülhessünk valóban; Követvén tanításodat, Töltsük bé akaratodat; Igy leszen lelkünk csendességben, És te veled szent egyességben.

5. A ránk jövő éjszakába, Fogadj szárnyad árnyékába, A gonosz hozzánk ne férjen, Kár, romlás, bánat ne érjen; Isteni hatalmad szent karja A mit bírunk mind bétakarja.

6. Mérsékelt álom testünket, Minden érzékenységünket, Jóvoltodból megújítsa, Elménket megvídámítsa; A hólnapot is engedd érnünk, Nevedet akkor is dícsérnünk.

## 160. (42 Zsoltár dallamára.)

1. A nap immár elenyészett, Az ég bésetétedik, Nyugvóra vált a természet És minden csendesedik. Engemet is az álom Megújít, s feltalálom Fáradt testemnek nyugvását, Elmémnek megvidúlását.

2. Míg hát fejem lehajtanám A szükséges álomra, Gondjaim elbocsátanám Menvén nyugodalomra, Gondviselőm, táplálóm! Jóságodat hálálom, A ki ma is úgy szerettel, Hogy sok jóban részeltettél.

3. Adtál erőt, tehetséget, És ösztönt minden jóra; De talált-e hát készséget Rá bennem minden óra? Nem! magam jól érezem, Mely sokra nem érkezem; Bár akarnám, de ez a test Sokszor tehetetlen és rest.

4. Kegyelmednek köszönhetem E nagy ajándékot is, Hogy a jóra érezhetem Már csak a szándékot is, A mit azért kezdettél, Bennem felébresztettél: Kérlek, hogy félbe ne hagyjad, Sőt gyarapodását adjad.

5. Bocsássad meg hibáimat, Melyeket ma ejtettem; Szaporítsad javaimat, Melyeket tőled vettem; Engedjed, hogy halálom, Melynek a csendes álom Kiábrázoló példája, Legyen idvesség órája.

## 161. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Adjunk hálát megtartó Istenünknek! Ismét egy napját eltölténk éltünknek, Melyen ő nékünk békességet adott, Gondviselő oltalmába fogadott; Megadá mindennapi kenyerünket, Megtartá erőnket s egészségünket.

2. Ajánljuk magunk ismét oltalmába, A már bekövetkező éjszakába; Mert nem lehet annak semmi félelme, A kinek a Mindenható védelme. Ő az övéinek ad nyugodalmat, A kik csak benne keresnek oltalmat.

3. Köszönjük hát Uram! hogy rajtunk ma is Gondviselésed volt hűséges paizs; Hogy megmentetted veszélytől éltünket, Szánkat panasztól, sírástól szemünket: Munkáinkra erőt és áldást adtál, Ez estvére békességben juttatál.

4. Mely sokan, kik hosszú életet kértek Reggel tőled, még csak estvét sem értek; Sokak ma egészségért esedeztek, Kiket fájdalmak ágyakba szegeztek. Sokan lettek árvákká, özvegyekké, Gazdagokból egy kárral szegényekké.

5. Mivel lehettünk mi ezeknél jobbak, És hűséges védelmedre méltóbbak! Mégis minket mintegy különválasztál, Ránk semmi romlást, kárt, veszélyt nem hoztál. Mindezt cselekedte kegyelmességed, Melyért örökké áldunk Uram! téged.

6. Tartsd meg kérünk, ez éjjel is éltünket, Csendes álommal újíts meg bennünket; Több örvendetes reggelre víraszsz fel, Új életre új napoddal támaszsz fel; Hogy új erővel tégedet szolgáljunk, Az Úrnak éljünk, és az Úrnak haljunk.

# BŰNBÁNATI ÉNEKEK.

## 162. DICSÉRET.

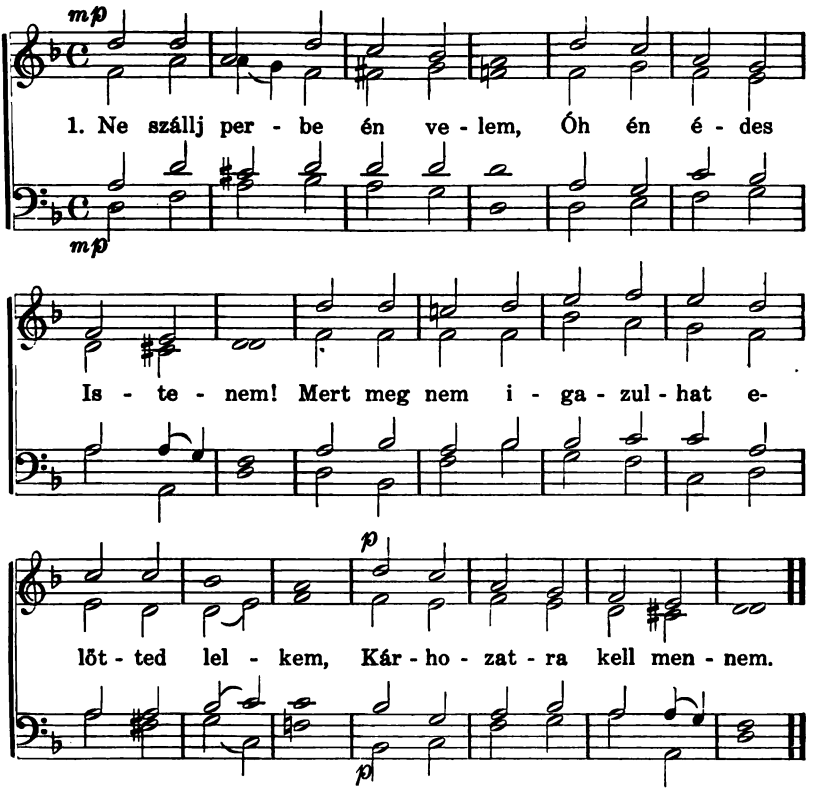


2. (Mert én anyám méhében Fogantattam vétekben, E világra lettem eredendő bűnben, Kárhozatos esetben.)

3. Néked bűnöm megvallom, Mert azt tisztemnek tartom, Te bocsáthatod meg, bizonnyal jól tudom: Segítségedet várom.

4. Bűneimnek tőriből, Elnyelő örvényiből, Ments ki megérdemlett nagy veszedelmemből, Tekints reám az égből.

5. Szent fiad haláláért, Keserves nagy kínjáért, Áldott szent vérének el-kifolyásáért: Kegyelmezz meg mindezért.

6. A te áldott szent Lelked Kérlek tőlem el ne vedd, Sőt újítsd meg bennem hogy dícsérjem neved, Szolgálhassak tenéked.

7. Reád bíztam magamat, Te viseljed gondomat Igazgasd jó útra az én lábaimat, És minden szándékimat.

8. Vígasztald meg szívemet, Búban epedt lelkemet; Ne hányd szemeimre én sok vétkeimet, És cselekedetimet.

9. Csak tégedet dícsérlek, Míg e világon élek; Tudom, hogy nyugalmat én te nálad lelek, Mikor innét kikelek.

## 163. DICSÉRET.

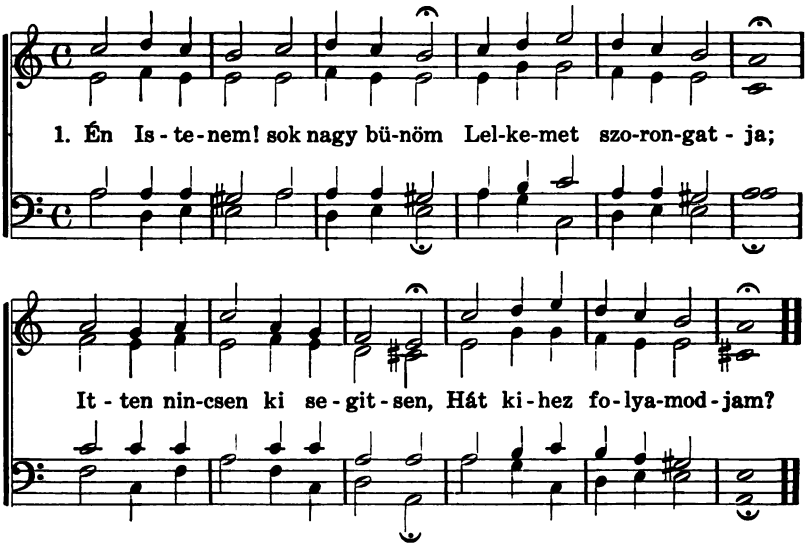


2. E világon Minden úton Ha szintén elindulok, Súlyos terhem, Betegségem Ki elvégye nem látok.

3. Hozzád térek, Végy bé kérlek Atyám! és haragodban Meg ne büntess, Légy kegyelmes Hozzám te szent Fiadban.

4. Ha szenvednem, Terheltetnem Kellend ítéletedből; Bár itt büntess, Csak ott kedvezz, Ne veszszek el örökül.

5. Ha sajtolgatsz, Kereszttel látsz, Adj engedelmes szívet; Hogy tűréssel, Reménységgel Várjam idvességemet.

6. Nyújtsd kegyelmed, És szent Lelked, Mely engem vezéreljen; Bűn, ellenség, S hitetlenség Kárhozatra ne vigyen.

7. Ha bűneim S büntetésim Engemet rettentenek: Rejtekhelye, Vagy reménye Óh Krisztus én lelkemnek.

8. Sebeidbe Rejts el engem, Hol bízvást megmaradok; Bár meghalljak, Vagy kínt valljak, Tudom, hogy hozzád jutok.

9. Te énnékem Ellenségem Haláloddal meggyőzted; Boldog helyem, S idvességem A menynyekben szerzetted.

10. Áldott Isten! Egy felségben! Te benned szívem örül; Mert te szavad Igaz marad: A ki hiszen idvezül.

## 164. (38 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! bűneink soksága, Undoksága Érdemli haragodat; Méltók vagyunk, hogy ellenünk Szent Istenünk! Felemeld ostorodat.

2. De tudjuk, hogy ki megvallja, És átallja Bűneit s hozzád megtér: Azt nem hajtod el előled, Sőt te tőled Bűnbocsánatot az nyer.

3. Azért hát mi is járúlunk, És borúlunk Elődbe fájdalmasan; Bűnös lelkünknek kegyelmet, Engedelmet Kérvén alázatosan.

4. Szánj meg, Uram! ily ügyünkben, S megtértünkben Függezd fel ostorodat; Óh hajtson hozzánk békére Fiad vére, S felejtsd el haragodat.

5. Szólj hozzánk Uram! csendesen, És édesen: Félelmünk mindjárt széled; És lelkünk ezen szózattól, Mint harmattól A hervadt virág éled.

6. Uram! végy minket kedvedbe, Szerelmedbe, S vígasztald meg szívünket; Tőlünk soha ne maradj el, Se ne hagyj el, Hanem fogjad kezünket.

7. Lelked hathatós szellője, Élesztője Gyenge hitünknek legyen; Hogy abban a kedves gyümölcs, Jámbor erkölcs Szép növekedést vegyen.

8. Hogyha ezt ajándékozod S feloldozod Kötelidből lelkünket: Mi is szent dícséretedre, Félelmedre Szenteljük életünket.

# ÚR VACSORÁJAKOR MONDANDÓ ÉNEKEK.

## 165. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Megteritve áll előttünk A szeretet asztala. Maga szerzé Idvezitőnk, Ki bününkért meghala. Hogy kegyeleme jegyében, A borban és kenyérben Hit által részesülhessünk, Örök életet vehessünk.

2. Halljuk hivogató szódat, Melyben a fáradtaknak, Nyujtod vigasztalásodat, Az elesett világnak; Szomjuzó s éhezőnek Betegnek, szenvedőnek Életet és felujulást Nyujtasz itten szabadulást.

3. Áldott Jézus hiveidre Töltsd ki mostan lelkedet, E buzgó gyülekezetre Áraszd ki kegyelmedet, Hogy tőled lelkesülve Szent jegyben részesülve, Te véled egygyé lehessünk És uj életet nyerhessünk.

4. Egyesits az igazságban, Szeretetben s lélekben, Szentelj meg világosságban, Erősits meg a hitben; Tenmagaddal szivünket, Kösd össze lelkeinket, Hogy általad ugy éljenek S mindég téged kövessenek.

5. Egy kenyérből egy pohárból, Erősitjük hitünket, Ugyanazon egy forrásból Várjuk reménységünket; Hogy a sir hantja felett Kivirul egy szebb élet, Hol a mennynek öröme vár Hol nem ömlik többé könny-ár.

6. Idvezitőnk! áldj meg minket, Hogy e szent vacsorával Táplálván szivünk s lelkünket, E földi pályán által; Kövessünk szent életet, Mutassunk szeretetet Mindenható Istenünköz Magunkhoz és mindenekhez.

## 166. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Hallgasd meg Úr Isten! kérésemet És világositsd meg én szivemet, Hogy szüntelen reád figyelmezzen, Lelkem szerelmedre gerjedezzen; És szent Fiadat veled egyetemben Féljem, és tartsam mindenütt elmémben.

2. Úr Krisztus! mennyből értem leszállál, A keresztfán bűnömért meghalál, Te szent véreddel értem áldozál, A halál tőriből kioldozal; Adósságomnak, bűnömnek sokságát Megengedéd, eltörölvén rutságát.

3. Azért vagyok már Atyád kedvében, Szent országának örökségében, Érdemem felül ki velem így tőn, Nagy jóvoltából kegyelmébe vőn; Szent szerelmével úgy megkörnyékeze, Kísértetet s bűnt tőlem távol űze.

4. Ezt én annyival inkább hihetem, Mivel általad erősíttetem Kenyérrel, borral szent vacsorádban, Melylyel a hívek élnek házadban; Ezek jegyei a te jó kedvednek. Melyeket tőled háládással veszek.

5. Velem Úr Jézus ezt cselekedjed, Hogy én egygyé lehessek te veled; Szent Lelked engem úgy erősítsen, Hogy semmi tőled el ne térítsen, Sem jó, sem gonosz, félelem, sem jószág Ne árthasson, de kelljen csak mennyország.

6. Minden gondomat néked ajánlom, A halálban is vagy vígasztalóm, Az életre nekem útat mutatsz, Országodban boldogságra juttatsz: Az ítéletre lelkem felruházod, Dicső testtel és üdvvel koronázod.

## 167. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Jer! lássuk az Úr keresztjét, Melyet felvett érettünk; Megszánván embernek vesztét, Megfizette helyettünk; Úr lévén lett szolgává, Mindeneknek gúnyjává, Istenségét elrejtette, Midőn testünket felvette.

2. A Gecsemané kertében Kezdette szenvedését, Érezni a kínt lelkében, S a halál rettentését; Ivék zavaros pohárt, Fizette értünk az árt, Véres cseppjei testének Nékünk gyógyúlást szerzének.

3. Itt szintén lelkéig hata Sebes vizek mélysége, Itt kezdődék a nagy tusa, S lelke keserűsége; Egyedül hagyattaték, Éjjel megfogattaték; Ki mindent kézen fogva tart, Megfogattatni így akart.

4. Feszítésre ítélteték, S rettenetes kínokra; Pilátushoz vitetteték, Önként ment ez átokra, Ki ügyét hogy meghallá, Őt ártatlannak vallá, Mégis adá keresztfára, A legkínosabb halálra.

5. Mely csuda buzgó szerelem Meghalni barátiért; De e kegyes fejedelem Meghalt ellenségiért, Ez lelkünk drága bére, Mert Isten Fia vére; Mely drága az az áldozat, Melylyel romol a kárhozat.

6. Ezért szerzé szent asztalát, Hogy e jót előadja, Szenvedését és halálát Szemeink előtt hagyja. A kenyér megtörése, A bornak kitöltése: Lelke s teste szenvedését, Jelenti megöletését.

7. Ez egyszerű vendégségben Jézussal egyesűlünk, Egy kenyérből e szentségben Hívők mind részesülünk, E rövid szent vacsora Mutat mennyei jóra, Ezt az ő kínt látott teste Választottinak kereste.

8. Az Úr sebei mi sebünk, Halálunk ő halála, Ő érdeme mi érdemünk, Részesűlés ez nála. Pecsétli ezt az étel, Együtt a pohárvétel; Úr testét így hittel eszszük, Magunk ő testévé teszszük.

9. Ez eledel zálog nékünk, Hogy lesz mennyben menyegzőnk, S ezzel hitünk s reménységünk Öregbül lelki erőnk, De mit tesz sokszor enni E szent vacsorát venni: Ha lélek szerint nem élünk, Büntetést enni nem félünk?

10. Ha meghaltunk Úr Jézussal, Nem illik már vétkeznünk; Feltámadván Úr Krisztussal, Le kell a bűnt vetkeznünk; Mint mennyei lakosok, Legyünk tiszták s okosok, Mint testének s vendéginek Szükséges lennünk szenteknek.

11. Isten ártatlan báránya! Méltó vagy, hogy végy áldást; Mert érdemed azt kívánja, Végy tőlünk háláadást; Végy örök dicsőséget, Hatalmat, tisztességet, Mert érettünk megölettél, Atyádnak eleget tettél.

12. Adj Úr Jézus halálodban Követnünk életedben, Szentséges tudományodban, Szelíd szenvedésedben. Legyünk alázatosak, Mindenhez irgalmasak; Segélj erre Szent Lelkeddel, Oktass vezérelj ígéddel.

## 168. (32 Zsoltár dallamára.)

1. Hallottuk Jézus! miképen hívogatsz, Sietünk hozzád, tudjuk, hogy megnyugtatsz. Vállunkat nyomja bűneink súlya, Félünk, erőnket hogy felülmúlja. Fáradtak vagyunk, régóta emeljük, Mert együtt jött ez a világra velünk; Jézus! terhünktől légy szabadítónk, Fáradságunkban légy megújítónk.

2. Törődött szívvel teszünk neked vallást: Hogy nem követtük a jó útmutatást, Melyet sugalt lelkünk ismerete, Midőn minket jóra serkentgete. Inkább követtük gyarló testünk kényét, Mint idvességes törvényid ösvényét. Ezért nagy lévén szívünk keserve, Állunk előtted mellünket verve.

3. De mégis lelkünk e hittel élesztjük, Hogy te Megváltónk! nem akarod vesztünk, Hanem magadat adtad érettünk, Életedet letévén helyettünk. A törvény átka tégedet üldözött, Míg felfüggeszte az ég és föld között, Tennen testedet ott megáldozád, E világ bűnét a fán hordozád.

4. Ezért az atya magával bennünket Megbékéltete s eltörlé bűnünket; Ellenségiből tett fiaivá, Szent Fia örökös társaivá, Jézus! te halállal tévén eleget, Megengesztelted a földön az eget, Általad, a mit más nem tehetett, A teljes váltság elvégeztetett.

5. Azért már minket éleszt és vígasztal Ez az általad rendeltetett asztal: Mely annak nyilvánvaló tűköre, Véred mint omla, tested mint töre; Sőt tested jegyét itt nem csak mutatod, De személy szerint nekünk is adatod, Zálog ez, hogy van nekünk is jogunk, A tőled szerzett jókhoz, Jézusunk!

6. Szállj le most mennyből életnek kenvere! Tápláld lelkünket az örök életre! Tudjuk a ki e kenyérből eszik, Soha örökké meg nem éhezik. Életnek vize! nyiss magadnak útat, A szomjú hívek keresik e kútat; Szolgáltasd ingyen az italokat, Oltsd el végképen szomjúságukat.

7. Óhajtunk! Jézus! egyesülni veled, Úgy lesz szívünk szent, ha te megszenteled; Adjad hát, hogy mint tagok a főnek, Engedjünk neked bennünk élőnek. Ólts bé magadba, mint jó szőllőtőbe, Hogy jó nedvesség folyjon a vesszőbe; És legyen szívünk szívednek mása, Éltünkben élted hogy minden lássa.

8. Adjad, egymás közt legyen egyességek, A kik e közös asztalnál vendégek; Mert bizony a ki másokat szeret, Csak az eszik itt méltán kenyeret. Fogjon hát ez az egész gyülekezet Egymással atyafiságosan kezet; Mert tudjuk, maga a hívogató Úr Jézus, nem személyválogató.

9. Megelégítvén lelkünket az étel, Hálaadással távozzunk innét el; Mondván: az Úrnak dicsőség légyen! Ki az éhezőt betőlti ingyen. Tartsd fenn Úr Isten! rajtunk jóvoltodat, Adván ezekre ilyen válaszodat: Bízzál már fiam, bízzál leányom, Bűneidet szemedre nem hányom.

## 169. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Óh irgalmas Isten! örökké áldott légy, És a mi lelkünktől nagy dícséretet végy, Hogy midőn akartál minket idvezíteni, Kész voltál Fiadat e földre elküldeni, És halálra adni, Hogy a benne hívőket Megtartván, juttassa örök életre őket.

2. Uram! hiszünk neked, de neveld hitünket; Benned bízunk, de te támaszd reményünket. Te benned örülünk, de örömünk éleszszed, E végre lelkeddel lelkünk úgy megszenteljed, Hogy a testiséget, s világot megútáljuk, S gyönyörködésünket csak te benned találjuk.

3. Áldd meg legközelebb összegyűlésünket, S Fiad asztalához való menésünket, Vond el elméinket a rosz gondolatoktól, Hogy megtisztíttatva lévén minden gondoktól, Azokra függeszszük, melyeket cselekedett Fiad értünk, s halált a keresztfán szenvedett.

4. Éreztessed velünk Jézusunk szerelmét, A mely felülhalad minden véges elmét, Kóstoltasd lelkünkkel kegyelme édességét, Hogy megtartsa velünk kötött szent szövetségét, Ő benne hitünket tegyed örvendezővé, És ezen örömöt mindig gyümölcsözővé.

## 170. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Zeng nyelvünk a te dícséreteddel, Jézus! ki megváltál szent véreddel, Ki testünket felvivéd az égbe, Szent Atyád jobbjára dicsőségbe; Sőt el is küldéd nékünk Szent Lelkedet, És ennünk adod hit által testedet.

2. (Áldott légy, hogy minket így szerettél, Nekünk út, élet, igazság lettél, Megtartottál ingyen szerelmedből, Nem hagyál kiesni szent kezedből; Bizonysága ennek a szent vacsora, Hogy te vagy lelkünk hívséges pásztora.)

3. Mit adjunk már mi szent felségednek, Hálát adunk örökké nevednek. Imádunk teljes szívvel, lélekkel, Ezt mondván a huszonnégy vénekkel: Áldás, dícsőség a báránynak legyen, Örök tisztességet mi tőlünk vegyen.

4. Buzdíts fel Uram! e szent munkára. Ne hagyd szegény lelkünket magára; És mivel már veled egygyé lettünk, Sákramentomodban részeltettünk: Adjad, úgy élhessünk, hogy akár élünk, Akár meghalunk, a tieid légyünk.

## 171. (162 Dicséret dallamára.)

1. Idvességünk váltságunk, Jézus hozzád kiáltunk! Midőn a kegyelem asztalához lépünk, Jövel maradj mi vélünk!

2. Nagy volt szüleink bűne, De, Atyád könyörűle, És az örök halál tüzéből megváltott Engesztelő halálod.

3. Ez a teritett asztal Bűneinkben vigasztal, Hogy könyörülsz rajtunk s kegyelmed velünk lesz, Ha bizunk érdemedhez.

4. Szent testednek jegyei, Annak itt a jelei, Hogy csak az igazán megtérő találhat Idvességet te nálad.

5. Vérednek ki ömlése Bűneink eltörlése, Emlékeztess, midőn ajkunk a bort issza, Legyen éltünk szent, tiszta.

6. Jézus, a te véred szent, Legyen szivünk bűntől ment, Mivel örök éltet veled az remélhet, Ki megveti a vétket.

7. Szent törvényed fáklyája, Világoljon pályánkra; Tudjuk, el nem téved a földi ösvényen, A kit igéd vezérel.

8. Fogjad azért kezünket, Magad vezérelj minket, Mert a te utadon Istenünkhöz vezet, A hit, remény, szeretet.

9. Ha szemeink, meglátnak Jobbján te szent Atyádnak, Ott a Szent-lélekkel örök egyességben, Üdvözits majd az égben!

# KEZDŐ ÉNEKEK.

## 172. (66 Zsoltár dallamára.)

Az Ur házába jöjjetek be, Megteritve vár az asztal, Ott az élet ama kenyere Lelket elégit vigasztal; Óh, hadd legyünk mi vendégeid Jézus, ki most is hivogatsz; Tudjuk ki megbánja vétkeit, Annak örök életet adsz.

(137 Dicséret dallamára.)

Feléd száll keblünk szózata, Isten! kegyelemnek atyja; A bűn bocsánat reménye, Szivünk tiszta érzeménye; Melyel midőn esedezünk, Atyánk te magad légy velünk.

## 173. DICSÉRET.

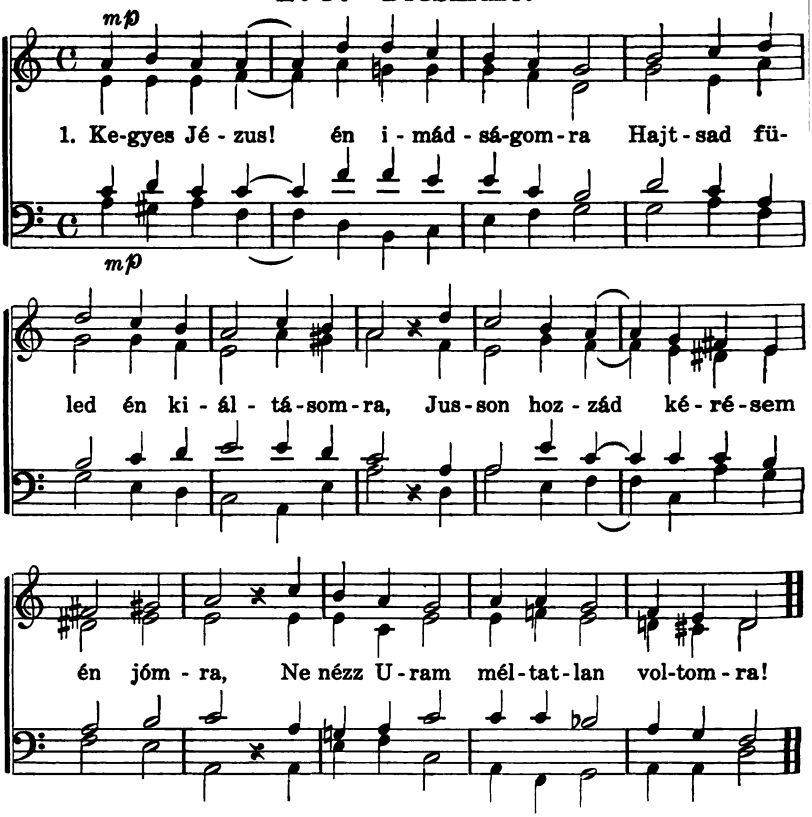


2. Hibám miatt engem sok bánat ért, Szomorkodom most is bűneimért; Félek Uram, hogy lelkem elhagyod, Mivel reád oly méltatlan vagyok.

3. Tökéletes a te ítéleted, Szent vagy te és a bűnt nem nézheted! Országodat hát az nem éri el, Ki vakmerően örökké bűnt mivel.

4. Félek azért előtted, Istenem, Sok bűnömet, magam beismerem; Gyarló valék éltemben untalan, Terhem súlyos, mert vétkem számtalan.

5. Múló javát a bűnnek kedvelém, Törvényedet azért mellőztem én, Sőt sértve még felebarátomat, Méltó reád nem lettem e miatt.

6. A biztatást ekép csak ott lelem, Hogy te nálad vagyon a kegyelem; Azért hozzád emelve föl szavam, Irgalmadért könyörgök, óh Uram!

7. Kivánkozom elhagyni vétkemet; Óhajtozom meglátni szinedet; Segélj Uram, e czélra most magad, A megtérő bűnöst ki ne tagadd.

8. Segélj, segélj én édes Istenem! Mert szivemet ma neked szentelem; Idvezitőm, én Jézusom te vagy, Kérlek azért, magadhoz befogadj!

9. Mig itt élek, vezérem már te légy, Igéd szerint hogy élhessek, te védj, S hogy jót tegyek, úgy nyerjek érdemet, Szent lelkedet én tőlem el ne vedd!

10. Mikor pedig halálom eljövend, Add, hogy veled lehessek oda fent, S pályám ha itt hiven megharczolám, Elvegyem az egekben koronám.

## ÚR VACSORÁJA UTÁN MONDANDÓ ÉNEKEK.

### 174. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! bocsásd el népedet békével, Idvezítésed kívánt örömével, Mert megtaláltuk, a mit lelkünk kedvel, Megragadjuk hittel, s nem bocsátjuk el. Már ő miénk, mi vagyunk az övéi, Véle egy testek, java részesei.

2. Élünk e gyarló testben többé nem mi, Hív szerelmétől nem szakaszt el semmi. Óh Jézus! gyenge hitünket neveljed Te magad lelkünk az égre emeljed; Hogy így lelkünket az ég dicső vára Fogja bé, annak örökös javára.

### 175. (24 Zsoltár dallamára.)

1. Áldás, dicsőség tenéked, Isten! kinek a menny széked, Hogy kegyelmedre méltóztattál; Mert irgalmad nagy voltáért, Az Úr Jézus haláláért Bűnbocsánattal megbíztattál.

2. Óh bocsáss el megújulva Színed elől s igazúlva; Emlékeztess fogadásunkra, Hogy téged s a Jézust féljünk; A bűnben többé ne éljünk, Viselj gondot bóldogságunkra.

## 176. DICSÉRET.

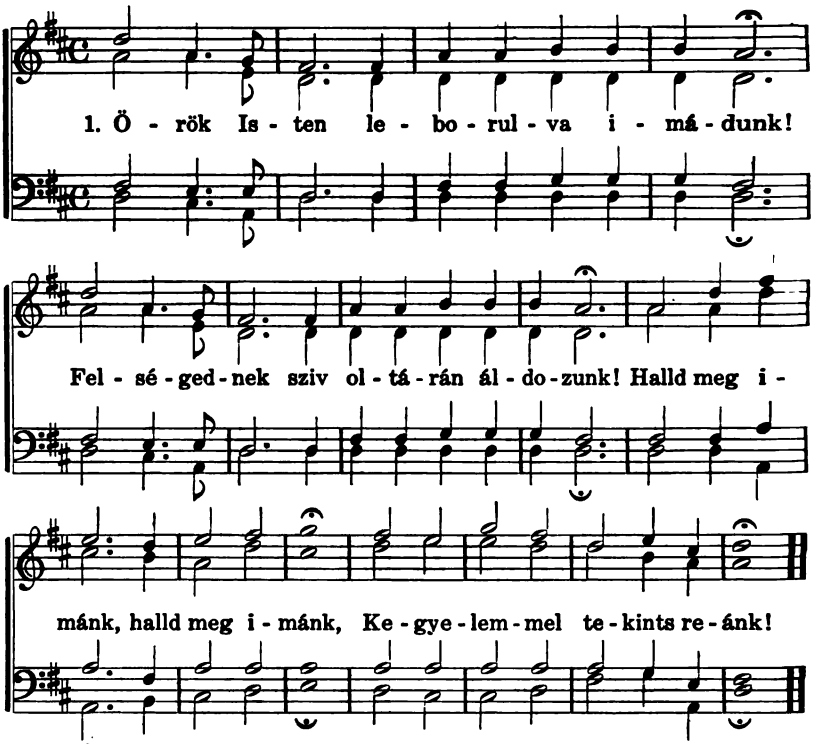


2. Égi Atyánk terjeszd védő szellemed Fohászinkat, hallgassa meg nagy eged! Biztass minket e reménnyel: Hogy örökké velünk leszel.

## SIMEON ÉNEKE.

## 177. DICSÉRET.

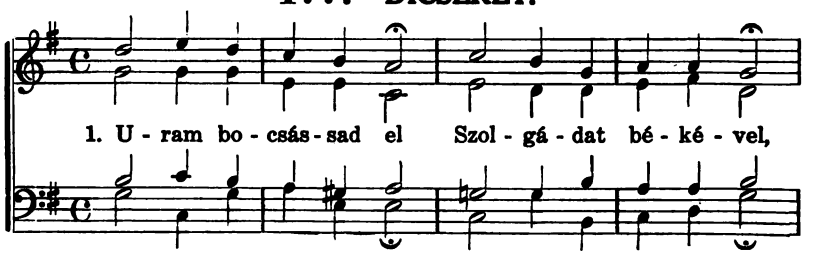

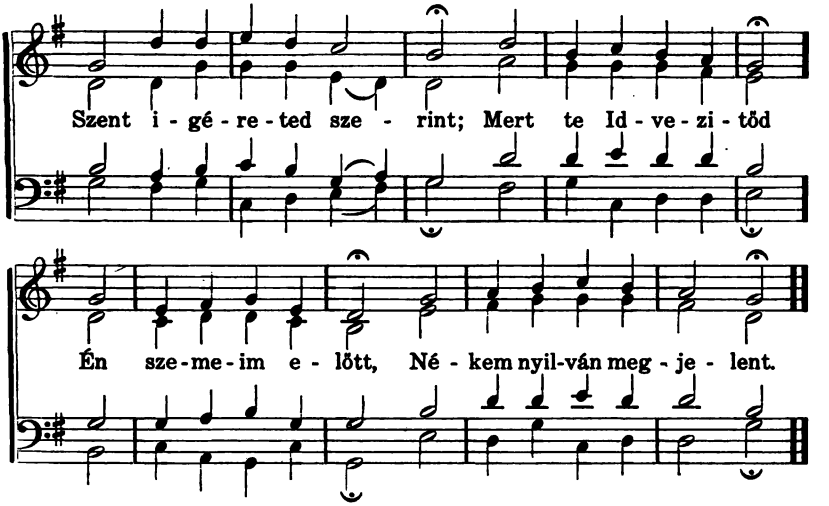


2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél, Kinek fényességével Nyilván megjelennék A szent Izráelnek Nagy dicsősége szélyel.

## DÉLESTI ÓRÁN.

### 178. (64 Dicséret dallamára.)

1. Hírdetvén az Úr halálát, Uram! néked adunk hálát, Hogy nem csak tartod testünket, Hanem táplálod lelkünket.

2. Ma is ételt készítettél Ennek, s asztalt terítettél, Melyről Fiad szent testével, Elégítéd szent vérével.

3. Ezzel világos jelt adtál Nekünk, s arról megbíztattál, Hogy ha igaz hitünk lészen, Fiad miénk lesz egészen.

4. Ki magát közölvén velünk, Ő lesz lelki eledelünk, Ő benne minden bőséget Találunk és idvességet.

5. Kérünk Uram! adj kegyelmet Arra és nyújts segedelmet, Hogy Jézusunkat szeressük, És őtet végig kövessük.

6. Az ő megtöretett teste, Melylyel váltságunk kereste, Lelkünk máskor is táplálja, A bűnért meg ne útálja.

7. Segitsd gyarló tehetségünk, Véle kötött szövetségünk Hogy szent és állandó legyen, Míg nem lelkünk hozzá megyen.

8. A mely fogadást ma tettünk, Midőn asztalodról ettünk: Uram! segélj, hogy megálljuk, A bűnöket megútáljuk.

# TAVASZI ÉNEKEK.

## 179. DICSÉRET.

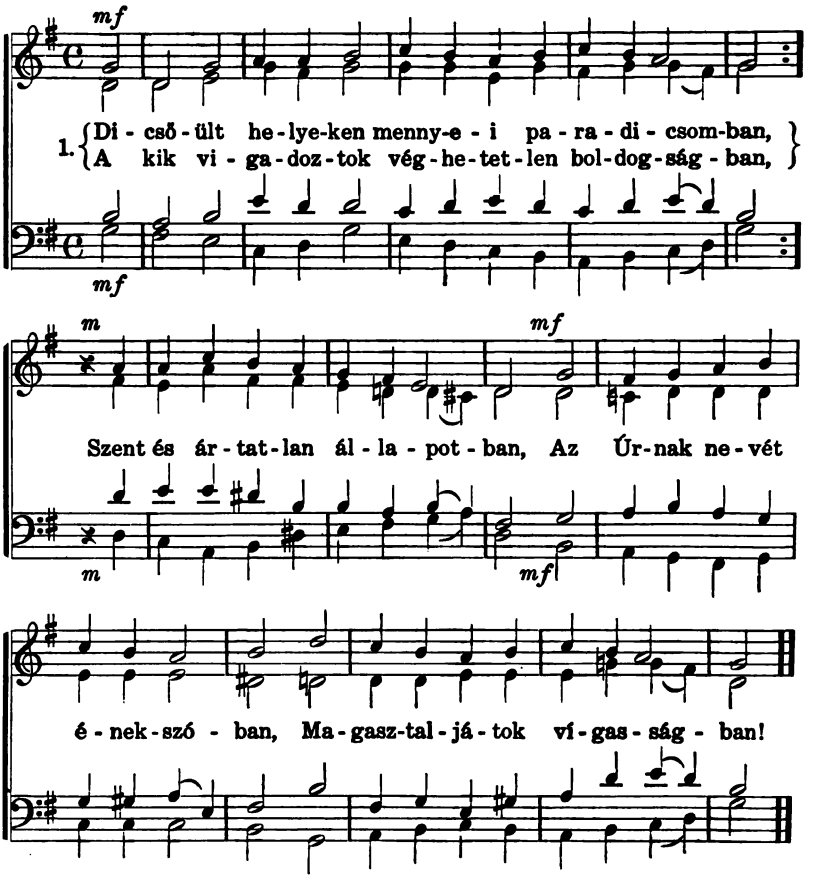


2. Lássátok ti dicső angyali lelkek az égben, A fénylő mennyei testek roppant seregében, Mint uralkodik dicsőségben Az Úr és őtet felségében Imádjátok tiszta szentségben.

3. Nap, hold, csillagos ég! ti az Urat dicséritek Jóságát, hatalmát, bölcseségét hirdetitek, Mert a mely rendet ő tinéktek Kiszabott, az a ti törvénytek, És ti annak híven engedtek.

4. A földet kinyitó kies tavasz vidámsága, A mindent érlelő nyári idő forrósága, A gyümölcsös ősz gazdagsága, Sőt még a tél is bizonysága, Hogy nagy a teremtő jósága.

5. Emberek, Istennek remekei itt e földön Ajkatok is immár hálaimára zendüljön! Kik az Istent nyilván látjátok, Mert kitölté elkét reátok, Teremtőtöket imádjátok!

6. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, A szentek Urának egyen örök magasztalás Kiben soha nincs magváltozás, Vagy igéettől elhanyatlás; Tőle fejünkre szálljon áldás!

## 180. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Örvendezzünk a nagy Istennek! Kies tavaszt értünk, Egy hatalmas szavára ennek Meglett a mit kértünk: Megújult az egész természet, Elmult komor tele, Mind napkelet, mind az enyészet Örömmel van tele.

2. A nap jóltevő melegével Olvasztja a jeget, A levegő déli szelével Hoz esős felleget; Mely a föld fagyzárját felbontja, Azonnal készséggel: Ez a tárház nekünk kiontja Plántáit bőséggel.

3. A feltámadás és az élet Látszik minden részen, Óh Isten! szívünk benned éled, Elhiszszük egészen, Hogy az a jóltevő hatalom Porunkat felkölti: Majd ha a hosszas nyúgodalom Idejét kitölti.

4. Jó vagy, Uram! tégy jól népeddel, Szánd meg esetinket, Vétkeinket kegyesen vedd el, Szentelj is meg minket: Hogy az utólsó számadásra Érvén, elkészüljünk, Így a trombita harsogásra Felkelvén örüljünk.

## 181. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Emeljétek fel szíveteket Földön kik vagytok emberek! Dícsérjétek ti Istenteket, Melyre int menny, föld s tengerek; Mert dicsősége szent nevének Nyilván kitetszik ezekben, Kiküldé lelkét, és mindenek Megújulnak erejökben.

2. Uram! te tőled van az élet, Létel, mozgás mindenekben, Általad készül a kikelet, Földben, fákban és fűvekben; A nap kelését, gyors futását Mintegy kezeden hordozod, Hogy jóltevő kedves sugárát Nyújtsa hozzánk, feljebb hozod.

3. A földnek megnyitod kebelét, Hogy a plánták gyökerökbe A tavasz édes lehelletét Átaladjad törzsökükbe; Menjen fel titkos csatornákon Élő nedvesség a fákba, Új életet ekként bocsásson A legnagyobb czédruságba.

4. Ez az az eltitkolt nagy eszköz A mindenható kezében, A mely által a tavasz öltöz Sokféle ékességében, Kerti s mezei minden plánták Kérkednek szép köntösükkel, Es a szépen kinyilt termőfák Terhesednek gyümölcsökkel.

5. Isten! ki neveled ezeked Erőd titkos munkáival, Te hozzád emelünk kezeket Szívünk fohászkodásival: Teremts mi bennünk is új szívet, Lelked munkás erejével, Gerjeszsz minden jóra jó kedvet Szerelmed égő tüzével.

## 182. (75 Dicséret dallamára.)

1. Im a bús telet a szép kikelet Már elűzte végre, Örömmel nézünk a kiderült égre.

2. Vidám életet, új tenyészetet Kelt a nap sugára, Leveti gyászát a földnek határa.

3. Öröm hang zendül, vig ének csendül Erdőn, mezőn, halmon, Az élő lények kiáltását hallom:

4. Hozsánna, áldás! Üdv, hálaadás Kegyes teremtőnknek! A szép tavaszban újra éltetőnknek!

5. Fölszáll repesve, Istent keresve Lelkünk is az égre, Hogy megújuljon rajtunk dicsősége.

6. Istennek lelke, új éltet keltve Jövel, áldj meg minket, Fénynyel meleggel tápláld lelkeinket!

7. Megújulásunk, feltámadásunk Boldog reménysége Függeszsze szivünk örökké az égre!

## 183. (179 Dicséret dallamára.)

1. Az Úrnak szavára a hidegek már eltünnek, Egy fuvallására téli jegek lenni szünnek: Több hófellegek nem fedeznek, Szellős melegek lengedeznek, Szárnyas seregek gyülekeznek.

2. Bezárolt kebelét a fagyos föld már kinyitja, A fáknak levelét tavaszi zöld szín borítja, A dél újító szellőt lehell, A víg természet üzűl és nevel, Szép a tavasz szüleményivel.

3. Óh Isten! földednek ha itt ilyen a szépsége, Hát ott fenn egednek milyen lehet fényessége? Hol a békesség virágozik, Örök kedvesség illatozik, Óh az idvesség ott lakozik!

4. Uram! kérünk téged esedezvén, hogy helyünket, Adja ott Felséged, hogy végezvén életünket, Mi is színedet megláthassuk, Bölcseségedet csodálhassuk, Örökségedet ott bírhassuk.

5. E végre lelkednek irgalmával éleszsz minket, Újítsd kegyelmednek tavaszával szíveinket: Hogy míg véget érne futásunk, Csak te benned éljünk Jézusunk! Ki által lesz örök tavaszunk.

## NYÁRI ÉS ARATÁSKORI ÉNEKEK.

### 184. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Óh világosságoknak Atyja! Áldásokkal gazdag Isten! A kinek kezed osztogatja, Mind azt, a mivel bír minden; Óh mely nagy gondod van mi reánk, Méltatlan teremtésidre! Óh nincsen érdemünk, szent Atyánk! Ily sok jótéteményidre.

2. Te mindennap a mi számunkra Ételt és italt készítesz, Gondot tartasz ruházatunkra, Takargatsz és ékesítesz. Rakott mindenfelé a mező Sokféle hasznú plántákkal; Betölté határink kedvező Kezed sok barom csordákkal.

3. A szép zöld virágos réteken Szénát teremtesz barmunknak. Síkon, halmokon és völgyeken Búzát, gabonát magunknak; Jó reménynyel biztat határunk, És ha megtartod jó Átyánk! Bő aratást, szüretet várunk: Óh ne is hozz csapást reánk.

4. A mi bűneinknek sokságát Ne nézd, ne tekintsd mi bennünk, Szívünknek háládatlanságát Ne büntesd meg, Jó Istenünk! Mert ha gonosz voltunkra nézesz, És mi velünk a szerint bánsz: Egy kínt majd a mással tetézesz, Mind elveszünk, ha meg nem szánsz.

5. Óh ne szakaszsza tehát félben Jóságodnak folyamatát Sok vétkünk, sem nyárban, sem télben, Kérünk mint kegyelmes Atyát: Táplálj sorsunkhoz illőképen, Ne törd el a kenyér botját, Ruházz kitkit közöttünk szépen, Nézvén sorsát s állapotját.

## 185. (105 Zsoltár dallamára.)

1. Mindenható mennyei felség! Tied legyen minden dicsőség. Te hoztad el a várva-várt Nyári időt s az aratást; Jóvoltodból örvendenek Teljes szivből az emberek.

2. Ki védte az őszi magvakat A hosszú tél fagy-zára alatt? Ki parancsolt hogy a telet Szüntesse meg a kikelet? Te tetted azt mind jó Atyánk, Te deritél nyarat reánk!

3. Ember, ne félj, lesz új kenyered, De a kitől azt ingyen nyered, Borúlj le az Isten előtt Imádva és tisztelve őt; Maradj hálás Istenedhez, Igy állandó örömöd lesz.

4. Óh Isten, ki a föld termését Gyermekeid közt úgy osztod szét, Hogy Atyai szeretettel, Te senkit sem felejtesz el: Add, hogy köztünk egy se legyen Áldásodra érdemtelen!

## 186. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Adjunk hálákat az Istennek, Ki osztogatja az áldást, Ő tartja meg rendét mindennek, Enged vetést és aratást. Ő igazgatja az időket Az embereknek javára, Ad jókor és későn esőket A szántó elszórt magvára.

2. Megigérte, hogy meg nem szünnek A vetés és az aratás; Most sem nézvén számát a bűnnek, Véghez ment ezen állítás; Elhozta a bő nyárnak fényét, Melyet sok éhezők vártak; Betölté a szántók reményét, A melyért munkára jártak.

3. Áldott légy Uram! ez esztendőt Hogy ekkép megkoronáztad, Szolgáltatván kedvező időt, Bő terméssel felruháztad; Földünket minden ártalmaktól Megmentvén könyörgésünkre, Jég, sáska, cserebogaraktól, Elkészítéd élelmünkre.

4. Óh bölcs Ura az aratásnak, Jó Isten! kérünk tégedet: Begyűjtésére ez áldásnak Mutasd atyai kedvedet. Szolgáltass alkalmas időket, Őrízzed a szélvészektől, Távolítsd el a jégesőket, Hogy menttek legyünk ezektől.

5. Adj erőt a munkálkodóknak, Vídámságot, egészéget A szűkölködő aratóknak, Hogy gyűjtsenek eleséget, Uram! ekképen add kezünkbe Áldásodat, hogy élhessünk, S midőn eszünk, új kenyerünkbe Másokat is részeltessünk.

6. Taníts, hogy elménkben forgassuk Ezt Uram, mind most, mind máskor: Hogy életünket úgy folytassuk, Hogy ama nagy aratáskor, Találtatván tiszta búzának, A te csűrödbe vitessünk, S leked, mint mennyei gazdának Szent tetszésedre lehessünk.

## 187. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Jertek áldjuk az Ur Istent, Ő kormányoz, intéz mindent Kimondhatlan nagy dicsőséggel, Kegyelemmel és bölcseséggel. Magasztaljuk jó voltáért, Adjunk hálát a bő nyárért, Mert ez csoda dolgot mivel Az éhezők seregivel.

2. De miképen fizessünk meg Jóságáért Istenünknek? Kövessük őt a szeretetben, Igy adhatunk hálát legszebben. Hogy ha áldást bőven veszünk, Abból mást is részeltetünk, Mert nem méltó az áldásra, Ki sohasem gondol másra.

3. Értsétek meg hát gazdagok, Mire valók az asztagok? Azokon is a kik nem vetnek, Segélni kell a szeretetnek. Ó! de ti is dologtevők, Járjatok az Isten előtt, Mert áldott úgy lesz munkátok, Hogy ha igaz úton jártok.

4. Ó! mít ér a világ nekünk, Ha lelkünkben kárt szenvedünk? Mit ér a nyárnak bő áldása, Ha lelkünknek nincs aratása? Szeressük hát Istenünket, Büntől óvjad sziveinket, Hogyha majd a mennybe térünk, Vig aratást ottan érjünk!

# SZŰK TERMÉS IDEJÉN.

## 188. (50 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! hatalmadat mutogatja A természet komor ábrázata. Óh Isten! mely különb-különbféle Megtéritő fegyverednek éle; Néha gyengén kedves szóval hivogatsz Magadhoz, áldást is bőven osztogatsz.

2. Majd ha ezek semmit sem használnak: Akkor itéletid előállnak, A természeti rendes mozgások Lesznek egy szavadra kész csapások; Megvonod jóltévő kezedet tőlünk, A föld termését elveszed előlünk.

3. Bocsátasz népedre oly szükséget, Melyben minden érzi az inséget; Igy ismerteted, óh Mindenható! Hogyhatalmad mindenre kiható. Isten! a te neved a mint felséges: Ugy végezésed ebben is szentséges.

4. Mindenható Atya! bár rettentsen Haragod, csak kegyelmed megmentsen. Légyen is óh Atyánk! a kegyelem Mértéke szerint az engedelem Tiéid vagyunk, viseljed gondunkat, Erős hittel reád bizzuk magunkat.

# ŐSZI ÉS SZÜRETI ÉNEKEK.

## 189. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Ó! Isten, a nagy természet Szépsége mint elenyészett! Lomb, virág lehervadott, Puszta a föld, elhagyott: Igy jön el majd halálunk is, Ha virágzunk, hervadunk is, Örömei életünknek Lassan-lassan mind eltünnek!

2. Őszi szélnek bús fuvalma, Mint a fájó szív siralma, Sírhalomról mond panaszt, A temető hallja azt; Örömünk egy-egy virága Gyakran hull a sír porába, Megsiratjuk fájó szívvel, Míg minket is oda hívsz el.

3. Ó! életünk fejedelme, Hova térjünk vígaszt lelve? Ha mint a fa lombjait, Szárnyát veszti majd a hit? Ó! csak te vagy örök Isten, Változatlan, rendíthetlen, Csak szent igéd vigasztalhat: Ki benned él, meg nem halhat!

4. Te vagy a mi bizodalmunk, Halál ellen is oltalmunk, Örök Isten, jó atyánk, Nézz azért most is reánk! Lelked örök fénysugára Ragyogjon a hervadt tájra, Azzal éleszd szent hitünket, Hogy uj létre keltesz minket!

## 190. (134 Zsoltár dallamára.)

1. Bőlcs az Úr, egyszersmind kegyes, Gondja jóságával teljes: Mert a kit hívott munkára, Gondot tart újulására.

2. Ő gondoskodott iránta, Hogy ne csak kenyér táplálja, De a szőlőtő gyümölcse Az embernek kedvét töltse.

3. Most is fentartá jókedvét, Mert a szőlőtőkék nedvét Vesszőkbe szivárogtatta, S édes musttá változtatta.

4. Légyenek a gerézd-szedők Jóvoltával dicsekedők, És kik a mustot sajtólják, Az ő dicséretit szólják.

5. Mert lám nem mindig csak magok Vígadoznak a gazdagok, A szegény sincs elfelejtve Az Úr gondjából kiejtve.

6. Őrízz meg Uram! bennünket, Meg ne terheljük szívünket, És ne éljen senki vissza, Ha az öröm borát iszsza.

7. Ne legyen ez dobzódásnak Kútfeje, s viszálkodásnak; Sőt breszsze az életet, S az ártatlan szeretetet.

8. Adjad, hogy mértékletesek, Ígédre figyelmetesek Legyünk, élvén józanságban E jelenvaló világban.

## 191. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Óh isteni nagy bölcseség! Igen szoros az egyesség, Melyet natalmad kötözött A tél, tavasz, nyár, ősz között; Megölelik egymást szívesen, Futásukat végzik rendesen.

2. Őszszel a természet háza Mely minden élők tárháza, Megérett gyümölcseivel Kínál rakott kebelivel; Édes must csorog a hegyeken, Áldás folydogál a völgyeken.

3. Részt vettünk mi is e jóban, Sok ízben most is valóban, A természet nagy bőséggel, Tetéz sok gyönyörűséggel, Ezeket javunkra intézi Az Úr, vétkeinket nem nézi.

4. Adjad Uram! hogy mind ezek, Mint megannyi erős kezek, Minket te hozzád vonjanak, Háládásra indítsanak. Te jó kedvedből ne essék ki Ezután is közülünk senki.

## 192. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Embereknek teremtője, Hűséges gondviselője, Bölcs és hatalmas Felség! Imádandó Istenség! Te teremtettél bennünket, Te táplálod életünket Gazdag étellel s itallal Hozzánk illő ruházattal.

2. Azt érdemli bölcseséged, Uram! Hogy tiszteljünk téged, Magasztaljuk nevedet, Áldjuk Istenségedet; Mert bár sok bűnökbe estünk, Még is úgy táplálod testünk, Hogy kenyérrel megújítod, Szívünk borral vídámítod.

3. Ha tekintünk a völgyekre, A szőlőtermő helyekre, Ottan terem gabonánk, Innen must csepeg reánk, Még pedig sokszor bőséggel; De ezt, Atyánk! olyan véggel Adod, hogy éljünk rendesen Azokkal s mértékletesen.

4. Atyai szíved jósága Most a bornak sokasága, Hogy munkánk után sokat Termett hegyünk (*kertünk*) mustokat; Mely szívünket vídámítja, Imádásodra indítja. Ez áldásodért óh Atyánk! Téged dícsér szívünk és szánk.

5. Méltatlanságunk ismerjük! De szent Felségedet kérjük: Bírjad arra szívünket S úgy igazgass bennünket, Hogy a bőven nyert áldással Élhessünk hálaadással, S a míg jóvóltodból élünk, Szent Atyánk! légy mindig vélünk.

## 193. (105 Zsoltár dallamára.)

1. Dícséret, dicsőség Istennek, Menny, föld adj tiszteletet ennek, A ki szeretett bennünket, Nem nézte számos vétkünket; Midőn csapást érdemlettünk, Tőle áldást bőven vettünk.

2. Im a szőlőhegy (*kert*) bizonysága, Hogy nagy hozzánk az Úr jósága; Mert édes mustot bőséggel Adott számunkra oly véggel, Hogy erősítse testünket, Ha munkánk fáraszt bennünket.

3. Jó ő, ki, ha bú szomorítja Szívünket, borral vídámítja, Erőt ád terhünk emelni Ez élet gondját viselni; Hogy munkánkat gyámolítsa, És kívánt végre fordítsa.

4. Uram! áldd meg e must bőségét, Hegyeinknek (*kerteinknek*) termékenységét Fordítsd mi nekünk hasznunkra, Rendes táplálтatásunkra; Hogy az nékünk kárt ne tegyen, A bűn eszköze ne legyen.

5. Őrízd részegségtől testünket, Hogy józanon tartsuk lelkünket, Munkánkat híven tehessük, Dicsőséged terjeszthessük; Vigyázzunk éltünk végére, Urunk eljövetelére.

6. Így ha téged félünk egészen, Bő áldásod hasznunkra lészen, Melyért, óh hatalmas felség! Áldás néked és dicsőség! Hogy, völgy, mező ezt zengjétek, Velünk nevét dícsérjétek.

# TÉLI IDŐRE VALÓ ÉNEKEK.

## 194. (77 Zsoltár dallamára.)

1. Az Úr kebeléből jőnek, Mint jóval teljes kütfőnek: Jég, fagy, hó, kemény szelek, Mint akar, úgy bán' velek; Megszünnek mihelyt szólítja, Majd viszont előállítja, Hogy velünk ismertesse, Hatalmát hírdettesse.

2. Ruhát ád öltözetünkre, Tüzet melegítésünkre, Szélvészek zúgásiban Béfedez hajlékinkban; Hóval fedi vetésinket, Hogy megtartsa kenyerünket, A földet megnyugtatja Ez a bölcs gondos atya.

3. Uram! a te hatalmadnak, Gondviselő jóságodnak Tégy minket tanúivá, Szentűl imádóivá. Taníts e rövid napokat Bölcsen számlálni, azokat Ne töltsük bujaságban, Hiábavalóságban.

4. Ez idő téli évszaka Halandó voltunk mutatja; Fák, fűvek mint nem élők, Csak mintegy halva lévők: Nekünk is lesz ilyen telünk, Így bán, a teremtő velünk; De várunk olyan tavaszt, Mely új életre víraszt.

## 195. (38 Zsoltár dallamára.)

1. Óh szent Isten! ki az időt És esztendőt Hatalmasan hordozod; Te tőled jő a kikelet, Majd a telet Reánk ismét te hozod.

2. Óh mely bölcs ez az állandó S maradandó Rendelése kezednek; Ez véghetetlen jóságát, Gondosságát Hirdeti szerelmednek.

3. Te a telet ügy rendelted, Bölcsen tetted, Hogy jól megpihenhessen, A termésben elfáradott S megbágyadott Föld ismét teremhessen.

4. Bőven szór rá havat karod, S bétakarod, Mintegy gyenge pehelylyel: Hogy ekképen a vetemény, Még a kemény Fagy között se vesszen el.

5. Imé! a mit sok oktalan, Haszontalan És káros dolognak vél: Te általad legjobb végből Van az égből A komor és hideg tél.

6. Ez mi nékünk arra mutat Módot s útat, Hogy midőn nyomorúság, Jön szent kezeidből reánk, Hallgasson szánk; Mert az nékünk orvosság.

7. Óh mi kegyelmes Teremtőnk! Gondviselőnk! Mennyei édes Atyánk! Mind kedves állapotunkban, Mind bajunkban, Vigyázz kegyesen reánk.

## 196. (137 Zsoltár dallamára.)

1. Úgy tetszik halva fekszik a természet, Mivel tündöklő fénye elenyészett A jég és hó mindent eltemetett, Halál váltotta fel az életet; Dühösködik a szélvész kiméletlen, A téli hideg mindenhez kegyetlen.

2. Jól van! mivel ez is annak tetszése, Kinek javunkra céloz végezése: Az a jó atya mindent úgy rendel, Hogy folyjanak tökéletes renddel: Nyúgodalmat engedvén mindeneknek, Igy a plánták is télben megpihennek.

3. Tekintvén az idő mostohaságát, Hirdessük a Teremtő méltóságát; A hideggel összelánczolt jegek, A fergeteggel teljes fellegek, Ezt kiáltják nekünk: az Úr hatalma Nagy, mindenre kiterjed birodalma.

4. Óh Isten! ha mi is szállunk a porba, A téli plántákkal leszünk egy sorba; De az élet, melyet mi reménylünk, Olyan, a melyben örökké élünk. Ha eljő amaz egy és új kikelet: Felkelő testünk többé nem ér telet.

## 197. (77 Zsoltár dallamára.)

1. Elmúlt az ősz, nyár, kikelet, Az Úr elhozta a telet, Melyben vannak hidegek, Havaznak a fellegek. Tűz mellé házba szorúlunk Uram! csak hozzád járulunk, Kérvén, hogy házainkban, Te segíts munkáinkban.

2. Adjad, hogy a mit kerestünk Nyáron, most táplálja testünk, Mértékletes bőségben És házi csendességben; A tél hosszas éjszakáit S a nap unalmas óráit, Ne töltsük aluvással, Hiábavalósággal.

3. Inkább dicső munkáidról Elmélkedjünk dolgaidról, Szent házad gyakoroljuk, És ezzel azt pótoljuk, A mit múlasztottunk nyárba; Hogyha estünk lelki kárba. Uram! add, hogy szeressünk, Kétszeresen keressünk.

4. A tél földünket készítse És hóval megkövérítse A jövendő termésre, És bő gyümölcsözésre. Majd ügy nyíljék ki kebele, Hogy mindennek eledele Abból bőven adassék, Neved magasztaltassék.

5. Uram! ki a mi testünkre Ruhát adsz melegségünkre, Lelkünket is melegítsd Lelkeddel, s jóra segítsd; Szent Fiad igazságával Fedezd ártatlanságával; Hogyha eljő véletlen, Ne találja fedetlen.

6. Ezt is tegyed Uram! velünk, Hogy ha ez élet oly telünk Lészen, mely bánatot oszt, S a földi jóktól megfoszt: Azt is tűrjük el békével, Lelkünknek oly reményével, Hogy örök tavaszt érünk, Melyben bút nem ismérünk.

## SZÁRAZSÁGKOR MONDANDÓ ÉNEKEK.

### 198. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Hatalmas Felség! rettegünk, Reménységünkben csüggedünk; Ez időnek forgása A nagy Isten csapása. A következendő mit szül, Ha e nagy csapás nem enyhül: Nem tudjuk, mert el van rejtve, Előttünk az nincs megfejtve.

2. Sárgúl a földi vetemény, Égeti a forró napfény; Ha az Úr nem könyörül, E nagy szárazság jajt szül. Az Úr kezében fegyver ez, Érzi minden, hogy ront, s ver ez; Tedd le Isten! fegyveredet, Mutasd hozzánk jókedvedet.

3. Nyisd meg az ég csatornáit, Nedvesítsd a föld plántáit; Így a mi most halovány, Fonnyadt és igen sovány, Majd megzöldül, kövéredik, Szemlátomást növekedik, Ha nyílnak az Úr kútjai, Csepegnek bő harmatjai.

4. Ne késsék kegyes válaszod, Bár ellenünk van panaszod, Kedvezz nekünk gyarlóknak, Nyomorúlt halandóknak. Szomjú földünk nedvesedjék, Csatornádból öntöztessék; Szántóvető, szőlőmunkás Lesz dícséretedben munkás.

### 199. (63 Zsoltár dallamára.)

1. Mindennemű szükségünkben, Úr Isten! te hozzád kiáltunk: Hallgass meg azért kérésünkben, Mert csak te nálad találtunk Eddig is minden segedelmet, Lelki és testi védelmet; Még akkor is tápláltattunk, Tőled, mikor szükséget láttunk.

2. Ebbeli bizodalommal Könyörgünk Uram! Felségednek, Segélj isteni hatalmaddal; Tárházát teljességednek, Nyisd meg, hogy tőled tápláltassunk, Éhségre ne szoríttassunk. A föld terméketlenségét, Pótold ki mindnyájunk szükségét.

3. Mi a te sok áldásodat Soha elő nem számlálhatjuk; Mert bár egyik ajándékodat Megvonod, megkóstolhatjuk Más nemeit szeretetednek, Sok rendbeli kegyelmednek. A mit egyrészről megtagadsz, Másrészről bőséggel visszaadsz.

4. Adjad, hogy el ne csüggedjünk, Benned vígasztalást találjunk, Bölcs intéseidnek engedjünk, Mindeneket megpróbáljunk: Így kezed gondviselése, S annak okos szemlélése Indít szent dícséretedre, Szívbeli hív tiszteletedre.

## 200. (162 Dicséret dallamára.)

1. Tekints reánk Úr Isten! Nagy kegyelmességedből, És könyörűlj rajtunk atyai voltodból, A magas mennyországból.

2. Sok szükségink Úr Isten! Jóllehet vannak nekünk, Melyeket elménkkel el nem gondolhatunk, Elő sem számlálhatunk.

3. De ezek közt Úr Isten! Mostani kérésünkben, Hallgasd meg kegyesen mi kívánságunkat; Mert kérünk mint atyánkat.

4. Adj mi nékünk Úr Isten! Kellemetes esőket, Földet megújító égi harmatokat, Hasznos nedvességeket.

5. Nyisd meg nekünk Úr Isten! A te kincses házadat, A honnan szállítod jó adományidat, És minden áldásidat.

6. Neveld inkább Úr Isten! Te szent ajándékidat, Melyekről Felséged reménységet nyújtott Nekünk és megmutatott.

7. Megígérted Úr Isten! Hogy meghallgatsz kértünkben, És adsz nekünk esőt alkalmas időben, Csak kérjünk szükségünkben.

8. Áldj meg minket Úr Isten! Lelki és testi jókkal, Hogy élhessünk szépen és nagy józansággal, Drága ajándékiddal.

9. Könyörűlő Úr Isten! Mostani szükségünkben, Hallgass meg kegyesen buzgó kérésünkben, Adj örömet szívünkbe.

# ESŐÉRT VALÓ HÁLAADÁS.

## 201. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! ki vagy az eső atyja, Szűlöd a harmatot, Szívünknek buzgó indulatja Lelki áldozatot Visz te hozzád hálaadással, Hogy könyörgésünket Meghallván, bő eső hullással, Áztattad földünket.

2. A mi elalélt határinkon Újúlt az ábrázat, Sárga mezeinken, fáinkon, Zöld lett a ruházat, Mihelyt jóltevő intésedre Kívánt eső érte, Térjen áldás Uram! nevedre És dícséret érte.

3. Vidd előbb, Uram! ez áldásod, Adj másszor is esőt, Bátorítsa ily bíztatásod A kenyér-keresőt. Földünket itasd a mint elég, Az ég harmatával, Ne bántsa azt a levegőég Semmi ártalmával.

4. Uram! midőn külső vizeddel Áztatod földünket, Belől is lelki kegyelmeddel Újítsd meg szívünket: Hogy a hit s hűség, szeretetnek Óhajtott gyümölcse Nőjjön benne, s a szent életnek Mértékét betöltse.

## 202. (77 Zsoltár dallamára.)

1. Egek dicső teremtője! Földön lakók ítélője, Hatalmas Úr, nagy Felség! Szavadra hallgat föld s ég! A mit akarsz, azt megteszed, A mi nincs, azt előveszed: Parancsolatodra lett Menny, föld lételt tőled vett.

2. A fellegek, ha akarod, Véghezviszi erős karod, Hogy gyorsan tornyozzanak, Összecsoportozzanak; Azután esőt szüljenek, Mindent megnedvesítsenek, Hogy a főldnek kebele Áldással legyen tele.

3. Édes jele hatalmadnak, Ha a felhők esőt adnak, A földet nedvesítik, Bő zsírral kövérítik; Újúl, éled a sík mező, Hegy, völgy és minden éhező; Az ég harmatozása Az Úrnak nagy áldása.

4. Fohászkodtunk ez áldásért, Az Úr jó kedve hozzánk tért, Megázott a száraz föld, A halavány fű már zöld. Az Úrnak dicsőség legyen! Velünk másszor is jól tegyen, Adja meg a mit kérünk, Mig országába érünk,

# HOSSZAS VAGY KÁROS ESŐZÉSEKBEN MONDANDÓ ÉNEKEK.

## 203. (8 Zsoltár dallamára.)

1. Erős Isten! dicsőségnek királya, A menny és föld kezed remek munkája. Minden csudálja nagy hatalmadat, Melylyel megdicsőitéd magadat.

2. A midőn te bezárod az egeket, Vagy ha elküldöd a vízfellegeket, Nincsen oly kéz, a mely felnyíthassa, Vagy ezeket akadályoztassa.

3. Ha csatornái megnyílnak az égnek, Dicső szavára az égi Felségnek, Özönnel borítnak mindeneket, Rontnak, ölnek, barmot s embereket.

4. Az eső áldása a Jehovának, De mihelyt tetszik az eső Urának, Károkat szülhet lerohanása, A folyóvizek kiáradása.

5. Elpusztítja a mezők ékességét, És a szántóvető reménységét; A szőlőmívest megszégyeníti, A bánat borával keseríti.

6. Felséges Isten! elégeld meg immár, Mert az esős idő ha soká így jár, Hegyen, völgyön, síkon sok kárt teszen, Kenyér, bor, széna, gyümölcs nem leszen.

7. Adj tűrő lelket ha versz is bennünket, Zúgolódástól őrízd meg nyelvünket; Jó várni és csendességben lenni, Jó a mit az Úrnak tetszik tenni.

## 204. (137 Zsoltár dallamára.)

1. Rettenetes az Úrnak búsúlása, Jaj szót ad szánkba reánk jött csapása. Oda van a mező ékessége, A szántóvetőknek reménysége Eltünt, érkezvén nagy égi háború, Mely miatt minden szív méltán szomorú.

2. Szélvész, villámlás, lett rettentő dörgés, El nem fordítá sok buzgó könyörgés; A jegek mindent összetörének, Ki állhat ellent az Úr kezének? Szent igazságának felvont fegyvere Bűneinkért keservesen megvere.

3. Így mutogatja az Isten hatalmát, Nem mindig látjuk munkánknak jutalmát. Az is a mi már vagyon kezünkben, Nem a miénk rövid életünkben; Ki vagyunk téve sok változásoknak: Ura a nagy Isten itt minden sorsnak.

4. Jobban érezzük, ha az Úr keze ver, Mint ha áld, lám ilyen gyarló az ember; Holott egyformán kellene venni, Mit az Úrnak tetszik velünk tenni. De igen érzékeny a test és a vér, Ha sújt az Isten, a fájó részhez ér.

5. Taníts sujtoló kezedet imádni Isten! bölcs útaidat megvizsgálni, Hogy soha vétkes zúgolódásra, Vagy helytelen panaszolkodásra Ne fakadjunk, sőt szenvedjük békével; Szabad az Úr minden teremtésével.

## ÉGI HÁBORÚ UTÁN.

### 205. (30 Zsoltár dallamára.)

1. Óh hatalmas egy Istenseg! Megfoghatatlan nagy Felség! Te csak egy lehelleteddel, Legkisebb tekinteteddel: Elveheted mi életünket, Ha tetszik megtarthatsz bennünket.

2. Hátha a levegőeget, Megindítod fellegedet, Köztök olyan mozgást rendelsz, Hogy dörgő tüzeket lövelsz: Jeges esőket, záporokat Ontanak ránk irtóztatókat.

3. Hogy maradna meg élelünk, Lakó házunk, s épületünk, Kerti, mezei vetésink, Gyümölcsfáink, más termésink? Magunkkal elmulnék mindenünk, Ha te Uram! volnál ellenünk.

4. Láttuk erős hatalmadat, Hallottuk dörgő szavadat, Megreszkettette földünket, Elrettentette szívünket Nyilaidnak nagy sebessége, Villámlásidnak sűrűsége.

5. Vártuk a hirtelen halált, A mely mégis hogy ránk nem szállt: A te nagy kegyelmességed, Velünk kötött békességed; És hogy érdemlett kárt nem vallánk, Oka, mert óltalmadban valánk.

6. Ezután is mi magunkat Rád bízzuk, viseld gondunkat, Kinek tűz, zápor szolgálnak, Csak egy szódra előállnak; Hogy általok veszély ne érjen, Melyért a dicsőség rád térjen!

# KERESZTELÉSKOR HASZNÁLANDÓ ÉNEKEK.

## 206. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Jézus! mig földi életed Tartott, hozzád eresztetted Te örömest a csecsemőket Sőt öledbe fel vetted őket; Szenteld meg kérünk eztet is Ez ártatlan kisdedet is; Mint a viz ömlött fejére Ugy töltsd szent lelked éltére.

## 207. (63 Dicséret dallamára.)

1. Ó! örök Isten, ki Atyánk vagy nékünk, Im, leborulva, esedezve kérünk: Ez uj szülöttnek földi egész éltét Karjaid védjék.

2. Te is, ó! Jézus, Istennek szülöttje, Nézz le a mennyből e földi szülöttre, Légy te ő neki út, igazság, élet, Öt hiveddé tedd!

3. Isteni lélek, te örök fényesség, Általad teljes az igaz keresztség, Bűnt, halált a te kicsinyedtől űzz el, Mennyei tűzzel.

4. Az atya fiú és szentlélek Isten, Téged te kisded mindég ugy segitsen, Hogy hited által lelked üdvöt nyerjen, Földön és mennyben!

## 208. (Dallama: Uram a töredelmes.)

1. Idvezitő Jézusunk, E kisdedet vedd be, Anyaszentegyházadnak Virágzó kertébe. Mig e földi hazába A pályát futja, Vezesd atyai módon Kezeinél fogva.

# HITERŐSITÉS ÉS KÖZVIZSGA ALKALMÁVAL.

## 209. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Édes Atyánk! a mennyekből Tekints reánk kegyelmedből, S szent lelkeddel ihless meg minket; Lelkeinkben gyújts szent lángot, Sziveinkben buzgóságot S erősitsd meg gyenge hitünket, Hogy ajkaink hittvallása Legyen neved imádása.

## 210. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Szent Isten elődbe borulunk Megtelvén szent félelemmel; Kegyelmed székéhez borulunk Alázatos tisztelettel; Kérünk szent fiad érdeméért, Gyenge hitünket neveljed, Kegyelmednek szent voltáért, Fogadásunkat kedveljed.

2. Kedveljed,—mi szivünk oltára Örömkönyekkel diszesül, Remélvén, hogy lelkünk czéljára Találván veled egyesül. Egyesitsd, hát fogadásunkat Édes atyánk kegyelmeddel, Mélységes hálaadásunkat, Mostan is tőlünk fogadd el.

## 211. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Világok nagy alkotója, Isten édes jó atyánk! Sötétségnek oszlatója Mennyei fényt hints reánk! Te mondád még kezdetben Világosság hogy legyen Hatalmadnak egy szavára, A mindenség elő álla.

2. Legnemesebb termetményed, Bölcseséged titkait, Hogy fürkészsze megengedted Fejtvén lelki szárnyait! Az értelem világa Akaratod szavára, Terjed, alkot, tettre hevit, S boldogitja gyermekeid.

3. Ily boldogság birására, Törekszünk mi jó atyánk, Lelkünk üdve és javára, Ápolva a tudományt! Hogy a letünt időben Mit gyüjténk s az erényben, Mily haladást tőn iskolánk, Bemutatjuk hallgass reánk!

4. S ha csüggedünk tán hitünkben, S megremegve kebelünk, Légy te folyvást közelünkben Lelki erőt adj nekünk! A szorgalom munkásság, Nyerje méltó jutalmát, Lelkünk üdvét kik munkálják, Velünk együtt neved áldják.

## 212. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Szent hitünkről vallást tettünk, Te hallotad jó Atyánk! Engedd mindég azt követnünk, Amit most itt fogadánk; Jézus a mi vezérünk, Utjáról le nem térünk, Igy élünk, igy jutunk végre Örök élet-idvességre.

2. Bárhogy fordúl éltünk napja, Ez a szent hit lesz velünk; Teljesitjük elfogadva, A mit tanit mesterünk; Mit Jézussal ma vallunk Abban élünk és halunk, Rád tekintünk, máshová nem, Istenünk úgy áldjon! Ámen!

## 213. (146 Zsoltár dallamára.)

1. Jó Istenünk, szállits áldást E növendék seregre A mostan tett szent fogadást Kösd erősen szivökre; Ezt ők el ne felejtsék S lelkök bünbe ne essék.

2. Legyenek ők egyházadnak Igaz, buzgó tagjai; Seregei szent fiadnak, Ha harczot kell állani; Hivek rendületlenül A Krisztushoz egyedül!

## 214. (64 Dicséret dallamára.)

1. Szent háromság egy Istenünk, Hozzád buzgón esedezünk, Nezz alá e kis seregre, Fogadd őket kegyelmedbe!

2. Jövel, jövel áldott Isten, Áldd meg őket igaz hittel Hogy legyenek tiszták szentek, Midőn rólad vallást tesznek.

3. Legyen hitök rendületlen Reménységök csüggedetlen, Jézus őket büntől óvjad És segitse minden jóra.

4. Uram, a Jézus egyházát, Idvességünk sziklavárát, Mint mennyei seregekkel, Növeld mindég új hivekkel.

# ESKETÉSKOR.

## 215. (173 Dicséret dallamára.)

1. Im nagy Isten, ez uj házaspárnak, Hő fohászi hozzád égbe szállnak, Rád, atyjukra néznek bizalommal, Ó! tekints le rájok irgalommal!

2. Most esküsznek szentséges nevedre, Szentháromság egy örök Istenre, Hogy a szivök hűtlenné nem válik, Egymáséi lesznek mind halálig.

3. Ó! sziveknek tiszta átlátója, Hű lelkeknek egybe kapcsolója, Szent pecsétté tedd az esküt náluk, Viselj gondot a mennyből reájok!

4. Tekints, uram, ez uj házaspárra, Vezesd őket igaz boldogságra, Teljesitsd be szivök reménységét, És szenteld meg lelkük egyességét!

## 216. (89 Zsoltár dallamára.)

1. Isten, égi atyánk, im előtted állva, Áldást kérünk tőled ez uj házaspárra; Hallgasd meg imánkat, vedd őket kegyelmedbe, Igaz szeretettel sziveiket füzd egybe; A kik téged áldva, áldást csak tőled várnak, Áldást, boldogságot, adj uram, ez uj párnak!

2. Szenteld meg ó! Isten, azt a fogadalmat, A mely a mennyből vár, kegyelmet, oltalmat; Tiszta szeretetnek te maradj éltetője, Benned bizó szivnek légy hű és kegyes őre, Hűség és bizalom lelküket összekössék, Legyen áldott, Uram, nevedben e szövetség!

# TEMPLOMSZENTELÉSKOR.

## 217. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy az Ur szavára világok, Kelnek létre a semmiből. Int, és lesz nap, ezer csillagok, A hold fényt lövel az éjből Áldásban él a nép, Imádva Istenét, Teremt és alkot; Pompás várost készit Magas tornyot épit, S fényes templomot.

2. Isten e ház is hatalmadat Hirdeti, hogy kegyelmednek Malasztit reánk árasztottad S e falak felemelkedtek; Magasan áll tornyuk, Örvendezve halljuk A harang szavát; Buzgó hivek jőnek Templomodban zengnek Hál adó imát.

3. Uram hajlékodban felgyültünk, Hogy felséges nagy nevednek Hálaadó éneket zengjünk, S könyörögjünk felségednek. Védjed e hajlékot, Mit gyarló kéz rakott Dicsőségedre. Nyerjen itt enyhülést Leljen könnyebbülést Kit bánat ére.

## 218. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Szent, szent az Ur! fénylő világok Roppant házában oda fenn; Szent, szent az Ur! e kis világot Rejtő porfészken, ide lenn! Oltárt emeljen itt nevére Ormos felhő, bérczes berek; Szent házakat dicsőségére Emeljetek ti emberek!

2. Örökké él az Ur kegyelme, Jóban, rosszban velünk viraszt; Övéire, áldó szerelme Áraszt erőt, reményt, vigaszt. Im, itt a jel, fenn áll a hajlék, Ölén hivő sereg pihen És hitben felzeng a hála még: Erős várunk az Ur Isten.

## ORGONASZENTELÉSKOR.

### 219. (23 Zsoltár dallamára.)

1. Kegyelmes Atyánk édes Istenünk! Feléd zeng hálánk, feléd tiszteletünk, Hogy kegyelmesen minket megsegitél, Jó szándékunkban elő segitettél; Gondviselésed magasztalására, Orgonánk áll neved imádására.

2. Zengjen hát méltó hálaadó ének A menny és föld hatalmas Istenének. Dicsőitsük fenn zengő énekekkel, Ha bánat ér avagy öröm érdekel. Ne feledjük, hogy ő el nem hagy soha, Benne bizzunk, soha nem lesz mostoha.

## TISZTVISELŐVÁLASZTÁSKOR.

### 220. (74 Dicséret dallamára.)

1. Küldj áldást az őrállókra, Felséges Isten! Szolgáidat ne hagyd köztünk magukra, Siess oltalmukra, Felséges Atya Isten!

2. Szent egyházad kormányzóit Áldd meg, Ur Isten! Vezesse néped bölcs tanácsadóit Az igaz, buzgó hit, Felséges Atya Isten!

3. A választott nemzetséget Áldd meg Ur Isten! Lássék meg rajtuk a te fényességed És a te szentséged, Felséges Atya Isten!

4. Áldd meg a te szent népedet, Felséges Isten! Bocsásd ki mennyből a te szent lelkedet, Add ránk kegyelmedet, Felséges Atya Isten!

## REFORMÁCZIÓ ÜNNEPÉRE.

### 221. (37 Dicséret dallamára.)

1. Jövel, Krisztus hivő népe, Borúljunk az Ur elébe, Ima szálljon, ének zengjen, Őt dicsérve földön, mennyben; Győzelmi nap, örömünnep! Hiveid ma egybegyűlnek És imádnak, Uram, téged, Igaz hitből áldozunk néked: Alleluja, alleluja!

2. Szent igédtől elszakadva, Epedt a nép szomjú ajka; Elvakitva, láncźra verve, Sirt, nyögött a sziv és elme; De hatalmad egy szavára, Krisztus Urunk szent egyháza Szabaddá lett, ujra éledt, Hála legyen Uram te néked: Alleluja, alleluja!

## 222. DICSÉRET.

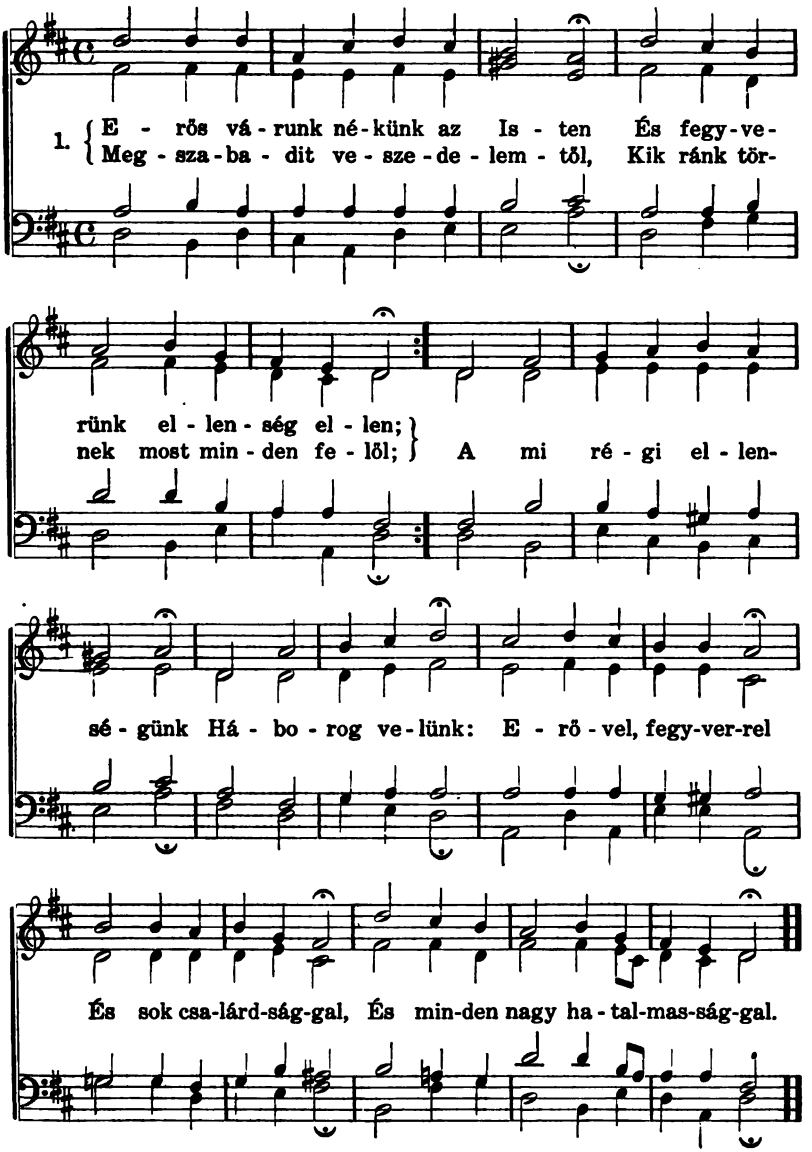

2. Nincsen nekünk semmi hatalmunk, Mivel neki ellene álljunk; Viaskodik az Ur érettünk, Kit az Isten küldött le nekünk; Ha kérded, hogy ki legyen az? Krisztus az igaz! Seregeknek Ura, Kinél nincs több Isten; Nála vagyon a győzedelem!

3. Ha a világ mind gonosz volna És elnyomni minket akarna: Minket semmi meg nem rendithet, Mig Krisztusba vetjük hitünket; Dühös tüzét bármint hányja A föld bálványa, Vége lesz és elvesz, Ledől megalázva, Az itélő Isten szavára.

4. Isten szava megáll mindenha, Nem dönti meg senki hatalma Az ige és Szentlélek bennünk, Nekünk mindég erős védelmünk; Gyermeket, nőt, testi életet, Hirt és jólétet Elvihet, elnyelhet A föld gonoszsága: De megmarad Isten országa!

## 223. (37 Dicséret dallamára.)

1. Atyánk a mennyben, im Neked Buzgón szentelünk ünnepet. Hálától dobog mi szivünk, Hogy felfogád igaz ügyünk: S a szent Forrás megnyilt vala, Melyben a lélek itala, Szomjuhozót hogy enyhitsen—Erős várunk nékünk az Isten! Dicsőség légyen Istennek.

2. A világ Világossága Fényt szórt szép czélunk útjára,—És az emberek elrejték E fényt, hogy ne fényeskedjék; De Te bölcs s hatalmas Jóság Szóltál: legyen világosság! És fénylettél ezer szivben—Erős várunk nékünk az Isten! Dicsőség légyen Istennek!

3. Pásztoraid hogy alvának, S tévelygése lőn a nyájnak: Szentlelked tűzben leszálla, S lőn a hajdannak csodája: Választottid fölkelének Fegyverével az Igének, Szikla-erős élő hitben—Erős várunk nékünk az Isten! Dicsőség légyen Istennek!

4. Ti szent idők, ti nagy napok, Emléketek ma felragyog. És míg itt ég az szivünkben, Öröm-köny csillog szemünkben. Él az Igazság, élnek ők, A hitszabadságért küzdők Annyi fenyben, annyi szívben—Erős várunk nékünk az Isten! Dicsőség légyen Istennek!

5. Óh terjedjen az igazság Közöttünk s a világosság; Ama mennyei bölcsesség, A tiszta hit s erkölcsösség; A béke és a szeretet, S mely tanítja mindezeket: A Biblia, hogy végiglen Erős várunk légyen az Isten, S vegyen tőlünk dicsőséget!

# 224. DICSÉRET.

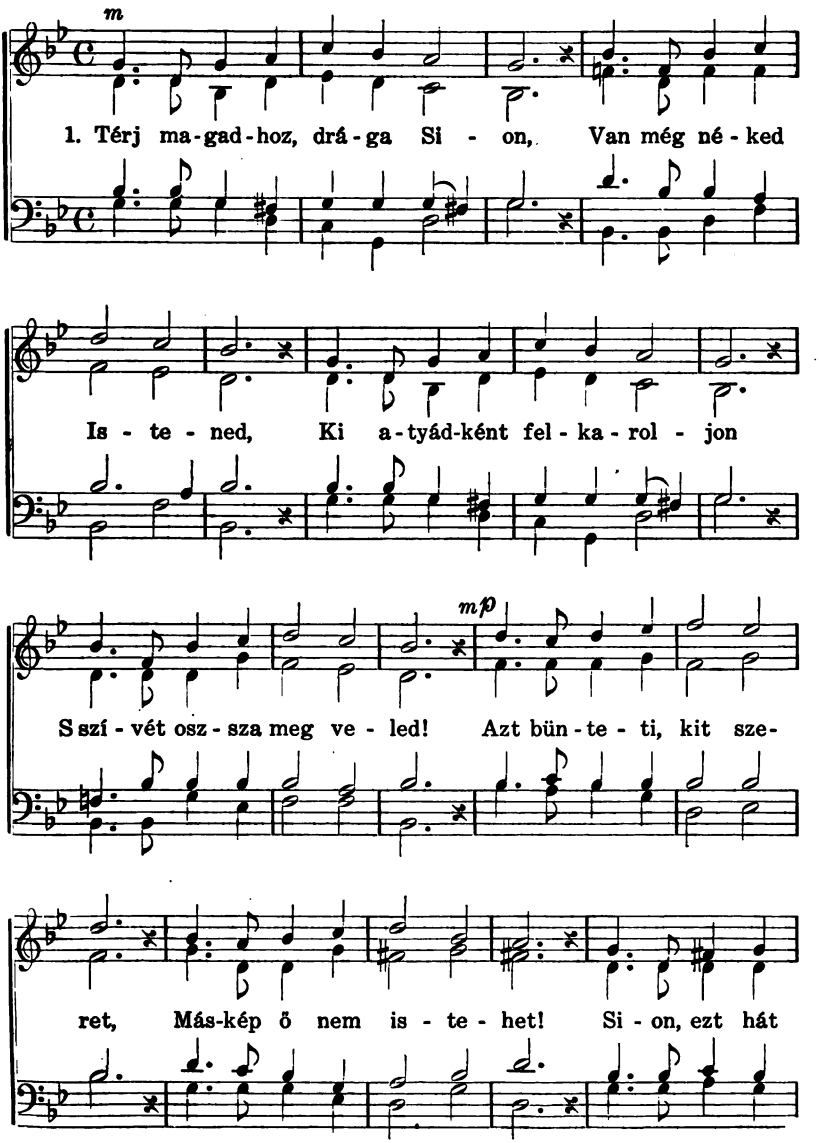

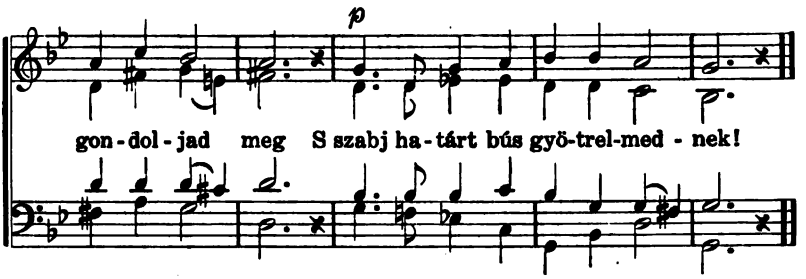


2. Hullámok ha rémitenek Mérhetetlen víz felett S a habok közt szíved remeg, Hogy sírod is ott leled: Ha aludni látod őt, Ki reményed és erőd, Sion! soha se feledd el, Ő megvívhat tengerekkel.

3. Bár hegy, halmok rengenének, Miket égi kéz emelt, S indulása a nagy égnek Végromlásra adna jelt: Azt ne gondold—látván ezt—Hogy téged e percz elveszt: Sion! tudd, te meg nem dőlhetsz, Míg oltalmad Istentől lesz!

4. Bár könyűid omlanának Gyöngyökül a tengerbe, És elhalván hangja szádnak, Csak pihegnél, mint gerle, Bár vér volna bíborod S kő megszánná nyomorod: Sion! te ne félj gonosztól, Baj nem ér, míg benne bízol!

5. Bár hordozván zsarnok lánczát, Érne kínos rabhalál, Ha hitedet el nem játszád, Útad égbe nyitva áll! Örvendj mindég és vigadj! Emlékezz, ki népe vagy?! Sion! nincs több Isten egynél, Benne hát ne kételkedjél!

6. Óh ne csüggedj! Ím az estnek Már leszálltak árnyai! Kihez ajkid oly hőn esdnek Halld, Atyádnak hangja hí! Ő gyalázat, kín helyett, Neked jobbján ad helyet; Sion a menny lesz te részed, Föld gyötrelmét hát ne nézzed!

7. Végső áldást mondj hazádra, Mely távolról int feléd; Égi honnak a határa Van már hozzád közelébb, Édes érzés mért fog el, Melytől olvad szív, kebel? Sion! nemde minden más ott, Mondd: hova tünt nagy sírásod?

8. Angyalok, ti fényes lelkek, Zengjetek víg éneket! Mert már biztos partot lelt meg, Kit bús szélvész hányt vetett; Már meggyőzte a halált, Istenéhez égbe szállt. Sion! onnan számkivetni Nem fog téged soha senki!

# HADAKOZÁS IDEJÉN MONDANDÓ ÉNEKEK.

## 225. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Isten! mi erős oltalmunk! Egyetlen egy bizodalmunk! Miként kezdjük el panaszinkat? Mert szorongat a félelem, Fenyeget a veszedelem, Jól látod félelmes sorsunkat; Rémít pusztító háború, Mely miatt lelkünk szomorú.

2. Szegény nemzetünk megszorúlt, Szép napja homályba borúlt, Tőrt hány az ellenség útunkra. A vérmező kijegyzetett, A fegyver elkészíttetett, Pusztúlást kell várnunk magunkra. Kedvezz, Uram! és könyörűlj, Veszedelmünkön ne örűlj.

3. A te szent ígéd tanítja, Szívünk pedig bizonyítja, Hogy a fegyver a te csapásod, Melylyel a bűnt fenyegeti, Üldözi és megbünteti, A te fellobbant búsúlásod; Hogy így a bűnös tanúljon Maga kárán, s megjobbúljon.

4. Uram! a fegyver zörgése S a romboló tűz dörgése, Adjad, hogy minket is tanítson Útaink vizsgálására, Szívünk megjobbítására, És szent félelmedre buzdítson; Hogy te veled igazságban Járván, éljünk bátorságban.

5. Óh békességnek Istene! Lelkünknek atyja s mindene! Tekints reánk, adj békességet, Oszlasd el félelmeinket, Küldd haza ellenséginket; Így megnyervén a csendességet, Majd dícsérettel áldozunk, Elődbe háládást hozunk.

## 226. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Erős várunk Istenünk Te vagy, Ki voltál örök időn át, Erőd, hatalmad ma is oly nagy, Oltalomért hozzád kiált Nemzetünk, mert vész fenyegeti, Óh, védjen meg erős karod, Minden honfi sziv azért dobog, Legyen meg szent akaratod.

2. Óh, békességnek szent Istene, Add a népeknek szivébe, A Krisztusi szent szeretetet, Az óhajtott békességet, Hozd el a béke és nyugalom, Napját, mely által boldogok Lehetünk, csak azt kérjük tőled Legyen meg szent akaratod.

3. Tekintsd meg Óh, nagy Isten kérünk, Népednek siralmas voltát, Add vissza régi dicsőségünk, Eltünt boldog aranykorát. Neveld a honszerelem fáját, Nagygyá a szent szabadságot, Hozd el a béke olajágát! Jöjjön el a Te országod.

## ELLENSÉGEN VETT GYŐZEDELEMKOR.

### 227. (138 Zsoltár dallamára.)

1. Zengjen győzedelmi ének, Hogy neve magasztalására, A menny és föld Istenének, A ki népünkkel tábort jára. A győzedelmi kapura Irja ezt a vitéz kezével: Nagy a seregeknek Ura! Teljes menny, föld dicsőségével.

2. Ha nagy hatalmának nyomát Az Úr szemléltetni akarja, E földnek fundamentomát Megreszketteti erős karja. A régi hegyek helyökből Nagy csikorgással kimozdúlnak; A mély tengerek fészkökből Szörnyű zúgással kirohannak.

3. Egymás ellen a nemzetek Nagy dühösséggel felzúdúlnak; De az Úr szól, s a fegyverek A viadalban megtompúlnak. Kőfalhoz hasonló sora A vitézeknek megbontatik; És mint széltől a pozdorja Tömött rendjök szélylyel szóratik.

4. Igaz az Úr, és ez okon Megszégyeníti a vakmerőt, És a roppant táborokon Egy maroknyi nép veszen erőt. Az álnoknak eszét veszti, És kik titkon vermeket ásnak, Azon verembe sülyeszti, Melyet ők készítettek másnak.

5. De a ki az Istent féli, Magát védi, de nem tör másra, Nem árt annak a kard éli, Midőn mások hullnak rakásra; És bár süvöltve repkednek Körülte a halál postái: Nem vész el a kit elfednek Az Úr óltalmának bástyái.

6. Uram! ha háborúinkban Minket te tartasz és vezérlesz, Mindennemű szándékinkban Szerencsés előmenetel lesz. Dícséret légyen tenéked! Ki tábort jártál seregünkkel, Megalázád ellenséged, Mi, benned bízván, nem vesztünk el.

## 228. (150 Zsoltár dallamára.)

1. Az Úr Isten áldassék, És felmagasztaltassék! Ki küldött segedelmet, És adott győzedelmet Rémitő ellenségünkön; Szent neve dícsértessék, És tőlünk tiszteltessék, Hogy segített fegyverünkön.

2. Uram! neved dícséri Királyunk, s megisméri, Hogy e jót tőled vette, Jobb kezed segítette. Mi is érte, s értünk kérünk, Hogy másszor is meggyőzzed, Ellenségink elűzzed; Te magad légy fővezérünk.

3. Adj erőt, bátorságot, És álhatatosságot: Tovább is seregünknek, Minden mi fegyverünknek; Hogy így az ellenség féljen. A hadakozást végre Változtasd békességre, Melyben hazánk népe éljen.

4. Óh Uram! örömünket És víg dícséretünket Vedd ím tőlünk kedvesen, Fogadd el kegyelmesen A mi hálaadásunkat. Tartsd meg fejedelmünket, Hazánkat, mindenünket, Erősítsd bátorságunkat.

## 229. DICSÉRET.

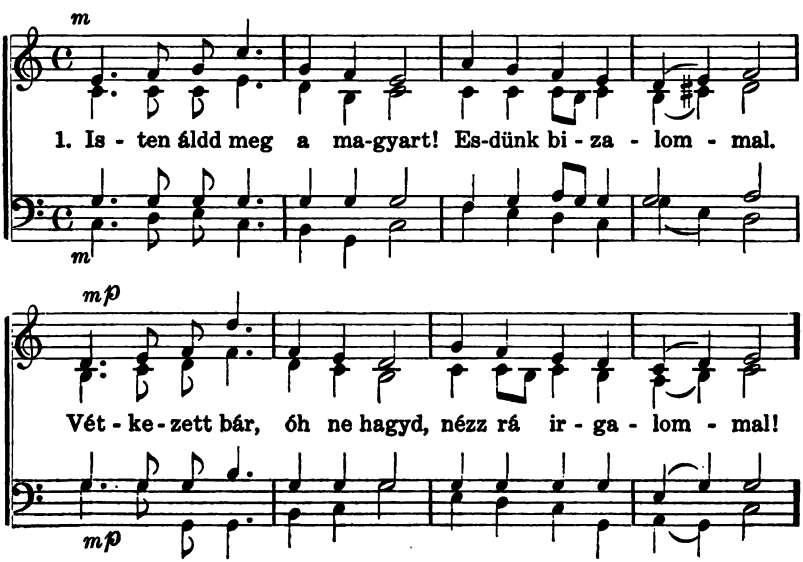

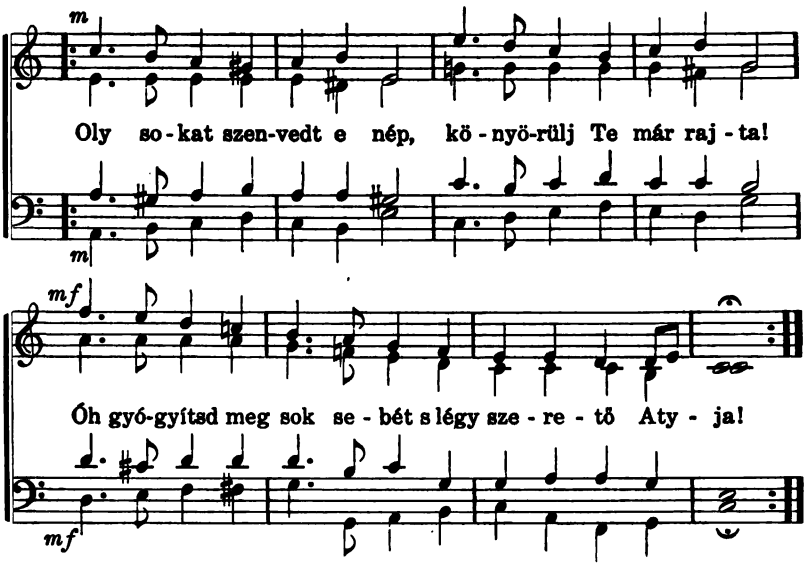


2. Ki lesz velünk, ha Te nem, irgalmas jó Isten! Rajtad kivűl védelem sehol, sehol nincsen. Bús lelkünk csak Te benned találhat vigaszt, békét: Áldd meg hát hű népedet s minden nemzedékét!

## BÉKESSÉG KŐTÉSKOR.

### 230. (66 Zsoltár dallamára.)

1. Úram! ki a szomorúságot Örömre fordítod végre, Az ártalmas háborúságot Változtatod békességre: Áldott legyen a te irgalmad, Hogy a fegyvert és inséget Megszüntetvén erős hatalmad, Parancsoltál békességet.

2. Ez a te karodnak ereje, Hogy midőn hallánk sok halált, Rettegtete a harcz fegyvere: Akkor lelked útat talált, Melyen éltünk megszabadúla Az ellenség fegyverétől, Vészes fellegünk elvonúla Szádnak egy lehelletétől.

3. Óh Isten! ezen békességgel Kössed össze kegyelmedet, Hogy magunkat illendőséggel Viselvén, féljünk tégedet; Méltán reánk ne haragítsuk Lelked vétkes életűnkkel, Es ismét fel ne háborítsuk békességet bűnünkkel.

4. Uram! vígasztald meg azokat, A kik mostan kárt vallottak. Állítsad helyre romlásukat, A melyre sokan jutottak; A pusztúlásokat építsed, Kötözz be minden sebeket, Mint Atya, te magad segítsed Az árvákat s özvegyeket.

5. Óh Isten! adj jó békességet Mind mi nekünk, mind másoknak; Gyomlálj ki minden irigységet, Magvát a háborgásoknak; Hogy fő Mesterünk példájára A békességet kövessük, És ő szent parancsolatjára Felebarátink szeressük.

## 231. DICSÉRET.

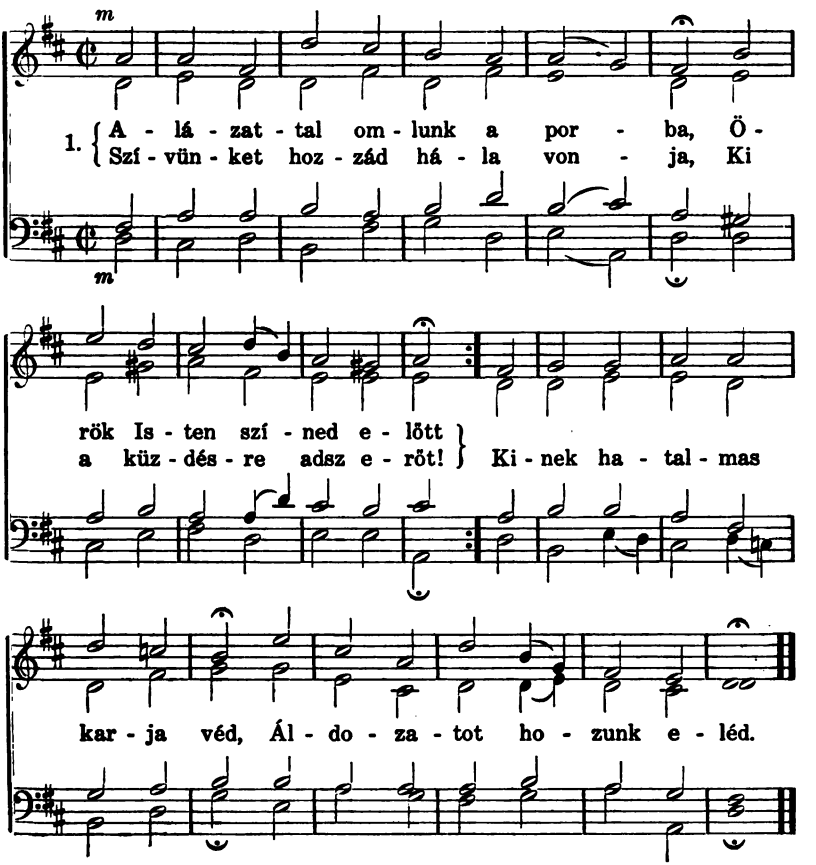

2. Te vezettél a bujdosásban, Kétségek és remény között, Fölnék hajoltál minden gyászban, Ha vész haragja üldözött, Téged hívtunk, s az éjszakát Tekinteted ragyogta át!

3. Dicsőséggel körülöveztél, Mint a földet a napsugár; Szerelmed karjára emeltél, A harczban fegyverünk valál, Tűzoszlopként lángolt neved, Örök Felség, útunk felett.

4. Zivatartól megvédett szárnyad, Atyaikép bántál velünk; Szívünk mégis ellened lázadt, Örök irgalmú Istenünk. Elhagytuk szent oltárodat, Kihamvadt rajt az áldozat.

5. Midőn kereszttel látogattál S reánk bocsátád ostorod, Megdorgálván magadhoz vontál, S kegyelmed új napfényt adott; Megszántad esdő népedet, Dicsőség, jó Atyánk, neked!

6. Örökkévaló szent Úr Isten, Ki a népeknek atyja vagy, Fohász kél hozzád minden szívben, Tovább is oltalmunk maradj! Jóvoltod szárnyával fedezz, Ha lelkünk bútól csüggedez!

7. Ragyogtasd ránk orczád világát, Ösvényünk fénylő napja légy! Ne lássuk kedved borulását, Bízva tekinthessünk feled! Ha múló hívság csábja von, Kisérj lelkeddel útadon!

## 232. DICSÉRET.

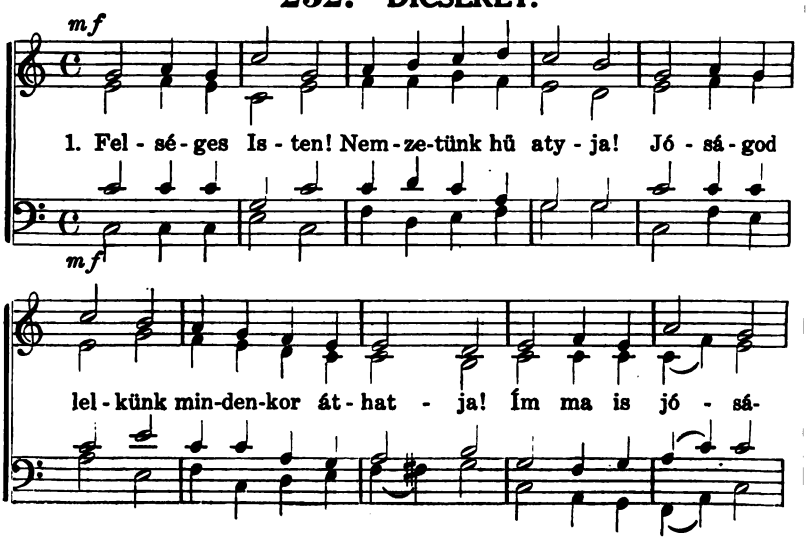

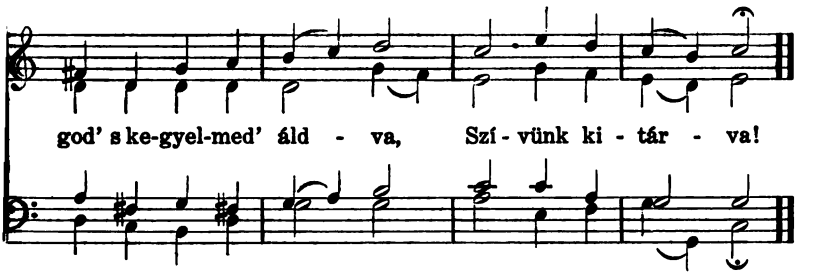


2. Ünnepet ülünk, hála illatával, Feléd száll imánk szent áhítatával, Fogadd el tőlünk, mit áldoz tenéked A hívő lélek!

3. Dicsőségednek áldott fénylakából, Gondot viseltél népünk hazájáról, Vészben, viharban erőnk voltál nékünk És segedelmünk!

4. Jóságos Atyánk! ezért ünnepelünk, Lelkünket kitárva, hőn esedezünk: Vezéreld, védjed tovább is népünket, Nemzetségünket!

## TEMPLOM SZENTELÉSKOR.

### 233. (33 Zsoltár dallamára.)

1. Nagy Isten! téged az egeknek Egei be nem foghatnak, Bár a legélesebb szemeknek Látási addig nem hatnak; Nem hogy befoghatna, Vagy szállást adhatna Ily szűk palota, Melyet a halandó, Összeroskadandó Sárból alkota.

2. De noha messzünnen is érted, A mit gondolnak a szívek, Mégis jelenléted ígérted, Hol egybegyűlnek a hívek. Hogy a kik imádnak, Színét szent orczádnak Mintegy szemlélvén: Gerjedjenek jobban, Mert a szív fellobban, A szem segélvén.

3. Építettünk mi is hajlékot, Mert szerelmed ösztönözött, Hogy dicsőséged lakozzék ott, A megszentelt falak között. Óh mennyeknek Ura! E por és hamura Nézz kegyelmesen; Fogadd el házadnak, Szenteld meg magadnak, Hogy szent lehessen.

4. Világi foglalatosságok E helyhez ne férkezzenek, Hol a mennyei igazságok Szent szövétneki fénylenek: Ne lakjék e helyben Oly tudomány, melyben Van földi salak; Csak a megfeszített Jézustól vett hitet Hallják e falak.

5. Atyánk! ha innen az egekre Könyörgésink emelkednek: Nyisd meg az oly zörgetésekre Ajtajait kegyelmednek. Ha jő oly fájdalmas, Ki bánat siralmas Poharát iszsza: Kevés idő mulva Térjen megvídulva E házból vissza.

6. Te adj szólni a hírdetőknek, Hadd szóljanak hatalmasan, Hogy szent beszéded a velőknek Megoszlásáig behasson; Melyre felserkenjen, És más útra menjen A bűnben élő; Éledjen lelkében, Jó reménységében Az istenfélő.

7. Midőn idegyűjti vendégit Ama juhok nagy pásztora: Töltse be lelköknek éhségit Az itt adandó vacsora. Midőn csecsemőket Megfürösztvén őket, Hozunk elődbe: Szent Isten! azokat Az ártatlanokat Vedd fel öledbe.

8. Vigyázzanak a te szemeid Ez imádságnak házára: Ne jőjjenek ítéleteid Ennek elpusztítására. Kedvezz e templomnak, Hogy sok embernyomnak Még unokája, Lelke szükségéhez Képest a mit éhez, Itt megtalálja.

## 234. (36 Zsoltár dallamára.)

1. Uram! áldjuk szent nevedet, Hogy atyai jó kedvedet Reánk kiterjesztetted; Midőn házat építettünk Tiszteletedre, mellettünk Voltál s megsegítetted Erőtelen kezeinket, Kipótoltad szükségeinket Atyai jóvoltodból. Ímé, a mit szívünk kére, Eljutánk munkánk végére Szent irgalmasságodból.

2. Légyen e templom nevednek Szentelve, és szent Lelkednek Töltse bé teljessége! Amaz íge, mely testté lett, Bűneinkért eleget tett, Legyen fődicsősége. Óh pásztorok fejedelme! Jobb kezed legyen védelme Véren váltott nyájadnak, Isteni erőd hatalma Légyen oszlopa s óltalma Anyaszentegyházadnak.

3. Tudományod tiszta teje, Az élő víznek kútfeje, Táplálja lelkeinket. A sákramentomi jelek, Midőn élni fogunk velek, Győzzék meg szíveinket! Hogy szent tested kifolyt vére, Lett a mi váltságunk bére, S halálod lett életünk. Lelkünket ez vígasztalja, Jóvoltodat magasztalja Minden cselekedetünk.

4. Tartsd meg e gyülekezetnek, Melyet törvényid vezetnek, Nagyjait s kicsinyeit! Igazgassad tanitóit, Hűséges előljáróit, Felsőbb s alsóbb rendeit! Adjad, hogy szívvel, lélekkel Dícsérhessünk a szentekkel S csak téged tisztelhessünk. És ha eljő amaz óra, Melyben szállunk koporsóba, Mennybe hozzád mehessünk.

## PRÉDIKÁTOR BEÁLLITÁSAKOR.

### 235. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Óh Isten! a ki pásztorokat Híveid nyájába, Magad rendeltél tanítókat A te egyházadba: Áldattassék Uram! Felséged, Hogy idvességünkről Így gondoskodott bölcseséged Örök életünkről.

2. Im e mi gyülekezetünk is Áld és dícsér téged, Mert lelkipásztort minékünk is Parancsolt Felséged; Ki szent ígéd tiszta tejével Táplálná lelkünket, Az igazságnak beszédével Tanítván bennünket.

3. Szenteld meg hát, óh szentek szente! Ez egyházi szolgát, Hogy áldott légyen ki- s bémente, Úgy igazgasd dolgát, Szenteld meg szívét, nyelvét, száját Tanításaiban, Hogy jól vezérelhesse nyáját Az Úr útaiban.

4. A tudatlanokat tanítsa, Az erőtleneket Erősítse, intse, buzdítsa A lágymelegeket; Kötözgesse bé a sérelmes Szíveknek sebeit; Oszlassa s űzze a félelmes Lelkek kétségeit.

5. Áldj meg, Uram! minket is egész Figyelmetességgel, Hogy bévehessük az ígét kész Engedelmességgel. Ne hagyd, hogy tőlünk visszatérjen Beszéded üresen, Sőt inkább szíveinkbe mélyen Meggyökerezhessen.

## AZ ESZTENDŐ UTÓLSÓ NAPJÁN.

### 236. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Ismét egyik esztendeje, Istentől kimért ideje Telék el a múlandóságnak; Az égi testek órája Lefolyván, lett új példája A közös változandóságnak. Elmúlt vége, mint kezdete, Már van csak emlékezete.

2. Boldog, ki csendes lélekkel, És nem könnyező szemekkel Tekinthet vissza folyására! Ki ha magát megkérdezi, Belső örömmel érezi, Hogy szolgált ez jobbúlására; Hogy ment mind az ismeretben Előbb, mind a szeretetben.

3. Boldog, kinek nem kell szánni Elvesztett idejét, s bánni Megbecsülhetetlen óráit! Kinek hív emlékezeti Elébe nem helyhezteti Helyrehozhatatlan hibáit! Ki az időt megbecsülte, A hívalkodást kerülte.

4. Tökéletességnek atyja! Az öröm szívemet hatja, Valahányszor azt elgondolom: Mely sok jókat vettem tőled; De elrejtőzném előled, Ha meg más részről megfontolom: Azokkal mely rosszúl éltem, Elvesztegetni nem féltem.

5. Minthogy azért te teheted, Véghez egyedűl viheted, Hogy a jót akarjam és tegyem: Engedd, hogy a múlt esztendőt, Mint már vissza nem jövendőt, Magamnak tűkörűl felvegyem; A jót benne követhessem, A rosszat elkerülhessem.

## 237. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Örökkön orökké élő, A változástól nem félő Jehova! mi Istenünk, Kitől vagyon mindenünk; Nincsenek neked napjaid, Esztendeid, hónapjaid; Azért azok nem avulnak, Reád nézve nem újulnak.

2. De a mi földi létünknek, Testi gyarló életünknek, Valamint volt kezdete, Úgy lészen végezete; Olyan vagyunk, mint a pára, Mely eltűnik nem sokára; Megemésztjük esztendőnket, Hamar eltöltjük időnket.

3. Ezt mutatja ez esztendő, Nem különben a jövendő, Hogy nincsen állandóság, Hanem változandóság. Ez esztendő is elfuta, És végső napjára juta; Vajha úgy töltöttük volna, Hogy a lelkünk ne vádolna.

4. Jaj! de ha jól elgondoljuk, És valóban megfontoljuk Eltöltött életünket, És cselekedetünket: Bizony méltó szomorkodnunk, És szívünk szerint bánkódnunk, Mert visszaéltünk időnkkel, Közelebb ez esztendőnkkel.

5. Isten! a Jézus véréért, Becses elégtételéért Bocsásd meg bűneinket, És minden esetinket: Cselekedd, hogy úgy élhessünk, A bűnöknek véget vessünk. Mult esztendei hibánkat Engedd el, kérünk atyánkat.

## 238. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Lelkünk, testünk teremtője! És kegyes gondviselője! Imádjuk jóságodat, És irgalmasságodat; Hogy minden elfolyt időnkben, Közelebb ez esztendőnkben, A te kezed béfedezett, Gonoszoktól védelmezett.

2. Szent ígédet hírdettetted, Mi lelkünket legeltetted; Adtál jó békességet, a jóra tehetséget; Ételt, italt, ruhát adtál, Egészséget szolgáltattál, És ez esztendő végére, Juttattál várt estvéjére.

3. Uram! a te kegyelmednek, És hív gondviselésednek, Íly sok ajándékiért, Drága adományiért: Teljes szívünkből, lelkünkből, És minden tehetségünkből, Áldjuk te Istenségedet, Nyújtsad erre kegyelmedet.

4. A Jézus áldozatáért, És érdemes haláláért Töröld el bűneinket, És minden vétkeinket; Melyeket eltölt időnkben, Közelebb ez esztendőnkben Cselekedtünk és gondoltunk, Vétkes nyelvünkkel szólottunk.

5. Óh Isten! újítsd szívünket, Világosítsd értelmünket, Adj a jóra kegyelmet, Vezérlő segedelmet; Hogy új életet élhessünk, Végre te hozzád mehessünk, Szent Felségednek egébe, A boldogok seregébe.

# TEMETÉSI ÉNEKEK.

## KEZDŐ ÉNEK.

### 239. (Dallam: Uram a töredelmes.)

Im, járulunk Te hozzád Élet, halál ura! Kezdünk siró zsolozsmát, Halotti nagy búra. Óh, halld szivünk keservét, Fulánkjait szedd el; A koporsók félelmét Fiad által vedd el.

### 240. (43 Zsoltár dallamára.)

Isten oltárához bejöttem, Az én Uram eleibe, A ki öröme én szivemnek, Buzgó szivvel néked éneklek, És hálát adok szüntelen, Te néked Ur Isten!

### 241. (28 Zsoltár dallamára.)

1. Életem fejlő virágának Reménységi sirba hullának, Kora halálomnak zordon tele, Tavaszi rózsáim tépte le. Menni kell gyenge időmbe, Néma fagyos temetőbe.

2. Jaj, talán koporsóm éjjele, Engemet örökre elnyele, Talán örök halált hoz rám a Hamar ért révpart véghulláma, Jaj! talán örökre fed el Homályával a szemfedel.

3. Nem, mert szabad lelkem számára Megnyilt az ég az Ur szavára. Ott készen van örök édenem; Szinről-szinre látom Istenem. Óh! ne hullasatok értem Könnyet,—biztos partot értem.

### 242. Az élet csak füst és pára.

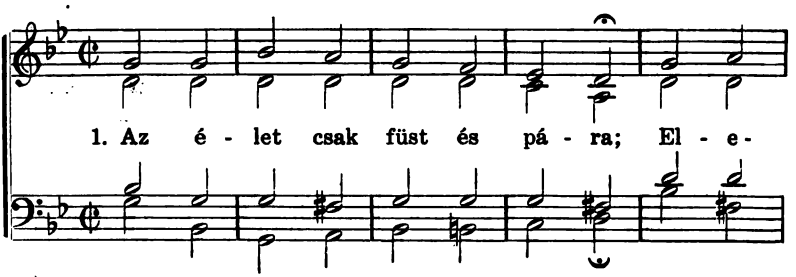

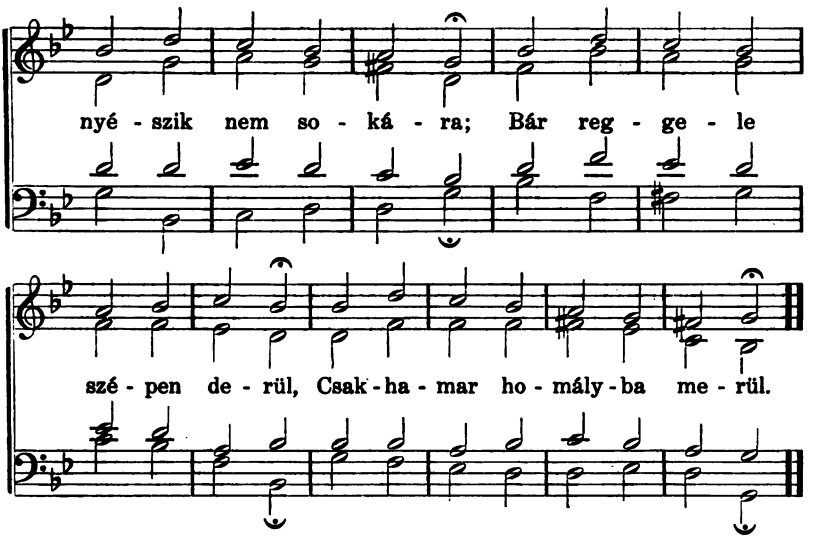


2. Az élet csak szép rózsaszál, Tavasz fényén nyilóra vál; De ráfú a hervasztó szél, Lefonnyad és tovább nem él.

3. Jaj, mint oszló füst és pára, Mint a tavasz szép rózsája, E kisded is eltünt, lehúllt, Halál éje reá borúlt.

4. Csendesedj sziv, nyugtot keress, Isten örök végzése ez! Mi is megyünk nem sokára, Az élet csak füst és pára.

## 243. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Portestünk virág-szépsége Elhull, kezdődik s már vége.—Mint gyors folyók habjai, Tünnek éltünk napjai. Sirodig ifju! bár ép és Erős vagy, csak egy lépés. Mikor nem vélnéd halálod, Koporsód készen találod.

2. Óh! hányan éltek előttünk, S mi kik ő utánuk jöttünk, Járunk most hamvaikon, Állunk sirdombjaikon. Ott hol ők mélyen szunnyadnak Virágok nőnek s hervadnak, S általuk arra intetünk: Születünk s meghal életünk.

3. Éld ifju, örök idődet, De ne felejtsd Teremtődet, Nem tudod szent szózatja, Lelked mikor hivatja. A halál bününk közdija, Reánk fel levén vonva ija, Téged is mint az öreget, Minden lépésen fenyeget.

4. Óh idvesség fejedelme, Megváltottid hiedelme, Jézus! te légy vezérünk, Mig itt bujdosunk, s kérünk, Hogyha a siron inneni Lakásunkból ki kell menni, S bevégezzük az életet, Mondhassuk: "elvégeztetett!"

## 244. (65 Zsoltár dallamára.)

1. Kevés napjaink véghatára, Eljő nagy hirtelen, Ember! hiv az Ur nemsokára, Légy készen szüntelen; Mint kies tavasz ékessége, Hervadunk ehullunk, Enyész e világ dicsősége, Születünk s meghalunk.

2. Mindenűtt nyilt koporsót látunk, A melybe tétetünk; Megfagy szivünk s itt mind elhagyjuk, A kiket szeretünk, Éltünk estélyén és hajnalán Dúl a halál nálunk; Földünk egy nagy sir s holtak porán járunk.

3. Miért hát földiekkel tele Szived óh! halandó, Tudd meg, hogy életed és vele Minden változandó; Rövid az élet, int e példa, Ne tarts számot mára Légy bölcs, kevés napjaid éld a Mennyország számára.

4. Óh szent Isten! mig itt bujdosunk, Mig haza nem érünk, Légy mindenünk, fő jónk, orvosunk, Gyámolunk vezérünk; Ha véghar-czunkkal szembeszállunk, Segélj kegyelmeddel Koporsónknál jelenj meg nálunk, Idvezitéseddel.

## 245. Csak egy perc földi létünk.

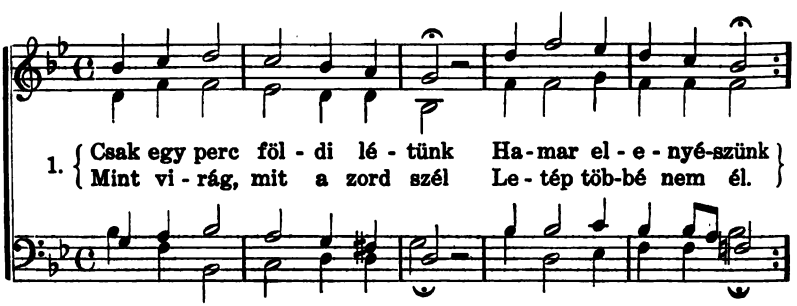

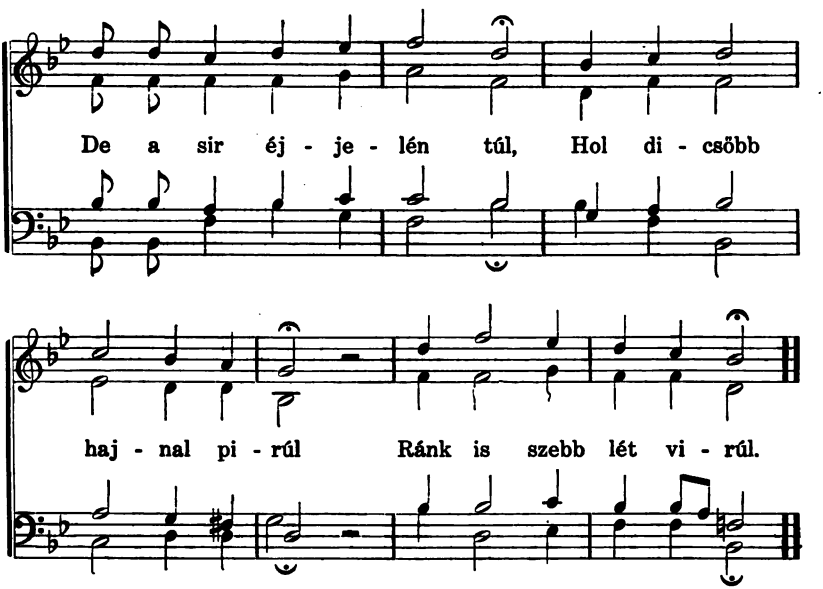


2. Ha elkong a végóra, Elhiv nyúgovóra; Éj száll ránk és a reggel Uj napra nem kelt fel. Hiába könny, esengés, Nincs, nincs akkor ébredés, Oly mély a szendergés.

3. Mint a füst, mint a pára Szél fúvallatára: Elmúlik rövid éltünk, A sirba kell térnünk. De a Jézus szavára Megnyilik a sir zára S eltűn a homálya!

## 246. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Gyarló testünk porrá lészen, Mivel porból vétetett: Kitkit vár a halál készen, Mert halálra született, Óh! de egy jobb életért, Fizetjük mi ezt a bért. Drága bér, de dús váltsága: Lelkünk örök boldogsága.

2. Hadd menjen hát kiköltözött Lelkünk jobb hazájába; Testünk a megholtak között, Hadd porladjon sirjába! Ott is az Ur védi azt, Óh, mi édes e vigasz!—S ha éveit kitöltötte, Uj élet támad fölötte.

## 247. (102 Zsoltár dallamára.)

1. Halld meg Uram, kérésünket, Esedező beszédünket! Siralmunk jusson hozzád, Ne rejtsd el tőlünk orcád! Hajólj hozzánk irgalommal, Mig küzdünk a siralommal; S ha kiáltjuk nagy nevedet: Közöld velünk kegyelmedet!

2. Jaj, napjai életünknek Oly hirtelen elrepülnek, Mint a füst és a pára A szélvész fuvására! Erejétől egy szavadnak, Tetemeink elhervadnak, Mint a mezők ékessége S ránk borúl a halál éje.

3. Óh, nézz le ránk az egekből, Dicsőséges szent helyedből! Hallgasd meg könyörgésünk, Forró esedezésünk! Óh, állj mellénk erős Isten, Hogy a halál ne rémitsen, S minket, a sir bús rabjait, Reménységre birjon a hit!

## 248. Az élet elvirit.

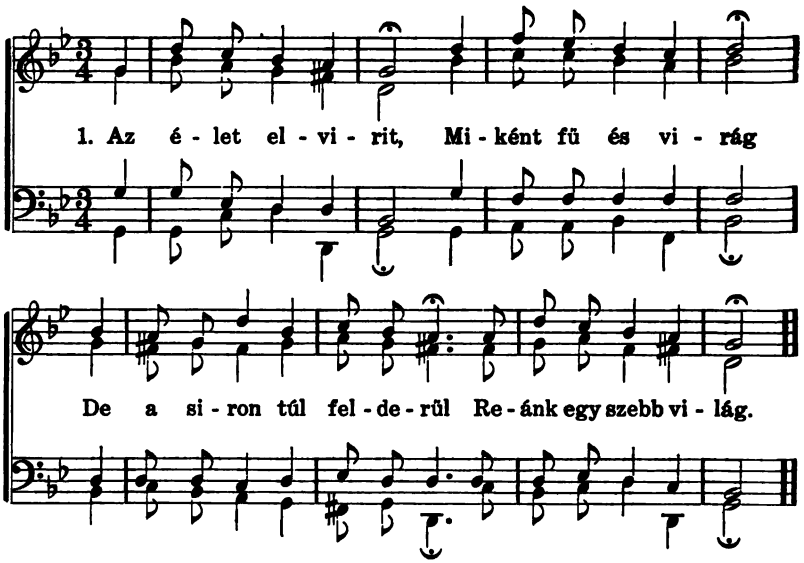


2. Hol kedvesünket is, Látandjuk boldogan. Ha bár rég nyugszik ott alant, A sir mély álmiban.

3. Ott nincs bú, nincs panasz, Nincs árva nincs szegény, Isten veled te földi lét, Boldog leendek én.

## 249. (42. Zsoltár dallamára.)

1. Végső óránk ha elértük, Koporsónkba beszállunk És nyugodalomra térünk, Minden gondtól megvállunk. Elhagyjuk e világot S minden viszontagságot; Több változást nem ismerünk, Ha csendes révpartot érünk.

2. Boldogságunk abban leljük, Szent Isten, az életben; Neked hiven énekeljünk A szent gyülekezetben. Majd mennyei hazánkba Adj uj éneket szánkba, Hogy a dicsőült sereggel Áldjunk téged dicsérettel.

3. Itt rebegő az énekünk S teljes fogyatkozással; De légy irgalmas mi nekünk S nézz ránk szánakozással: Ott a Krisztus nevében, Bizván ő érdemében, Dicsérünk szent buzgósággal, Erővel s hathatósággal.

4. Erre méltatsz minket, hisszük, Szent Fiad érdeméért! Énekünk elődbe visszük Jézusunknak kedvéért. Ha eddig szomorú volt, És nagy keservekről szólt: Változik örvendetesre, Vigra és dicsőségesre.

## 250. (28 Zsoltár dallamára.)

1. Csak mulandó földi életünk, Meghalunk mind, a kik születünk! Nem tudjuk, hol s mikor lesz végünk! Nincs a halállal szövetségünk. Még ma ragyog szép nappalunk, Holnap talán már meghalunk.

2. Végóránk csak maga tudhatja Isten, a ki sorsunk forgatja. Ö az ura létnek, időnek, A múltaknak és a jövőnek. Ö adta ezt az életet, Ö parancsol enyészetet.

3. Óh, tartsuk hát készen magunkat, Rendeljük el korán házunkat! Hogy igy, bármely percben találnak Nyilai a gyilkos halálnak: Mint hű sáfárt leljen készen Az Ur, a ki számot vészen.

## 251. (84 Zsoltár dallamára.)

1. Óh, örökké élő Isten, Kinek dicsőséged ott fenn Hirdetik az egek csudái! Mi, kik éltet tőled vettünk, Szent házadba, im, bejöttünk, Dicsérni téged és imádni; Téged, az örökkévalót, Mi elmúlók, mi elhalók.

2. Éltünk ura, örök való, Ajkunk imáját halld meg óh! És add meg azt, mit tőled esdünk: Ha földi sorsunk véget ér És a kihűlt sziv porba tér, Ne hagyj örök halálba esnünk! Óh, halld meg e búzgó imát S lelkünknek adj dicsőbb hazát!

## 252. (163 Dicséret dallamára.)

1. Drága élet, Semmivé lett! A mi napunk elfogyott. Hová leszünk, Hogy kedvesünk Minket immár elhagyott!

2. Gyász és bánat Éje támad, Mert szerelme nincs velünk; Világosság, Égi jóság, Most ne hagyj el, Istenünk!

3. Jer, tekintsd meg Könnyeinket, Mérd meg súlyos bánatunk; Szent kezeddel Te fedezd el, Kit epedve siratunk.

4. Égi Atyánk, Halld meg imánk, Fájdalmunkban adj erőt; S kit elvettél, Égbe vittél, Fent a mennyben áldd meg őt!

## 253. (35 Zsoltár dallamára.)

1. Óh, koporsó néma zára, Mely kedvesünket bezárja S mely boldogságunkat befödted, Zokogva itt állunk előtted. Arczunkon ül a fájdalom, Ajkunkon esd a siralom: Miért, miért rejtéd el őt, A vallásos s buzgó hivőt.

2. Mint éjszakán sötét van itt, Hol ő lehunyta szemeit; Vigság, öröm elszálla véle, Hogy életének immár vége. Óh, Isten, édes Istenünk! Te adj reményt, hitet nekünk; Mondd, hogy földről égbe vitted S fenn a mennyben idvezited.

3. Int az idő, int az óra, Szomorún int búcsúzóra; Hiába sirunk már fölötted, A gyász csak itt marad mögötted. Szeműnk elől a sir bezár, Fenn örök élet fénye vár, Áldva légy a föld porában! Áldva légy a túlvilágban.

## 254. Elérkezett az óra.

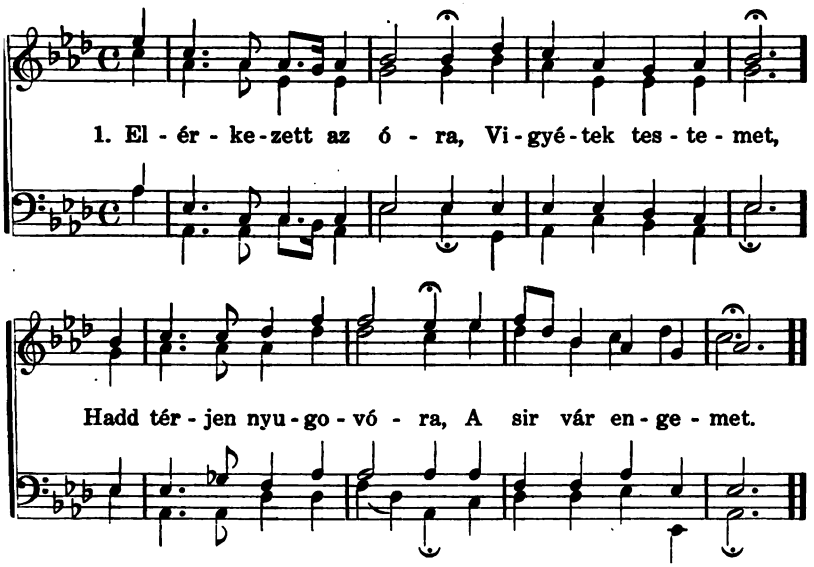


2. Boldog a kit oda alant, Csendes nyugalom vár És a kitől a sirhant Bút s keservet elzár.

3. Sirodon béke lengjen S égi honban lelked Hála éneket zengjen, Hogy üdvöd föllelted.

## 255. (37 Dicséret dallamára.)

Eltávozó kedves halott Vár rád a sir, megnyugszol ott; Lelked pedig az égbe száll, Istennél ott üdvöt talál. Oda néznek már szemeink S mig hullnak érted könnyeink, Im, megálldunk mi is téged: Maradjon itt drága emléked! Isten veled! Isten veled!

## 256. (Dallama: Uram a töredelmes.)

Csendes legyen nyugalmad A sirnak enyh-helyén; Áldás legyen jutalmad Álmod nagy éjjelén! S a mig porod lezárja A csendes sirhalom: Lelked boldog hazája Legyen az égi hon!

## 257. (42 Zsoltár dallamára.)

1. Térj pihenni fáradt vándor, A sir keble vár reád; Hűlt porodnak a rokon por, Csendes, békés nyutot ád; Utad immár véget ért, Lelked messze, égbe tért S ott a fényes mennyországban, Él örökös boldogságban.

2. Jó Istenünk! Légy mi velünk Mennyei kegyelmeddel! Mig itt élünk, légy vezérünk A te áldott lelkeddel! Jézus! édes Mesterünk! Add, oly kincset szerezzünk, Mely megmarad akkor nálunk, Ha a sötét sirba szállunk.

## 258. Az álom édes karjain.

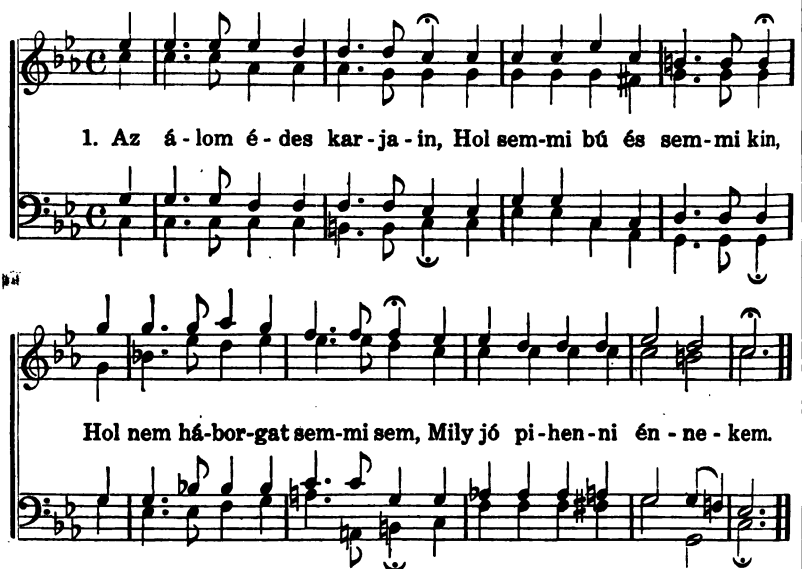


2. Nyugalmam mély zavartalan, Körültem minden szótalan, Nincs szenvedésem, bánatom, Mindent elvőn a sirhalom.

3. Porrá leszek, elhamvadok, Tudom, de lelkem élni fog, Elhagyva földi lakhelyét, A menny dicső honába lép.

*Énekelhető a 64 Dicséret dallamára.

# VASÁRNAP ISKOLAI ÉNEKEK.

## 259. Istenem Te hozzád.

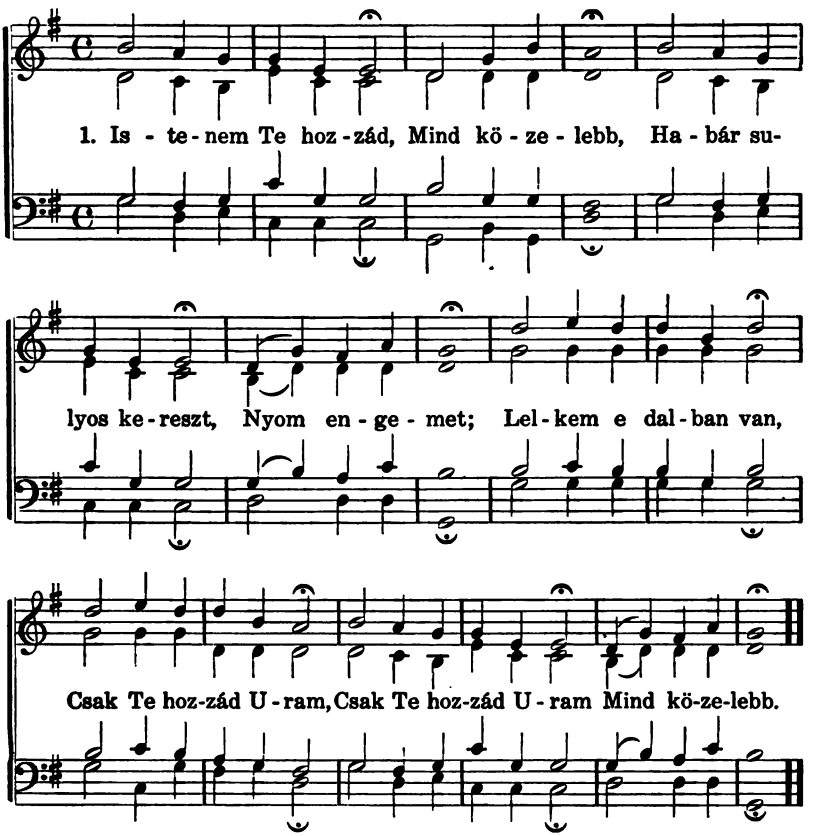


2. Mint vándor, úgy a nap Nyugtára tér, Alattam durva kő, Körültem éj. De vágyom nyugtalan Csak Te hozzád Uram, Csak Te hozzád Uram Mind közelebb.

3. Mutasd, az égbe fel Mely út vezet! Ha bármit küldsz, tudom, S áldom kegyed. Angyalt küldsz titkosan S hozzád, óh jó Uram, Hozzád óh jó Uram, Hivj közelebb.

4. Ha lelkem bús, sötét Veled betel; Búmból majd támadand Egy uj Bethel. Nem lankaszt gyötrelem, Hozzád jó Istenem, Hozzád jó Istenem, Visz közelebb.

5. Ha szárnyad csattogón Égbe ragad, Nap, hold, csillagsereg Mind elmarad, Ezt zengem untalan: Csak Te hozzád Uram, Csak Te hozzád Uram, Mind közelebb.

## 260. Hozzád száll hő imánk.

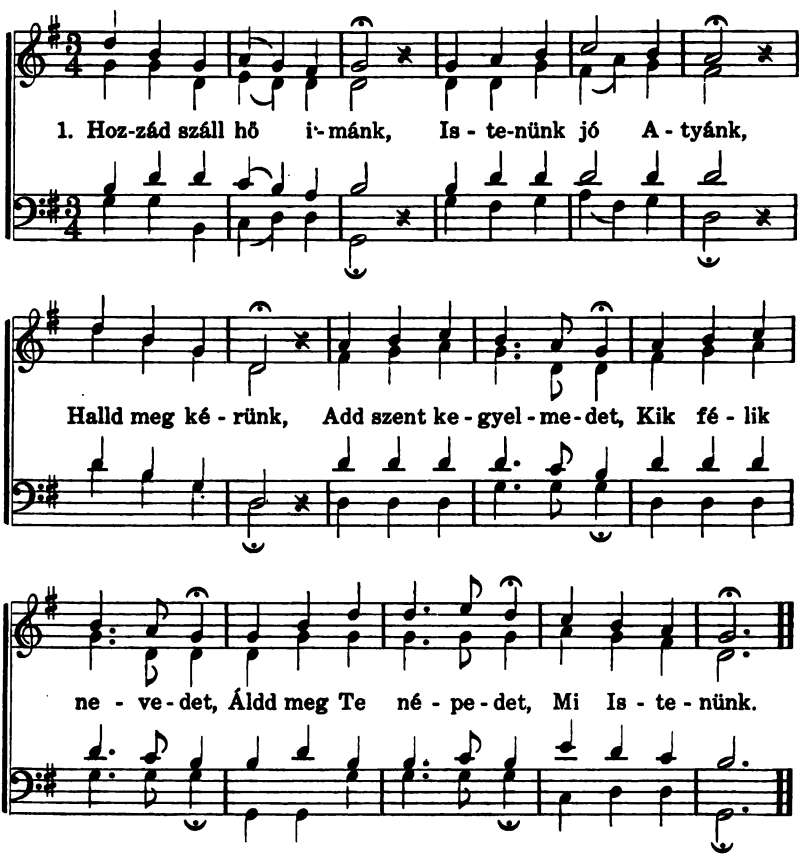


2. Szent lelked vezessen Tovább is kegyesen Jó Istenünk! Buzduljon hálára Te imádásodra, Mert Te vagy mi nékünk, Jó Istenünk!

## 261. Uram vezess engemet.

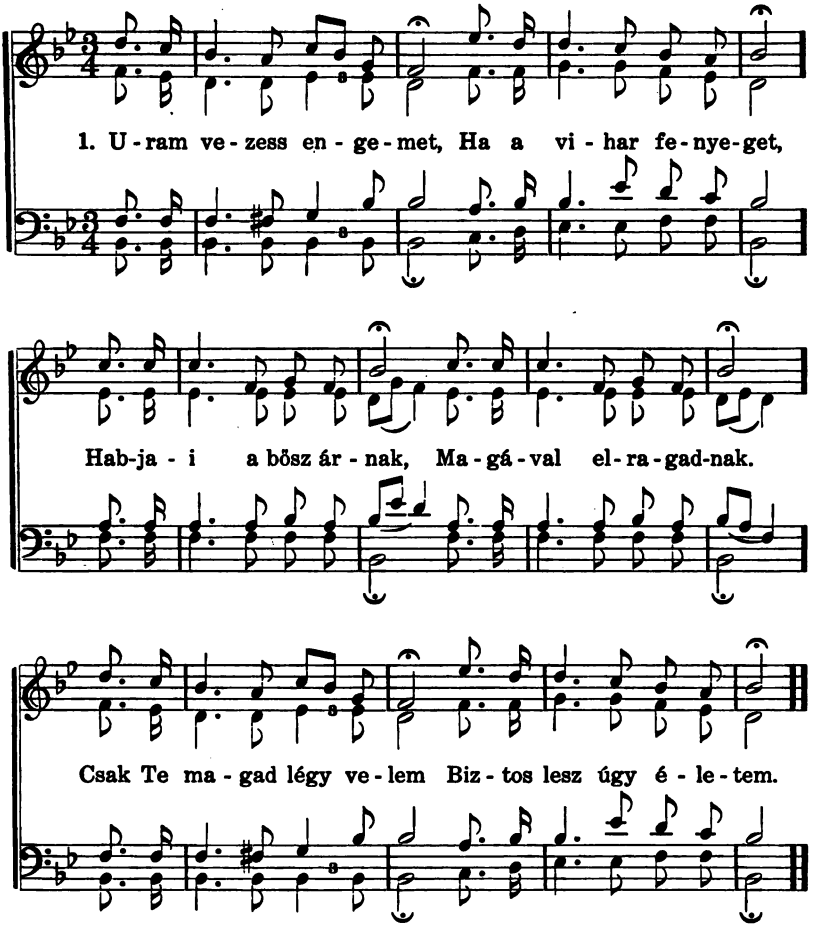


2. Mint az anya gyermeke, Nyugszik éltünk tengere, Ha szódat felemeled, Háborgó tenger felett. Csak Te magad légy velem, Nyugton lesz úgy életem.

3. Ha a hajóm parot ér, Vész hullám még mindég ér, Kezeddel vonj magadhoz, Békét, nyugtot csak Te adsz, Hallasd velem szózatod, Ne félj! én veled vagyok.

## 262. (26.) A ki értem megnyilál.

Dr. HASTINGS T.

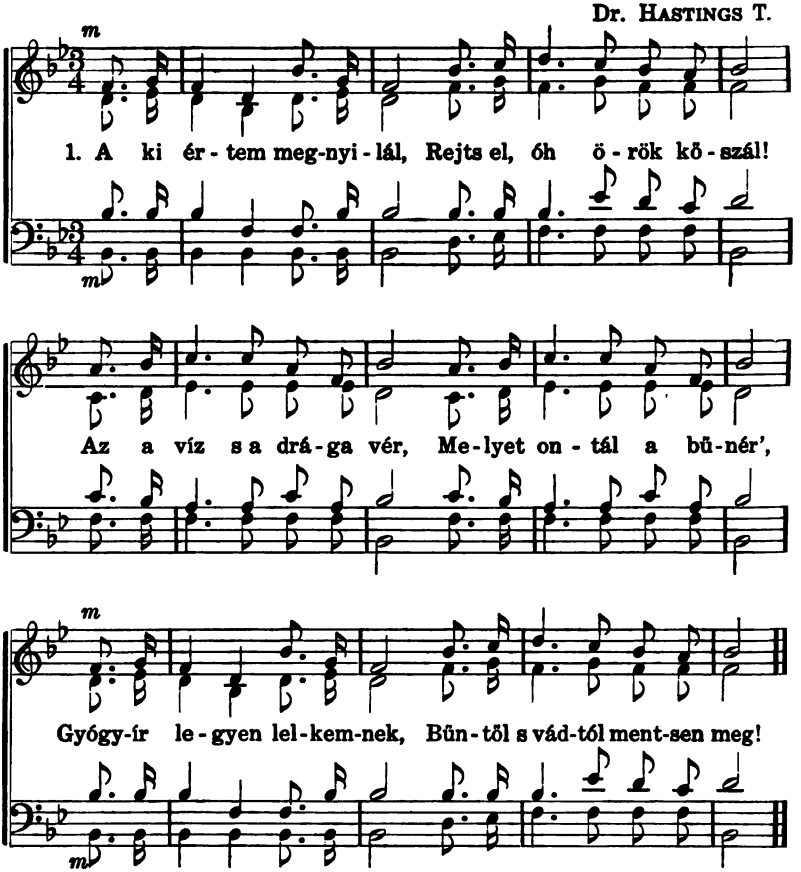


2. Törvényednek eleget Kezem óh nem, nem tehet; Buzgóságom égne bár S folyna könyem, mint az ár, Elégtételt az nem ad Csak Te válthatsz meg magad.

3. Jövök, semmit nem hozva Keresztedbe fogózva, Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva hogy megszánsz. Nem hagy a bűn pihenést, Mosd le, óh, mert megemészt.

## 263. (16.) Csendes éj.

*Mérsékelten.* Dallama: GRUBER FERENCZ.

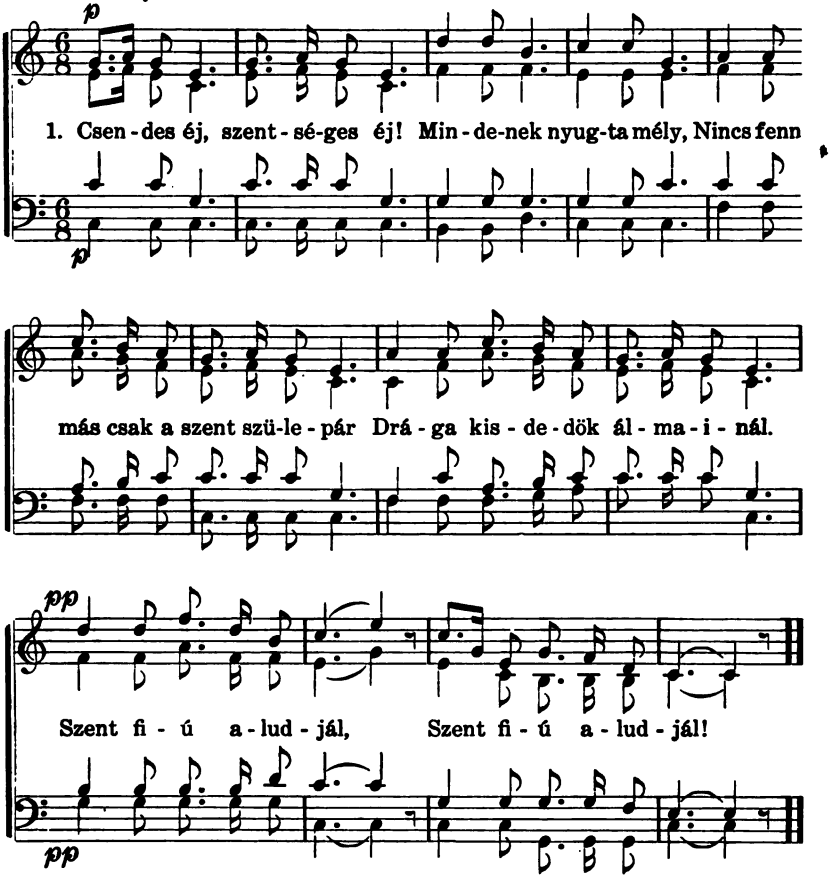


2. Csendes éj, Szentséges éj! Angyalok hangja kél; Halld a mennyei hallelujját, Szerte zengi e drága szavát: Krisztus megszabadít! Krisztus megszabadít!

3. Csendes éj, Szentséges éj! Szív örülj, higyj, remélj! Isten szent fia hinti reád Ajka vigaszadó mosolyát! Krisztus megszületett! Krisztus megszületett!

## 264. (17.) Halld mint zeng az egész ég.

*Mérsékelten.* MENDELSSOHN—CUMMINGS W. H.

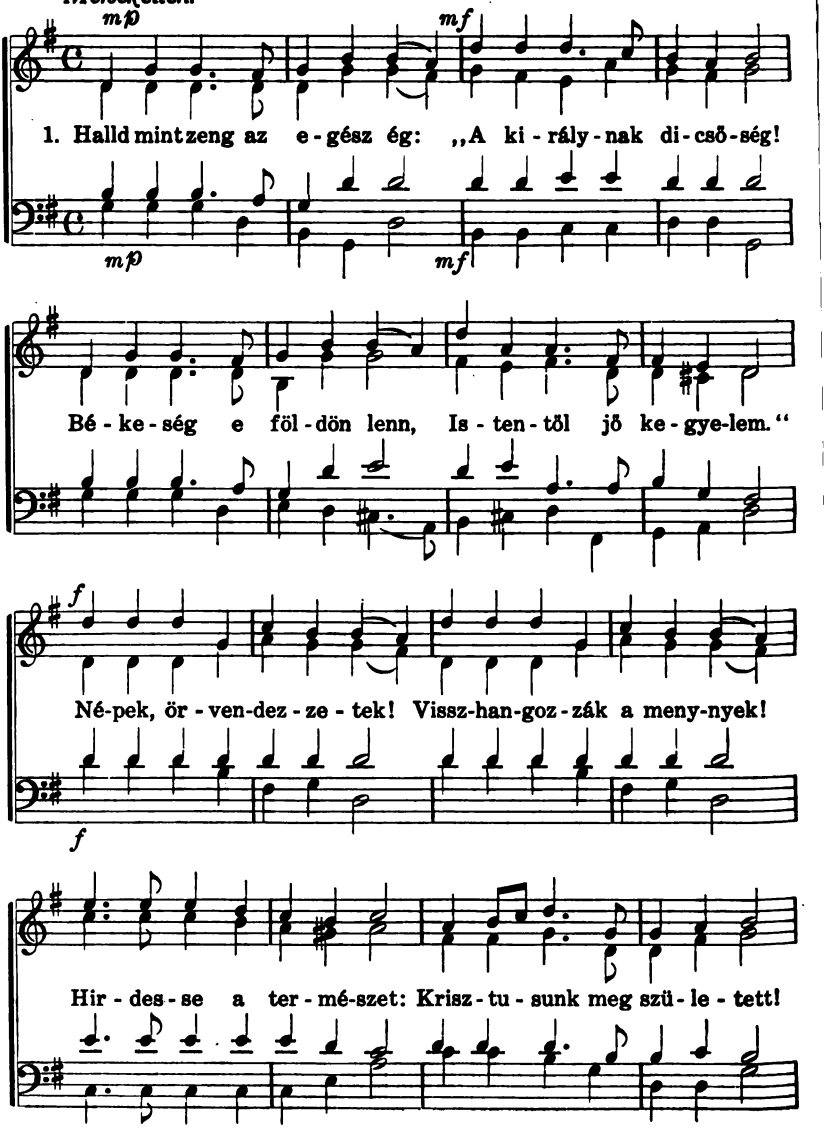

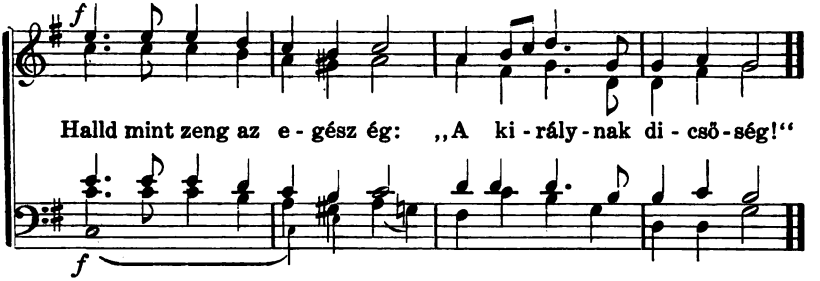


2. Krisztus, kit az ég imád, Kié az egész világ, Mikor az idő eljött, Szűztől ő megszületett; Istent szemünk testben lát, Dicsérjük e nagy csodát! Mennyből földünkre jő el Jézusunk, Immanuel! Halld mint zeng az egész ég: „A királynak dicsőség!“

3. Dicsőség, ő a király, Békeség és igazság, Éltető világos nap, Bajainkra gyógyírt ad. Kis gyermek lett; mi értünk Született, hogy élhessünk, Porból hogy feltámaszszon S ujjászületést adjon. Halld mint zeng az egész ég: „A királynak dicsőség!“

## 265. (59.) Nem hagyjuk el a bibliát.

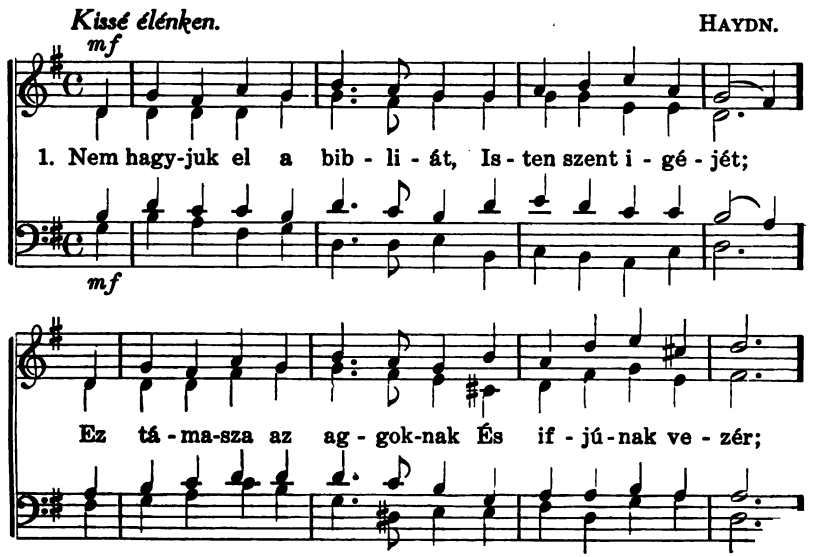

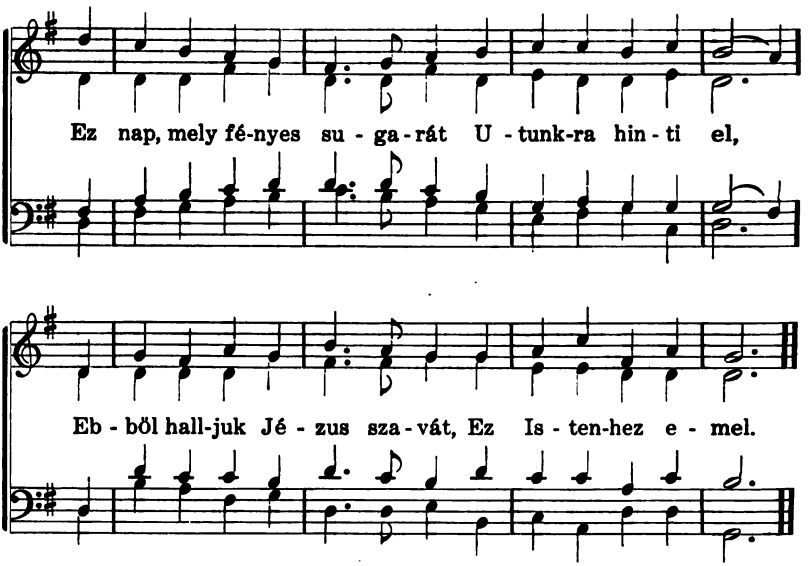


2. Nem hagyjuk el a bibliát Sem baj-sem örömér' E kincset nem veszi tőlünk Senki, bármit igér. Akármit tesz is a világ, Ha üldöz, ha csábít, Eltűrünk minden szenvedést, Isten megszabadít.

3. Nem hagyjuk el a bibliát, Terjeszszük mindenhol; Mig Jézus éltető szavát Hallják közel s távol, Mig kegyelmének hatalmát Érzi a nagy világ. Megfogadjuk, el nem hagyjuk Soha a bibliát.

## 266. (60.) Örömhir! Te vagy az.

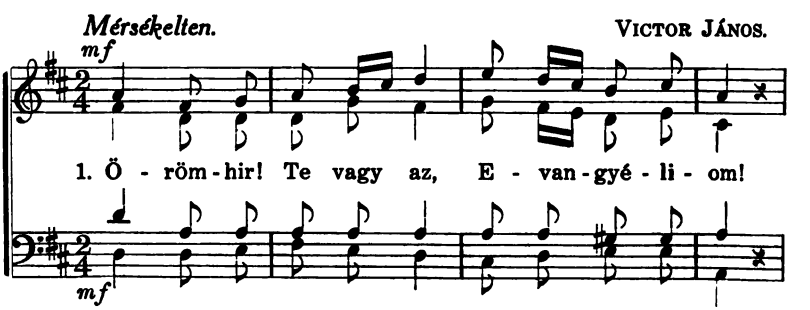

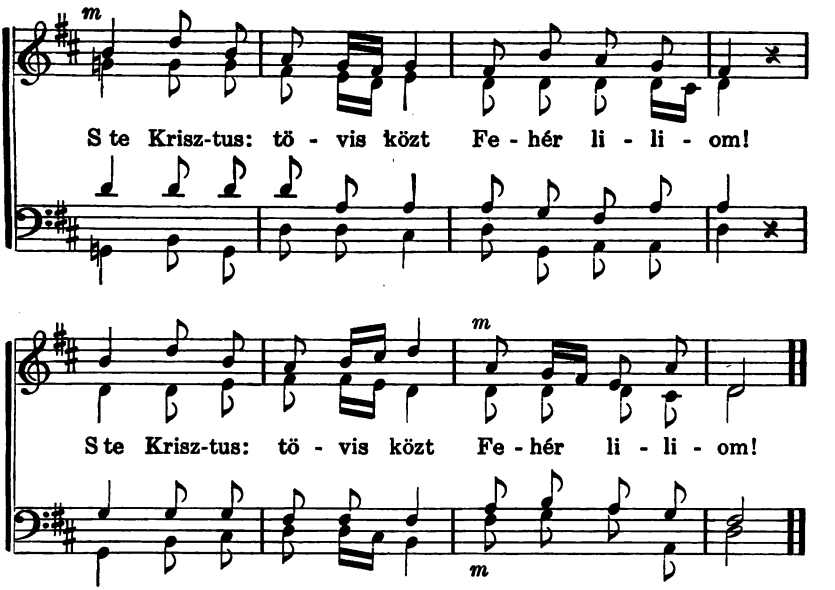


2. Óh fehér liliom Pirosló vére, Hogy hulltál a világ Üdvösségére!

3. Hasson el a szózat Lelkem mélyébe: Bűnöd megbocsátva, Tied a béke!

4. Ez lesz az örömhir Az én szívemnek; Így adok örömmel Hálát Istennek!

## 267. (90.) Sionban sok kis gyermek.

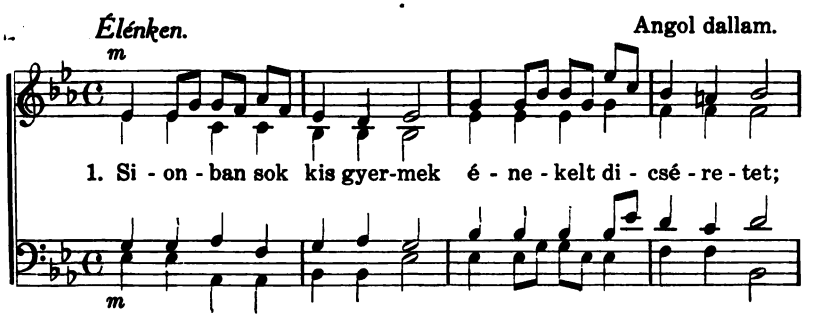

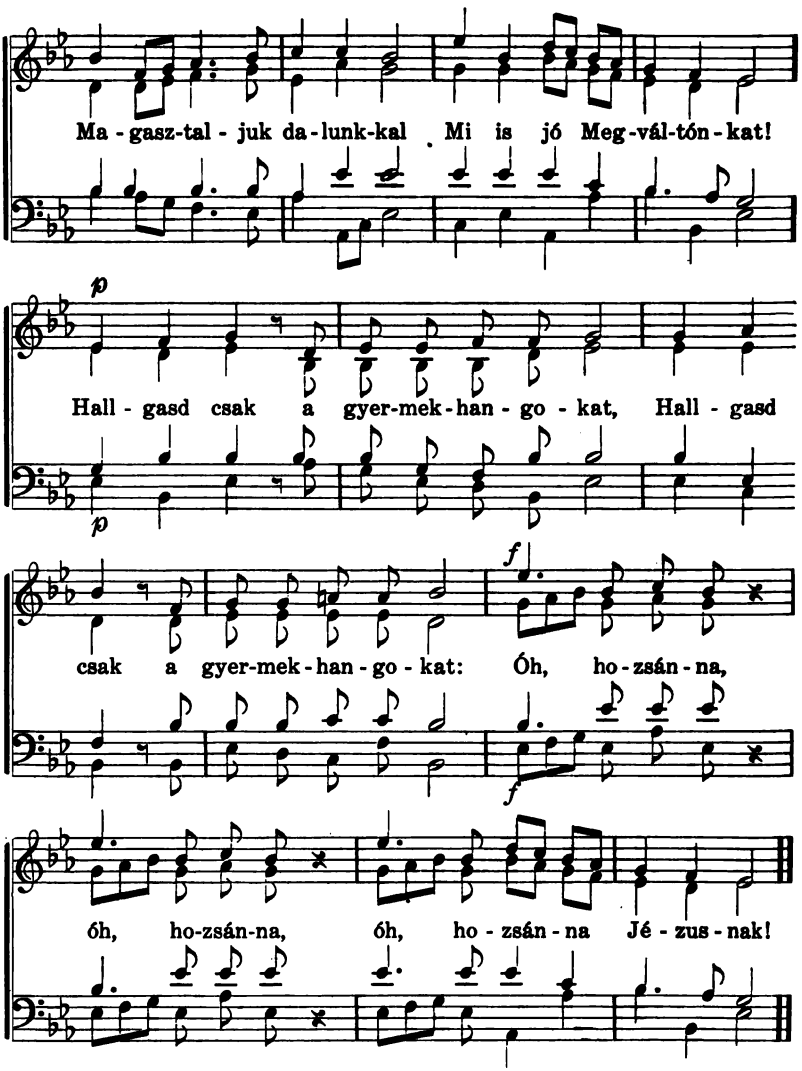


2. Megtanultuk igéjét, Ismerjük szeretetét, Égbe vezető útját, Szívünk ezért hálát ád. Hallgasd csak, stb.

3. Gyermek, tanitó, szülők, Mindnyájan dicsérjük őt, Áldjuk nagy kegyelmeért Mig hozsánnánk mennybe ért! Hallgasd csak, stb.

## 268. (91.) Szent érzelem tölti keblem.

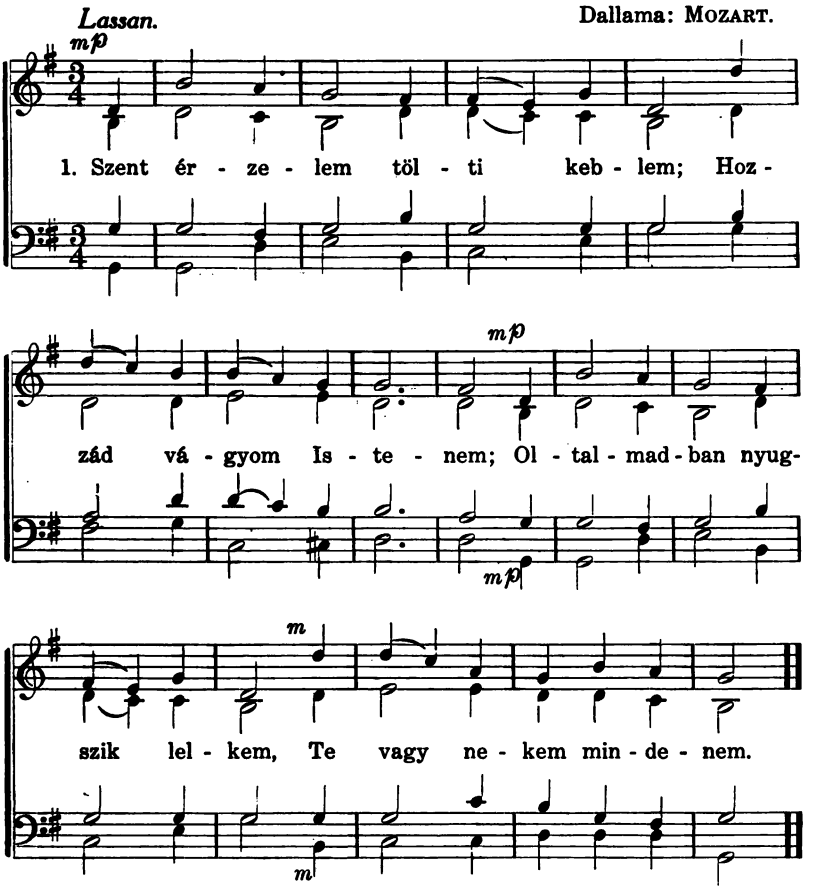


2. Sujtson bár a vész a porba Nem rendíti meg szívem; Elvesztheték mindent sorba; Ha Te megmaradsz nékem.

3. Ha házadban imádkozom: Lelkem békén megpihen; Kegyes szemed rám néz—tudom, Nyugszom azért csöndesen.

4. Boldogságom Te nálad van: Vezesd hát úgy lábamat, Hogy egykor szent országodban Színről-színre lássalak!

## 269. (98.) A szent igazság mellett.

*Élénken.* Dallama: BLISS P. P.

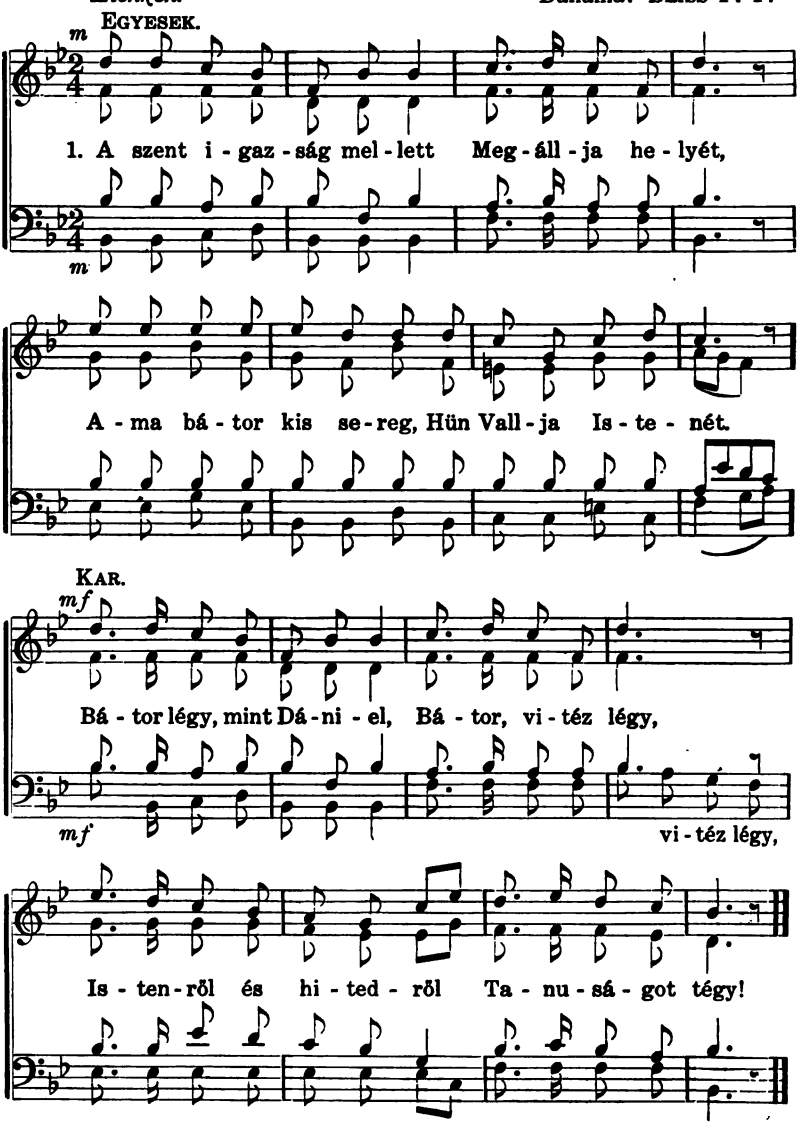

2. Hány hatalmas elveszett Bátorság hiján, Holott hős is lehetett A Dániel pártján. Bátor légy, stb.

3. Hány veszélyes óriás Gőgjét ejté meg Dániel és a csodás Kicsiny, bátor sereg! Bátor légy, stb.

4. Magasra emeljük fel Jézus zászlaját, Győzzük le, mint Dániel, Bősz ellenünk hadát! Bátor légy, stb.

## 270. (99.) A szeretet hatalmát áldom.

*Kissé lassan.* Dallama: BORTNIANSKY D.

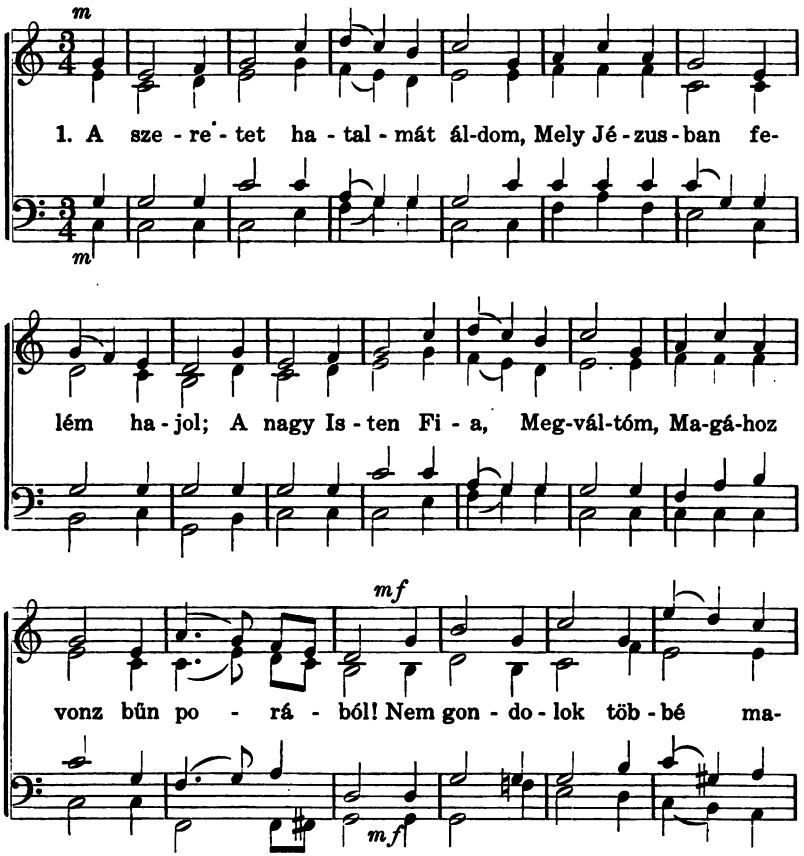

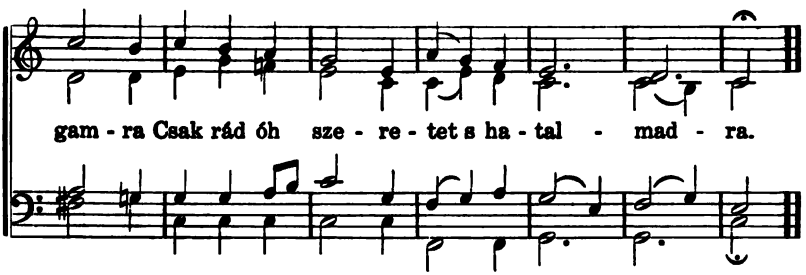


2. Óh mennyire szerettél engem! Szíved engem bírni kiván; Te hozzád hajlik minden bennem S Téged keres késön korán. Óh szeretet, te égi lényem, Te bírsz engem és Te vagy reményem.

3. Neked adom át szívem', éltem', Mert tőled lelkem üdvöt vőn; Feláldoztad magad én értem És üdvöm ára véred lőn; Ki engem ujra teremtettél, Csak tied éltem, Te megmentettél.

4. Óh Jézus, nagy neved maradjon Bevésve mélyen lelkünkbe És szereteted általhasson Szívünkbe és érzelmünkbe. Óh drága Jézus, áldott neved' Hirdesse minden szó és minden tett.

5. Óh Jézus, drága szent nevedben Atyám hű szívét láthatom; Minden imánkra szól: Úgy legyen, Ez üdvösségem, vigaszom. Ha bűnös látja e kegyelmet, Szívében is fellángol szerelmed.

## 271. (100.) Az áldott orvos közeleg.

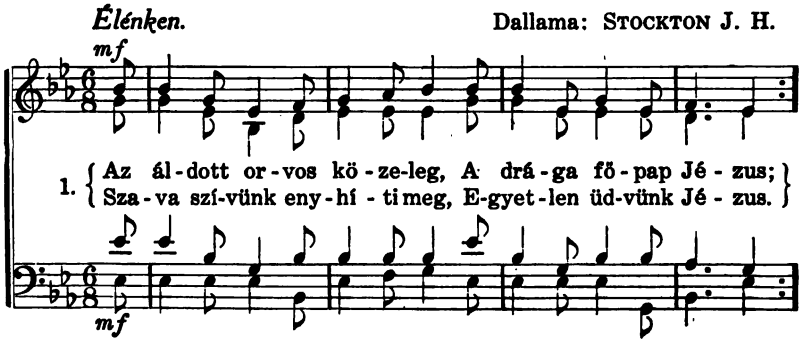

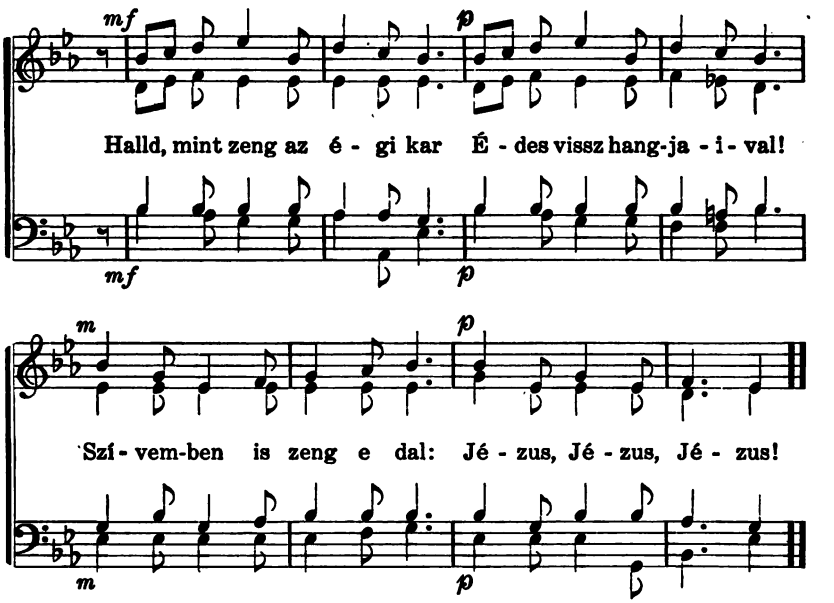


2. Ki minden vétket megbocsát S bűnünk eltörli: Jézus. Megnyitja a menny kapuját S vezérel minket Jézus. Halld, mint, stb.

3. Kiszenvedt bárány, tisztelet, S dicséret néked, Jézus! Te vagy a legfőbb szeretet, Csak érted égek, Jézus. Halld, mint, stb.

4. Elmúlik minden fájdalom E drága névtől: Jézus! Édes örömmel hallgatom A Te nevedet, Jézus! Halld, mint, stb.

5. Testvéreim óh jőjjetek, Áldjuk e nevet: Jézus! Dicsérve énekeljetek: Megváltó, drága Jézus! Halld, mint, stb.

6. Ti gyermekek, kicsik, nagyok, A tietek is Jézus. Csak az ő útján járjatok És veletek lesz Jézus. Halld, mint, stb.

7. S ha egykor égbe térhetünk, Előttünk lesz majd Jézus; Trónjánál zendül énekünk E drága névről: Jézus. Halld, mint, stb

## 272. (107.) Elfáradva, megterhelve.*

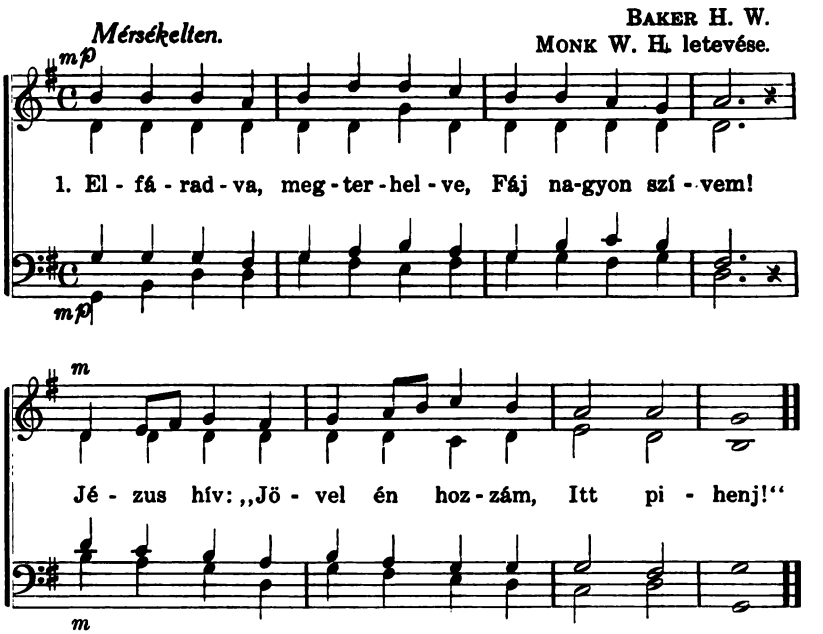


2. Láthatok-e jelt, mely bizton Ő hozzá vezet? Kezén, lábán, oldalán látsz Sebeket.

3. Homlokát vajjon díszíti Korona dicsőn? Bizonynyal van koronája Tövisből.

4. Ha követve megtalálom Itt mi jutalmam? Sok könyű, sok fáradság és Bántalom.

5. És ha hozzá hű maradtam, Végre vajj' mit ád? Bűnt, halált legyőzve vezet Síron át.

6. És ha kérem, hogy fogadjon, Megtagad engem? Nem, ha ég s föld el is múlnak, Sohasem!

*A „Proprietors of Hymns Ancient and Modern“ (London) szíves engedelmével.

## 273. (109.) Előttem tárva egy kapú.

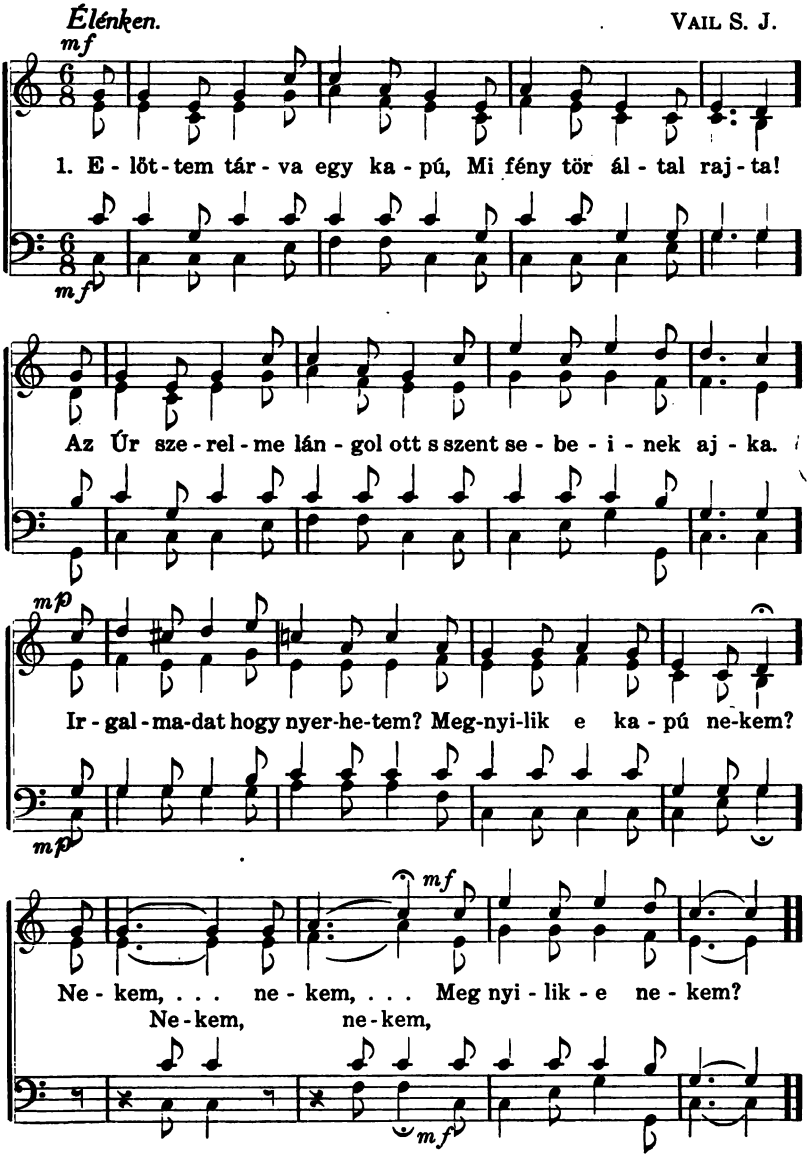

2. E tárt kapún által mehet A földnek minden népe Gazdag, szegény, nagy vagy kicsiny, Ki vágyik üdvösségre. Irgalmadat, stb.

3. E tárt kapún óh, lépj be hát, Mert rád bősz ellened les. A kereszt lészen koronád, Ha hű leszesz hitedhez. Irgalmadat, stb.

4. Ott Jézus lábához teszed Pályád nehéz emlékit; A ki kereszted' rád vete, Az koronával ékit. Irgalmadat, stb.

## 274. (110.) Engem szeret Jézusom.

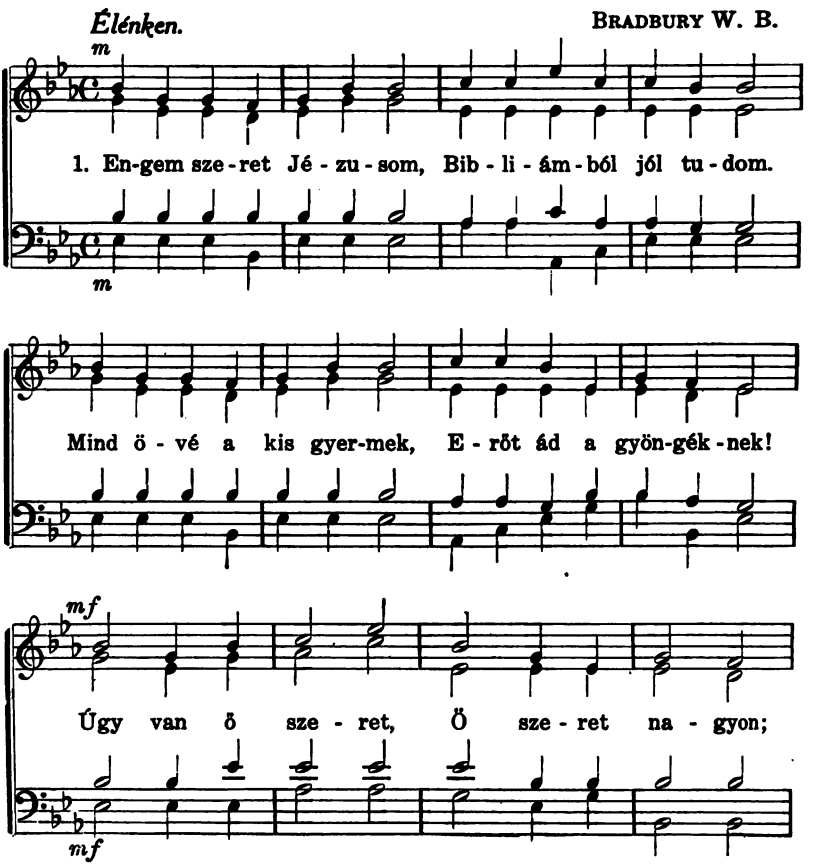

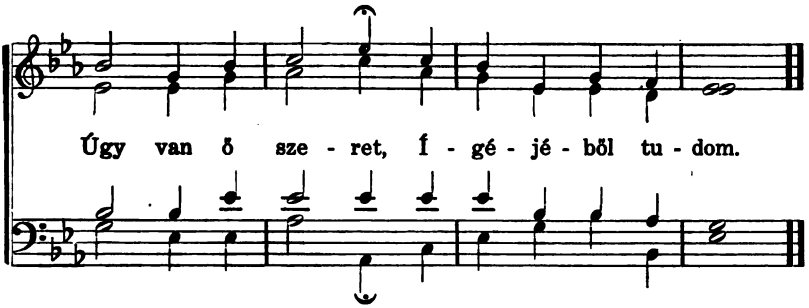


2. Jézus értem szenvedett, Megnyitotta az eget, Bűnömtől megtisztitott, Mennyországba fogadott: Úgy van, stb.

3. Jézus szeret, velem van, Őriz minden útamban, Mennybe viszi gyermekét, Ott dicsérem szent nevét. Úgy van, stb.

## 275. (113. Fel, barátim!

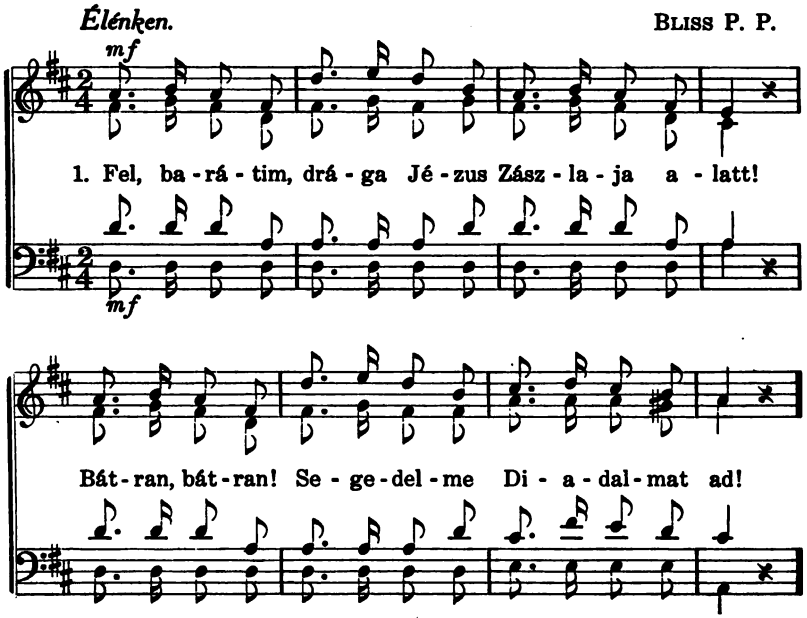

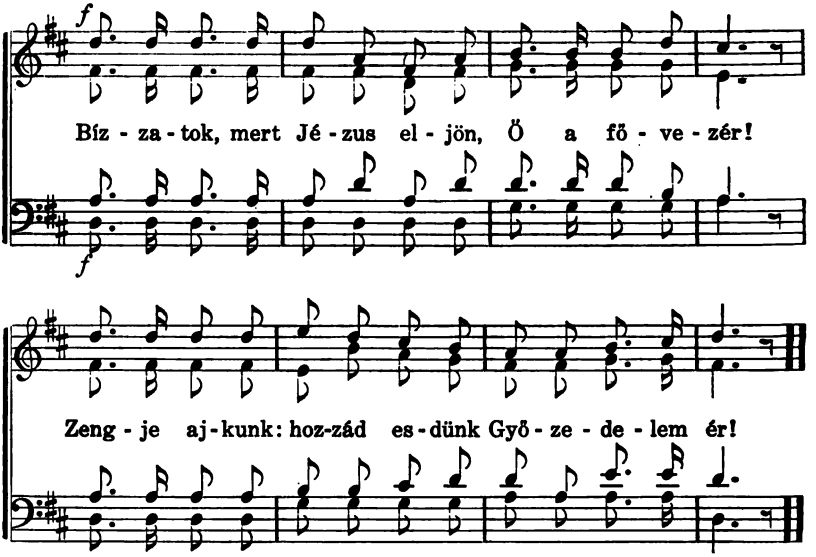


2. Lám, a Sátán serge talpon, Szembe törni kész; A legbátrabb harczosoknak Bátorsága vész. Bízzatok, stb.

3. Szóljon a kürt, fenn lobogjon A győzelmi jel, Diadalra, Jézusunkkal, Neki győzni kell! Bízzatok, stb.

4. Harczi zajnak közepette Mentőnk résen áll. Bátorság! Ő áll segédűl Szívünk harczinál! Bízzatok, stb.

## 276. (116.) Hadd jöjjön hozzám minden kis gyermek!

*Mérsékelten.* Dallama: BRADBURY W. B.

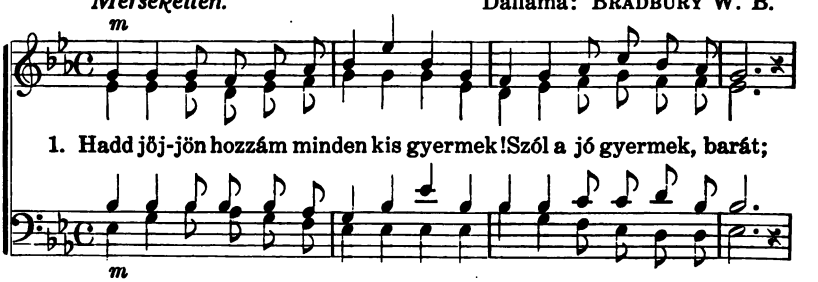

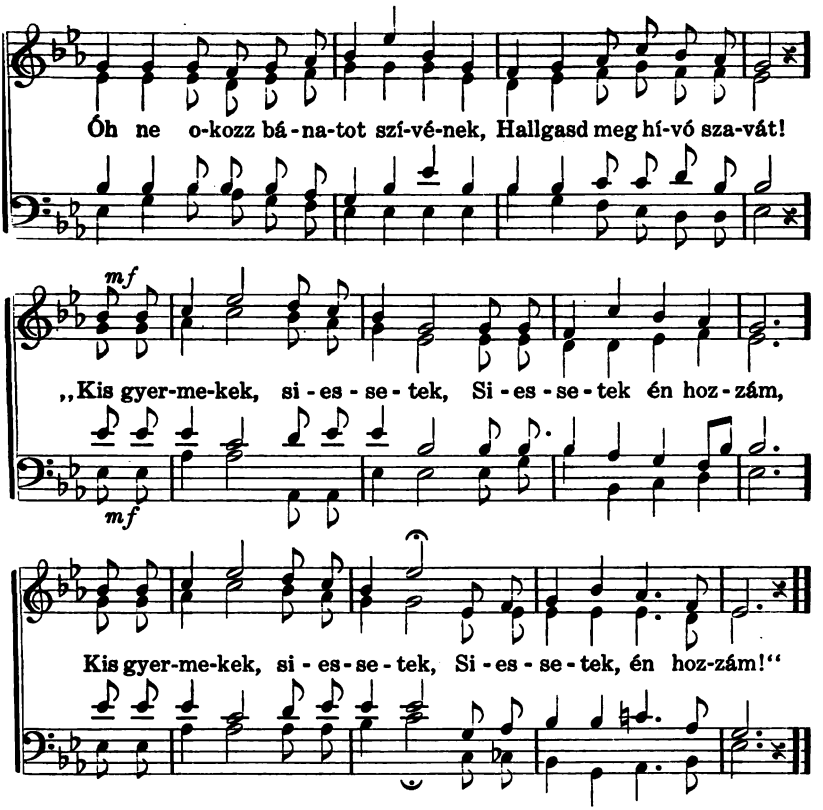


2. Halld, téged hív az örök szeretet, Siess, borulj keblére! Fáj szívének, ha csak egy elveszett S nem vágy szeretetére. Kis gyermekek, stb.

3. Jézusomhoz örömmel sietek, Gyermekbarát, itt vagyok! Oly édes, ha ölén pihenhetek, Érte mindent elhagyok. Kis gyermekek, stb.

4. Óh, mily édes az élet Te veled! Nyájasan néz rám szemed, Mintha szólna szelid tekinteted: „Bizzad reám éltedet!“ Kis gyermekek, stb.

5. Néked adom, Megváltóm, szívemet, Óh, fogadd el kegyesen! Néked felajánlom életemet, Örökké tied legyen! Kis gyermekek, stb.

## 277. (118.) Harang szól a mennyben.

*Élénken.* ROOT G. F.

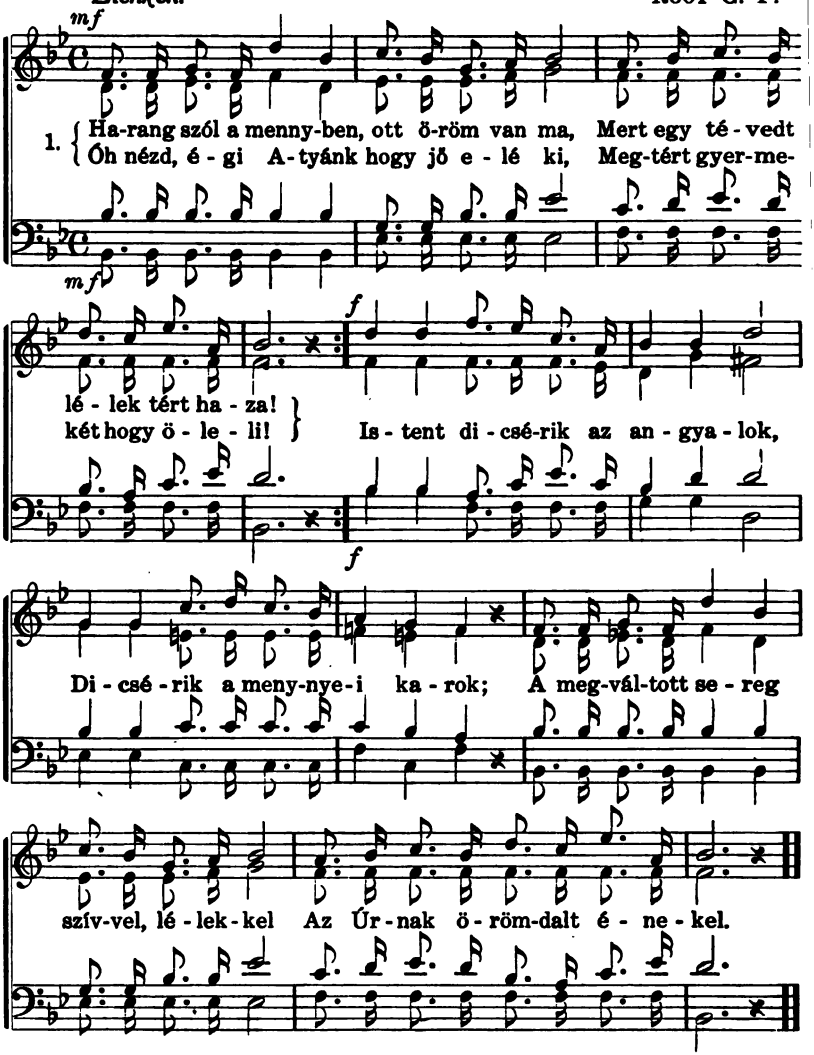


2. Harang szól a mennyben, ott öröm van ma, Békét lelt e föld egy vándora. Egy elfáradt lélek bűntől mentté lett S megváltott gyermekké született. Istent dicsérik, stb.

3. Harang szól a mennyben, ott öröm van ma, S angyaloknak győzelmi dala. Hirdetik vígadva e nagy örömet, Hogy egy lélek újjá született. Istent dicsérik, stb.

## 278. (120.) Hittel rád tekintek.

*Kissé lassan.* DR. MASON L.

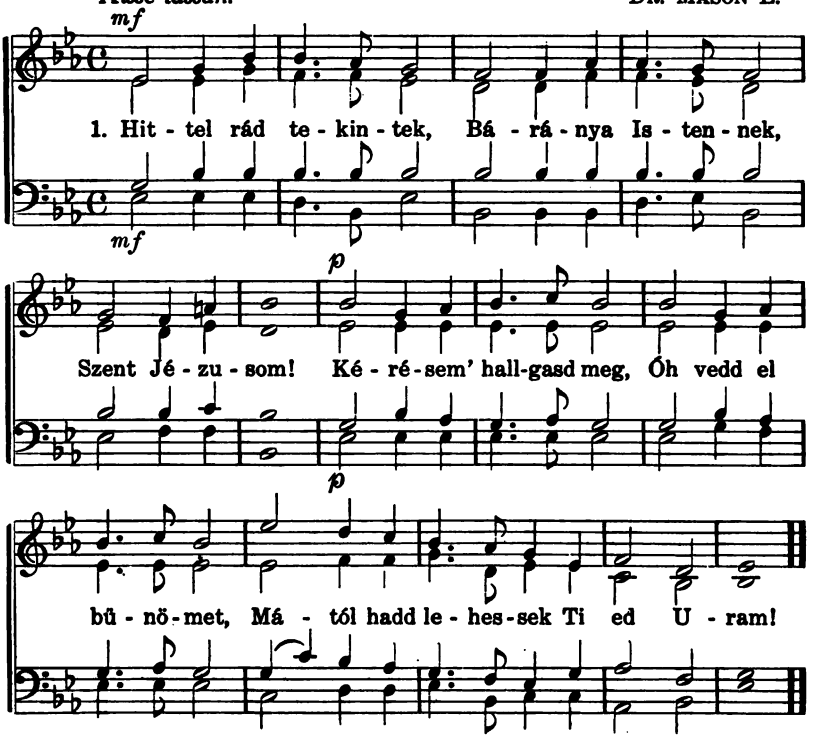


2. Töltse be kegyelmed Erővel szívemet S buzgósággal! Meghaltál érettem, Add, hogy szeretetem Híven, forrón égjen Tisztább lánggal!

3. Ha sötét völgyekben Járok és fáj szívem, Légy vezetőm! Éjjelem' világítsd Könyűim Te szárítsd, Jó pásztor, gyámolítsd A tévelygőt!

4. Ha tűnik ez álom S már érzem halálom Hideg árját, Drága Üdvözitőm Ments meg félelmemtől, Hadd lássam fönn dicsőn A szép hazát!

## 279. (125.) Jelszavunk: Előre!

*Élénken.* REICHARDT L.—GROSS J.

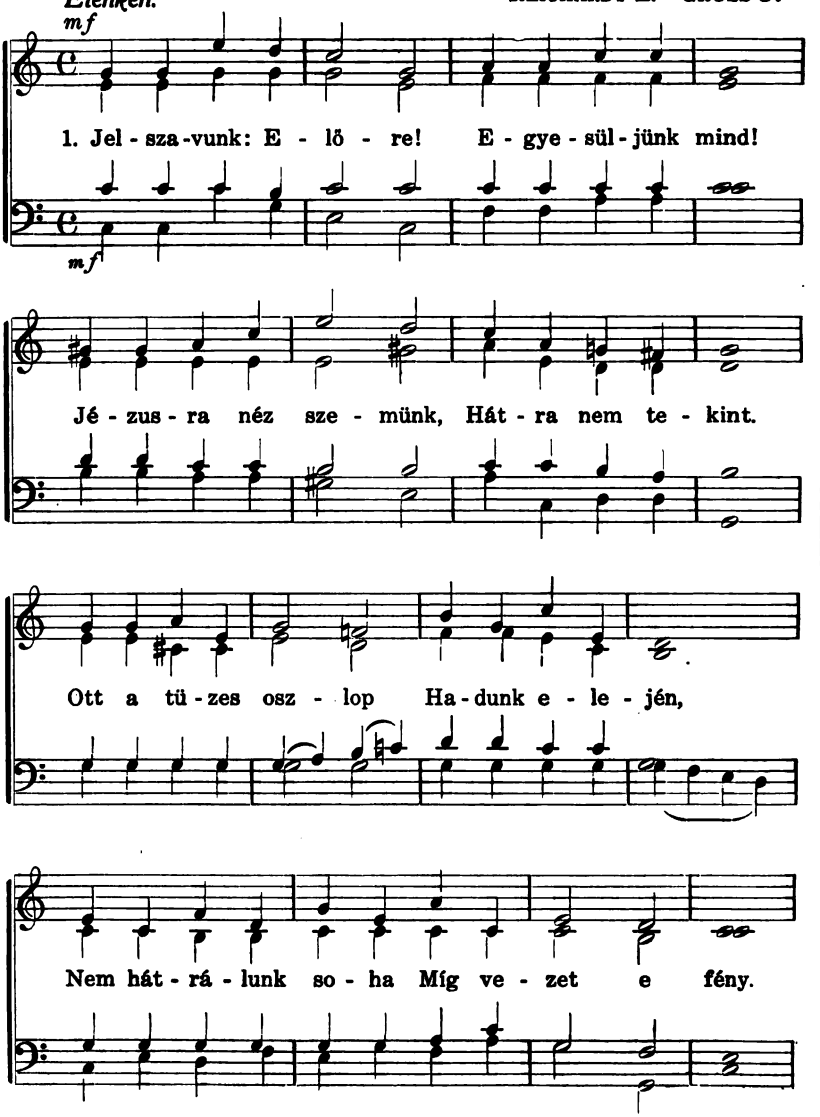

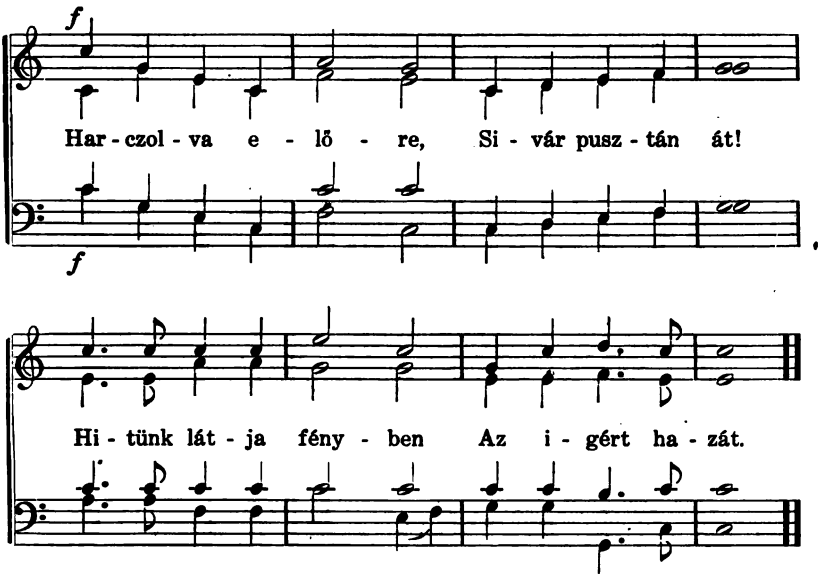


2. Viruló erőben, Előre ifjan! Úgy tarthatunk lépést Férfikorunkban. Fel a kegyelemnek Áldott lépcsőjén, Mig Isten trónjánál Felragyog a fény! Előre mig élünk, Hegyen, völgyön át, Napnyugtakor lészen Nagy világosság.

3. Csak előre bátran, Nyája Jézusnak, Míg minden reményünk Életre fakadt. Vak világosságot, Beteg gyógyírt kap, Minden népre Isten Hájnala hasadt. Élőre, a sötét Ejjelt hagyjuk el! Előre, míg Isten Napja ránk felkel!

4. Óh mily dicsőséget Készitett Isten A boldognak, ki itt Szereti híven! Szem soha nem látott. Fül még nem hallott, Ajak ki nem mondott Ily boldogságot. Mindig csak előre Fényes fegyverben, Míg lehull a fátyol És már lát a szem.

5. Távol láthatáron Tornyosul a vár, Hol az Isten trónol, Hazánk ott ránk vár. Gyöngyből rakott falak, Szín-arany kapuk, Éltető víz árja, Drágaköves út. Oda a Szent Lélek Segedelmével, Vándortársak, oda Törekedjünk fel!

## 280. (127.) Jézus fényes napom.

*Mérsékelten.* Dallama: GROSS.

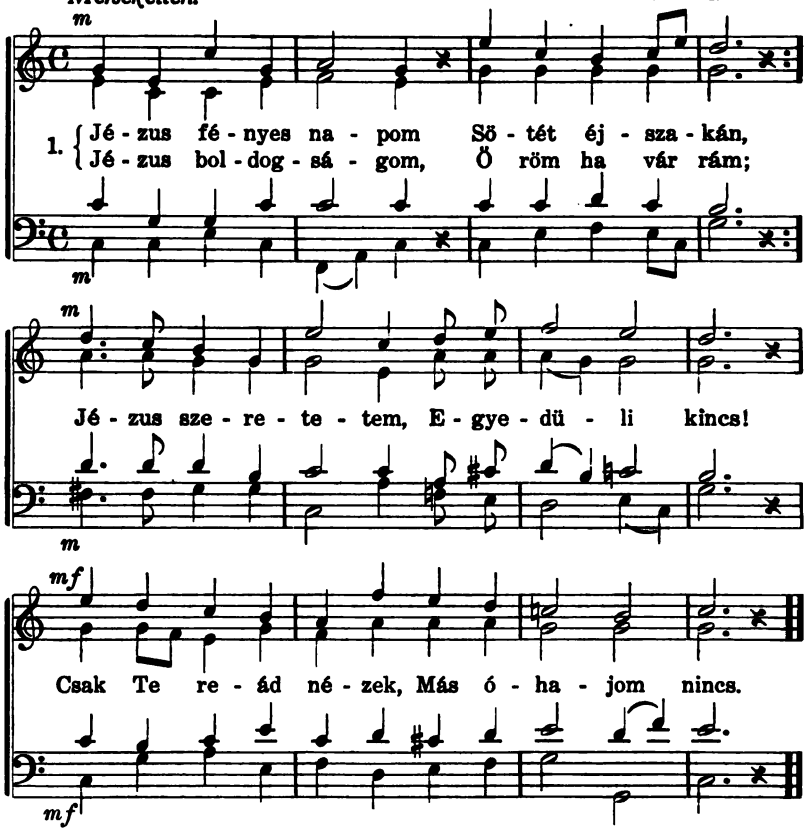


2. Neved felüdíti Bágyadt lelkemet; Lelked bélyegét is Szívembe vésted. Édes békeséget Mindig élvezek, Szerelmedben minden Perczben pihenek.

3. Zajában e földnek, A bűn harcziban Győzelmed én értem Mindig készen van; Számomra Te harczolsz, Várva megállok, Nagy kegyelmed pajzsom, Győztes maradok.

4. Milyen boldog élet! Itt a sötétben Örömtől ujjongok, Jézus tart engem! Semmi el nem ragad Erős kezedből, Végre haza viszesz Szegény földünkről.

## 281. (128.) Jézus ölébe bizton.

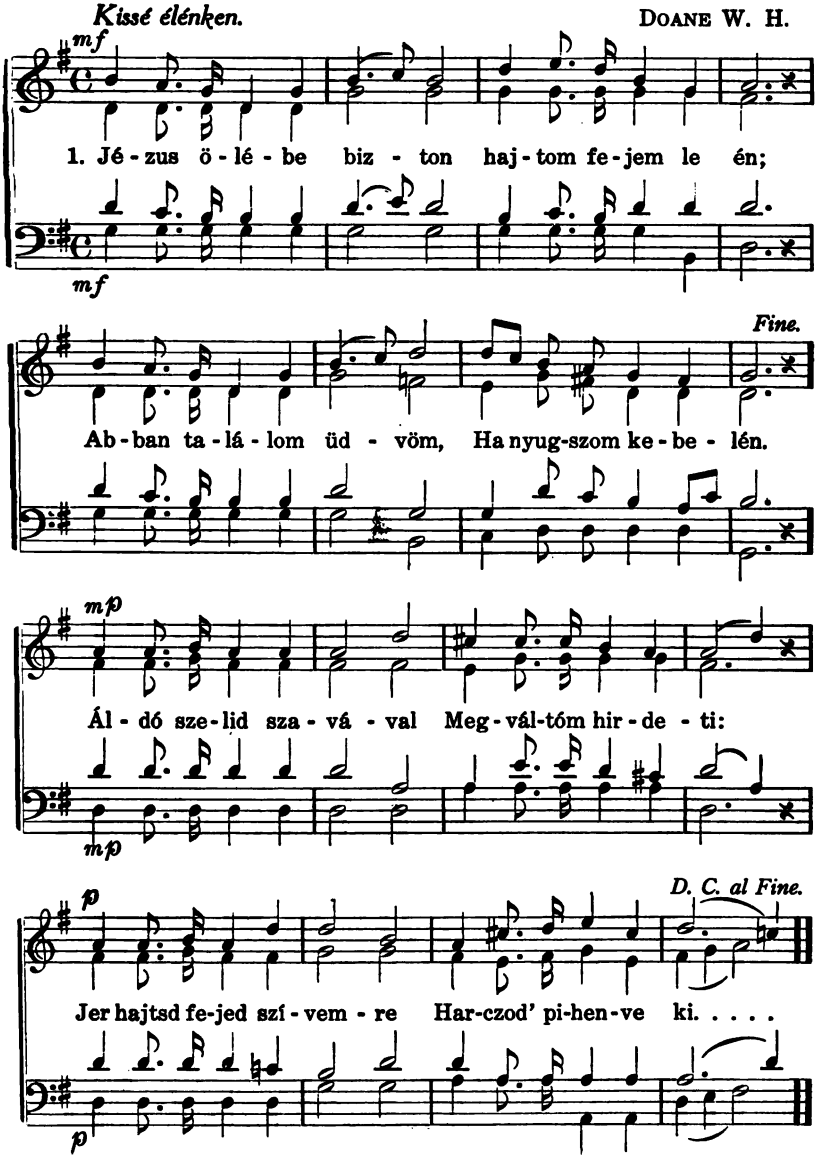

2. Bizton a Jézus keblén Elszáll a bú, a baj, Bizton a Sátán ellen, Sebe véd, betakar. Enyhül a bánat terhe, A kétely megszűnik, Szívedbe száll enyhület S apadnak könyűid. Jézus ölébe bizton, stb.

3. Jézus, óh szívem vára, Te értem vérezél, Bizton vagyok e sziklán, Te égi jó vezér! Itt csöndesen bevárom, Az éj míg elhalad, Míg túl az arany partnál Fénylőn felkél a nap. Jézus ölébe bizton, stb.

## 282. (136.) Kövesd a Jézust!

*Kissé élénken.* ROOT G. F.

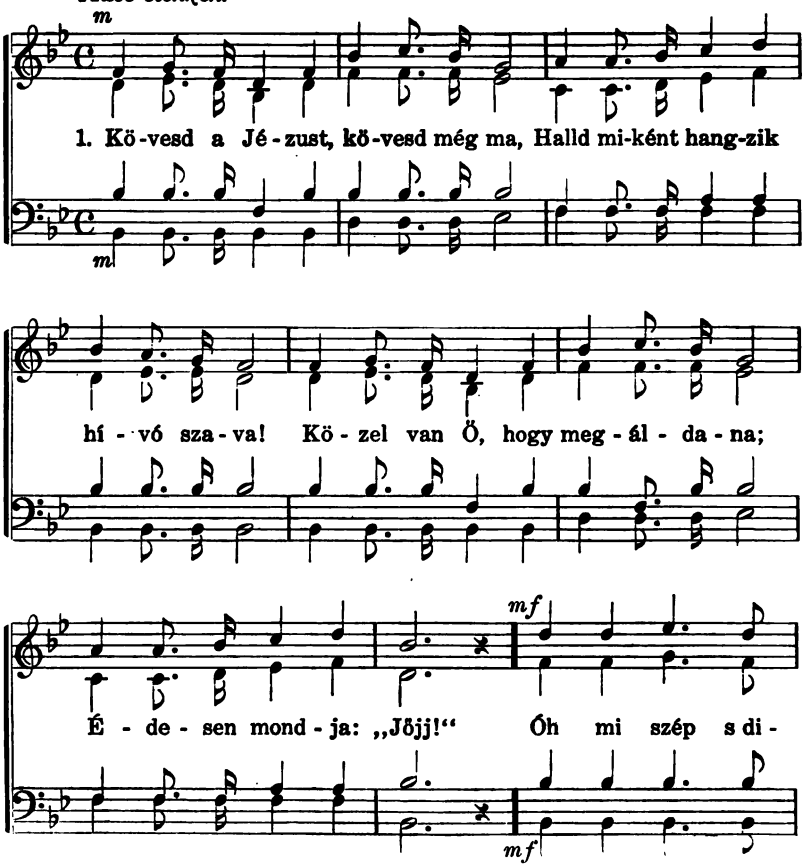

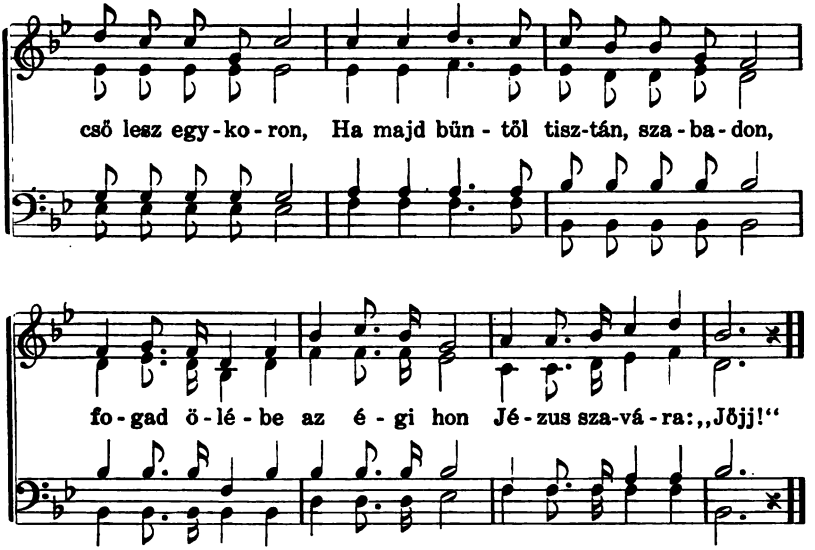


2. Gyermekem, kövesd szelíd szavát, Szívednek nyujtván áldozatát, Gyógyítja sebét, minden baját: Azért hát siess, jőjj! Óh mi szép s dicső lesz egykoron, stb.

3. „Ne félj, csak higyj!“ Az Úr elfogad, Keblére zárva nyugalmat ad; Irgalma végig veled marad, Jőjj csak, óh bűnös, jőjj! Óh mi szép s dicső lesz egykoron, stb.

## 283. (138) Lelkem kiván Téged.

*Mérsékelten.* LOWRY R.

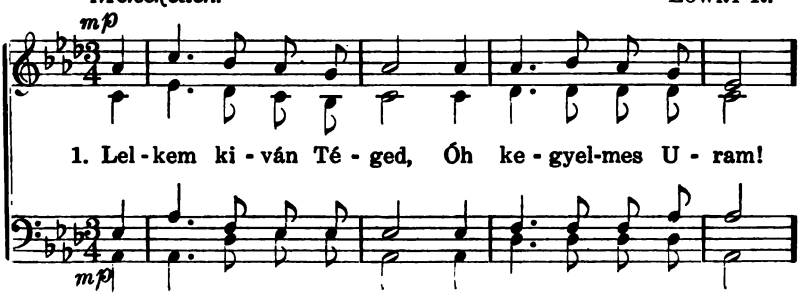

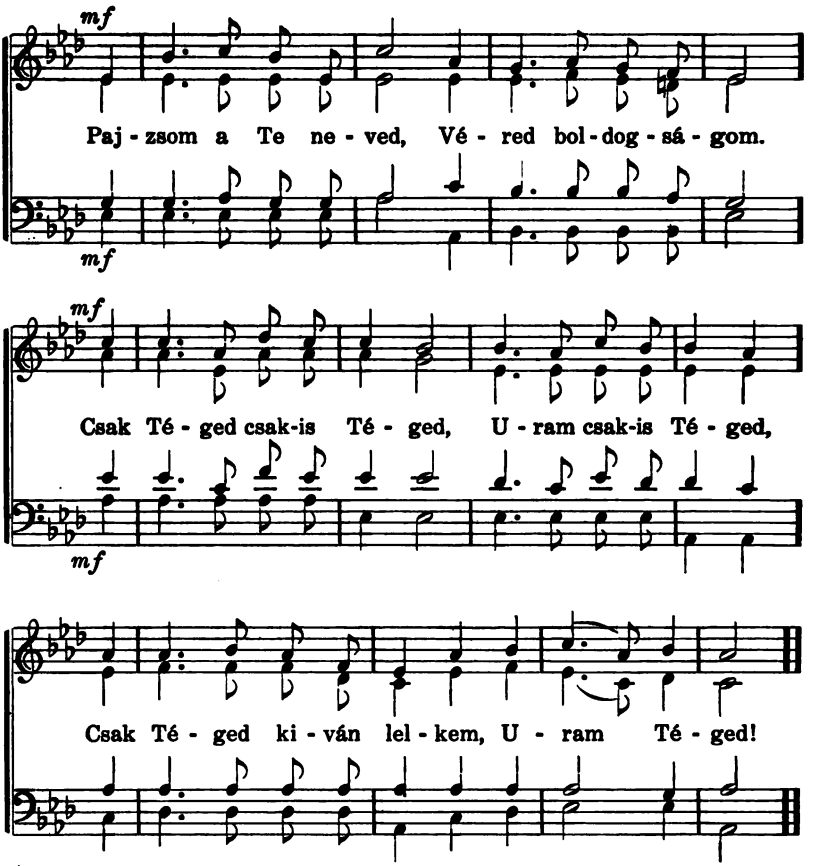


2. Lelkem kiván Téged, Óh Jézus segíts meg, Hogy mind halálomig Híven kövesselek! Csak Téged, stb.

3. Lelkem kiván Téged, Örömben bánatban, Uram mindörökké Te vagy boldogságom. Csak Téged, stb.

4. Lelkem kiván Téged, Légy Te én vezérem! Várom igéreted, Óh töltsd be egészen! Csak Téged, stb.

5. Lelkem kiván Téged, Jézus Isten fia, Veled osztályrészem Élet koronája. Csak Téged, stb.

## 284. (142.) Mester, a bősz vihar dühöng.

*Élénken.* Angol karének: GYERMEKLANT.

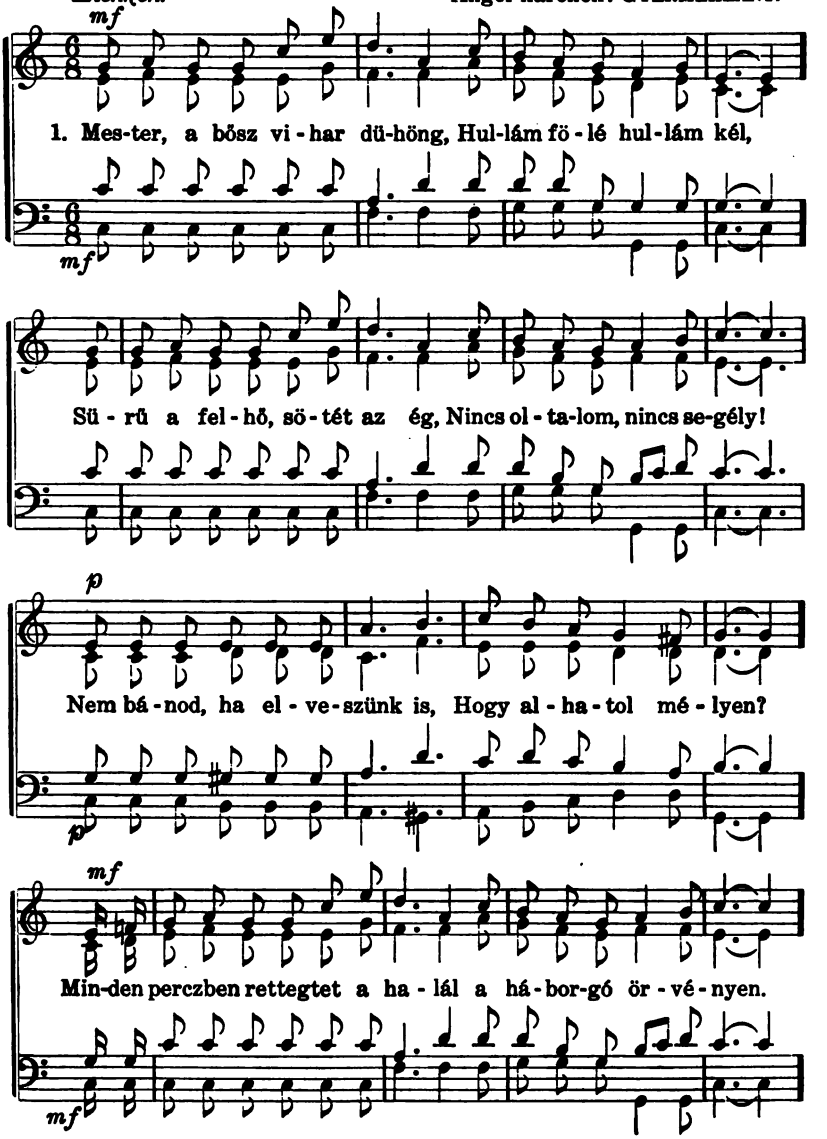

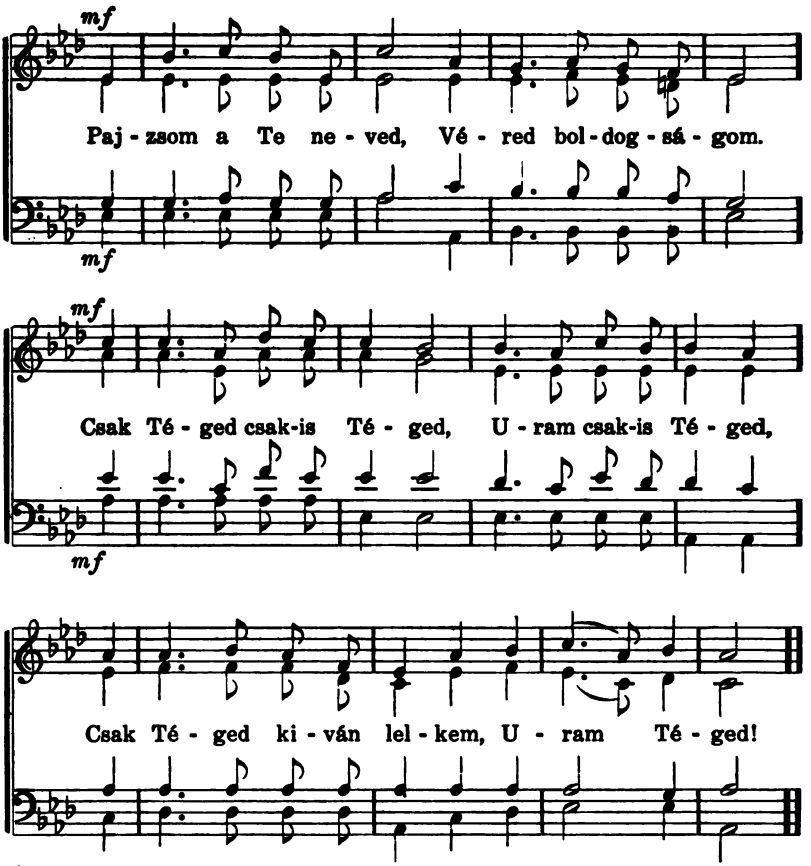


2. Lelkem kiván Téged, Óh Jézus segíts meg, Hogy mind halálomig Híven kövesselek! Csak Téged, stb.

3. Lelkem kiván Téged, Örömben bánatban, Uram mindörökké Te vagy boldogságom. Csak Téged, stb.

4. Lelkem kiván Téged, Légy Te én vezérem! Várom igéreted, Óh töltsd be egészen! Csak Téged, stb.

5. Lelkem kiván Téged, Jézus Isten fia, Veled osztályrészem Élet koronája. Csak Téged, stb.

## 284. (142.) Mester, a bősz vihar dühöng.

*Élénken.* Angol karének: GYERMEKLANT.

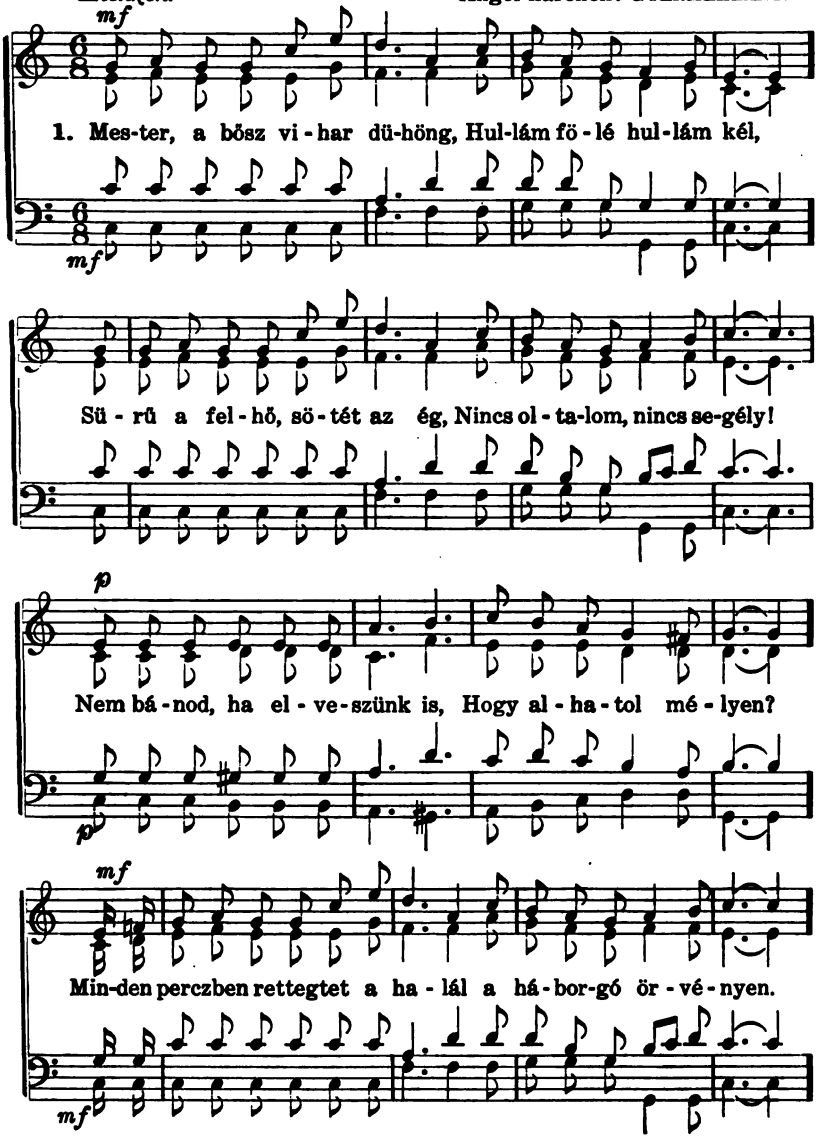

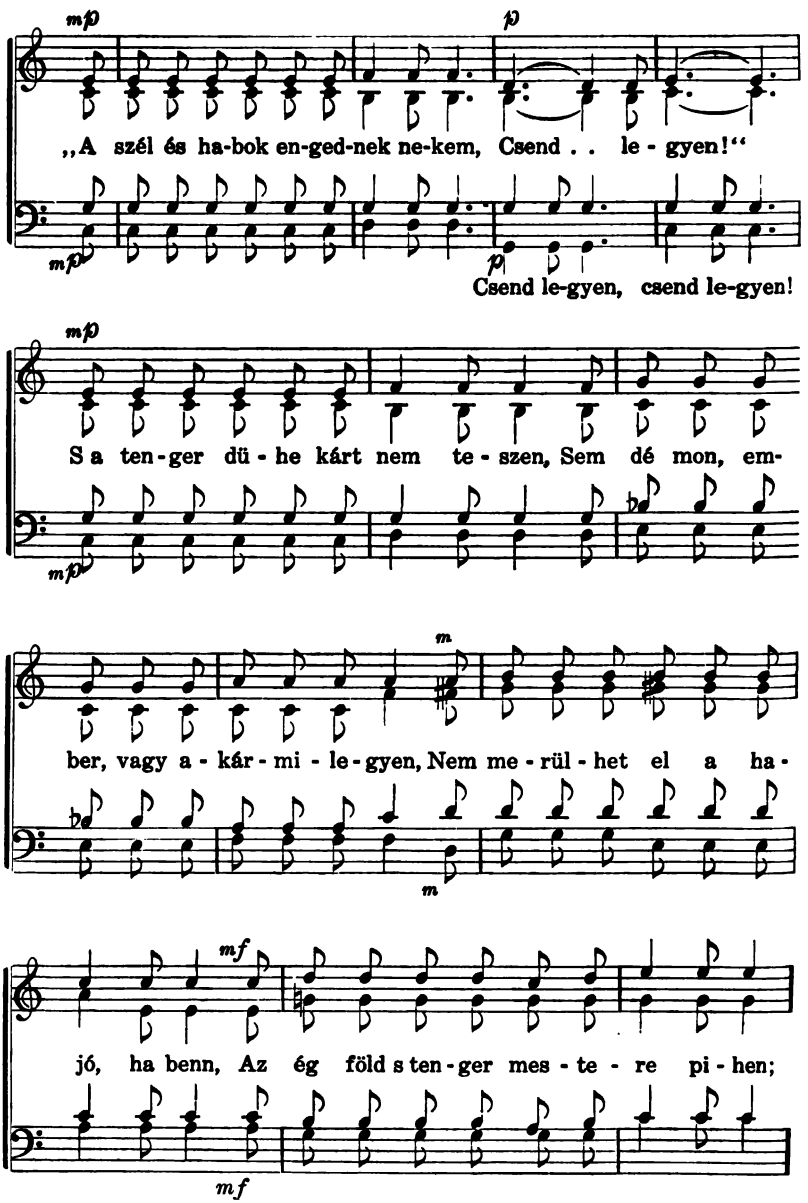
mp
p
„A szél és ha-bok en-ged-nek ne-kem, Csend . . le - gyen!“
mp
p
Csend le-gyen, csend le-gyen!
mp
S a ten-ger dü - he kárt nem te - szen, Sem dé mon, em-
mp
m
ber, vagy a - kár - mi - le - gyen, Nem me - rül - het el a ha -
m
mf
jó, ha benn, Az ég föld s ten - ger mes - te - re pi - hen;
mf

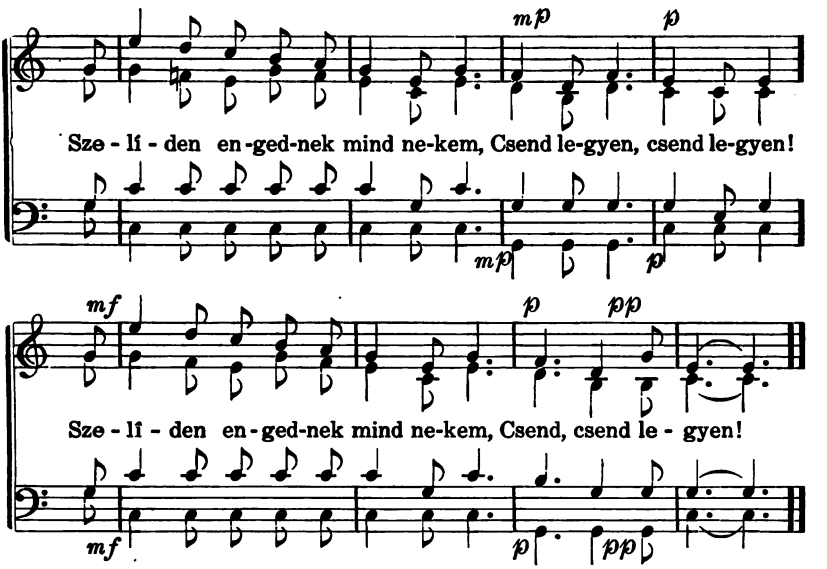


2. Mester, a bú és a bánat Gyötrelmével földre hajt, Zajgó szívem kínjai mélyek Óh ébredj s szüntesd a bajt! A bűn és aggály mint zápor Zuhog lelkem felett És én elveszek, elveszek Mester! Siess és védj engemet! „A szél és habok," stb.

3. Mester, a rémület elmult, Az elemek pihennek, Napfény ragyog csendes tó tükrén, Békéje van keblemnek. Várlak, óh áldott Megváltó, Ne hagyj el egyedűl! S vígan érek így a kivánt révbe, Hol az üdv rám földerül. „A szél és habok," stb.

## 285. (147.) Mondd, fáradt vándor, hol jársz, kelsz?

*Kissé lassan.* Dallama: HASTINGS T.

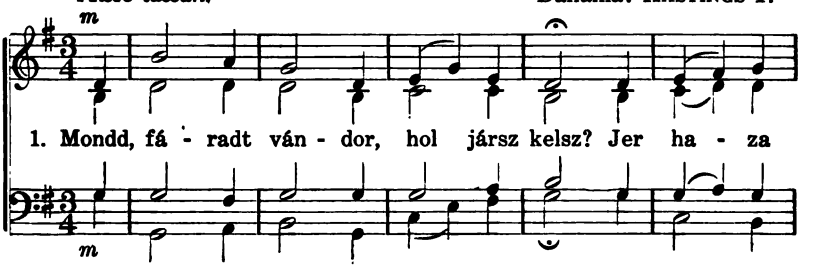

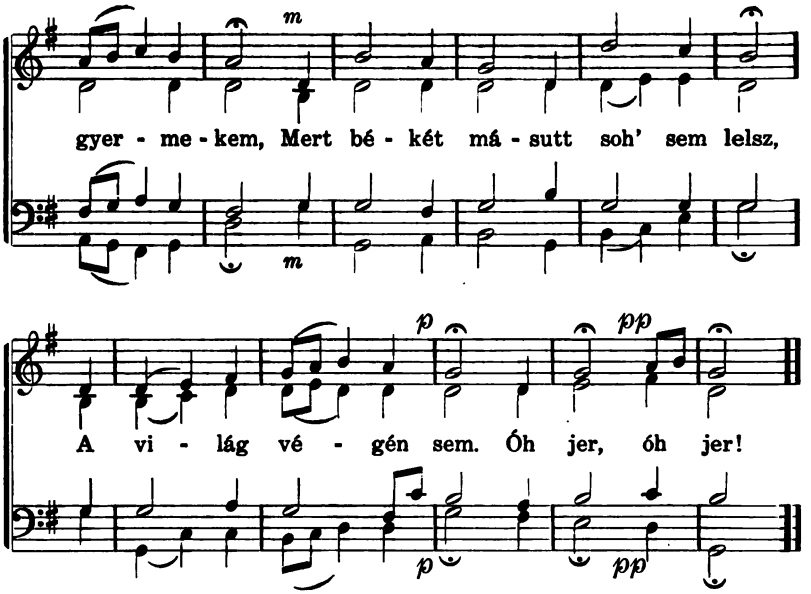


2. Jer haza beteg lelkeddel, Az orvoshoz siess, És gyógyírt, óh ne vesztegelj! Csak vérében keress! Óh jer, óh jer!

3. Jőjj haza Jézushoz, hozd el Sajgó honvágyadat! Ki Jézus szívén hont nem lel, Az hontalan marad. Óh jer, óh jer!

## 286. (152.) Ő vezet! Ha elgondolom.

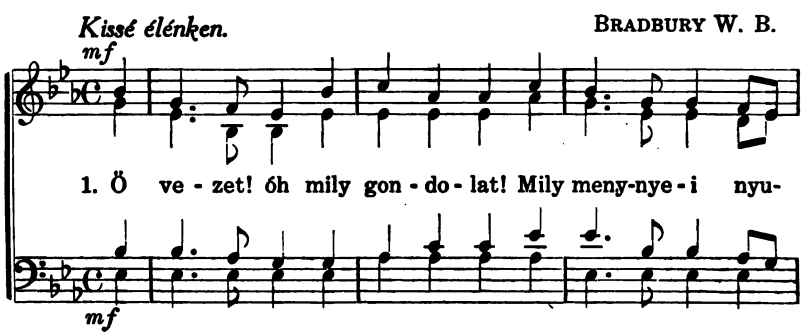

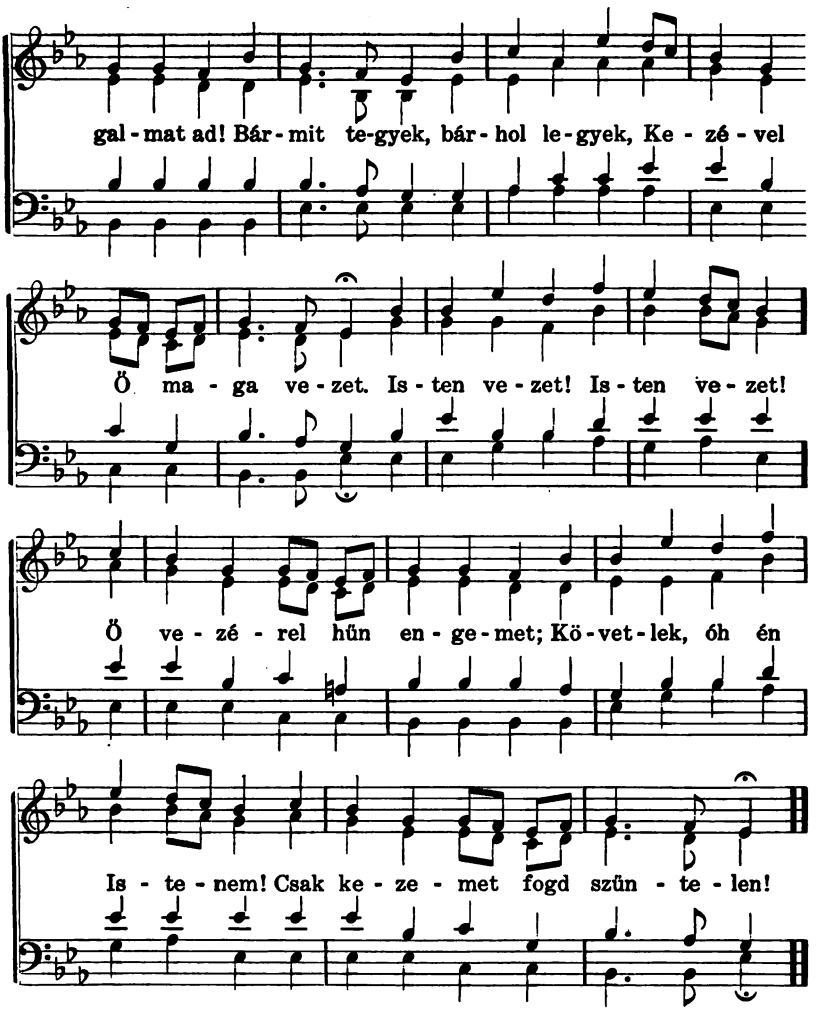


2. Olykor sötét, bús éjszakán, Olykor Éden virúlatán, Habzó vizen, bősz ár felett, Kezével Ő maga vezet. Isten vezet, stb.

3. Óh, fogd azért, Uram, kezem, S én soha nem tévedezem; Bármi sorsban nyugodt leszek, Ha szent kezed folyton vezet. Isten vezet, stb.

4. S ha végezve itt tisztemet Majd győzelmet ad kegyelmed, Halál vizén sem, rettegek, Jordánon át az Úr vezet. Isten vezet, stb.

## 287. (160.) Van üres hely.

*Mérsékelten.* SANKEY J. D.

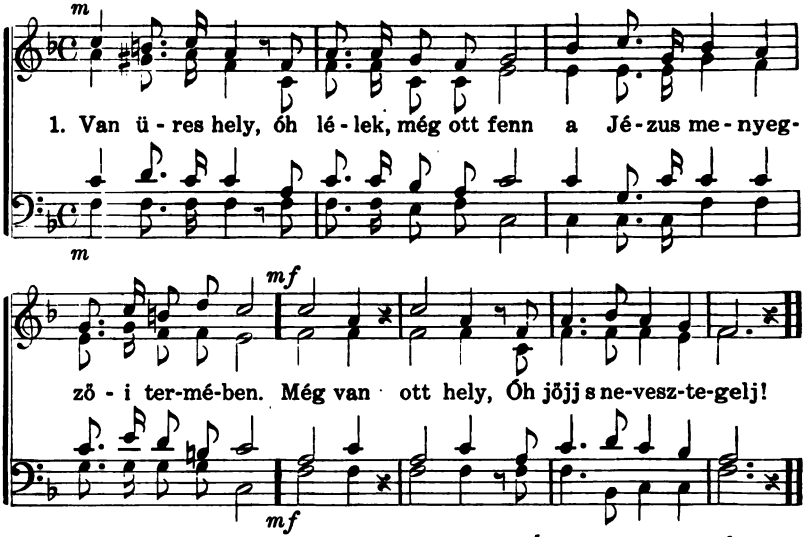


2. Lemegy a nap s késő, ha estve lőn, Ím hívogat az Úr oly sürgetőn: Még van, stb.

3. A sereg nagy, mely őtet dicséri, Isten barányát híven követi. Még van, stb.

4. Jőjj te is, jőjj a vőlegényhez még, Szerető karja érted tárva rég. Még van, stb.

5. Telik a ház, az Úrnak háza már, Óh siess, siess, te reád is vár! Még van, stb.

6. A kegyelem ajtaja kitárul, Jőjj sietve, különben bezárul. Még van, stb.

7. Jőjj csak, óh jőjj, már minden készen áll, Az üdvösség ingyen asztalánál. Még van, stb.

8. A boldogság s örömnek egéből Angyalok intnek Jézus kebléről. Még van, stb.

9. A szeretet hőn ezt kiáltozza: Ne tétovázz, siess nyugalmadra! Még van, stb.

10. Nem álom ez, óh lélek, hidjed el! Ha késlekedsz, úgy nincs számodra hely, Nincs hely, nincs hely—Óh borzalom, nincs hely!

## 288. (185.) Fel, mert eljő az éjjel.

*Kissé élénken.* Dallama: MASON L.

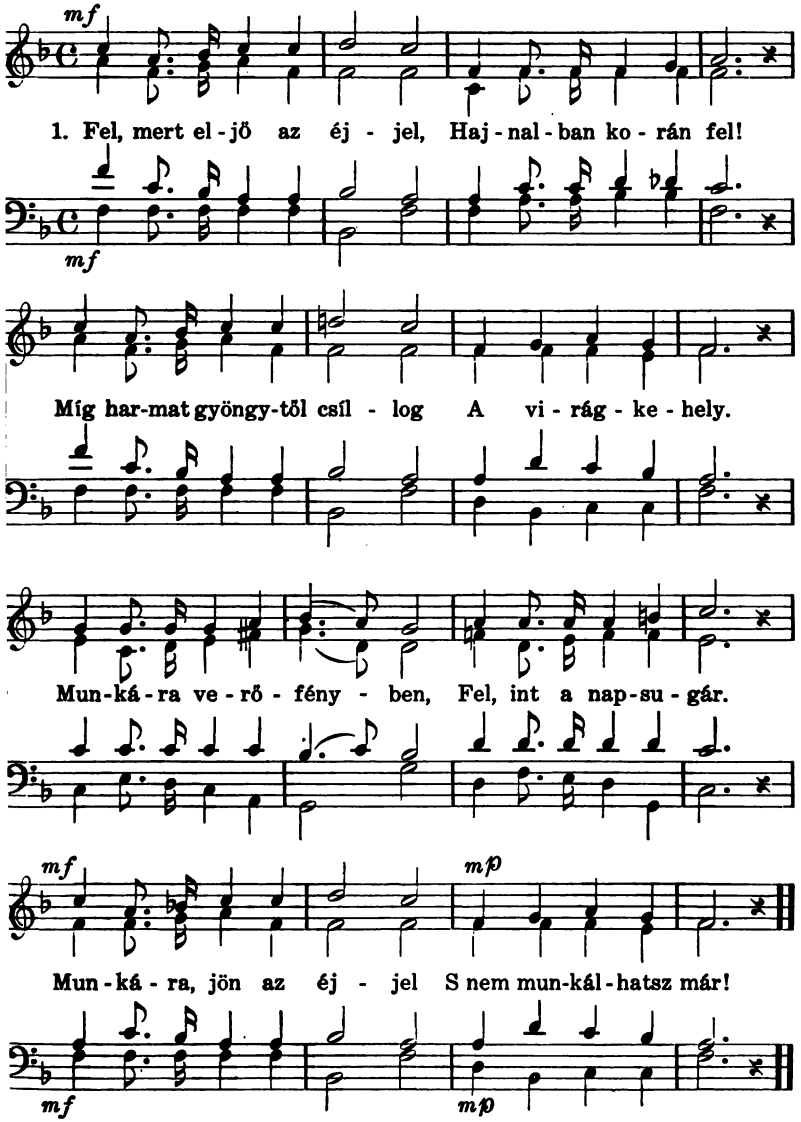

2. Fel, mert eljő az éjjel, Jézusodért légy kész! Töltsd a delet munkával, Majd lesz pihenés! Minden elmúló perczben Sok tenni való vár; Fel, mert eljő az éjjel S nem munkálhatsz már!

3. Fel, mert eljő az éjjel, Fel alkony idején, Míg tűzes felhős égen Eltűnik a fény. Utolsó napsugárban Fel, mert időd eljár! Fel, mert sötét az éjjel S nem munkálhatsz már!

## 289. (190.) Feljebb, emeljetek, feljebb!

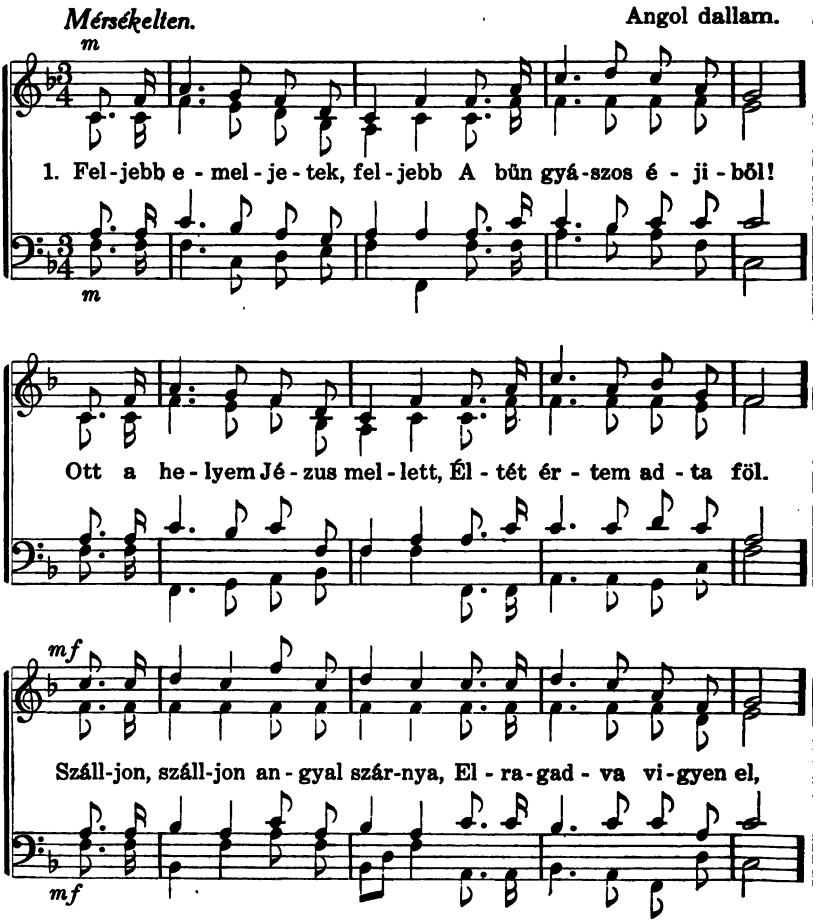

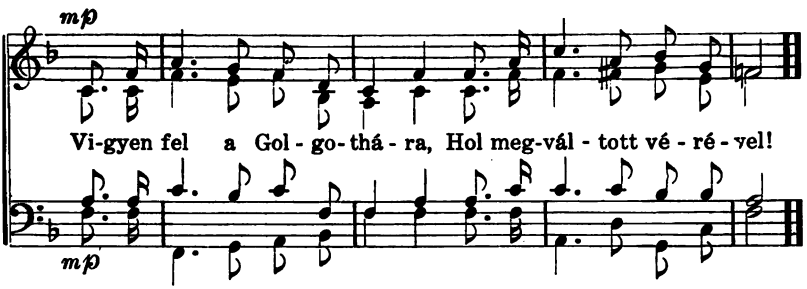


2. Feljebb emeljetek, feljebb Fájdalmaim árjából! Egyre éget, sajog a seb Szenvedésem lángjától. Szálljon, szálljon angyalszárnya! Fönn, a Thábor ormain, Hol fénylett áldott orczája, Könnyen gyógyul ott a kín.

3. Feljebb emeljetek, feljebb, Ez csak gyötrelem hona, Mind közelebb és közelebb, Hol a mennynek sátora! Szálljon, szálljon angyalszárnya, Lássam már az ég urát! Föl Sionnak szent halmára, Nyissátok szent kapuját!

## 290. (193.) Ha Megváltónk eljön.

*Kissé élénken.* ROOT G. F.

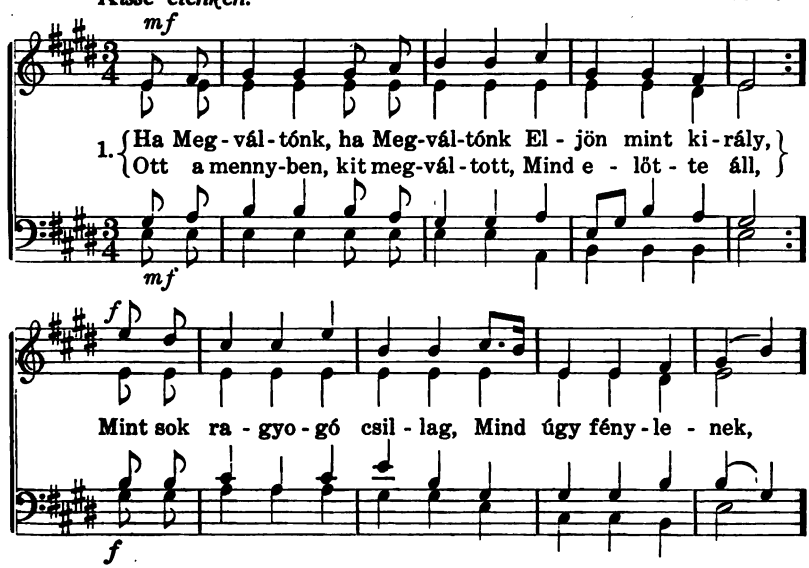

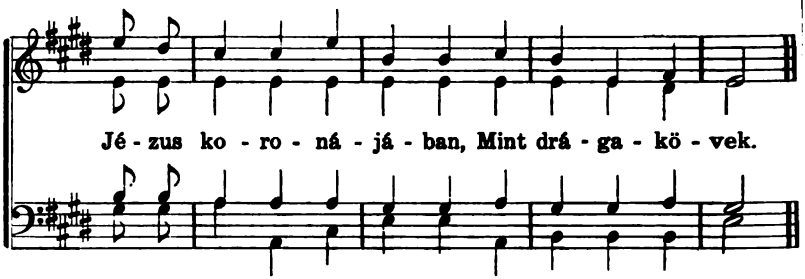


2. Összegyűjti, összegyűjti Egy szent csapatba Minden lelket, a kit vére Tisztára mosa. Mint sok ragyogó csillag, stb.

3. Kebelére vonja majd a Kis gyermekeket, Kik örömmel a Jezusnak Adták szívöket. Mint sok ragyogó csillag, stb.

4. Óh hát adjad, nagy és kicsiny, Jézusnak szíved! Boldoggá tesz, dicsővé tesz S a mennybe vezet. Mint sok ragyogó csillag, stb.

## 291. (196.) Szép honom, otthonom!

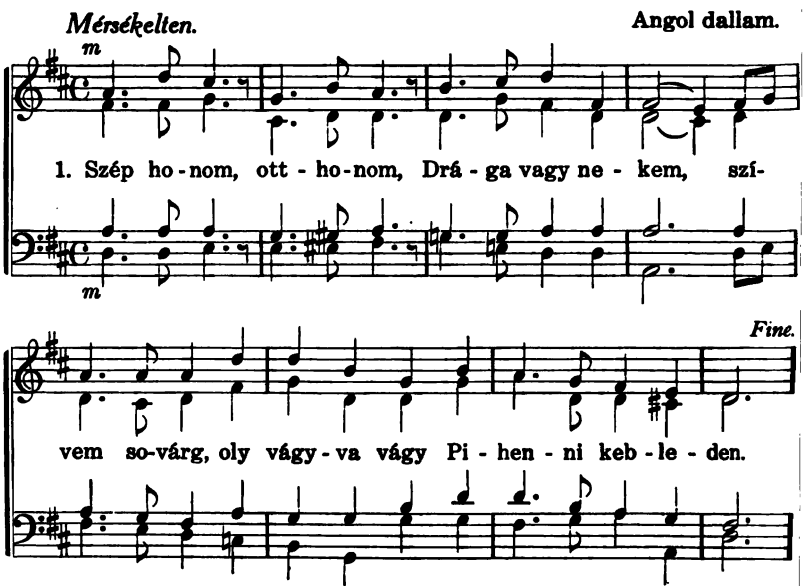

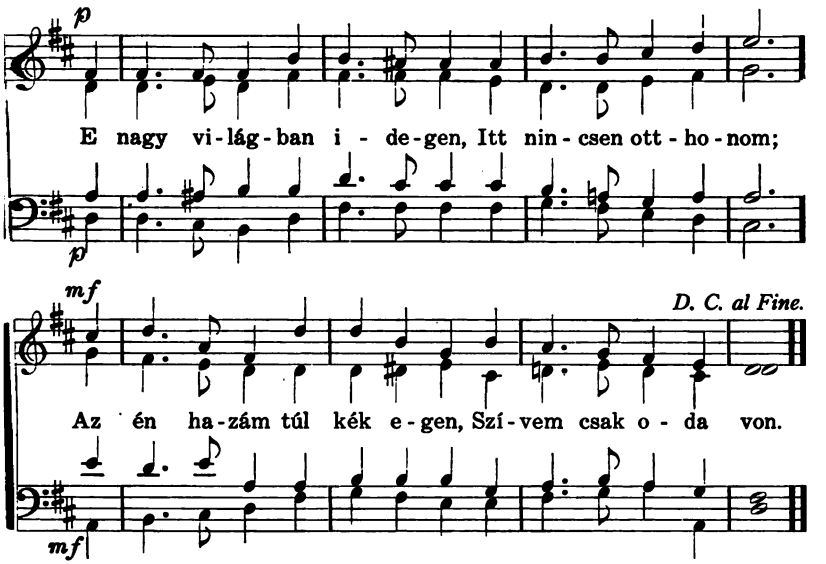


2. Föl felé, ég felé Nézek szűntelen; Sok kedvesem már oda fönn S ah, én még ide lenn! Nehéz a harcz, forró a nap E rossz világban itt, Küzdelmem egyre súlyosabb, Porsátram úgy szorít! Föl felé, ég felé, stb.

3. Ámde már nem soká Tart a próba már, S atyám házában örök üdv Nagy boldogsága vár. Mit emberfül nem halla még, A mit nem láta szem, Mit ember nem, nem álmodék, Ott sorsom az lészen. Ámde már. stb.

## 292. (215.) Dicséret zeng neked.

*Kissé élénken.* Dallama: FRITSCH A. énekeskönyve 1675.

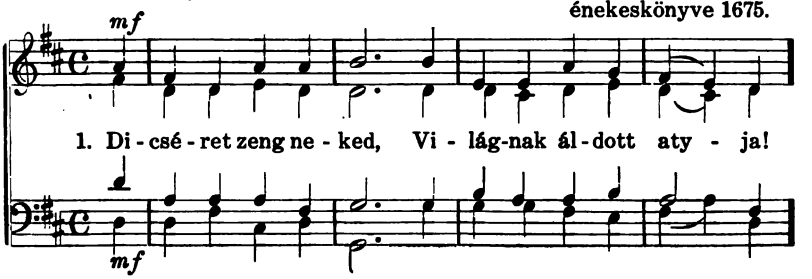

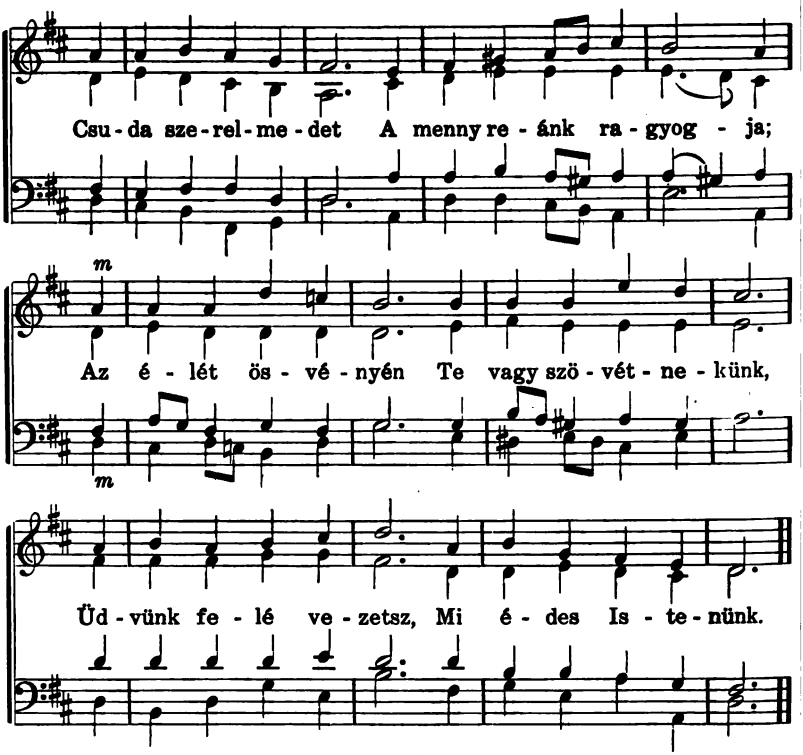


2. Plántáld, Mindenható, Szívünkbe szent igédet, S teremjen életünk Gazdag gyümölcsöt néked! A föld határáig Terjeszd országodat S ha hívsz, az égbe föl Vezessen Szent Fiad!

## 293. (221.) Kegyes őrző pásztorom.

*Mérsékelten.* Dallama: XV. SZÁZAD.
VENI R. G.

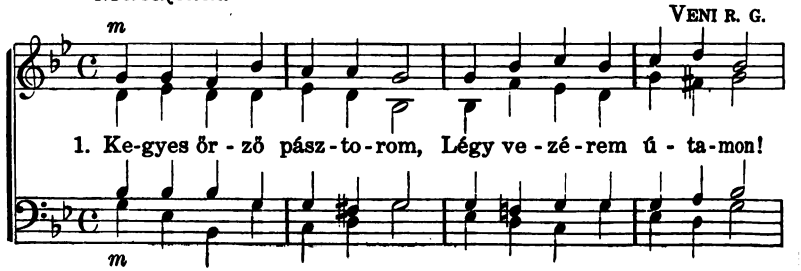

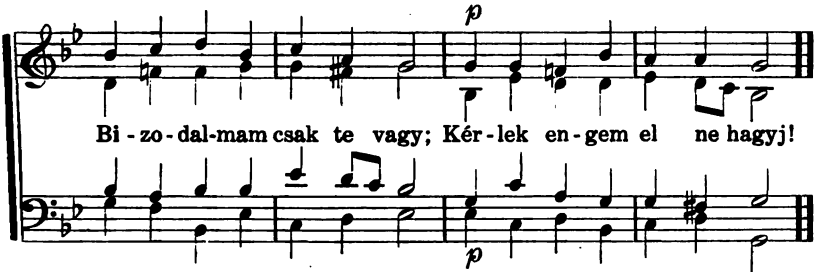


2. Nappal légy az én napom, A sötétben csillagom, Állj a vészben pajzsomúl, S lábam meg nem tántorúl.

3. Óh légy nekem mindenem Utaimban, Istenem! Úgy vezérelj engemet, Hogy áldhassam szent neved!

## 294. (222.) Kezeinket összetéve imádkozzunk!

*Mérsékelten.* VICTOR JÁNOS.

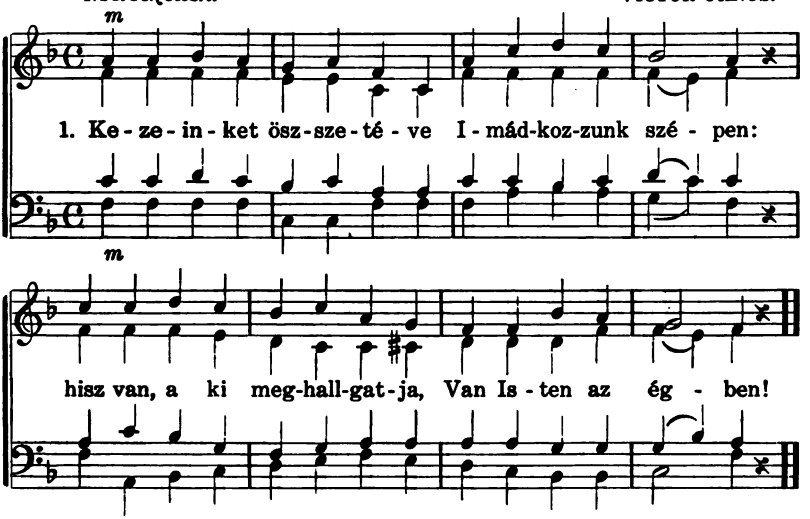


2. A mi csak fáj, a mi búsít, Mondjuk azt el néki; Keservünket, bánatunkat Jó Atyánk megérti!

3. Megvígasztal az imádság, Megtisztul a lelkünk, A jó Isten közelében Szent gyönyörre leltünk!

4. Kezeinket összetéve Imádkozzunk szépen; Hisz van a ki meghallgatja, Van Isten az égben!

## 295. (234.) Bár veszély jő rád.*

*Mérsékelten.* CROFT W.

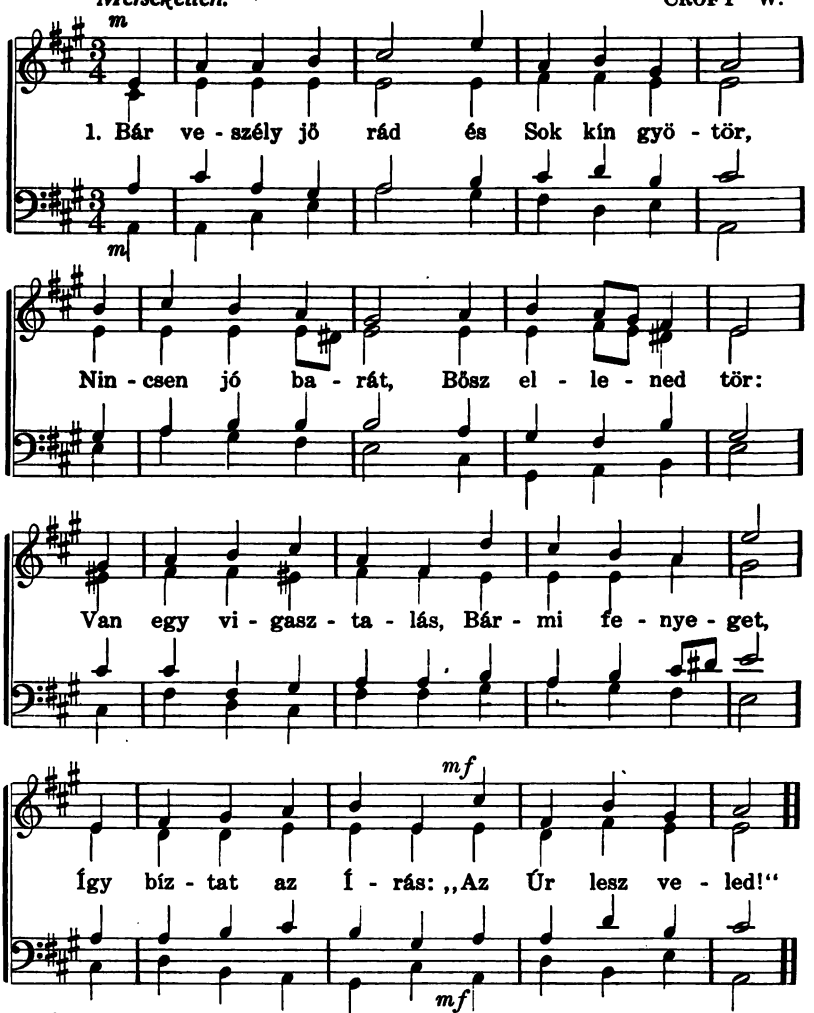


*Énekelhető a 217 ének dallamára is.

2. Nincs bennünk erő S jóság nincs bennünk, Az Üdvözítő Lett erő nekünk; Ő vele nincs veszély, Ő ad menhelyet, Ő bíztat így. ne félj: „Az Úr lesz veled!“

## 296. (236.) Drága Jézus, kik itt együtt vagyunk.

Dallama: Morva testvérek énekeskönyve.

*Mérsékelten.* NÜRNBERG.

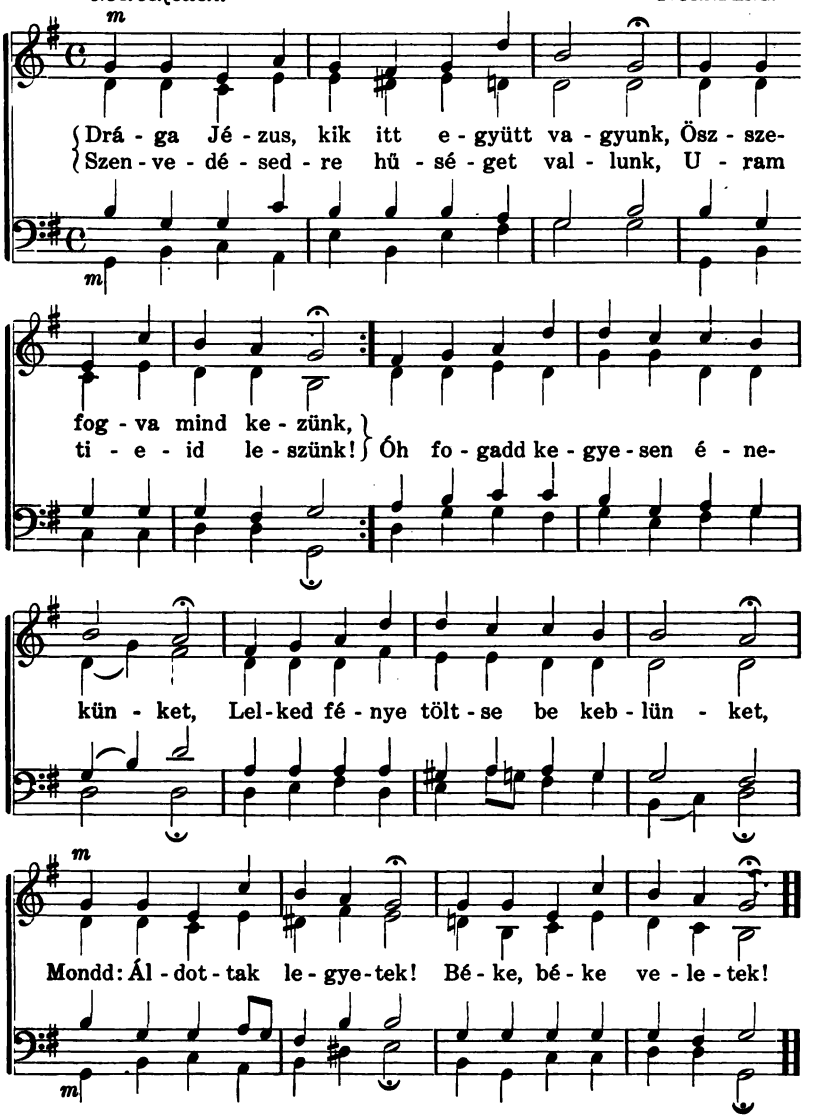

## 297. (250.) Óh áldott érzület.

*Mérsékelten.* Dallama: NÄGELI H. G.

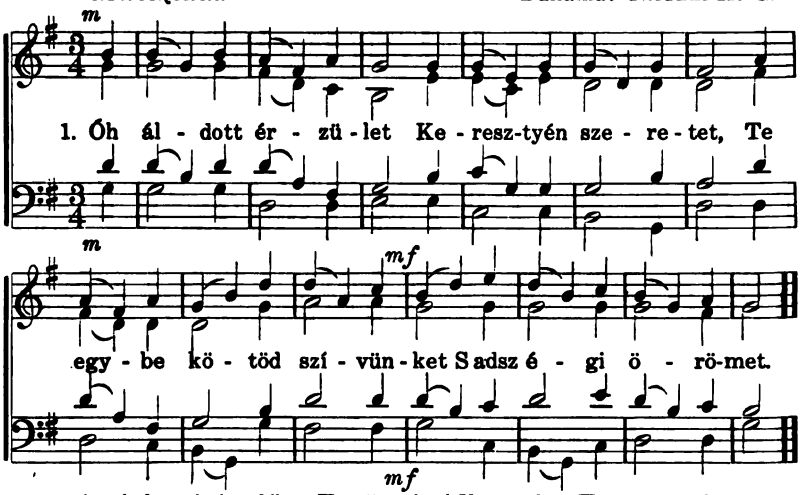


2. Atyánk trónja előtt Együtt imádkozunk; Egy a remény, egy gond, egy czél, Egy a mi vígaszunk.

3. Bajunkat megosztjuk, Együtt viszszük terhünk', Egymás bújában résztvéve, Könyűt hullat szemünk.

4. Fájó sebet okoz Szívünknek a válás, De lélekben együtt vagyunk S még lesz viszontlátás!

5. E dicső reménység Új bátorságot ád, Haladva vándorutunkon Várjuk az Úr napját.

6. Akkor bú, fájdalom, S bűn nem gyötör többé, Dicső barátság, szeretet, Megmarad örökké.

## 298. (251.) Óh dicső Jézus.

*Mérsékelten.* Dallama: SZILÉZIAI ÉNEK.

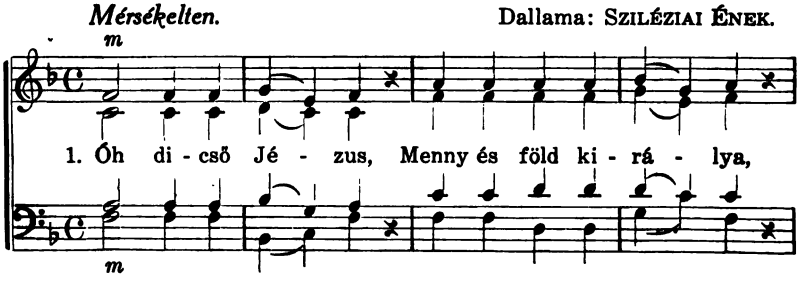

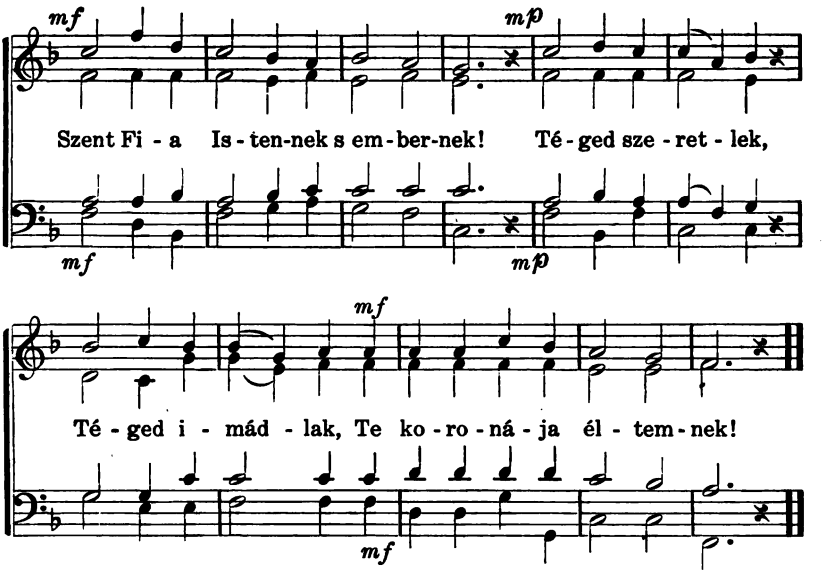


2. Minden dicsőség, Melylyel bír a föld s ég, Dicső szép Jézusomban ragyog; E földön nincsen Nékem más kincsem, Veled, Jezus, boldog vagyok.

3. Teljes szívemből, És minden erőmből, Dicső szép Jézusom szeretem; Óh töltsd ki, Uram, Kegyelmed rajtam, Holtomban, úgy mint éltemben?

## 299. (267.) Mentsd meg a tévelygőt!

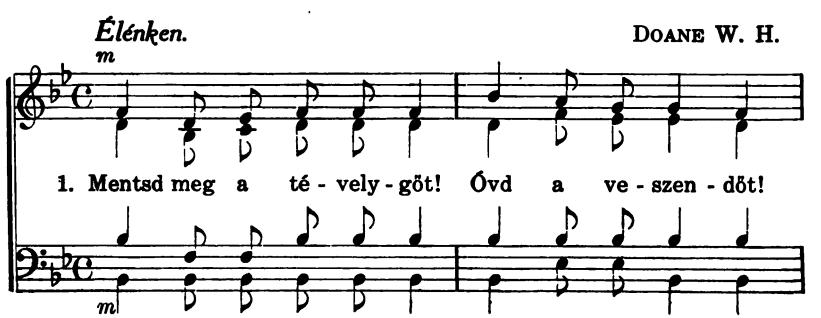

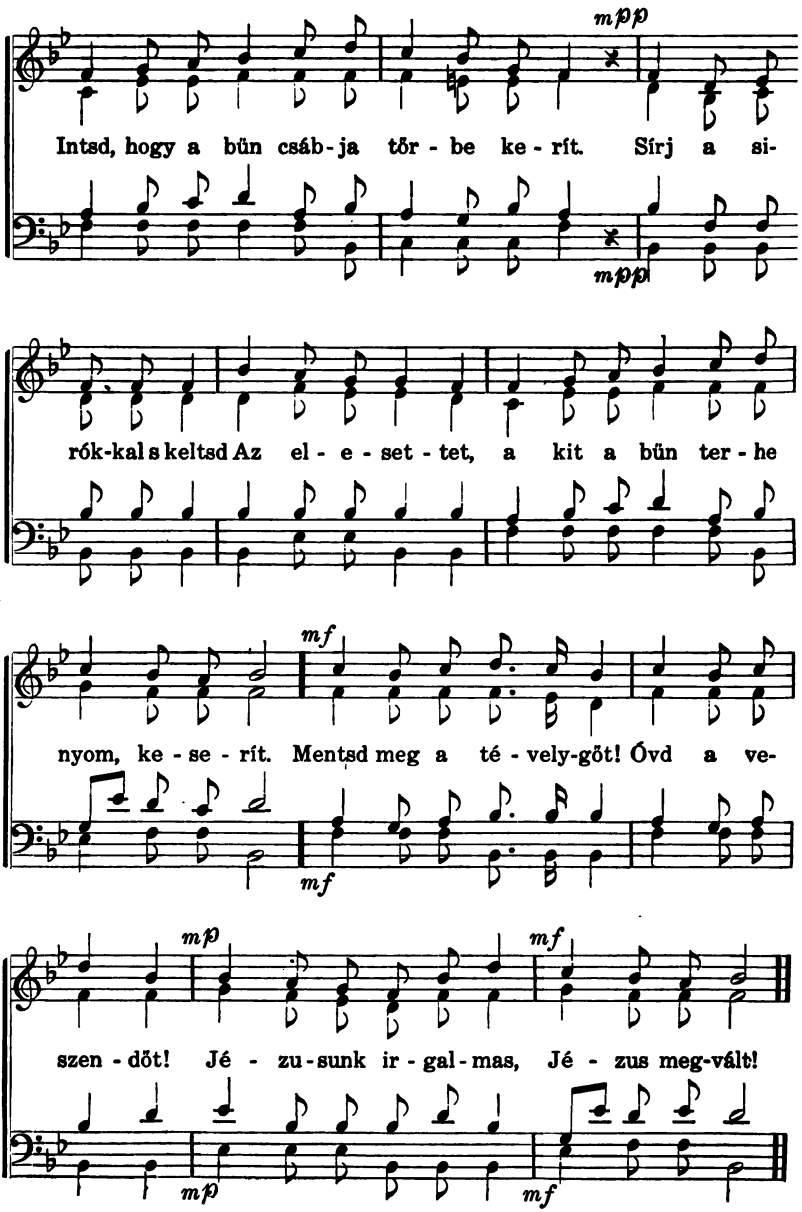
mpp
Intsd, hogy a bün csáb-ja tör - be ke - rít. Sírj a si-
mpp
rók-kal s keltsd Az el - e - set - tet, a kit a bün ter - he
mf
nyom, ke - se - rít. Mentsd meg a té - vely-gőt! Óvd a ve-
mf
mp
szen - dőt! Jé - zu - sunk ir - gal - mas, Jé - zus meg-vált!
mf
mp
mf

2. Hányan felejtik el, Hányan vetik meg Jézust és ő mégis irgalmat ád! Hívd őket s mondd nekik: Ne hozzanak mást, Csak hitet és szívök bűnbánatát. Mentsd meg a tévelygőt, stb.

3. A szívnek mélyében, Bűntől elnyomva, Vágy s érzés szunnyad, mely vár ébredést. Szeretet szózata, Megszánó jóság, Elszakadt húrnak is ad új rezgést. Mentsd meg a tévelygőt, stb.

4. Mentsd meg a tévelygőt, Jézus kivánja, Munkádhoz megadja ő az erőt. A keskeny útra vidd, Nyájasan biztasd: Jézus meghalt érte s megtartja őt. Mentsd meg a tévelygőt, stb.

## 300. (197.) Az Úr Jézus Krisztus kegyelme.

Dallama: HILMER G. vagy GREGOR K.

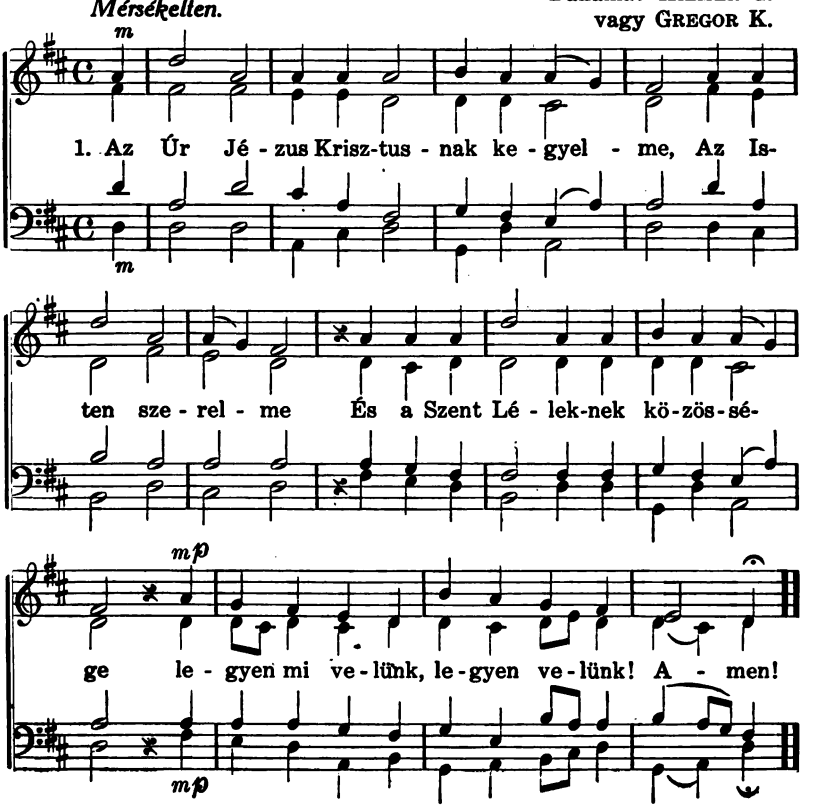

## 301. (4.) Szent vagy, szent vagy, szent vagy.

*Mérsékelten.* DYKES J. B.

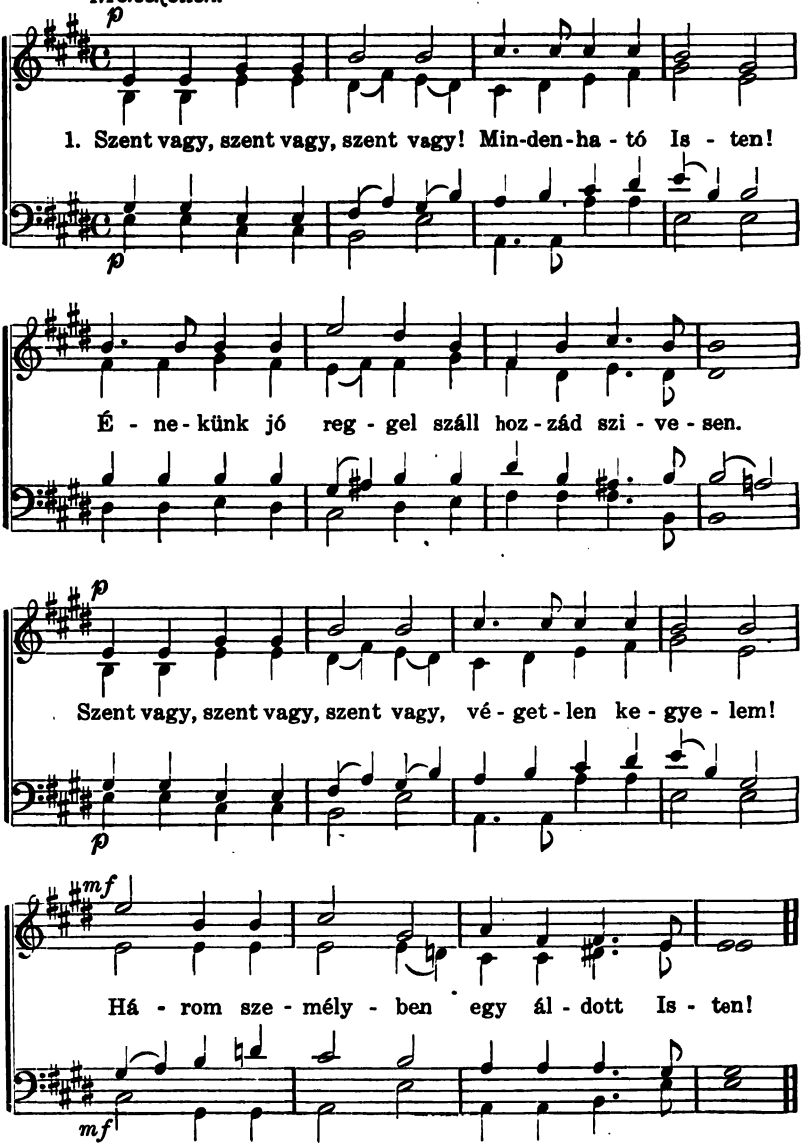

2. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, Kit a szentek áldnak, Koronáikat letészik Te előtted; Kerubim, szeráfim térdelve imádnak, Ki voltál, vagy s nem érsz soha véget!

3. Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Bár homály leple fed Bár bűnös szem nem látja dicsőségedet. Csak Te vagy szent, Isten, és senki kivűled, Teljes hatalmu, szentség, szeretet.

4. Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Nagy és erős Isten! Minden műved dicsér ég, föld és tengeren. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, kegyelmed végetlen! Három személyben egy áldott Isten!

## 302. (3.) Isten Atyánk, hálát adunk.

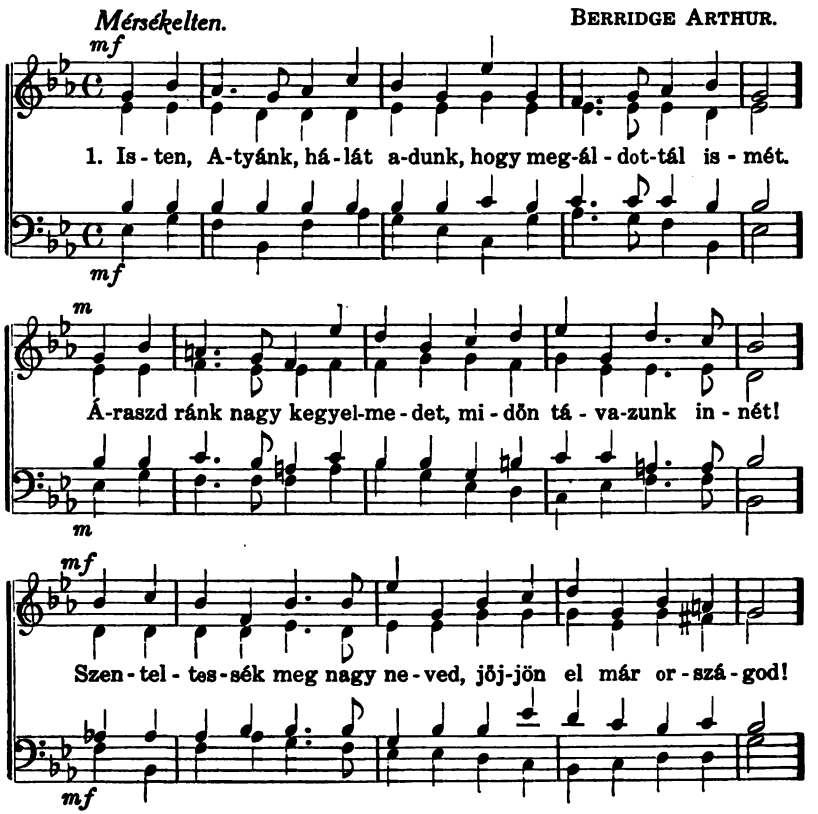

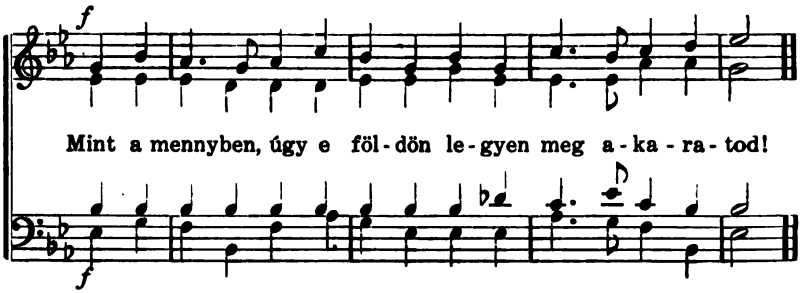


2. Isten, jó Megváltónk, kérünk, Vezess gondos kezeddel! Imánk helyét ha elhagyjuk, Áldásod kisérjen el! Szenteltessék, stb.

3. Isten, Szent Lélek, vigasztalj, Tőlts be égi békével, Jőjj és lakozzál szívünkben, Erős hittel övezz fel. Szenteltessék, stb.

4. Atya, Fiú és Szent Lélek, Mennyei Szentháromság, Magasztalunk, örök Isten, Mint Alphát és Omegát! Szenteltessek, stb.

## 303. (44.) Oh örök Isten.

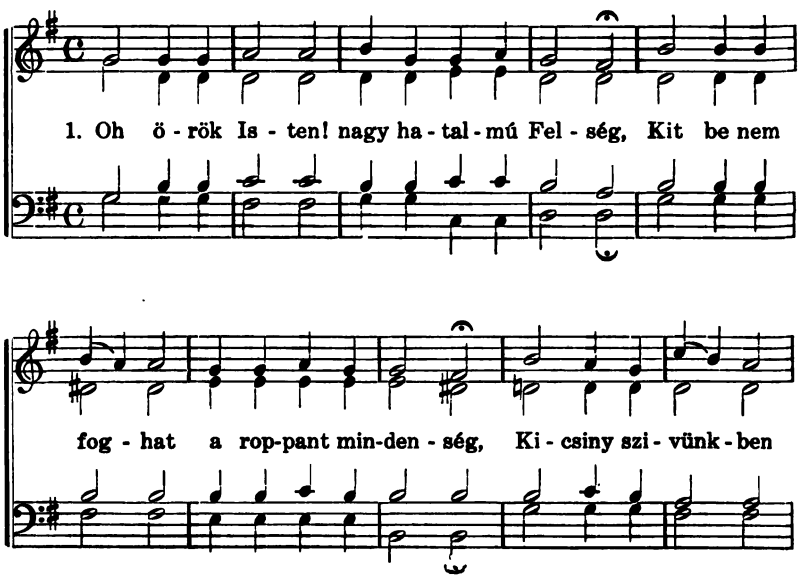

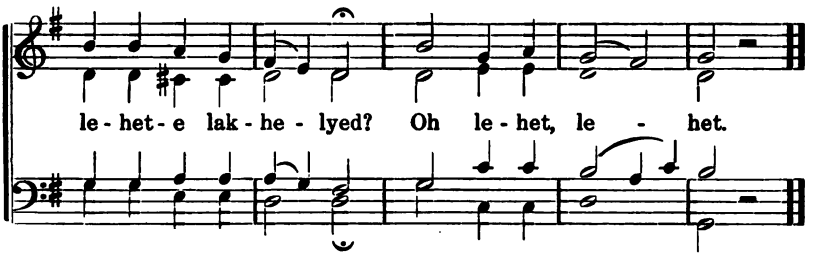


2. Im leborulva esdünk azért hozzád: Nagy irgalmaddal forditsd hozzánk orczád. Jézus vérével tisztítsd meg lelkünket S áldj meg bennünket.

3. Most, mikor szivből vallást teszünk néked: Gyenge hitünket te magad neveljed. Fogadj minket a hívek seregébe S végy kegyelmedbe.

4. Oh édes Jézus! ki szenvedtél értünk, Fogd meg kezünket 's légy vezérünk nékünk. S részeltess minket drága jutalmadban, Boldogságodban.

## 304. (129.) Jőjj Jézushoz, gyermekem!

*Kissé élénken.* Dallama: GEBHARDT JUGENDPSALTER.

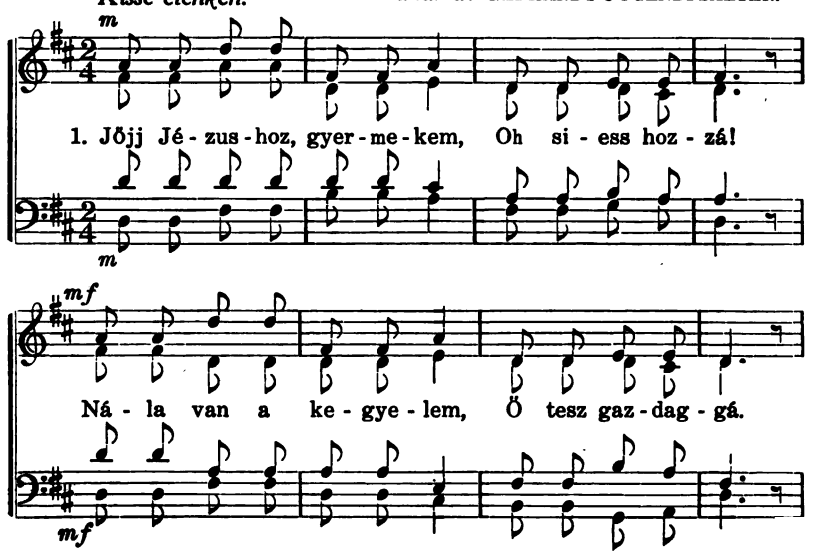

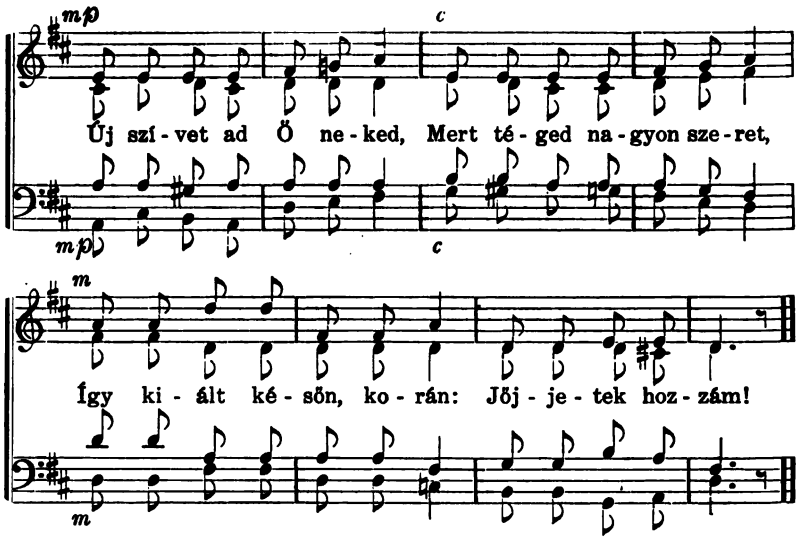


2. Keresd Jézust szűntelen Hittel, reménnyel; Szíved bízzék s ne féljen, Ő soh'se hagy el. Keresd minden perczedben, Kérd, hogy szívedbe térjen! Jézus vére megtisztít, Örökre vidít.

## 305. (158.) Törvény alól menten.

*Élénken.* BLISS. P. P.

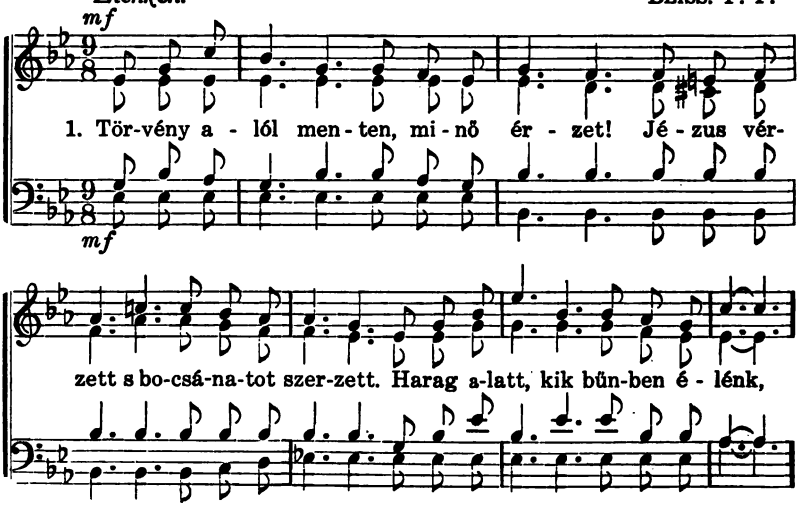

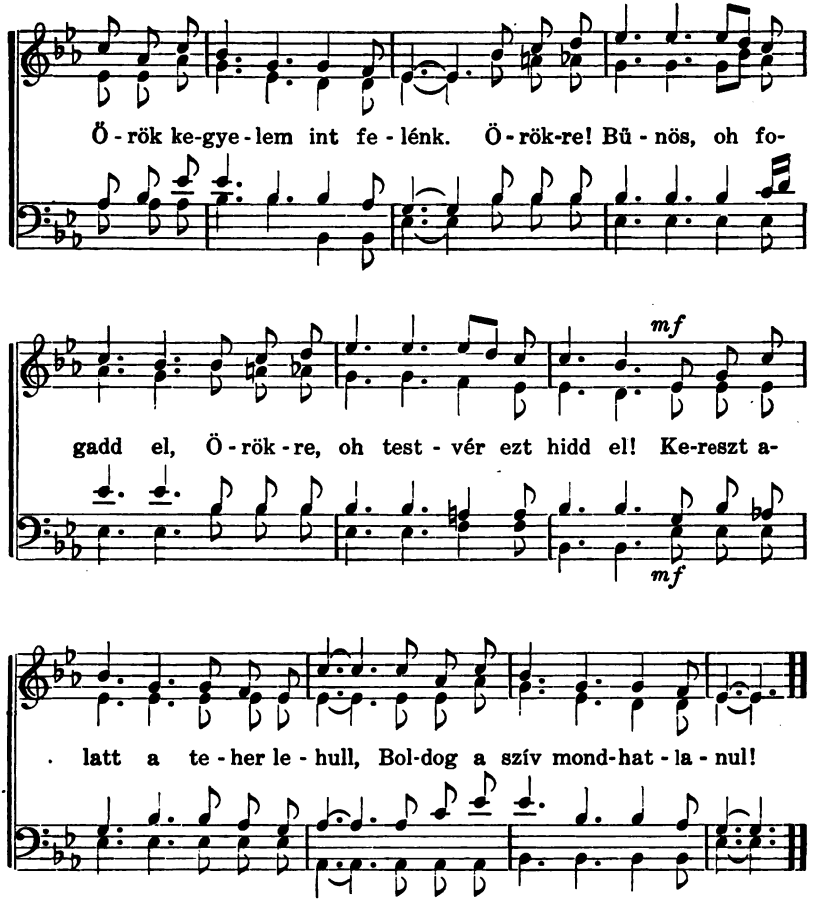


2. Szabadokká most igazán lettünk, Teljes váltságot ad Jézus nekünk. „Jertek hozzám!“ halljátok szavát Jertek, nekünk ő üdvöt ád! Üdvöt ád! Bűnös, oh fogadd el, Üdvöt ád! Oh testvér, ezt hidd el! Kereszt alatt, stb.

3. Mily dicső, Isten gyermeke lenni, Kegyelme fog eséstől védeni. Életre átmenni halálból: Áldott váltság, örökre szól! Örökre! Bűnös, oh fogadd el, Örökre! Oh testvér, ezt hidd el! Kereszt alatt, stb.

## 306. Krisztus hű vitézi.

H. S. SULLIVAN A. S.

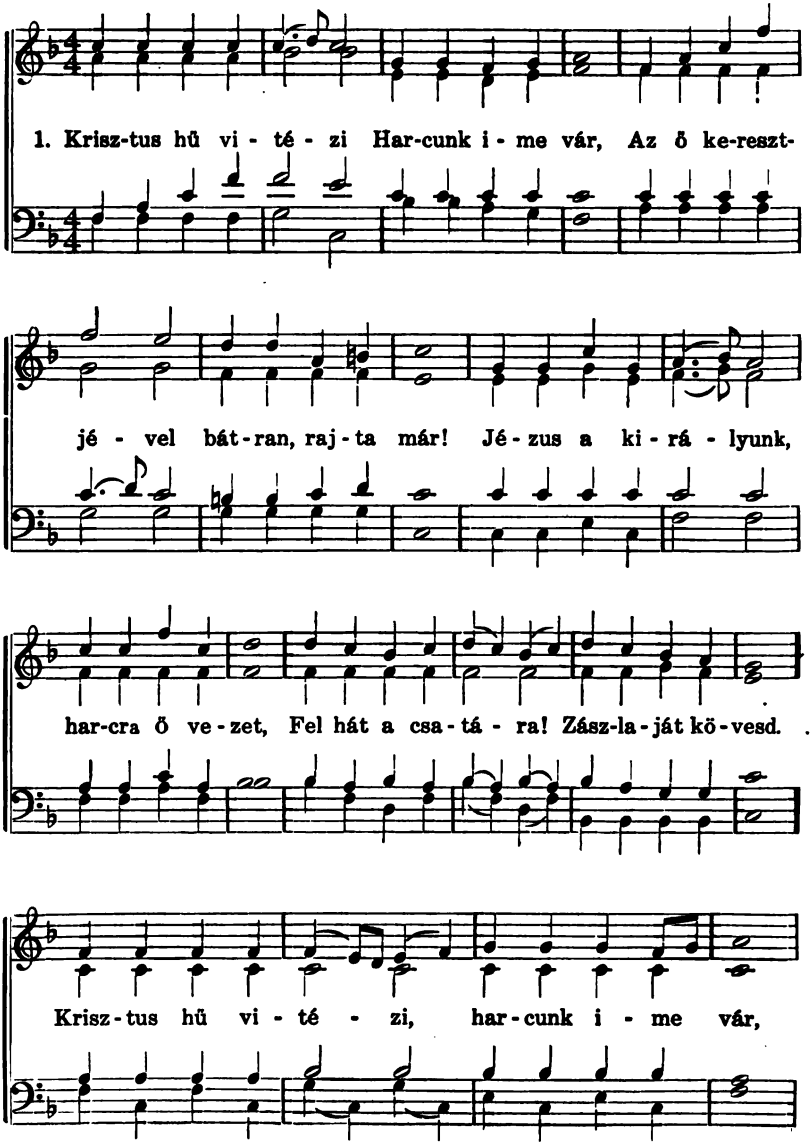

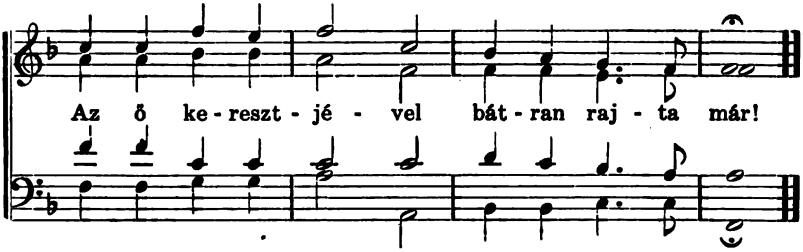


2. Mint egy győztes sereg halad egyházunk, Vértanuinknak mi nyomukba hágunk. Földi érdekünk bár sokfelé vezet, Egyesit a remény, hit és szeretet. Krisztus hű vitézi, harcunk ime vár, Az ő keresztjével bátran, rajta már.

3. Isten hivő népe, hadakozó fél; Fegyvere az Ige mellyel harczra kél. Hadunk meg nem retten, egybeforrva szent! Szeretetben, hitben, zászlót emel fent. Krisztussal előre, szent hadára fel! Jelünk a keresztje, vele győznünk kell!

4. Királyságok mulnak, Krisztus élve, hat; Koronák ha hullnak, trónja megmarad! Ellenség rettentne, zugna pokol bár: Urunk igérete nékünk erős vár. Krisztus hű vitézi, harczunk ime vár, Az ő keresztjével bátran rajta már!

5. Rajta hát te hivő és boldog sereg! Zengjen ajkainkon győzelmi ének. Dicséret dicsőség, tisztesség s hála Jézusnak, aki lett ég s föld királya. Krisztussal előre, szent hadára fel! Jelünk a keresztje, vele győznünk kell.

6. Előre óh hivek, sorakozzunk hát, Zengje hálaének Urunk jóságát. Népe áldást vigyen, zsámolya elé, Magasztalás légyen, neki örökké! Krisztus hű vitézi, harczunk ime vár, Az ő keresztjével bátran, rajta már!

## 307. Óh mi hű barát a Jézus.

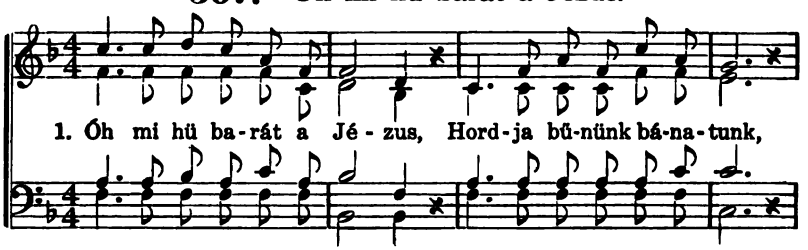

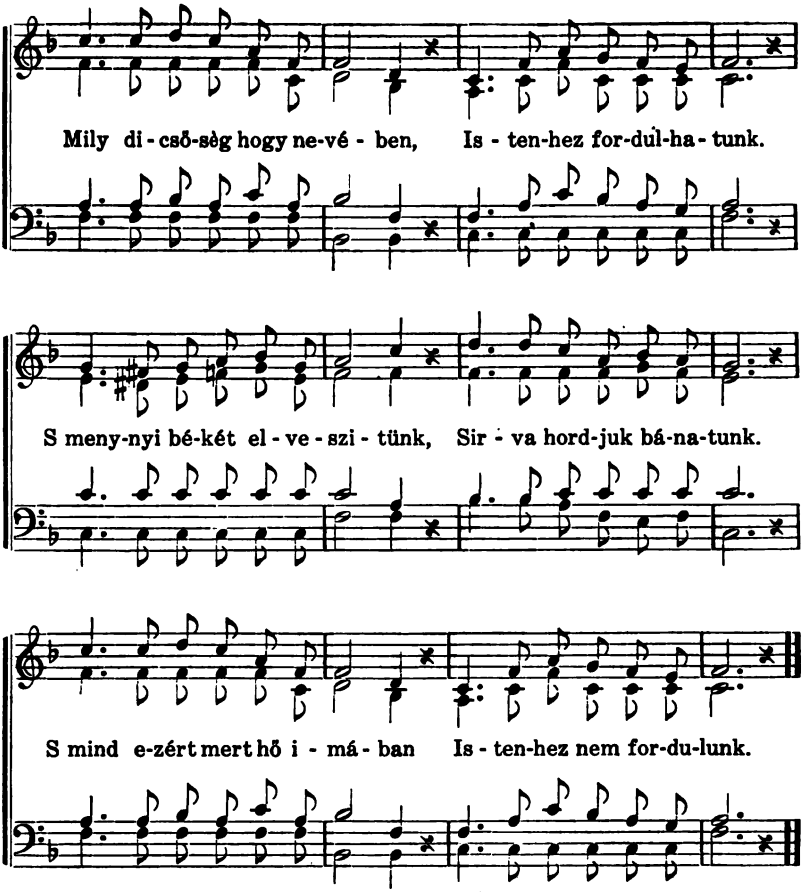


2. Jön a bú és kisértések, Nincsen öröm csillagod. Ne csüggedj el földi vándor Megtart a te Jézusod. Ha legnagyobb a szükséged Közelben van a segély, Hozd az Ur elé imában Bizzál benne, higyj, remélj.

3. Fáradt vagy és megterhelve, Jól esnék az enyhűlés? Fáradtak ereje Jézus, Hozzá jönni óh ne késs! S egyedűl állsz elhagyatva? Tanulj benne bizni csak, És hozd mindenkor vidáman; Az Ur elé imádat.

## 308. Hallám Jézus vigaszszavad.

SPOHR L.

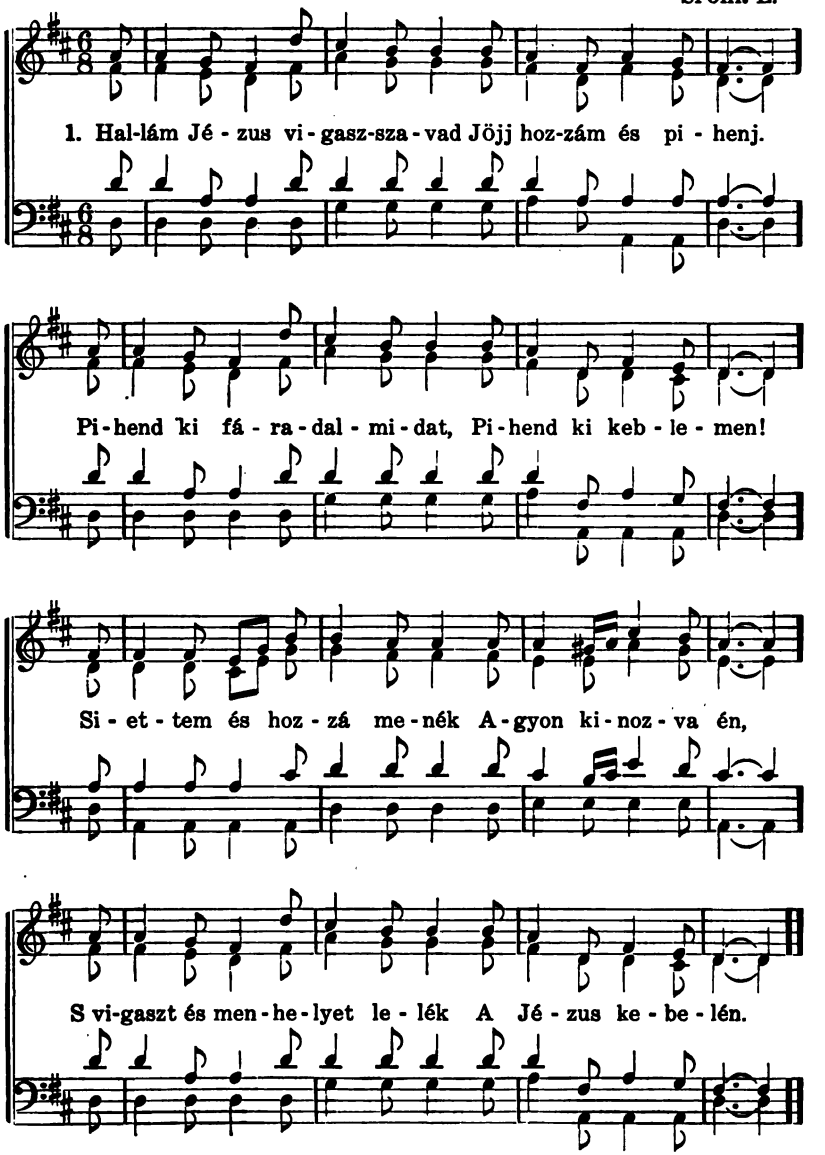

2. Hallám Jézus vigaszszavad; „Jövel ingyen adok Élet vizéből;“ szomjadat, Itt csillapithatod. Hozzád jöttem, Uram s adtál Forrásodból vizet Megszünt a szomj, nálad talál Lelkem új életet.

3. Az Ur szava hangzott felém: Kinek kell napsugár? Tekints reám és égi fény Ragyog az éj után! S én meghallám, Jézus szavad, Te lettél a napom Ki éjjel is világot ad S fényt áraszt utamon.

## 309. Jézus néked élek.

H. S. WOODBURY I. B.

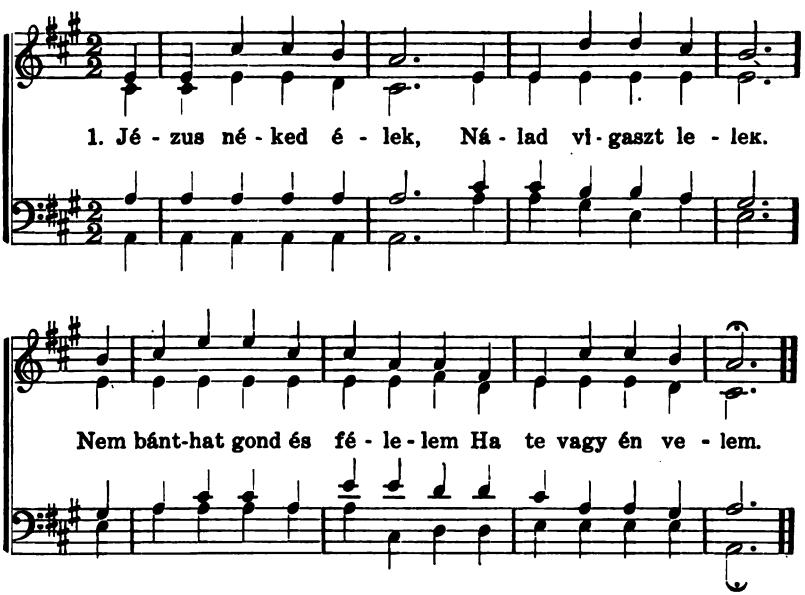


2. Az ég oly messze van, Még messzebb Tőled én De szent igédben irva van, Hogy irgalmad enyém.

3. Nem félek senkitől, Hisz te vigyázsz reám. Bú és a gond mind nem gyötör, Meghallgatod imám.

4. Jézusban bizom én, Magam neki adom. És igy tudom, akármi ér Atyám szeret nagyon.

## 310. A mint vagyok.

BRADBURY W. B.

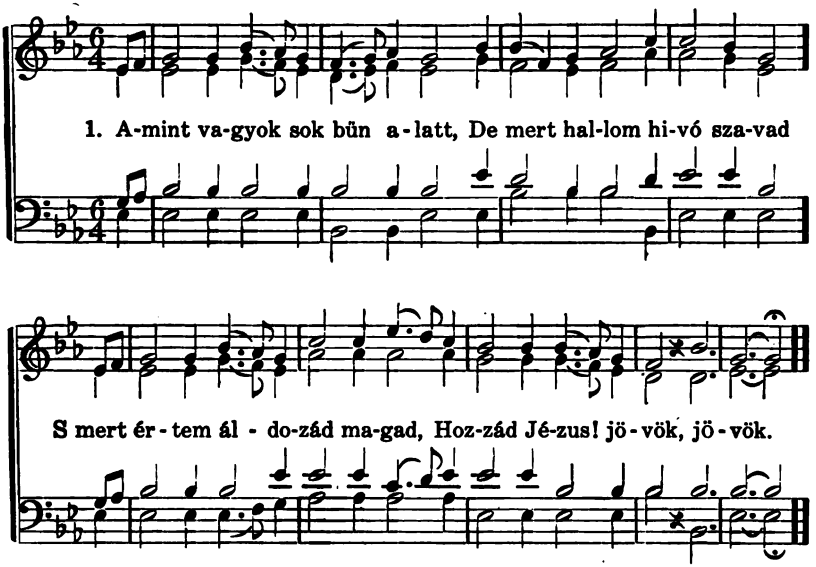


2. Amint vagyok, te befogadsz, Üdvöt, reményt is osztogatsz. Hozzád ki meg is válthatod Uram Jézus, jövök, jövök.

3. Amint vagyok, vándor, szegény Hogy kincset leljek benned én S derüljön életemre fény Hozzád Jézus, jövök, jövök!

## 311. Óh égi fény.

V. Ö. DYKES J. B.

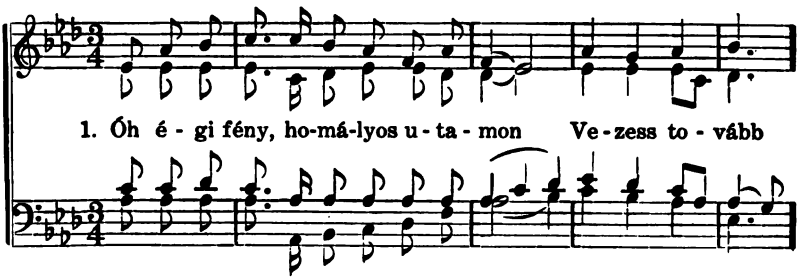

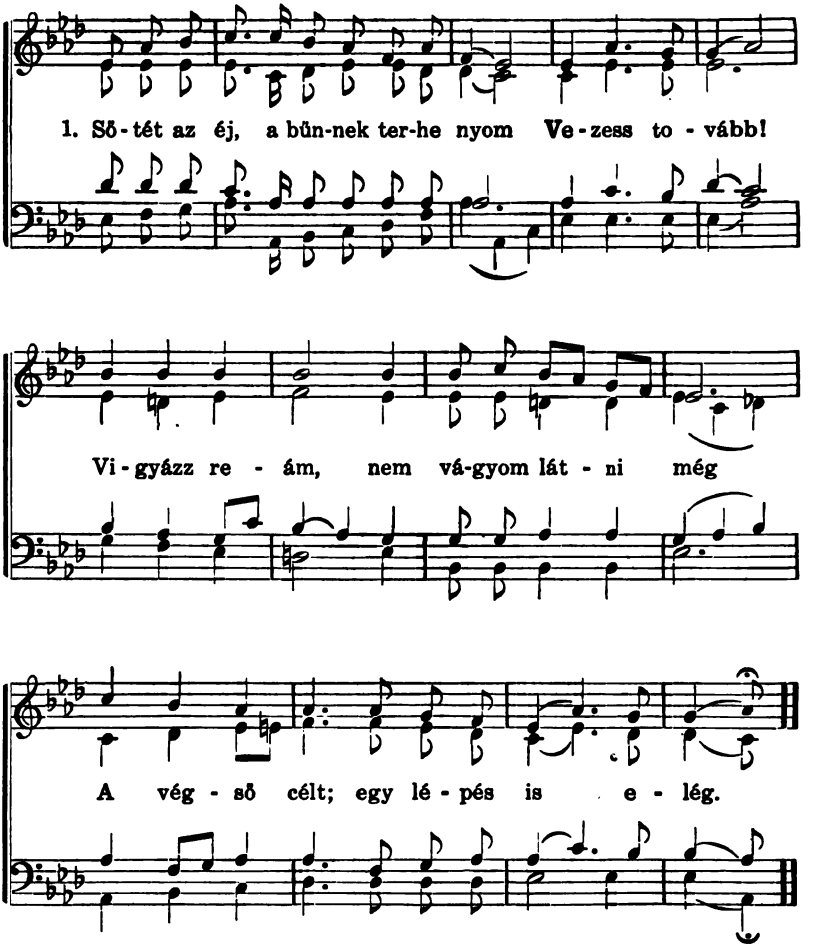


2. Tudom, szivem nem mindég kérte, hogy Te járj velem: Magam kerestem utamat, de most Te járj velem! Gondatlanul töltöttem életem, Óh égi fény! bocsáss meg énnekem.

3. Erőd segit elérni ezt a célt S tovább vezet. S dicső reggelre váltja majd az éjt Áldó kezed: Hol megtisztulva, üdvözölve már Szeretteim mosolygó arca vár.

## 312. (146.) Mindig velem Uram.

*Mérsékelten.* Dallama: GEBHARDT „FROHE BOTSCHAFT.“

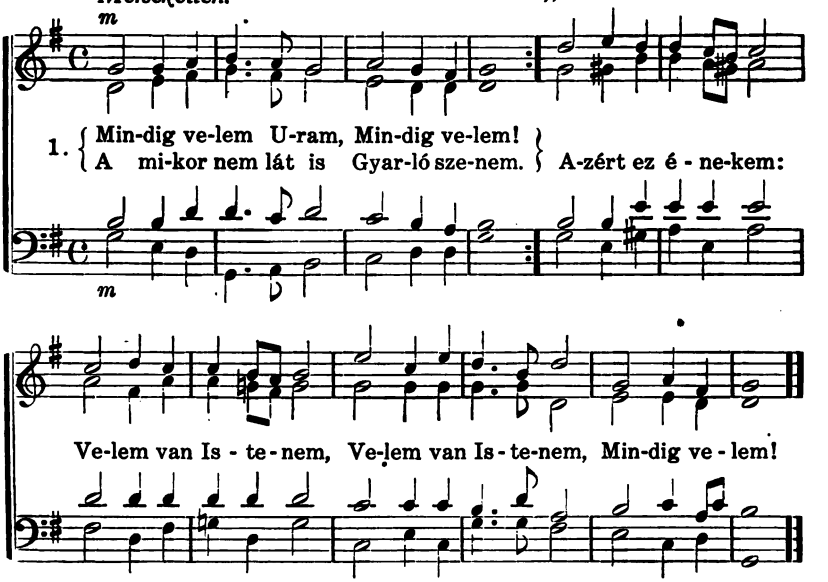


2. Nem mondtad-e, Uram, Híveidnek, Hogy a Szent Lélek fog Lakni bennek? Templomoddá engem Tégy hát és légy velem, Mindig velem!

3. Nem szent igéreted Jezusom, ez, Hogy világ végéig Velünk leszesz? Én benned, Te bennem, Velem vagy Istenem, Mindig velem!

4. Mit nekem igértél, Meg nem szeged, Hogy soha nem hagysz el, Nem engemet. Így Uram, Istenem, Velem lészsz szüntelen, Mindig velem!

5. Járjak bár a halál Sötét völgyén, Te ott is velem vagy, Mit féljek én? Vessződ megvéd engem, Velem vagy Istenem, Mindig velem!

6. S ha végre majd otthon Megláthatlak, A hol bűn és halál Nem árthatnak, Ezt zengem szüntelen: Jelen az Úr velem, Mindig velem!

## 313. (155.) Téged csak, oh drága Jézus.

*Mérsékelten.* Angol dallam.

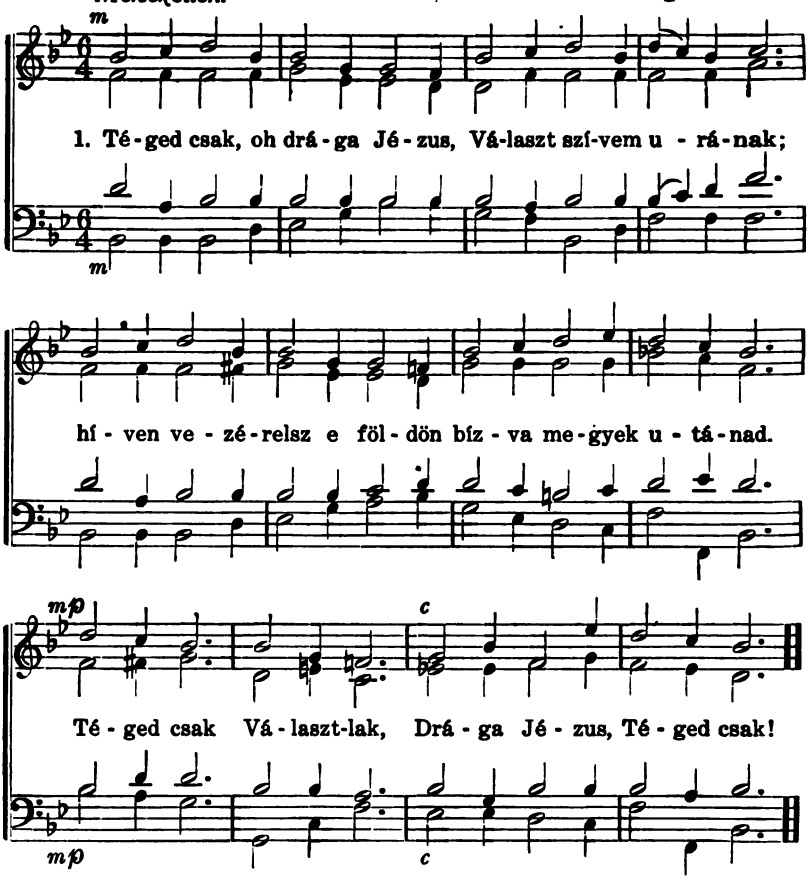


2. Uram, Te az egyedüli Igaz örömforrás vagy; Te benned a békeségem, Mint a folyam árja, nagy. Téged csak, stb.

3. Csak utánad, más után nem, Drága Jézus, sovárgok; Érted mindent kárnak tartok, Benned mindent találok. Téged csak, stb.

4. Téged csak, oh színről színre, Jézusom, hadd lássalak! Hitben hozzád emelkedem, Fényedben hogy állhassak. Téged csak. stb.

## 314. (217.) Imádd az Istent!

*Mérsékelten* Dr. GAUNTLETT H. J.

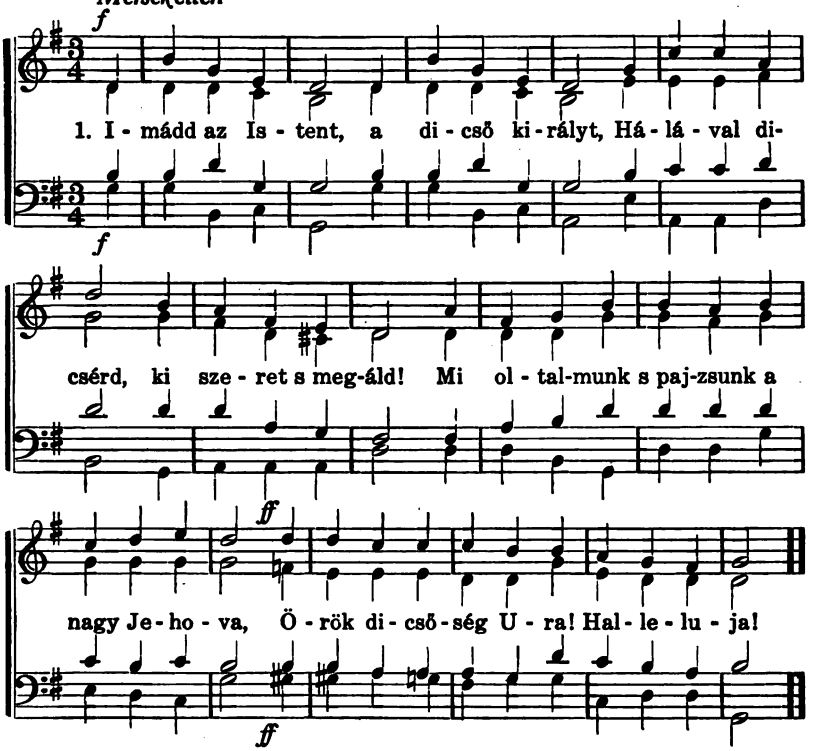


2. Dicsérd hatalmát, hirdesd kegyelmét, Kit fény vesz körül és végtelenség! Haragjának szekere zúgó vihar És szárnya sötét, mennydörgős zivatar.

3. A föld tárházát és sok csudáját Óh Mindenható, dicsőn alkotád. Te megvetéd változhatlan alapját S teremtéd a mérhetlen vizek habját.

4. Te gondviselésed kimondhatlan, Ott van a szellőben s fénysugárban, A hegyekről ömlik a rónákra le, Majd harmatba öltözik s esővízbe.

5. Mi gyarlók vagyunk, csak hamu és por, De te benned bízhatunk mindenkor; Örökké megtartod irgalmad szavát, Teremtőnk vagy, Megváltónk s legjobb barát.

6. Óh te végtelen erő s szeretet, Ha mennyben az angyalok dicsérnek, Óh tőlünk is fogadd, teremtésidtől, Ha felszáll imádás a hálás szívből!

## 315. (216.) Fogjad kezem.

*Kissé lassan.* MAIN P. HUBERT.

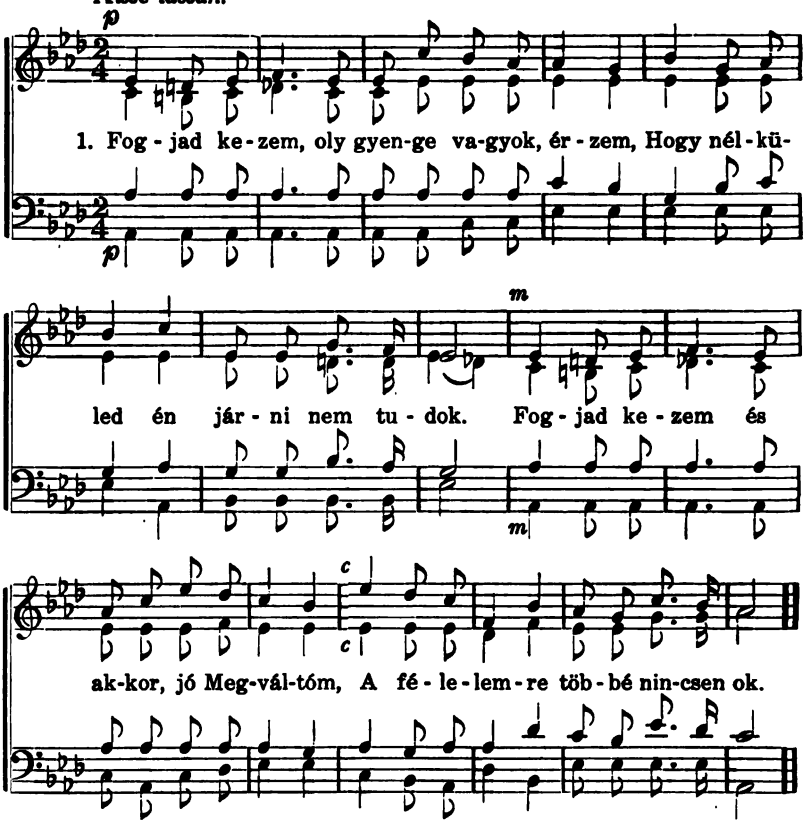


2. Fogjad kezem és vonj közelbb magadhoz, Hogy szíveden én megpihenhessek! Fogjad kezem, különben tévedezem, Az igaz útról is letérhetek.

3. Fogjad kezem! Az út sötét előttem, Ha fényeddel azt nem világítod; De igy Uram, e mennyből jövő fénynél Reád tekintve, bizton indulok.

## 316. Zeng égi karnak éneke.

H. S. WILLIS R. S.

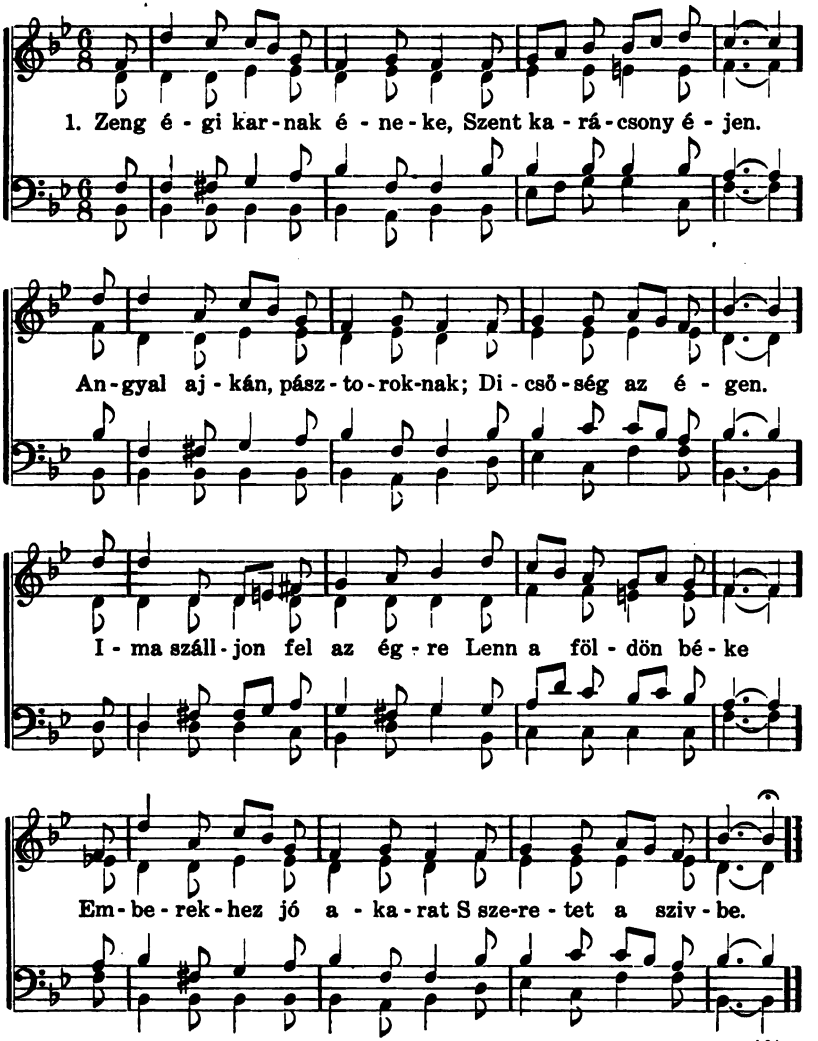


2. Égi dicső fényességnek, Édes örömében: Született az Idvezitő Kicsi Bethlehemben. Gyúlj ki ujra te szent csillag, Hitünk ékessége; Karácsonyi csendes béke Szállj be a szivekbe.

## 317. Óh áldott város, Bethlehem.

V. Ő. REDNER LEWIS H.

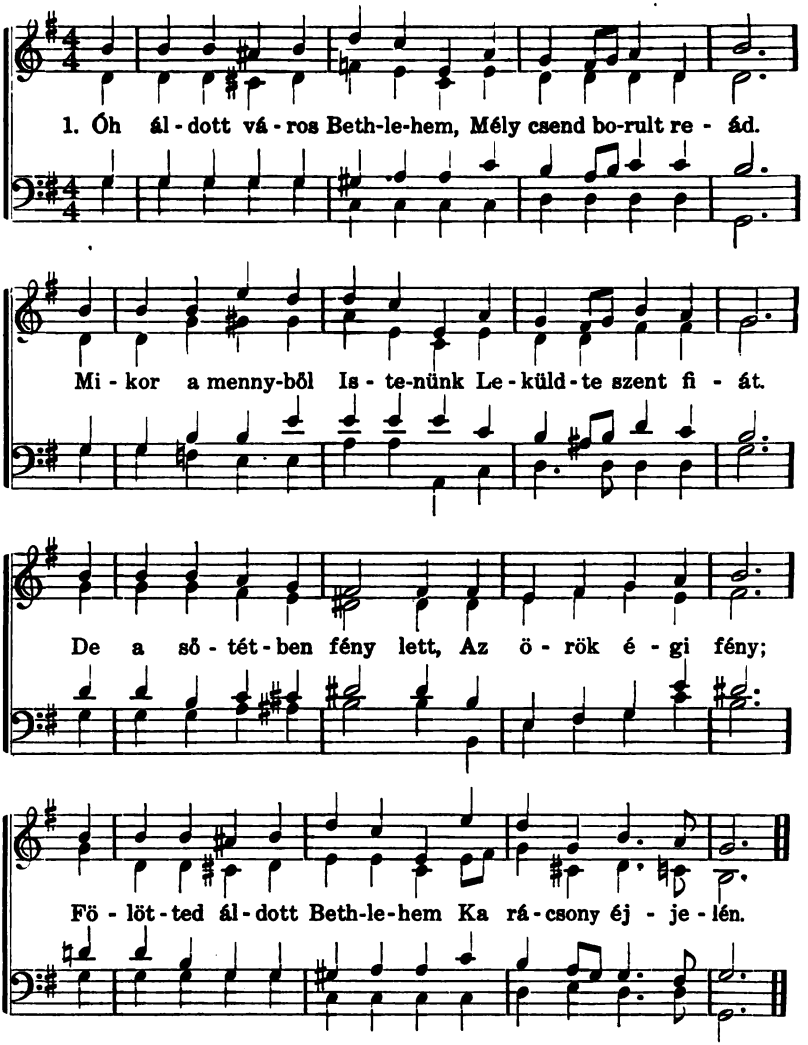


2. Az angyal ének szózatát, Mi is meghalljuk itt Lelkünk feléd száll Jézusunk S elhagyja bűneit. Oh szent karácsony este Maradj mindig velünk Megváltó Jézus, várj reánk Mi is hozzád megyünk!

## 318. (22.) Oh jöjjetek hívők.

*Indulószerűen.* Dallama: PORTUGALIAI ÉNEK.

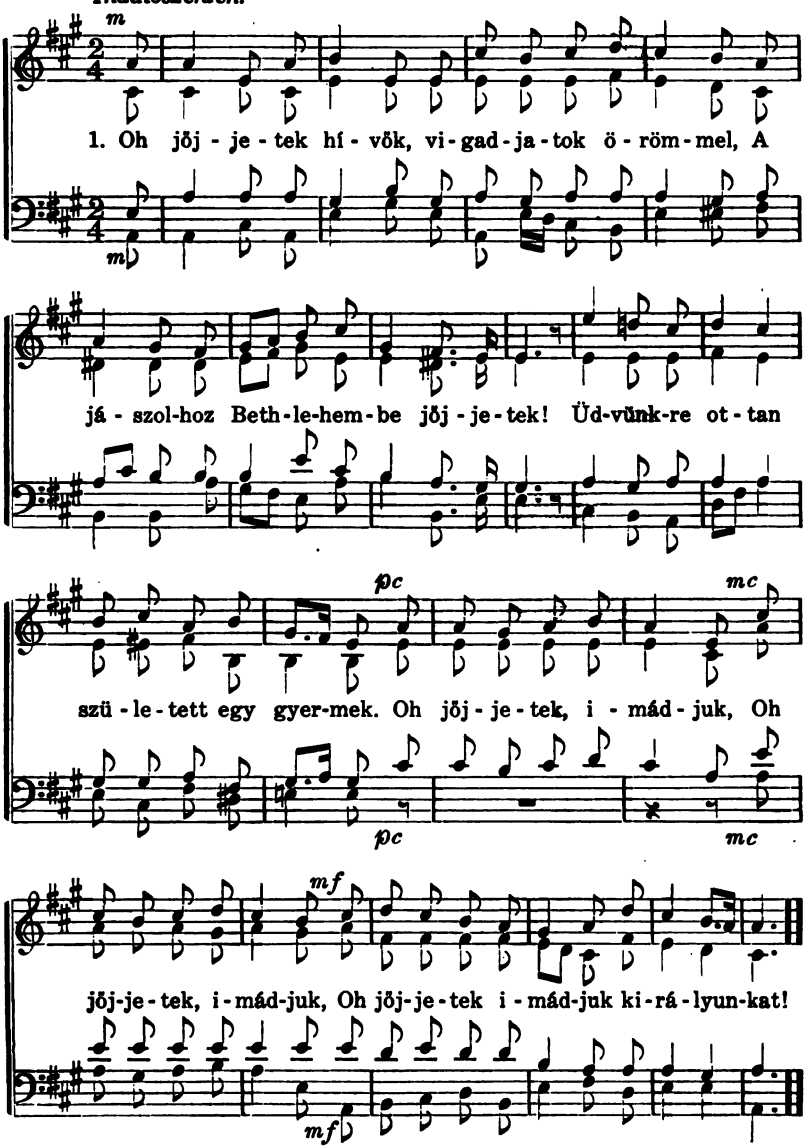

2. Oh seregek ura! oh dicsőség királya! Kicsiny jászolban fekszel szegényesen, Hatalmas, örökkévaló nagy Isten! Oh jőjjetek, stb.

3. Ti angyali seregek zengjetek az Úrnak! Vigadva örüljetek, boldog lelkek! A magas égben dicsőség Istennek! Oh jőjjetek, stb.

4. Urunk Jézus, a ki ma érettünk születtél, Tied minden tisztelet és imádat, Megtestesült igéjű szent Atyádnak. Oh jőjjetek, stb.

## 319. (23.) Oh jőjjetek mind ide, kis gyermekek.

*Kissé élénken.* Dallama: SCHULZ J. A. P.

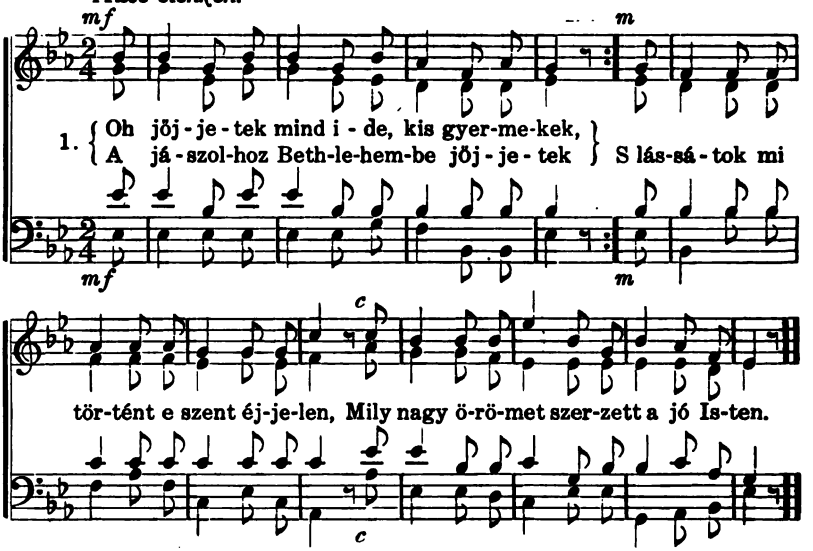


2. A jászolban nézzétek a gyermeket, Szegény istállóban talált nyughelyet; Megláthatjátok a mécs világánál, Hogy szebb és dicsőbb ő minden angyalnál.

3. A pásztorok példáját kövessétek, A világ Megváltóját dicsérjétek! Oh áldjátok őt buzgó énekléssel, Mint ott fent az angyalok nagy örömmel!

4. Oh fogadd el szívünket áldozatúl, Örömmel neked adjuk viszonzásúl. Oh szenteld meg hát, kérlek és üdvözítsd, Örökre a mennyben veled egyesítsd!

## 320. Atyánk áldunk Tégedet.

H. S. MASON LOWELL.

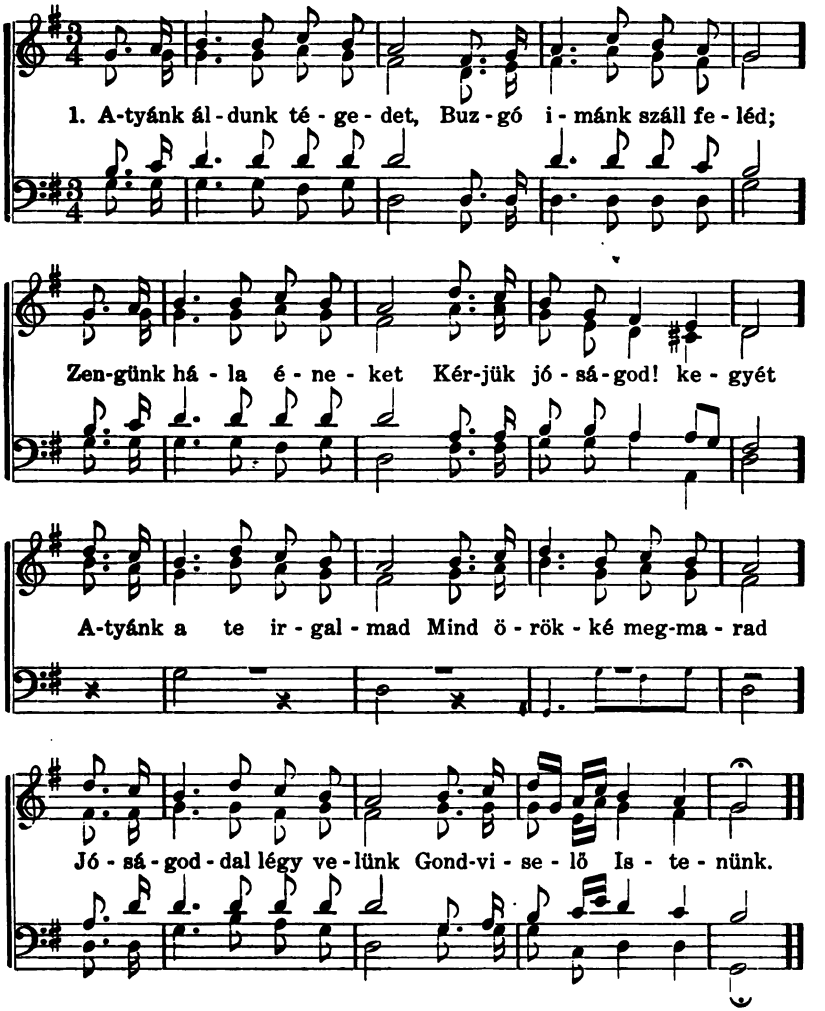


2. Óh napja szent örömnek, Hints szivünkbe égi fényt. Légy napjává hitünknek, Töltsd ki ránk az Ur kegyét; Atyánk a Te irgalmad, Mindörökké megmarad; Jóságoddal légy velünk, Gondviselő Istenünk!

## 321. Dicsérje Jézust.

H. S. HOLDEN O.

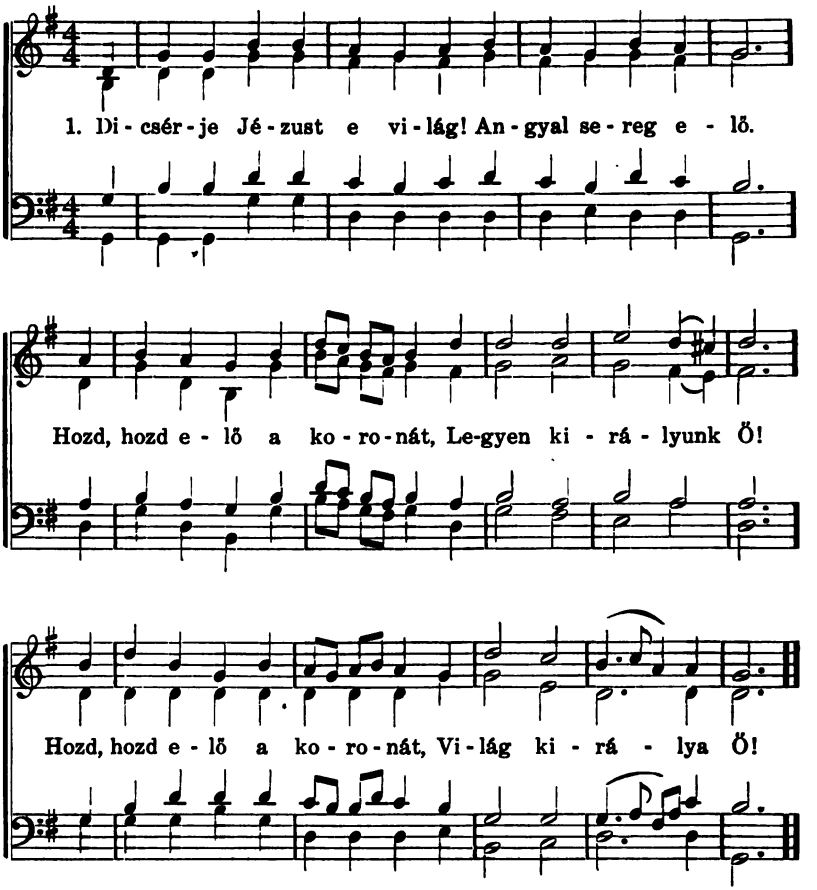


2. Föld minden népe, nemzeti Kihez kiálta Ő! Minden hatalmat adj neki, Legyen királyunk Ő! Minden hatalmat adj neki, Világ királya Ő!

3. Hogy ott a szent táborba majd, Mely hozzá vágyva jő, Mi is zenghessük ezt a dalt: Legyen királyunk Ő! Mi is zenghessük ezt a dalt: Világ királya Ő!

## 322. (135.) Kis gyenge gyermek vagyok még.

*Kissé élénken.* Dallama: VALLÁSOS NÉPDAL.

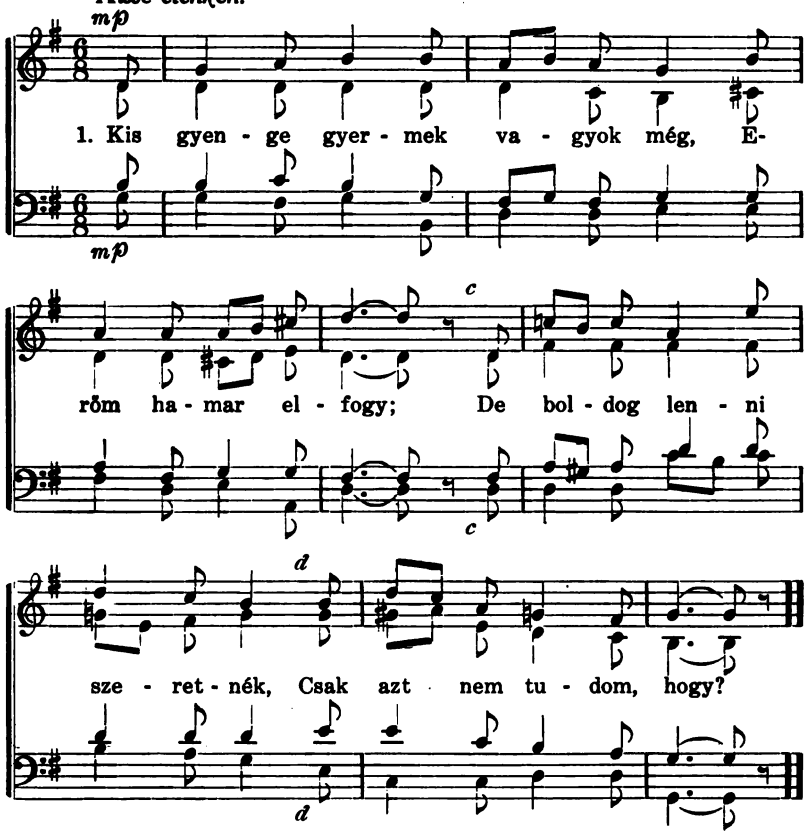


2. Én értem jó Üdvözitőm Kis gyenge gyermek lett; Szent vére eltörli bűnöm', Elmossa vétkemet.

3. Oh drága Jézus, mondd meg hát, Hálából mit tegyek? Hogy magadat feláldozád, Hogyan köszönjem meg?

4. Oly gyenge és kicsiny gyermek Magától mit tehet? Azért, oh Jézusom, kérlek, Segítsen szent kezed.

5. Fogadd el egész szívemet, Fogadd el, Jézusom! Oh add hogy csak tied legyek S Te enyém, Megváltóm!

## 323. (25.) „Hozsanna, oh hozsanna!“

*Mérsékelten.* KOCHER, Zionsharfe.

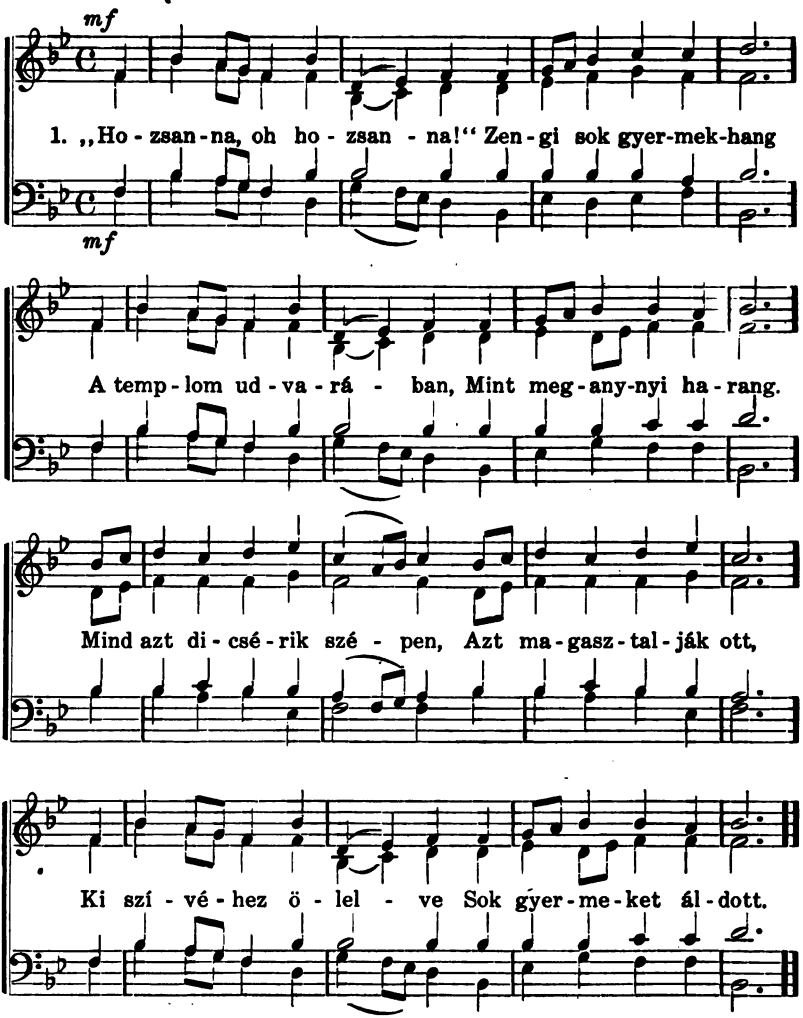


2. Dicsérő sokasággal Az olajfák hegyén Követik, pálmaággal
Feléje lengetvén. És fönnt a fényes égben Szól az angyalsereg:
Eljött az Úr nevében, Dicsőség Istennek!“

3. És körben Sion ormán A visszhang rá felel. Olajfák ezüst lombját Utjára hintik el. A mindenség nagy Ura Eljő szegényesen S a kis gyermekek dalát Fogadja kegyesen.

## 324. (44.) Megnyilt a sír.

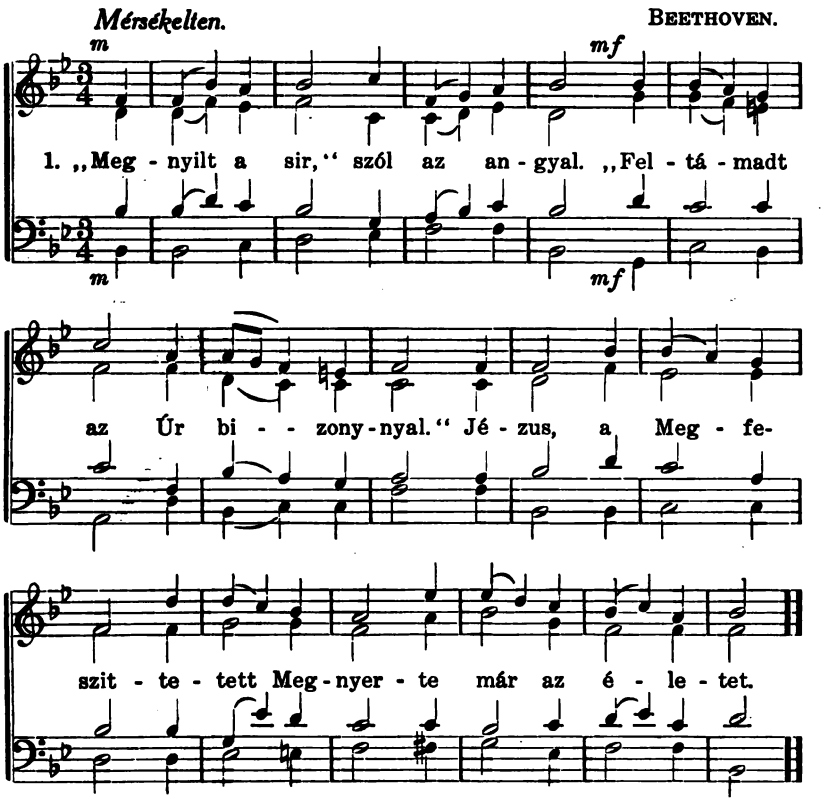


2. Óh jőjjetek kicsik, nagyok, Hozzátok el a bánatot, A Krisztusra tekintsetek, Megkönnyebbül a szívetek.

3. Ő az élet Fejedelme Kit az Isten nekünk külde; Ő él és Ö uralkodik, Nem hagyhatja el népeit.

4. Keresztyének, előre hát, Emeljük az Úr zászlaját. S ki adsz hitet, szeretetet, Krisztus, tied a dicséret.

## 325. (212.) Szent Lélek Isten!

*Élenkén.* Dallama: Freylinghausen énekeskönyve.

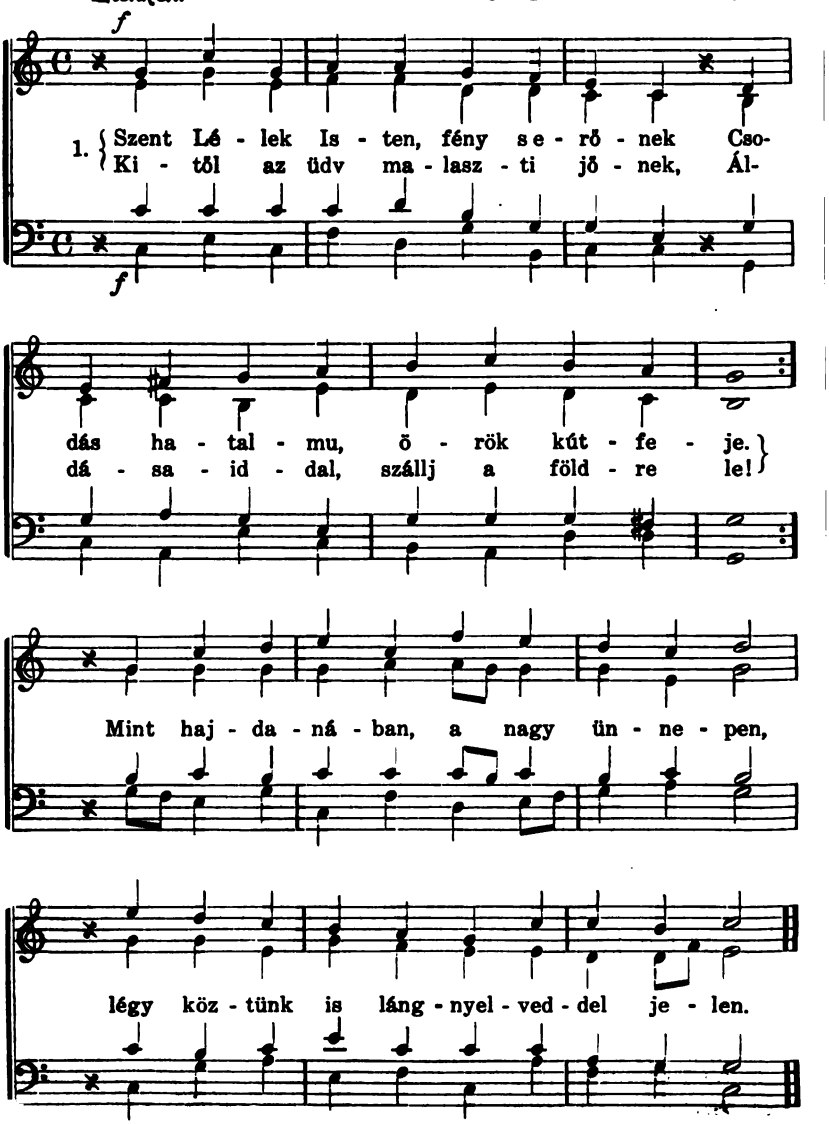

2. Szent Lélek Isten, gyújts világot Lelkünkben, mely homályban tévelyeg, Hogy szomjazván az igazságot, Miért eped, benned találja meg! Kit nem vezérelsz lényed fényivel, Magától hozzád soha nem jut el.

3. Szent Lélek Isten, kelts szivünkben Erőt követni szent törvényidet, Ha bűnre készt a vér erünkben, Segíts győznünk a kisértés felett! Kegyelmidben ha részesek leszünk, Egy pünkösddé lesz teljes életünk.

## 326. (213.) Uram, ím mindent hozok.

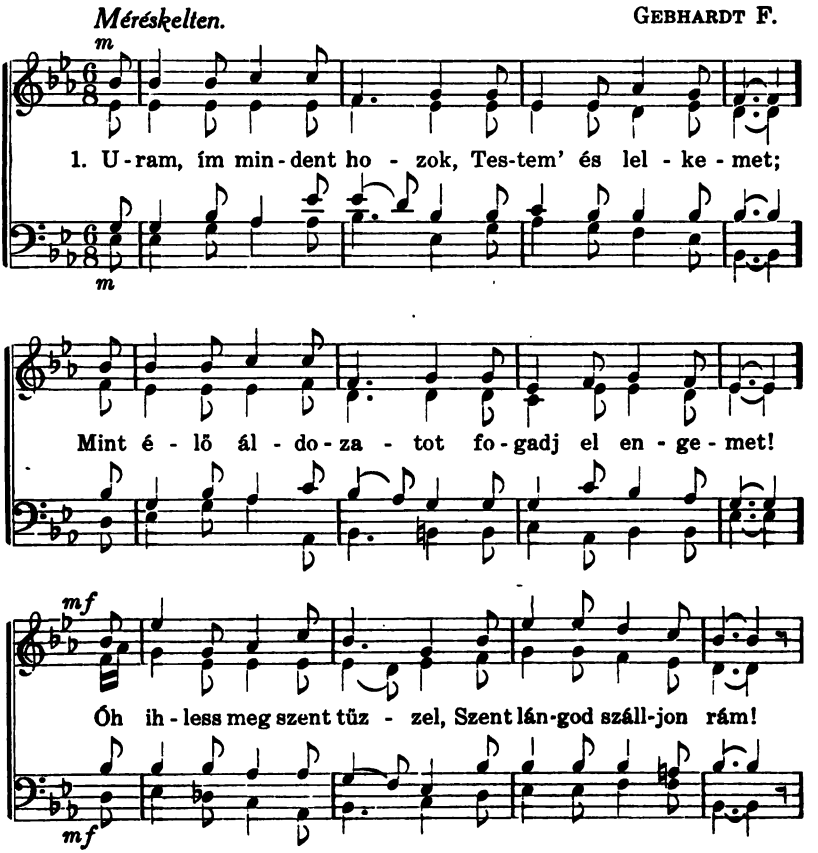

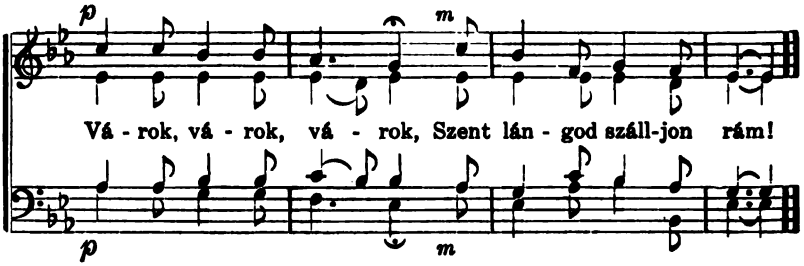


2. Oh hatalmas megváltóm, Örök szent oltalmam, Csak te igédbe' vetem Hitem és bizalmam. Óh ihless meg, stb.

3. Szent Lelked erejével Töltsd be most szívemet; Adj üdvöt, szabadságot, Váltsd be igéreted'! Óh ihless meg, stb.

4. Szent véreddel tisztítva, Uram, tied leszek; Szent Lelked erejében Örökké követlek. Óh ihless meg, stb.

## 327. (237.) Egyetlen forrása minden kegynek.

*Kissé élénken.* CASE C. C.

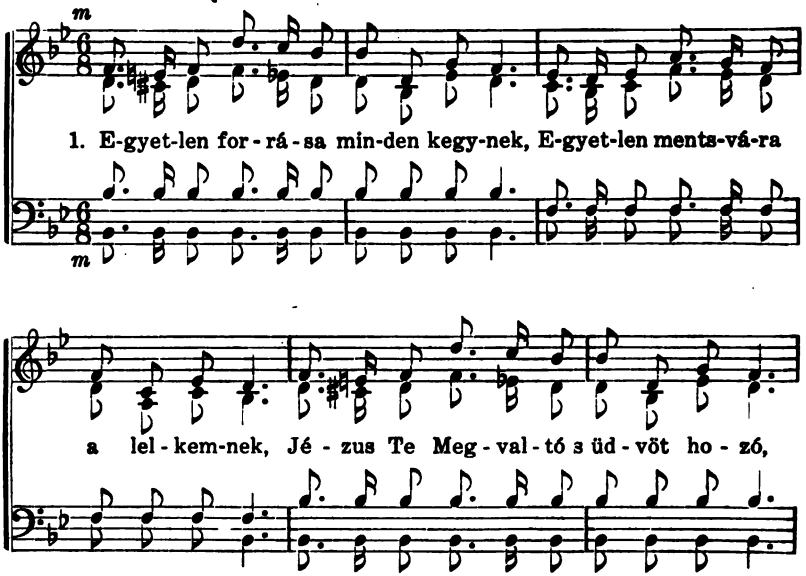

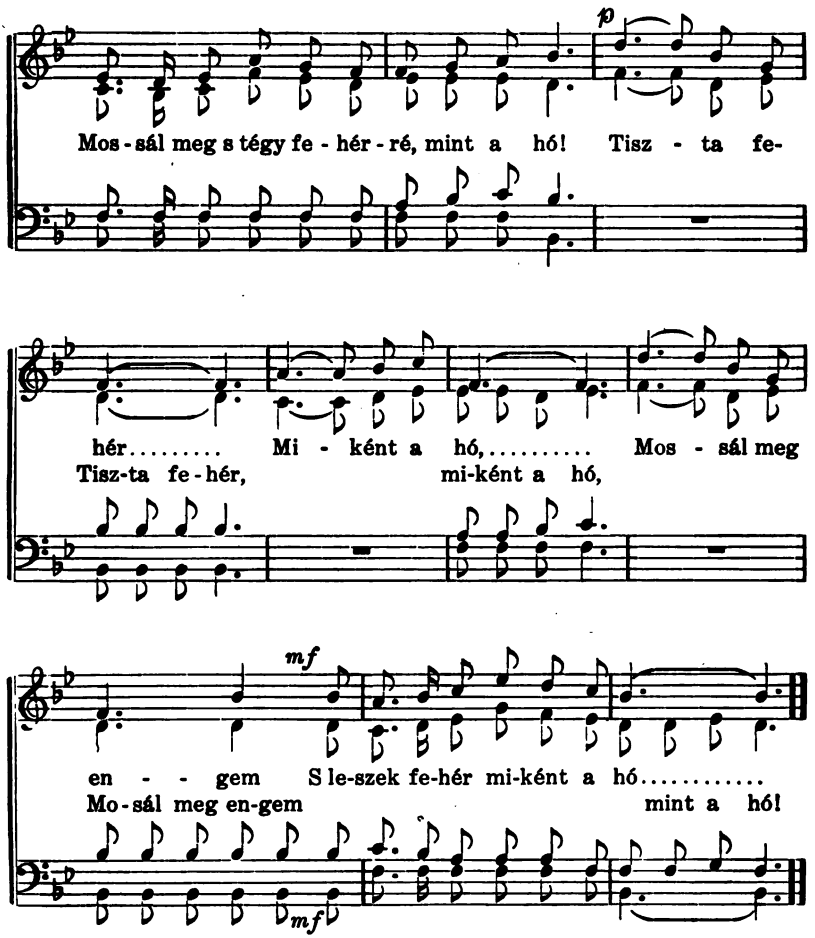


2. Soká nem ismertem szerezteted', Hogy Te a bűnöst tisztává teszed; Most látom: csak Te vagy az üdvadó, Óh Jézus tégy fehérré mint a hó! Tiszta fehér, stb.

3. Fehérré! Uram, a forrás Te vagy, Békét és nyugalamat lelkembe adj! Áldásod nem apad: gazdag folyó, Mossál meg s tégy fehérré mint a hó! Tiszta fehér, stb.

## 328. (246.) Jézus akarja, hogy napsugár legyek.

*Élénken.* Dallama: EXCELL E. O.

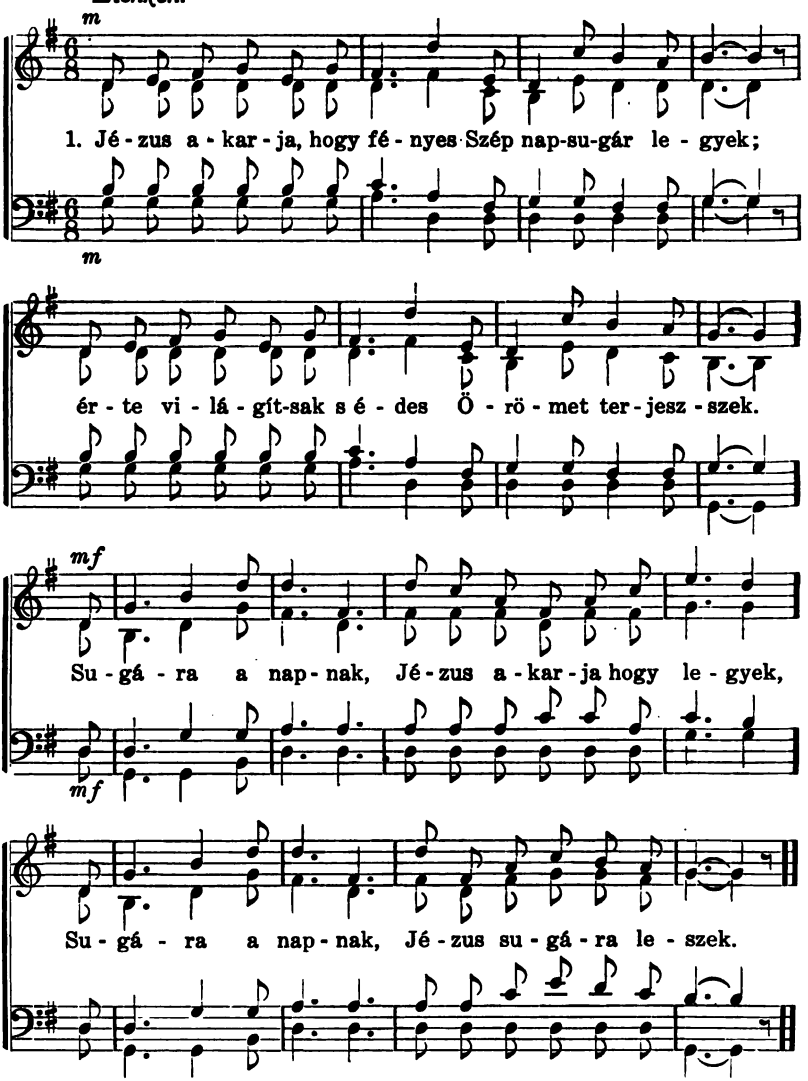


2. Jézusom hí, hogy szeressek Mindenkit egyformán; Láttassék ajtam, mily boldog Vagyok, ha Ő néz rám. Sugára, stb.

3. Jézusom, kérlek, tisztítsd meg És őrizd meg szívem, Visszatükrőzve jóságod, Ragyogjon fényedben! Sugára, stb.

4. Jézusom sugára leszek, Ő fényt ad és erőt; Itt néki szolgálok s ott fent Örökké látom Őt! Sugára, stb.

## 329. Az egyháznak.

STONE S. J. WESLEY S. S.

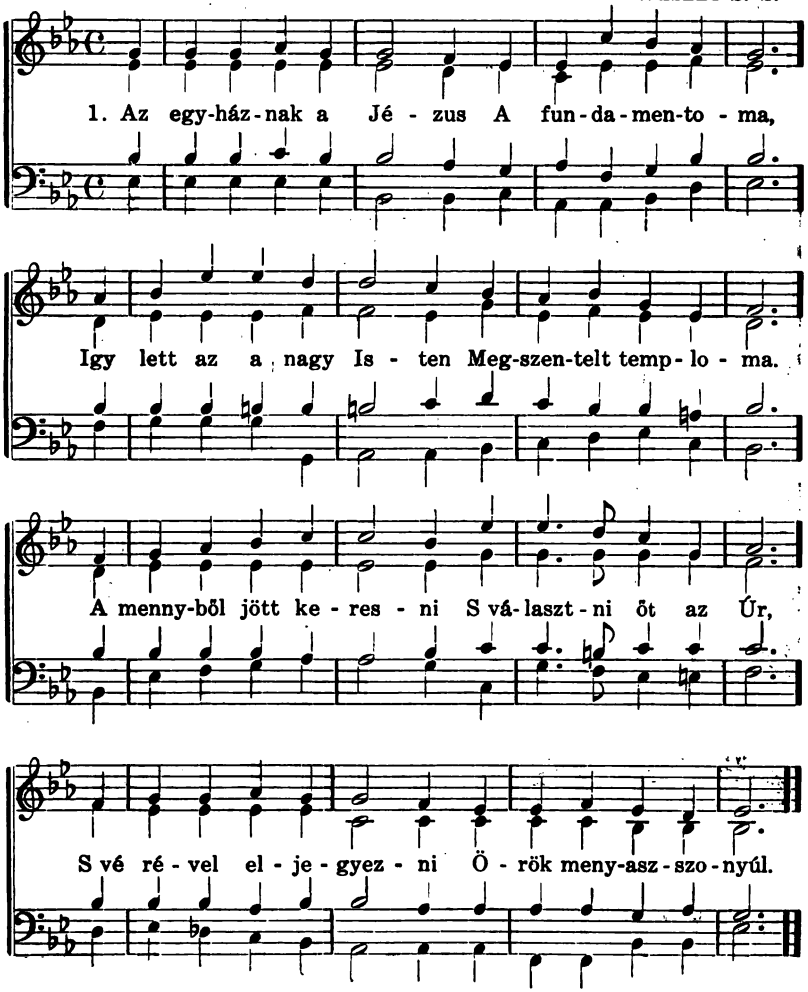

2. Kihíva minden népből, Egy nép ég s föld előtt, Egy úr, egy hit, egy lélek, Mi összetartja őt. Egy szent nevet imád csak Egy jelben egyesül, Egy a dicső remény is, Melyért küzd s lelkesül.

3. Harcát hideg közönynyel Szemléli a világ, Vagy szórja rá özönnel A gúny sebző nyilát. S a hű szívek kiáltnak: „Mért késel nagy Király? Óh jőjj fel hajnalcsillag, Hadd tűnjön a homály!“

4. Üldözve, meggyötörve, Nehéz, kemény tusán, Vágyón eped az ígért Megújulás után; Vár híven, mig reménye Dicsőn beteljesül: S míként a test a fővel, Urával egyesül.

## 330. Beszéld a régi igét.

FISCHER W. G.

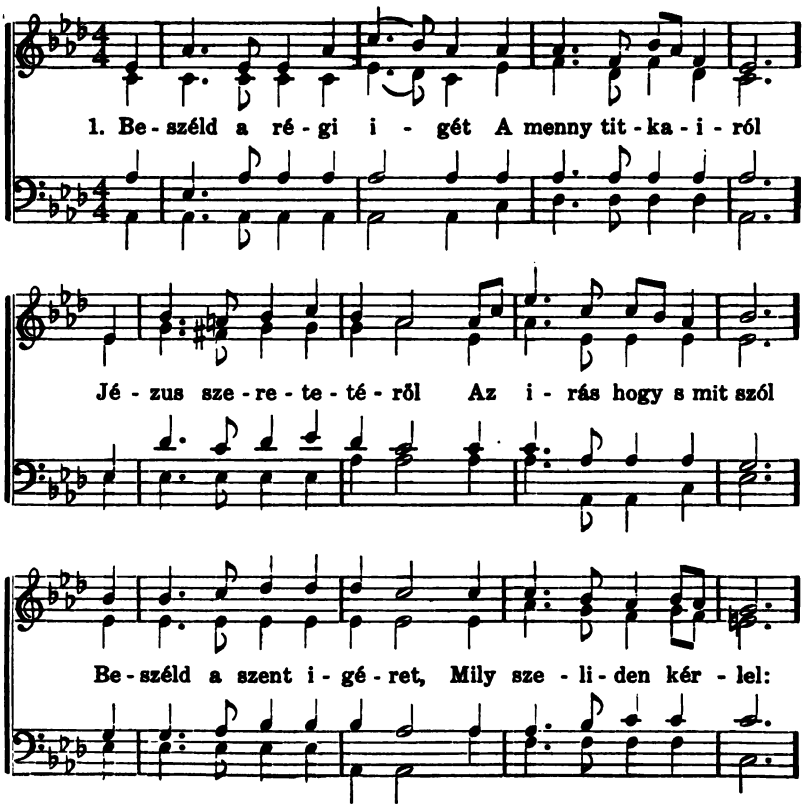

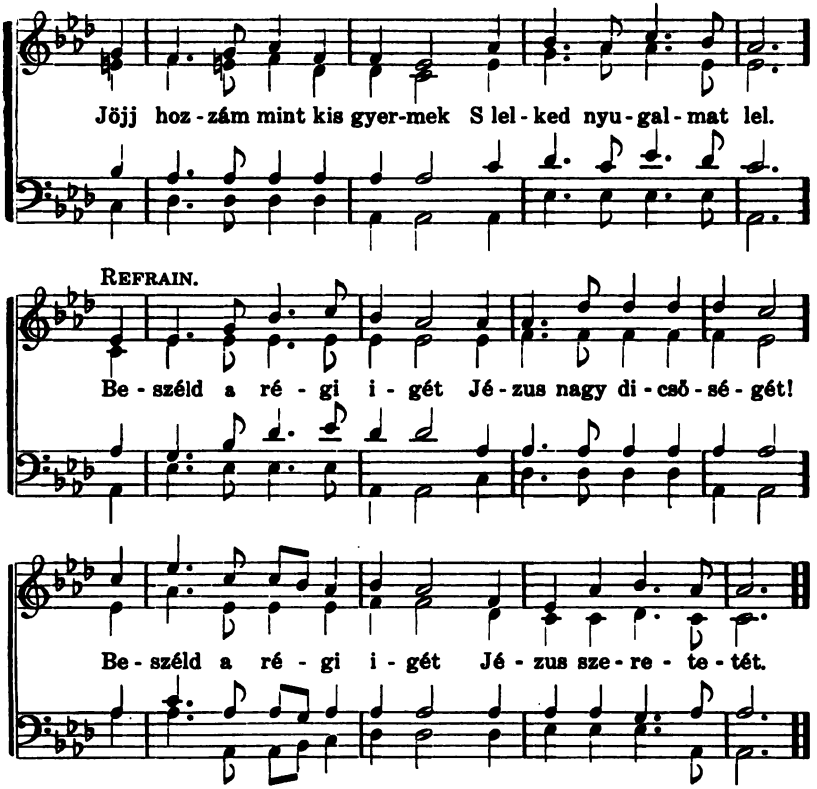


2. Hogy van? Óh mondd csak halkan, Hogy jól megérthessem, Sok bűnömre váltságul, Írul mit ád Isten. Hogy van? Oh mondjad gyakran, Hamar felejt az ész, Mint harmat hull hajnalban S már délre elenyész. Beszéld, stb.

3. Szóld nyájasan az igét S buzgón, oh ne feledd, Hogy én vagyok a bűnös, Kiért Ő szenvedett. Oh ezt beszéld nekem csak, Ha bármi bánt, aggaszt S akarsz szívemnek adni Valódi jó vigaszt. Beszéld, stb.

4. Mondd ugyanezt as igét, Ha félni van okod, Hogy a hiú fény nékem Sokba kerülni fog. S ha majd lelkemre fényt az Uj lét hajnala vet, Mondjad: „Tökéletessé Krisztus tesz tégedet.“ Beszéld, stb.

## 331. (263.) Este van már.

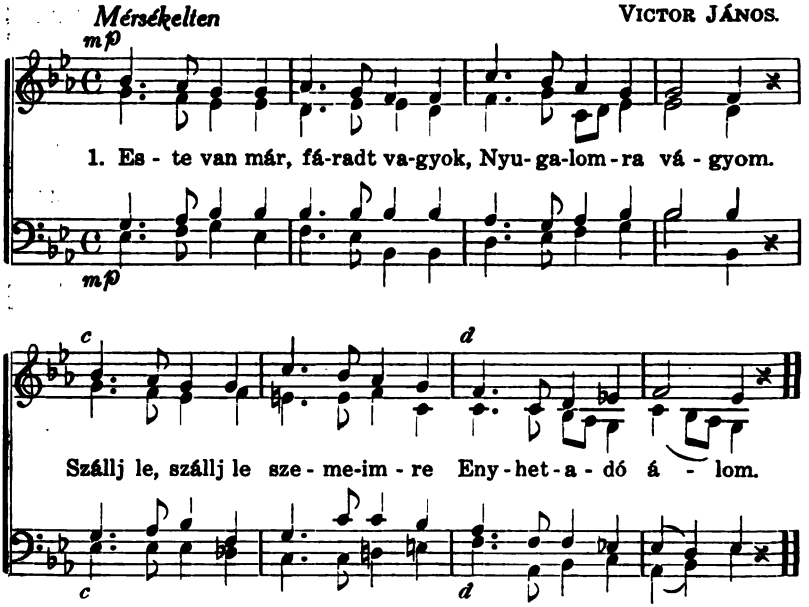


2. Szállj te is le, drága Jézus Ifjú szívecskémbe! Akkor lesz ott nyugalom csak, Szeretet és béke!

## 332. (Esti ének. Dallama: 134 Zsoltár.)

1. Csendesül a föld határa, Ránk borul az éj homája; De mielőtt elpihenünk, Vedd hálánkat, jó Istenünk!

2. Vedd hálánkat védelmedért, Amely mellett kár s baj nem ért; Amely mint egy erős paizs, Oltalmazott minket ma is.

3. Gondviselő jó Istenünk! Ez éjen is Te légy velünk; Te takarj be szent kezeddel, Gondod rólunk, óh, ne vedd el!

4. Add, hogy az éj csöndes álmát, Mely fölöttünk gyorsan száll át, Semmi veszély se zavarja: Virrassz fel majd új nappalra!

5. Új nappalra, új erővel, Jó Istenünk, minket költs fel! Hogyha ismét minden ébred: Zengjük mi is dicsőséged!

## 333. (Dallama: 153 Dicséret.)

1. Oh, én Uram! estve lesz már, Szép nappalod múlik mindjár'; A fáradtra nyugalom vár: Te virrassz majd álmainknál.

2. Ha az alkony száll homállyal; Csillag gyúl ki égi lánggal. Óh, Uram! mit lelkünk fájlal: Enyhitsd az éj nyugalmával.

3. Mint, ki végperczéhez ér el, S beteritik szemfedéllel: Úgy alszunk el minden éjjel, Költs fel, Uram, hajnal—fénnyel.

4. Felvirrasztál minket mára: Oh, ne hagyj el éjszakára. Nappal ki jó uton jára: Oh, küldj békét nyugalmára.

5. Jó Atyánk! ha időnk telve Jutunk a végső éjjelre, Ágyunkat a sirba vetve, Ébressz fel majd szebb életre!

## 334. Maradj velünk, mi Krisztusunk.

(Énekelhető a 134 Zsoltár dallamára.)

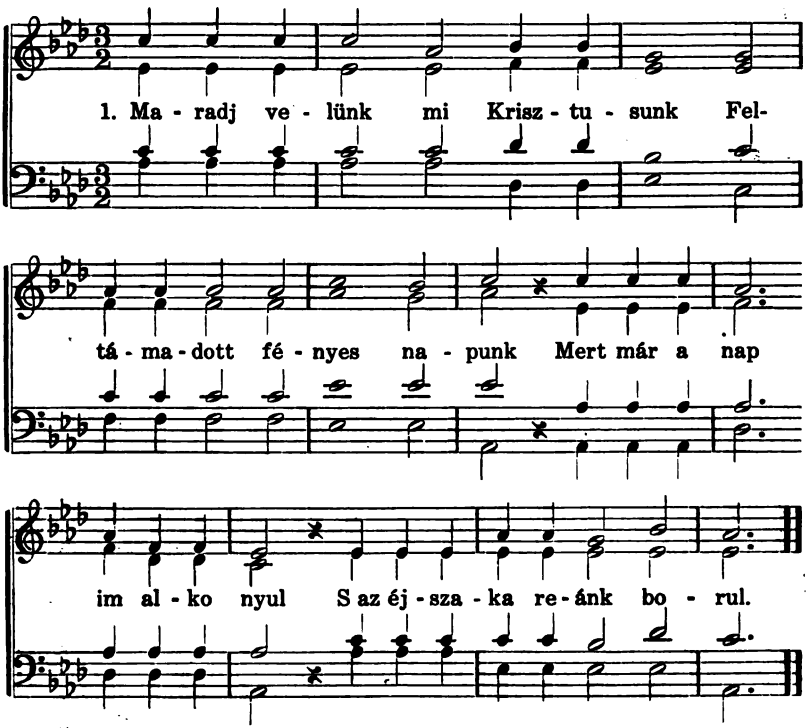

2. Méltatlanul ha szenvedünk, Ha siralom az életünk, Ha a halál hozzánk közel: Te légy velünk Jézus, jövel.

3. Nincs elhagyva ki búban él, Bár örömet már nem remél; Mert te veled vigaszt talál Ott, hol nincs éj és nincs halál.

4. Már a halál nem lesz örök, Diadalma már megtörött: A sirban is lesz virradat, Mert a Jézus velünk marad.

5. Óh, ha az éj reánk borul, Földi napuk, ha alkonyul: Maradj velünk mi Krisztusunk, Te légy mindég fényes napunk.

## 335. Örülj szivem!

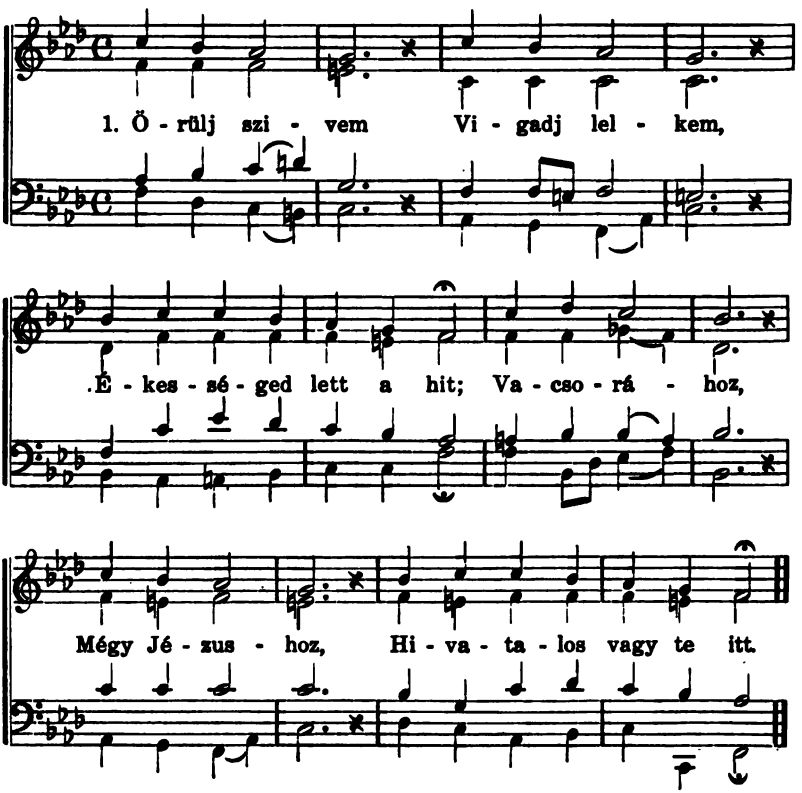

2. Ha bünödért, Halálos bért Érdemlettél lelkedre: E szent asztal Megvigasztal S válik idvességedre.

3. Csakhogy immár, Bűntől elválj S légy hivséggel Jézushoz; Halálával, Váltságával Minden bűntől feloldoz.

4. Hát jöjjetek, Bűnös lelkek, Orvosságot kik vártok. Jézus lelke, Szent kegyelme Kiárad ma reátok.

## 336. (Dallama: 42 Zsoltár.)

1. Hogyha éltünk vándorútja, Néha sötét völgybe tér, Jézus ott se hagy magunkra, Szava biztat: jer, ne félj! Megterheltek jöjjetek, Újuljon meg lelketek, Jöjjetek ti megfáradtak, Találjatok nyugodalmat.

2. Ti, kiket az élet terhel, Aggasztanak a bajok, Kebletekből este, reggel Szállnak nehéz sóhajok. Sorsotok bár mostoha, Isten nem hagy el soha, Jőjjetek ti megfáradtak, Találjatok nyugodalmat.

3. Óh, ti, kiknek kezetekben Könnytől ázik a kenyér; Egyik felhő tovalebben, Már a másik visszatér; Csűggedt szivek higyjetek, Gondol Isten veletek, Jőjjetek ti megfáradtak, Találjatok nyugodalmat.

4. Megfáradtak, megterheltek, Csak én hozzám jőjjetek; Élő hittel bizva jertek És megújul lelketek! Kik as Istent szeretik, Javukra lesz az nekik, Jőjjetek ti megfáradtak Találjatok nyugodalmat!

## 337. (Dallama: 162 Dicséret.)

1. Óh, mélységes irgalom! Mondd, hogy miben bizhatom? Van-e még kegyelem, van-e még bocsánat, Én Istenem, te nálad.

2. Kegyelmedet megvetém, Bűnös ember lettem én; Hivó szavaidat gyakran által hágtam S bűnőmet meg nem bántam.

3. Indits most megbánásra, Büneimért sirásra! Segits benned hinnem és hozzád megtérnem, O én édes reményem.

4. Jézus él, ő még szeret, Ő biztatja lelkemet; Uram! a Jézusban nekem is Atyám vagy, Kegyelmezz meg, el ne hagyj!

## 338. Szent hazám tenéked.

AMERICA. CAREY H.

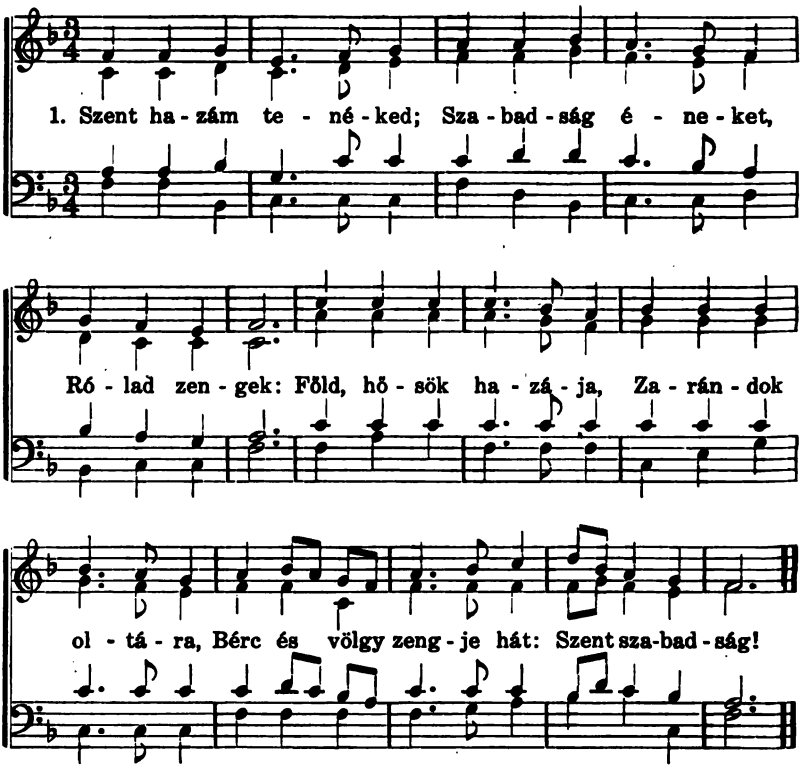


2. Üdv, áldás lengje át, E szép, dicső hazát Mely szül s táplál. Üdvöt kiván neked, Minden hű gyermeked, Mely érted sikra száll, Óh szép hazám!

3. Egyetlen mindenünk, Éretted ver szivünk, Érted hevül. Szabadság szép hazánk; Tégedet hagyott ránk, Honszerző ős atyánk, Szent s örökül!

4. Harc látott tériden, Hány hősi sziv pihen, Mélyen—alant! Itt minden talpnyi tér Arra int arra kér, Föld minden kincséért, A hont ne hagyd.

## 339. Isten áldd meg a magyart!

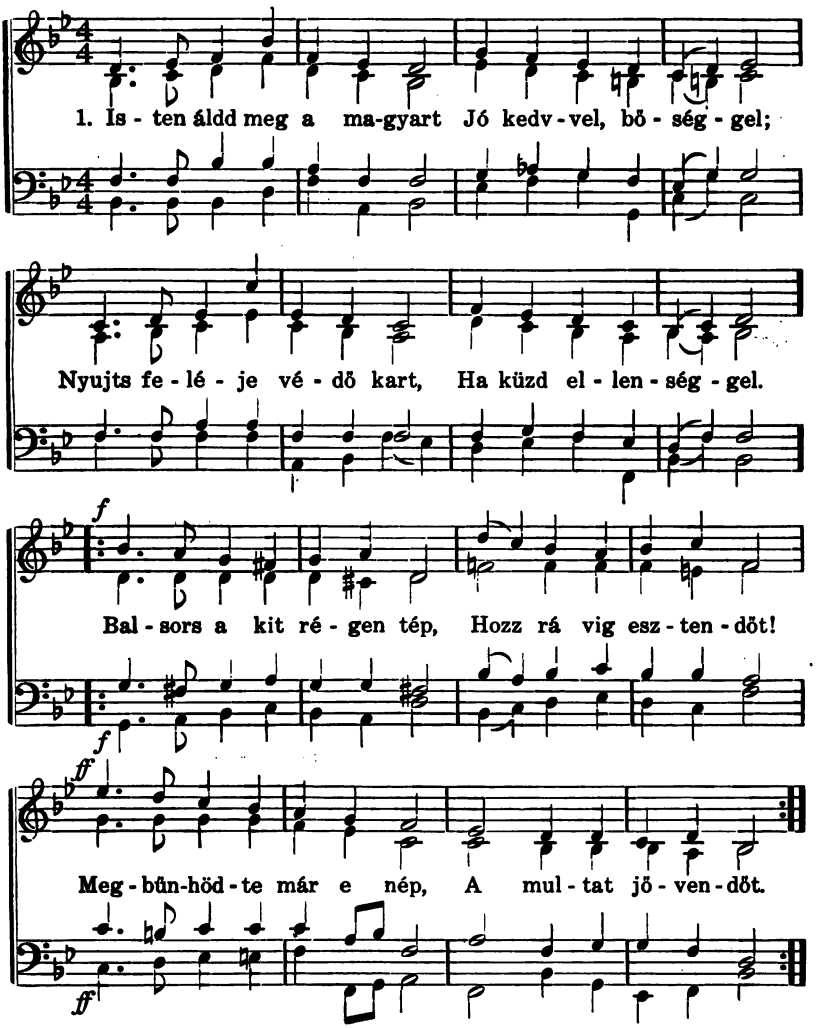


2. Szánd meg Isten a magyart, Kit vészek hányának, Nyujts feléje védő kart Tengerén kinjának. Balsors a kit régen tép, Hozz rá vig esztendőt! Megbünhödte már e nép, A multat s jövendőt.

## 340. Örök Isten! népeknek Atyja!

(Dallama: 66 Zsoltár.)

1. Örök Isten! népeknek Atyja! Ki örködél hazánk felett: Nagy jóságod szivünk meghatja És leborul hű nemzeted. Hozzád száll fel lelkünk imája Téged magasztal énekünk; Nagy a mi szivünk boldogsága, Mert te vagy védő Istenünk!

2. Óh mennyiszer rontott mi reánk Bősz ellenség gonosz hada, Hányszor mosta fehérre orczánk, Siró szemünk könyharmata. Hányszor tört fel szivünk sóhaja: Rád tekintve égi Atyánk, Keservünkben is benned bizva; Oltalmazzuk édes hazánk.

3. De te Uram magyar népedet Nem azért hoztad ide le, Hogy a hazát melyet ugy szeret Ellenség tőlünk elvegye; Adtál erőt harcaink alatt, Adtál hitet ha csüggedénk: Megmutattad nagy hatalmadat S kegyelmed ragyogott felénk.

4. Örök Isten! imádva kérünk: Maradj velünk továbbra is Jóbalsorsban te légy vezérünk Atyánk! te légy a védpaizs, Hogy boldog és szabad nép ajka Hirdesse itt addig neved, Mig szent eged tündöklő napja Ragyog édes hazánk felett.

## 341. Fel, fel szárnyaljon az ének.

(Dallama: 37 Dicséret.)

1. Fel, fel szárnyaljon az ének! Kárpitjáig a nagy égnek. Vegyüljön ima és hála, Az angyalok kardalába—Zengjen ének dicsőitő, Istent, Atyánkat tisztelő; Hogy áldása reánk szálljon, És oltalmába befogadjon Áldott legyen a nagy Isten.

2. Ez a nap mit az Ur szerzett, Imádkozz óh, dicső nemzet. Millió sziv mind egy hitben, Mondjon hálát néked Isten. Minden szivből ima szálljon, Ének zengjen minden szájon; A ki e napot meghozta, Szabadsággal megaranyozta, Áldott legyen a nagy Isten.

## 342. Hazádnak rendületlenül.

*Szózat.* EGRESSY B.

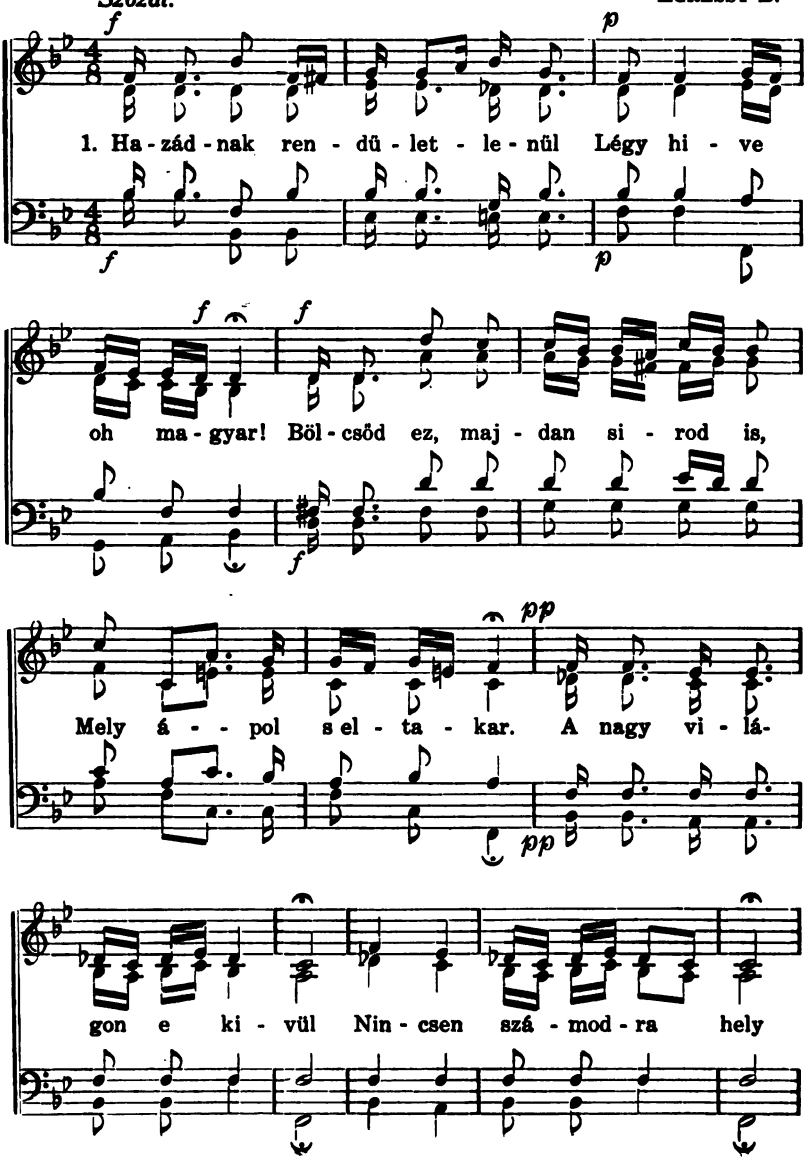

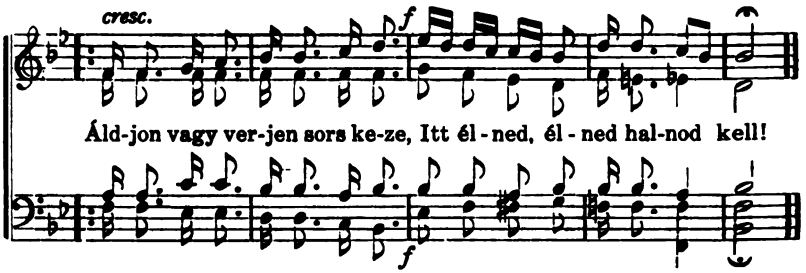


## 343. Óh Vándor jöjj!

H. S. HASTINGS T.

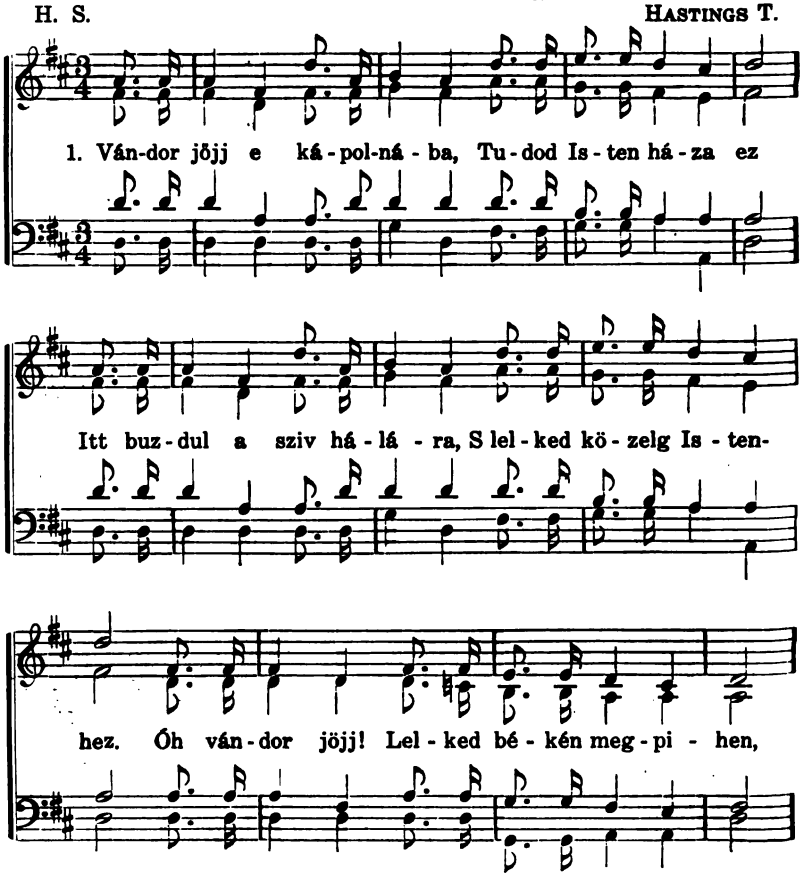

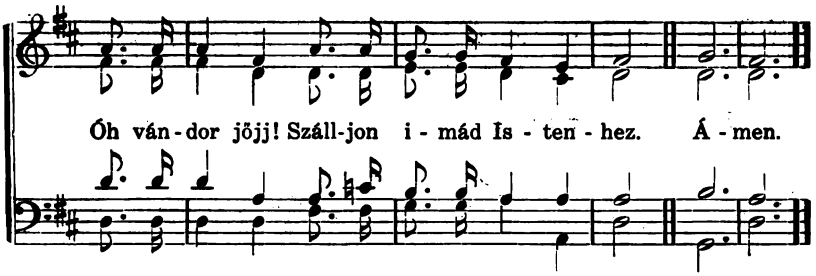


2. Vándor jöjj e kápolnába, Tudod béke háza ez: Itt hangzik Istennek szava Jöjj hallgasd s üdvödre lesz. Óh vándor jöjj, stb.

3. Szentegyház, menny ajándéka Isten háza itt szivem. Itten zengve testvérimmel Buzgó hálát istenem. Óh vándor jöjj, stb.

## 344. (301.) Óh hadd szeresselek.

GEERDES O.

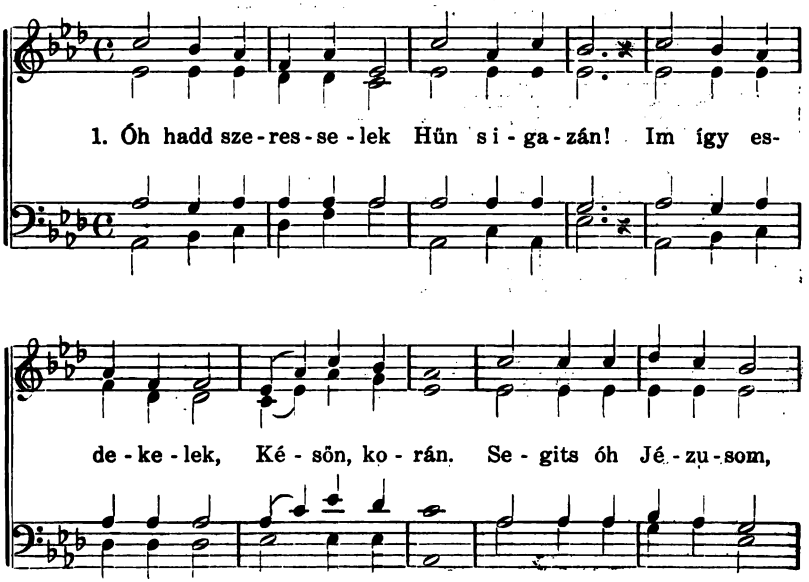

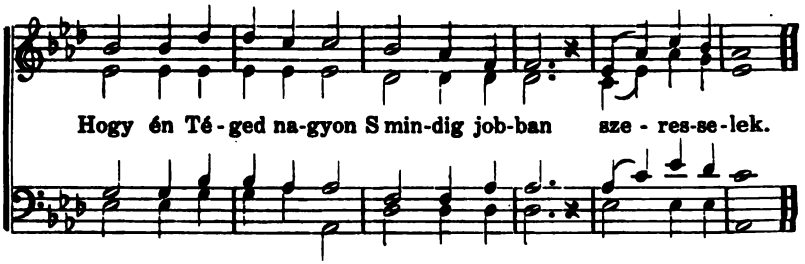


2. Máshol kerestem én Boldogságom, S im te nyujtod felém Mennyországom. Oh add, hogy Tégedet, Átadva szívemet, Mindig jobban szeresselek!

3. És hogyha baj, nyomor Övez körül, A Sátán cselt vet rám S titkon örül; Te őrizd szívemet, Hogy én csak Tégedet, Csakis Téged szeresselek!

4. S ha egyszer pályámat, Bevégezém. A czélnál, mily öröm Te jössz elém. S nem gátol semmi sem, Hogy Téged én hiven És örökké szeresselek!

## 345. (268.) Jézus Krisztus szeretet.

SMITH DENHAM J. KNAPP J.

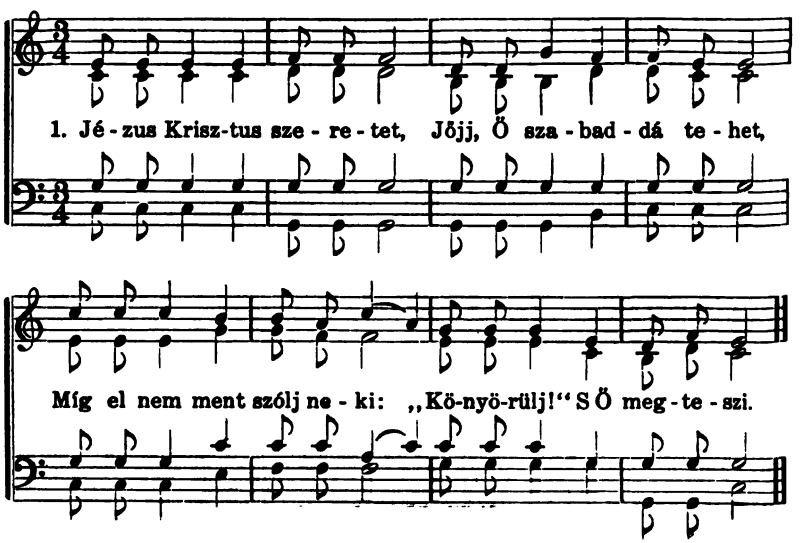

2. Nézd megáll, és szól neked: „Gyermek, mit tegyek veled?“ Mondd el minden bajodat Szólj, a míg kegyelmet ad.

3. Im Uram, hozzád megyek, Mutasd meg szerelmedet! Büszke szívem átadom, Örök üdvöt adsz, tudom.

4. Oh mi boldog pillanat, Jézusom kegyelmet ad, Nyájasan reám tekint, Bűnöm eltörölve mind.

## 346. Dicsőség az Atyának.

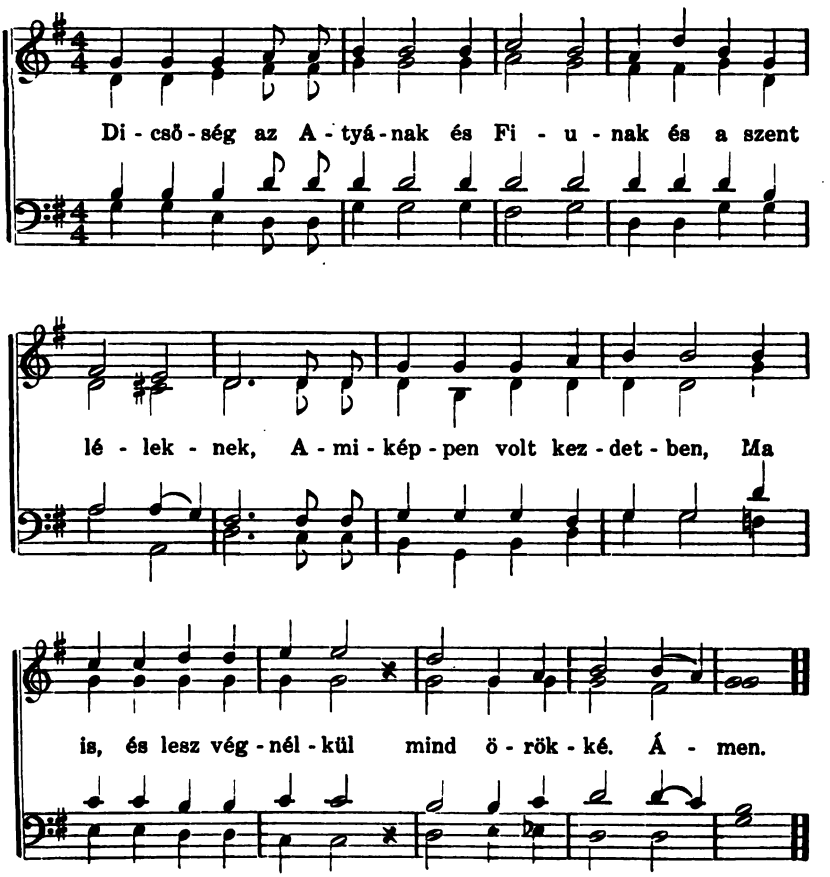

# BIBLIAI SZEMELVÉNYEK ÉS IMÁDSÁGOK.

## 1.

## AZ UR JÉZUS IMÁDSÁGA.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!

Szenteltessék meg a Te neved;

Jöjjön el a Te országod:

Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, ugy itt a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma;

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;

És ne vigy minket kisértetbe, de szabadits meg a gonosztól!

Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

## 2.

## APOSTOLI HITFORMA.

**Hiszek egy Istenben, Mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében, és a Jézus Krisztusban Ő egyszülött fiában, mi Urunkban; ki fogantaték szent lélektől, születéék szüz Máriától: szenvede Poncius Pilátusnak alatta, megfeszitették, meghala és eltemették: szálla ála poklokra. Harmadnapon halottaiból feltámada, felméne a mennyekbe; ül a mindenható Atya Istennek jobbján; onnan lészen eljövendő itélni eleveneket és holtakat.**

**Hiszek szentlélekben, hiszek egy közönséges keresztyén Anyaszentegyházat, szenteknek egyességét, büneinknek bocsánatát, testünknek feltámadását és az örök életet. Ámen.**

## 3.

## A TIZ PARANCSOLAT.

**1. Én vagyok az Ur, ne legyenek te néked idegen isteneid én előttem.**

**2. Ne csinálj te magadnak faragott képet és semmi hasonlatosságot azoknak formájokra, melyek az égben vagy földön vannak, ne imádd és ne tiszteljed azokat.**

**3. A te Uradnak Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja az Ur büntetés nélkül, valaki az ő nevét hiába felveszi.**

**4. Megemlékezzél az Urnak napjáról, hogy azt megszenteljed; ne tégy akkor semmi dolgot.**

**5. Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj e földön, melyet a te Urad Istened ád tenéked.**

**6. Ne ölj.**

**7. Ne paráználkodjál.**

**8. Ne lopj.**

**9. Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot.**

**10. Ne kivánd azt, a mi a te felebarátodé.**

## 4.
## Hegyi beszéd.

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.

**Boldogok a kik sirnak, mert ők megvigasztaltattnak.**

Boldogok az alázatosak, mert ők örökség szerint birják a földet.

**Boldogok, a kik éhezik és szomjuhozzák az igazságot, mert ők megelégitettnek.**

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

**Boldogok, a kiknek szivök tiszta, mert ők az Istent meglátják.**

Boldogok a békességre igyekezők, mert azok Isten fiainak mondatnak.

**Boldogok, a kik háboruságot szenvednek az igazságért, mert azoké a mennyeknek országa.**

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.

**Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert igy háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.**

## 5.
## Parancsolatok.

Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehez: Szeressed felebarátodat, mint te magadat.

**Uj parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek: a mint én szerettelek titeket, ugy szeressétek ti is egymást. Erről esmérik meg mindenek, hogy én tanitványaim vagytok, ha egymást szeretitek.**

Azért elmenvén, tanitsatok minden népeket, megkeresztelvén őket Atyának, Fiunak és Szentléleknek nevében. Tanitván őket, hogy megtartsák mindazokat, melyeket én parancsoltam néktek. És ime én ti veletek vagyok minden napon e világ végezetéig.

**Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kisértetbe ne essetek: mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.**

Tudakozzátok az irásokat: mert néktek ugy tetszik, hogy azokban örök éltetek vagyon.

**Keressétek elöször az Istennek országát és annak igazságát.**

Ne itéljetek, hogy ti is ne itéltessetek. Mert a minémű itélettel itéltek, olyannal itéltettek; és a minémű mértékkel, mértek, olyannal mérnek nektek.

**Valamit akartok, hogy cselekedjenek az emberek ti véletek, mindazt ti is ugy cselekedjétek azokkal: mert ez a törvény és a próféták.**

Vegyétek fel az én igámat reátok és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szivü vagyok, és találtok nyugodalmat a ti lelkeiteknek.

**Ha valaki én utánnam akar jöni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engemet.**

Munkálkodjatok nem az eledelért mely elvész, hanem az eledelért mely megmarad az örök életre, melyet az embernek Fia ád néktek.

**Az Isten lélek; és a kik őtet imádják szükség hogy lélekben és igazságban imádják.**

## 6.
## Pál levele Korinthusbeliekhez.
### *I lev. 3: 11–23.*

Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kivül, a mely egyszer vettetett, mely a Jézus Krisztus.

**Hogyha valaki épit e fundamentomra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját.**

Mindennek munkája nyilván lészen; mert a nap megmutatja, mert a tűz által megjelentetik; és mindennek munkája minémű légyen, a tűz megpróbálja.

**Ha kinek munkája, a melyet épitett megmarad, jutalmát veszi.**

A kinek munkája megég, kárt vall: ő maga pedig megtartatik, de ugy mint tűz által.

**Avagy nem tudjátok—é, hogy ti az Istennek temploma vagytok, és az Istennek lelke lakozik ti bennetek?**

Ha valaki az Isten templomát megszeplősiti, elveszti azt az Isten; Mert az Istennek temploma szent, mely ti vagytok.

**Senki magát meg ne csalja. Ha valaki láttatik magának bölcsnek lenni ti közötetek azzal ne dicsekedjék.**

Mert e világ bölcsesége Isten előtt bolondság; mert meg vagyon irva: Megfogja a bölcseket az ő bölcseségekben.

**És ismét: Az Ur tudja hogy a bölcseknek gondolatjaik hiábavalók.**

Azert senki ne dicsekedjék emberekben: mert minden tiéitek.

**Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár e világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár a következendők, mindenek tiéitek.**

Ti pedig Krisztuséi vagytok; a Krisztus pedig Istené.

## 7.
## Pál levele az Efézusbeliekhez.
### *6: 10–18.*

Legyetek erősek az Urban és az ő hatalamas erejében.

**Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögök álnokságai ellen.**

Mert nincsen nékünk tusakodásunk a vér és a test ellen, hanem a birodalmak ellen, hatalmaságok ellen, e világnak urai ellen, ez élet sötétségének vezérei ellen, a lelki gonoszságok ellen, melyek a magasságban vannak.

**Annakokáért, vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellen állhassatok e veszedelmes időben, és mindeneket elvégezvén, megállhassatok.**

Álljatok annakokáért, a ti derekatokat beövedzvén igazmondással és felöltözvén igazságnak mellvasába.

**És a ti lábaitokat a békesség Evangyéliumának készületeivel megsaruzván.**

Annakfelette a hitnek paizsát felvevén, hogy ama gonosznak minden tüzes nyilait megolthassátok.

**Az idvességnek sisakját is felvegyétek és a lelki fegyvert, mely az Istennek beszéde.**

Minden kéréssel és könyörgéssel könyörögvén mindenkor a Szentlélek által és ugyanazon dologban vigyázván minden állhatatossággal.

**Kegyelem legyen mind azokkal, kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust az örökkévaló halhatatlanságra. Ámen.**

## 8.

## Erkölcsi intelmek.

*Rom. 12: 9–21.*

A szeretet képmutatás nélkül való legyen: Iszonyodjatok a gonosztól ragaszkodjatok a jóhoz.

**Atyafiui szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban megelőzők legyetek.**

Az igyekeztben ne legyetek restek; lélekben búzgók legyetek; Az Urnak szolgáljatok.

**A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők, könyörgésben állhatatosak; a szentek szükségeire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok.**

Örüljetek az örülőkkel és sirjatok a sirókkal.

**Egymás iránt ugyanazon indullattal legyetek, ne kevélykedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat.**

Ne legyetek bölcsek ti magatokban. Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt.

**Minden emberrel békességesen éljetek. Magatokért bosszút ne álljatok, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van irva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Ur.**

Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjazik, adj innia. Ne győzetessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

## 9.

## Angyalok éneke.

*Lukács 1: 8–18.*

Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik kűnn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájaik mellett.

**És imé az Urnak angyala hozzájok jöve s az Urnak dicsősége körülvevé őket. És nagy félelemmel megfélemlének.**

És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ime hirdetek néktek nagy örömet mely az egész népnek öröme lészen: mert született néktek ma a Megtartó, ki az Ur Krisztus a Dávid városában.

**Ez pedig néktek a jele: Találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.**

És hirtelenséggel jelenék az Angyallal mennyei seregeknek sokaságok, kik az Istent dicsérik ezt mondván.

**Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, e földön békesség, és az emberekhez jóakarat.**

És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlük a mennybe, mondának a pásztorok egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig és lássuk meg e dolgot, a melyet az Ur megjelentett nékünk.

**Elmenének azért nagy sietséggel és megtalálák Máriát és Józsefet és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala.**

És ezt látván, elhirdeték, ami nekik a gyermek felől mondatott vala. És mindenek a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket a pásztorok nekik mondottak.

## 10.

## Krisztus bevonulása Jeruzsálembe.

*Márk 11: 1–10.*

És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldé kettőt tanitványai közül.

**És monda nekik: Eredjetek ebbe a faluba, a mely előttetek van; és mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok ide.**

És ha valaki azt mondja néktek: miért teszitek ezt? mondjátok: Az Urnak van szüksége rá. És azonnal elbocsátja azt ide.

**Elmenének azért és találának egy megkötött vemhet az ajtónál, kivül a kettős kútnál és eloldák azt.**

És némely emberek, kik ott állanak vala, mondának nekik: Mit miveltek, hogy eloldjátok a vemhet?

**Azok pedig felelének azoknak, a mint Jézus megparancsolta; és elbocsátják őket.**

Elhozák a vemhet Jézushoz és az ő felsőruháikat arra hányják és reá üle.

**Sokan pedig felsőruháikat az utra teriték, némelyek ágakat szeldelnek vala a fákról és az utra hányják vala.**

És a kik elől mennek vala, és hátul követik vala, kiáltanak, mondván: Hosánna! Áldott a ki jött az Urnak nevében!

**Áldott a mi atyánknak Dávidnak országa! mely jött az Urnak nevében, Hosánna, ki a magasságos egekben vagy.**

## 11.

## Simeon éneke.

Mikor pedig a Mózes törvénye szerint felvivék Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Urnak, a mint megiratott az Ur törvényében, hogy.

**Minden elsőszülött fiu az Urnak szenteltessék, és hogy áldozatot adjanak a szerint, a mint megmondatott az Ur törvényében.**

Imé vala Jeruzsálemben egy ember a kinek neve Simeon volt, ez az ember igaz és istenfélő vala, aki várta az Izrael vigasztalását.

**A Szent Lélek vala ő rajta, és kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a mig meg nem látja az Urnak Krisztusát.**

**És ő a Szent Lélek inditásából a templomba méne. És mikor a gyermek Jézust bevivék szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek, akkor ő karjaiba vette őt, áldá az Istent és monda:**

**Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a Te beszéded szerint, békességben, mert látták az én szemeim a Te üdvösségedet.**

A melyet készitettél minden népeknek szeme láttára, világosságul a pogányok meg világositására és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.

**És mikor mindent elvégeztek az Ur törvénye szerint, visszatértek Názáretbe. A kis gyermek pedig növekedék és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala rajta.**

## 12.

## Jézus Feltámadása.

*Lukács 24: 1-12.*

A hétnek pedig első napján, igen jó reggel menének a koporsóhoz, vivén a drága keneteket, melyeket készitettek vala és némely egyéb asszonyok is valának ő velek.

**Találák pedig a követ, hogy elvétetett volna a koporsóról. És bémenvén nem találák az Ur Jézusnak testét.**

És lőn, hogy mikor megréműlvén, abban a dologban kételkedének, akkor imé két férfiak eljövének hozzájok, kik fényes öltözetben valának.

**Mikor pedig megréműlvén, a földre hajtották volna orcájokat, mondának nékik; Mit keresitek a holtak között az élőt. Nincsen itt hanem feltámadott; emlékezzetek meg róla, a mint néktek szólott, még mikor Galileában volna.**

Ezt mondván: Szükség az ember Fiának átadatni, a bünös emberek kezébe, és megfeszittetni és harmadnapon feltámadni.

**Megemlékezének azért az ő beszédéről. És megtérvén a koporsótól, megmondák mind ezeket ama tizenegy tanitványoknak és mind a többieknek is.**

## 13.

## A Szentlélek kitöltetése.

És mikor a Pünkösd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának.

**És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala.**

**És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül.**

**És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniok.**

Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak.

**Minekutána pedig ez a zúgás lőn, egybegyűle a sokaság és megzavarodék mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni.**

Álmélkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem galileusok—é ezek mindnyájan, a kik szólnak? Mimódon halljuk hát őket, kiki közülünk a saját nyelvén, a melyben születtünk?

**Péter pedig előállván monda nékik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindnyájan, a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára és veszitek a Szent Lélek ajándékát.**

A kik azért örömest vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének és megszaporodának azon a napon, mintegy háromezer lelkekkel.

## 14.

## A Szeretet Dicsérete.

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelveken szólnak is, a szeretet pedig nincsen én bennem, olylyá lettem mint a zengő érc, és a pengő czimbalom.

**És ha jövendőt tudnék is mondani, és minden titkokat és minden bölcseséget tudnék is; és ha egész hitem**

**volna is, ugyannyira, hogy a hegyeket elvinném helyekről, ha szeretet nincsen én bennem, semmi vagyok.**

És ha minden vagyonomat a szegények tápláltatásokra költeném is, és ha testemet a tüzre adnám is, ha szeretet nincsen bennem, semmit az nem használ nékem.

**A szeretet hosszutürő, kegyes a szeretet, nem irigykedik a szeretet, nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel.**

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi csak az ő maga hasznát, nem gerjed hamar haragra, nem gondol gonoszt.

**Nem örül a hamisságnak, örül pedig az igazságnak.**

Mindeneket elfedez, mindeneket hiszen, mindeneket remél mindeneket eltür.

**A szeretet soha el nem fogy, de a jövendőmondások is eltöröltetnek, a különböző nyelvek is megszünnek, a tanulásból való esméret is eltöröltetik.**

Mert rész szerint vagyon bennünk az esméret, rész szerint a próféталás.

**De minekutána eljövend a tökéletes teljesség, akkor eltöröltetik a mi rész szerint vagyon.**

Mikor gyermek volnék, ugy szóltam mint gyermek, ugy gondolkodtam mint gyermek, ugy értettem mint gyermek, minekutána pedig férfiuvá lettem, elhagytam a gyermekhez illendő dolgokat.

**Mert most látunk tükör által, de akkor szemtől-szembe; most rész szerint vagyon bennem az esméret, akkor pedig lészen az esméret ugy, a mint tanitattom.**

Azért most megmarad a hit, a reménység, a szeretet, ez három: ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

## 15.

## 5. Zsoltár.

Uram hallgasd meg az én beszédemet, értsd meg az én gondolataimat.

**Figyelmezzél az én kiáltásomnak szavára, én Királyom és én Istenem; mert én néked könyörgök.**

Uram hamar hallgasd meg az én szómat, minden dolgaim előtt készitem magamat te hozzád és várom a te segitségedet.

**Mert nem olyan mennyei Atya vagy te, a ki gyönyörködöl a hitetlenségben, nem lakhatik te nálad a gonosz.**

Nem állanak meg a te szemeid előtt a kevélyek és gyülölsz te minden gonosz cselekedőt.

**Én pedig a te jóvoltodnak sokaságában bizván, megyek be a te házadba és könyörgök a te szent templomodban.**

Uram igazgass engem a te igazságodban, igazgassad előttem a te utadat.

**És örülnek mindnyájan a kik biznak te benned s örvendeznek te benned akik szeretik a te nevedet.**

Mert te Uram megáldod az igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.

## 16.

## 8. Zsoltár.

Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki a te dicsőségedet az egek felett magasztaltad.

**A kicsinyeknek szájok által erősítetted meg a te hatalmadat a te ellenségeidért.**

Mikor látom a te egeidet a te kezednek munkáját a holdat és csillagokat, melyeket te teremtettél: akkor így gondolkodom.

**Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? avagy az embernek fia, hogy meglátogatod őtet?**

Noha őtet valamennyivel kisebbé teremtetted az angyaloknál, mindazáltal dicsőséggel és tisztességgel megékesitetted őtet.

**Te Urrá tetted őt kezeid munkáin, mindeneket vetettél az ő lábai elé.**

Mi Urunk Istenünk, mely igen dicsőséges a te neved az egész földön.

## 17.

## 19. Zsoltár.

Az egek beszélik Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.

**Az egymás után következő napok bőséggel prédikálják az igét nekünk és az egymás után való éjszakák tanitanak bölcsességre.**

Nincsen beszédek nékik sem igéjek mégis meghallik az ő szavok.

**Minden földre kihat az ő zengések és a föld kerekségének határaira az ő beszédek.**

Az Urnak törvénye tökéletes, megvideveniti a lelkeket, az Urnak tanubizonyságtétele igaz, bölcseséget ád a kisdedeknek.

**Az Urnak parancsolatai igazak, megvidámitják a szivet, az Urnak parancsolata tiszta, megvilágositja a szemeket.**

Az Urnak félelme tiszta, megmarad mindörökké, az Urnak itéletei igazmondás, mindenestől fogva igazak.

**Kivánatosabb az aranynál, még pedig a sok tiszta aranynál és édesebbek a méznél, még pedig a szinméznél.**

Szolgáidat is intik azok, aki megtartja azokat nagy jutalma van.

**Az én számnak beszédi az én szivemnek gondolati legyenek a te kedved szerint valók te előtted, Oh Uram, ki nékem erősségem és szabaditóm vagy.**

## 18.

## 23. Zsoltár.

Az Ur az én pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom.

**Gyönyörüséges és füves helyeken nyugtat engem és kies vizek mellé viszen engemet.**

Az én lelkemet megvidámitja és vezet engemet az igazságnak ösvényén az ő nevéért.

**Még ha szinte a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.**

Asztalt szerzesz előttem azok ellen, kik nékem ellenségeim és megtöltöd az én poharamat bőségesen.

**Sőt még bizonnyal a te jóvoltod és irgalmasságod követnek engemet életemnek minden idejében és lakozom az Urnak házában hosszu ideig.**

## 19.

## 33. Zsoltár.

Örüljetek ti igazak az Urban, az igazakhoz illik a dicséret.

**Mondjatok néki uj éneket, jól énekeljetek nagy örömmel.**

Mert igaz az Ur beszéde és minden ő cselekedete hüséges.

**Szereti az igazságot és az itéletet; az Urnak jóvoltával rakva a föld.**

Az Urnak beszéde által lettek az egek és az ő szájának lelkével minden ő seregei.

**Félje az Urat minden föld, féljenek ő tőle a földnek minden lakosai.**

Mert ő mondotta és lett, ő parancsolta és előállott.

**Az Urnak tanácsa mindörökké megmarad, az ő szivének gondolatai nemzetségről nemzetségre.**

Boldog nép az, akinek Istene az Ur, és a nép melyet választott magának.

**Az égből letekint az Ur és látja az embereknek minden fiaikat.**

Az ő lakházának székiből néz a földnek minden lakosira.

**Ki teremtette egyetemben az ő sziveket és ki érti minden cselekedeteiket.**

Ime az Urnak szemei vagynak az ötet félőkön és az ő irgalmasságába bizókon.

**A mi lelkünk várja az Urat, mert ő ami segitségünk és paizsunk.**

Mert ő benne vigad a mi szivünk azért az ő szent nevében bizunk.

**Legyen Uram a te irgalmasságod mi rajtunk, a miképen biztunk te benned.**

## 20.

## 42. Zsoltár.

Miképen kivánkozik a szarvas a folyóvizekre, úgy kivánkozik az én lelkem te hozzád óh Isten.

**Szomjuhozik az én lelkem az Istenhez, az élő erős Istenhez ezt mondván: Vajjon mikor mehetek el, hogy bemutassam magamat az Isten előtt?**

Az én könyhullatásom volt nekem éjjel és nappal kenyerem, mikor mondják nékem minden napon: Hol vagyon a te Istened?

**Mikor ezekről emlékezem felette igen megkeseredem lelkemben.**

Miért hagytad el én lelkem ilyen igen magadat? Bizzál az Istenben, mert én még néki hálákat adok az ő orcájának szabaditásáért.

**Én Istenem az én lelkem bennem elhagyta magát, azért emlékezem te rólad e földről.**

A nyomoruságnak egyik mélysége a másikat követi én rajtam.

**Nappal parancsolja az Ur az ő irgalmasságát és éjjel az ő éneke vala én velem és az én könyörgésem vala az én életemnek erős Istenéhez.**

Miért hagytad el, óh én lelkem magadat és miért busongsz én bennem? Várjad az Istent, mert én még hálákat adok néki mert ő az én életemnek megszabaditója és ő nékem Istenem.

## 21.
## 51. Zsoltár.

Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint, a te irgalmasságidnak sokasága szerint, töröld el az én büneimet.

**Valóhan tisztits meg engem az én álnokságomtól és az én bünömtől tisz tits ki engemet.**

Mert az én vétkeimet esmérem és az én bünöm szüntelen előttem forog nekem.

**Engedjed, hogy halljak örömet és vigasságot, forditsd el az én büneimtől orcádat és minden álnokságaimat töröld el.**

Teremts bennem tiszta szivet óh Isten! és az erős lelket ujitsd meg én bennem.

**Ne vess el engemet a te orcád elől és a te szent lelkedet ne vedd el én tőlem.**

Add meg nekem a te idvezitésed örömét és az engedelemnek lelkével erősits meg engemet.

**Uram az én ajkaimat nyisd meg és az én szám hirdeti a te dicséretedet.**

Mert nem gyönyörködöl az áldozatban, hogy azt adjam neked, az égő áldozatot nem akarod.

**Az Isten előtt kedves áldozatok a töredelmes lélek, a töredelmes és bünbánó szivet óh Isten, nem veted meg.**

A hálaadásnak áldozatai kedvesek előtted az igazságnak oltárain.

## 22.
## 61. Zsoltár.

Hallgasd meg óh Isten az én imádságomat, figyelmezzél az én önyörgésemre.

**A föld határiról kiáltok te hozzád az én szivem keserüségében.**

Mert lettél nékem reménységem és erős tornyom.

**Lakozom a te hajlékodban mindörökké, folyamodom a te szárnyaidnak árnyéka alá.**

Mert te Uram Istenem meghallgattad az én könyörgésemet és a te neved tisztelőinek megadatad az ő örökségeket.

**Lakozom mind örökké az Isten előtt, készits kegyelmességet és igazságot melyek megőrizzenek engemet.**

És igy éneket mondok a te nevednek mind örökké és megteljesitem az én fogadásimat minden napon.

## 23.
## 66. Zsoltár.

Örvendezzetek az Istennek, földnek minden lakosai.

**Énekeljetek dicsőséget az ő nevének, dicsőitsétek és dicsérjétek őtet.**

Mondjátok az Istennek: Mily csodálatosak a te dolgaid a te hatalmasságodnak nagy voltáért, hizelegnek néked ellenségeid.

**E földnek minden lakosai imádjanak tégedet és énekeljenek néked, énekeljenek a te nevednek.**

Jertek el és lássátok az Istennek dolgait, csudálatosak az ő cselekedetei az embernek fiaihoz.

**Áldjátok népek a mi Istenünket és zengjen az ő dicséretinek szava.**

Ki megeleveniti a mi lelkünket és nem engedi, hogy a mi lábaink elessenek.

**Elmegyek azért a te házadba áldozatokkal, megadom neked az én fogadásimat, a melyeket az én ajkaim igértek.**

Jöjjetek el halljátok meg és megbeszélem minden istenfélőknek, a melyeket cselekedett az én lelkemmel.

**Ő hozzá kiálték az én számmal és meghallgata az Isten, és az én könyörgésemnek beszédére figyelmezett.**

Áldott az Isten, a ki nem vetette meg az én könyörgésemet és irgalmasságát nem vonta meg tőlem.

## 24.

## 84. Zsoltár.

Mely igen szerelmetesek a te hajlékaid, óh seregeknek Ura.

**Az Urnak pitvariban való menetelnek kivánsága miatt elfogyatkozik az az én lelkem, az én szivem és testem kivánkozik az élő erős Istenhez.**

Boldogok a kik lakoznak a te házadban és szüntelen téged dicsérnek.

**Boldog ember az, a kinek erőssége vagy és boldogok a kiknek szivekben vagynak a te ösvényid.**

Óh seregeknek Ura Istene, hallgasd meg az én könyörgésemet, hallgasd meg óh népeknek Istene!

**Mert jobb nékem egy nap a te házadban, hogynem másutt ezer nap, inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogynem mint lakni a gonoszoknak hajlékokban.**

Mert olyan mint a nap és a paizs az Ur Isten, kegyelmet és dicsőséget ad az Ur, nem vonja meg a jót azoktól, a kik járnak ártatlanságban.

**Óh seregeknek Ura, boldog ember az, a kinek benned vagyon bizodalma.**

## 25.

## 90. Zsoltár.

Uram te nékünk hajlékunk voltál minden időben.

**Minekelőtte a hegyek lennének és formáltatnék a föld és e világ, öröktől fogva mind örökké te vagy erős Isten.**

Ki az embert semmivé teszed és ezt mondod: térjetek a földbe embernek fiai.

**Mert ezer esztendő te előtted mint a tegnapi nap, mely elmult.**

Elragadod őket, olyanokká lésznek mint az álom, mint a fü, mely hirtelen megszárad.

**Mely reggel virágzik és estére elváltozik, kivágattatik és megszárad.**

Azért megemésztetünk a te haragod miatt és a te busulásod miatt megromlunk.

**Mert a mi álnokságinkat elődbe vetetted és a mi titkos büneinket a te orcádnak világa eleibe.**

Annakokáért minden mi napjaink elmulnak a te haragod miatt, megemésztjük a mi esztendeinket mint a beszédet.

**Tanits meg minket, hogy tudhassuk a mi napjaink számát, hogy járhassunk bölcs szivvel.**

Térj hozzánk Uram és légy kegyelmes a te szolgáidhoz.

**Tölts bé minket a te jóvoltoddal minden reggel, hogy énekeljünk és vigadjunk minden időben.**

Vidámits meg minket a mi nyomorúságinknak napjai után és az esztendők után, melyekben láttunk gonoszt.

**Láttassék meg a te szolgáidon a te dolgod és a te dicsőséged azoknak fiaiban.**

És legyen a mi Urunknak Istenünknek szépsége mi rajtunk és a mi kezeinknek cselekedeteit erősitsd meg mi benünk.

## 26.

## 95. Zsoltár.

Jöjjetek el, örvendezzünk az Urnak; vigadjunk a mi szabaditásunk kősziklájának.

**Menjünk eleibe hálaadással, énekeljünk neki dicséreteket.**

Mert az erős Isten nagy Ur, övé a tenger, ő teremtette azt, és a földet az ő kezei formálták.

**Jöjjetek el, imádjuk, boruljunk le, hajtsuk meg magunkat a mi teremtő Urunk előtt.**

Dicsőség és szépség vagyon ő előtte, erősség és méltóság az ő szent hajlékában.

**Imádjátok az Urat az ő szent hajlékának ékességében. Örüljenek az egek és örvendezzen a föld, zengjen a tenger az Ur orczája előtt mikor eljövend, mert eljött birni e földet. Megitéli a föld kerekségét igazságban és a népeket igazmondással.**

## 27.

## 111. Zsoltár.

Dicsérem az Urat teljes szivemből az igazaknak tanácsokban és gyülezetekben.

**Nagyok az Urnak cselekedetei, nyilvánvalók mind azoknak, kik azokban gyönyörködnek.**

Dicsőséges és tisztességes az ő cselekedetei és az ő igazsága megmarad mind örökké.

**Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak a kegyelmes és irgalmas Ur.**

Az ő cselekdeteinek erejét hirdette az ő népe.

**Az ő kezeinek cselekedetei igazmondás és itélet, erősek minden ő végzései.**

Megerősittettek mind örökkönörökké melyek lettek hivséggel és igazsággal.

**Váltságot küldött az ő népének, parancsolta az ő szövetségét, hogy megtartsák mind örökké, mert szent az Urnak neve.**

A bölcsességnek feje az Urnak féleleme, jó értelmek vagyon mind azoknak, kik azokat cselekszik annak dicséreti megmarad mind örökké.

## 28.

## 135. Zsoltár.

Örvendezzetek az Urnak, földnek minden lakosai.

**Szolgáljatok az Urnak vigassággal, menjetek ő eleibe örömmel.**

Tudjátok meg, hogy az Ur az Isten ő teremtett minket és mi az ő népe vagyunk.

**Minjetek be az ő kapuin hálaadással, az ő házába dicsérettel, adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét.**

Mert jó az Ur, mind örökké vagyon az ő irgalmassága, nemzetségről nemzetségre az ő tökéletessége.

**Dicsérjétek az Urnak nevét, dicsérjétek ti Urnak szolgái.**

Ki állotok az Urnak házában a mi Istenünknek házának pitvaraiban.

**Dicsérjétek az Urat, mert jó az Ur! Énekeljetek az ő nevének mert gyönyörüséges.**

Én bizonynyal tudom, hogy nagy az Ur, és a mi Urunk mindeneknek felette vagyon.

**Mindeneket, valamiket akar az Ur, cselekszik mennyekben és a földön, a tengerben és minden mélységekben.**

Uram a Te neved mind örökké vagyon. Uram a Te emlékezeted nemzetségről nemzetségre megmarad.

**Mert megitéli az Ur az ő népét és az ő szolgáinak kegyelmes lészen.**

Áldott legyen az Ur Sionból, mindörökkön örökké.

## 29.

## 138. Zsoltár.

Dicsérlek tégedet teljes szivemből én Istenem és éneket mondok neked.

**Meghajtom magamat a te szentségednek templománál és dicsérem a te nevedet a te kegyelmességed és igazmondásod felől, mert mindeneknek felette magasztaltad a te nevedet és a te beszédedet.**

A mely nap kiáltottam azonnal meghallgattál engemet, megszaporitottad az én lelkemben az erőt.

**Dicsérnek téged Óh Uram a földnek minden népei, mikoron hallandják a te szádnak beszédit.**

És éneket mondanak az Urnak utai felől, mivelhogy nagy az Urnak dicsősége.

**Az Ur elvégzi a mit elkezdett. Uram a te irgalmasságod mind örökké vagyon, a te kezeidnek munkáját ne hagyd el mi rajtunk.**

## 30.

# IMÁDSÁGOK.

### Templomba bemenetkor.

Felséges Isten! Mennyei jó Atyám!
Szentházadban hozzád száll hő imám;
Küld el reám áldó szent lelkedet:
Imádhassam buzgón nagy nevedet. Ámen.

### Reggeli ima.

Hozzád fohászkodom, óh Isten, jó Atyám!
Te őrzél engemet homályos éjszakán.
Vezesse szent karod ma is gyermekedet,
Hogy el ne tévesszem igaz ösvényedet.

Óh adj erőt nekem a jóhoz Istenem,
Engedd áldásidat hálásan érzenem.
Áldd meg, kik gondosan nevelnek engemet
Óh Isten jó Atyám! Halld meg kérésemet. Ámen.

### Esteli ima.

Le ment a nap az éj beállt,
Álom jő szememre.
Jó Istenem! viselj gondot
Alvó gyermekedre.
Uram! te őrzél e napon,
Te óvtad éltemet,
Benned hiszek, benned vetem
Minden reményemet.
Kegyelmedet ez éjjel is
Áraszd ki én reám;
Szent fiadért, a Jézusért,
Áldj meg égi Atyám! Ámen.

### Utóimádság.

Az Ur adjon nekünk kegyelmet és erőt a jóra.
Az Ur őrizze meg szivünk tisztaságát és lelkünk békességét.
Az Ur áldjon meg ez életben és üdvözitsen az örökkévalóságban.
Ámen.

## 31.

## VASÁRNAPI ISKOLÁK SORRENDJE.

1. Közének.
2. Csoportok és osztályok külön éneke.
3. Előima és biblia olvasás.
4. Ének együttesen és osztályonként.
5. Imádkozás.
6. Ének.
7. Osztályokra való felosztás.
8. A kijelölt leczke tanulása.
9. Persely, születésnap, létszám és egyéb jelentések.
10. Záró ének és ima.

ILL: 3/24/98
~~SEP 10 1997~~

NOV 16

3 2044 038 355

TLL: 3/24/98

~~SEP 10 1997~~

NOV 16

3 2044 038 355 731